

വേദാർത്ഥവിപ്രാഠ

ഗമകത്വാ�

വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരി



വേദാർത്ഥവിപ്രാഠ

ഗമകത്താ:

വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരി



പ്രകാശകാർ:

മാതൃക്കലാ പ്രിൻടിംഗ് അൻഡ് പ്രസ്സിംഗ്
കമ്പനി ലിമിറ്റഡ്, കോഴിക്കോട്

1956

വില ക. 2/-

ക്കനാം പതിപ്പ് 1956

All rights reserved

Author: V. K. Narayana Bhattathiri

*Printed by Kurur Neelakandhan Nambudiripad
at the Mathrubhumi Press, Kozhikode-1*

Publishers:

The Mathrubhumi Printing & Publishing Co., Ltd, Kozhikode-1.

September 1956

‘സമാനമസ്ത വോ മനോ യദാ വസ്തുസഹാസതി’

—എഗ്രേച്ചം

(യാതൊക്കവിധമായാലുണ്ടാ നിങ്ങളാക്കല്ലാവക്കും ഒപ്പുകൂടും അഭിരുചി, അവിധം നിങ്ങളിടെ മനസ്സ് ഏകവിധമായി ഭവി റീഞ്ച്ചു!)

അരവതാരിക

കു റല്ല വെദവിത്താഴിന്ന ശ്രീമാൻ വി. കെ. നാരായണന്മാർക്കു അവർക്കു അപ്പോഴപ്പോഴായി ഒരു മാസിക കളിലും മറ്റും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയിട്ടുള്ള ദ്രുതാജപന്യാസങ്ങൾ സമാഹാരമാണ് ‘വേദാത്മവിചാരം’ എന്ന പേരിൽ പ്രസാധനംചെയ്തിട്ടുള്ള ഇത് ഗ്രന്ഥം.. ഇതിനും ഒരു വരതാരികാത്മപത്രിയിൽ വല്ലത്തെമാനേയുതണ്ണമെന്ന പ്രസാധകൾ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചും ഭ്രതിരിയിടെ സ്വീരണാരൈ ആദരിച്ചും മാത്രമാണിതെഴുതുന്നത്; അതിനുതക്കു കെള്ളംണബവച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭ്രതിരിയെ ഞാൻ ആദ്യമായി പരിചയപ്പെട്ടതു തിരപ്പിറപ്പുള്ളിയിലെ സെൻറ് ജോസഫ് സെന്റ് കോളേജിനും ചേന്ന് “ക്രൈസ്തവിനും ഹാസിൽ”വെച്ചാണ്. അതു 1907-ലാണെന്നുണ്ടെന്നു കാണു. ഭട്ടവിൽക്കണ്ണത്തു കുടവഴുവിൽ (ശ്രദ്ധാവാഴൻ) നടന്ന വൈദികവസ്തുക്കളുടെ തത്തിലെവച്ചാണ്. ഭ്രതിരി അവർക്കു റാളിരെക്കാലം സന്നിഷ്ടം വേദാത്മചിന്നചെയ്തിട്ടുള്ള അപ്പുറ്റും ചിലരിൽ ഒരാളാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. ഈ ഉപന്യാസങ്ങളിലോരോന്നും വേദത്തിനുള്ള അർമ്മഗാംഡീര്യത്തെ സ്വച്ചിപ്പിക്കുന്നതും വേദം റീംജീഷ്യപ്പിച്ചു പാഠംചെയ്യാനുണ്ടുകൂടും ജീവിപ്പിയുണ്ടുന്നതുമാണെന്നും അതുകും സമഖ്യിതുപത്രിയിൽ പാഠത്തുകൊള്ളുന്നു.

“ശബ്ദശാസ്ത്രപരമായും, ചരിത്രപരമായും, ആത്മജന്മാനപരമായും, ഇന്നവരെ ലോകത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയിൽ

വെച്ചും സാഹിത്യസ്ഥാനംവഹിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം അനുവദ്ധക്കാരുടെ എററാവും പഴക്കമുള്ളതായ വേദംതഗന്ധാണം” എന്ന റഹിൽപ്പുരം വാച്ചിന്മാരുടെ ദൈവ വേദവിത്തായ മാസ്തിഷ്കമുള്ളത് പറഞ്ഞു. ആ വചനം ഇന്നും അതേ മട്ടിൽ പറയത്തക്ക നിലയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ ദൈവങ്ങൾ വേദം അനുഭിയും ശ്രൂമദ്ദിവ്യമാണം. ഈ വചനത്തിന്റെ അർത്ഥം ആപ്പുക്കുണ്ടെങ്കിയതോ എന്നുണ്ടാക്കിയതോ എന്നും പറയാൻ സാധിക്കാത്തവിശ്വം പ്രത്യിപരിബന്നമഹലമായി ഉണ്ടായതാണു വേദം എന്നാണ്. സുക്ഷ്മിച്ചുനോക്കിയാൽ ഈ വചനം അപലപിക്കാതുക്കുത്തലുന്ന കാണാം. വേദത്തിന്റെ കാലനിശ്ചയം വളരെ പ്രധാനമാണ്; കൂസുവിന് 2500–3000 വർഷം മനുഷ്യരിൽജീജ്ഞ നാമനും ചീലൻ കുറ്റതുനു. ഈ നിലയ്യാധാരത്തനു വേദത്തിനിന്നേക്കുഴു 5000 വർഷത്തെ പഴക്കംവരും. കാലനിശ്ചയം നിസ്സാരകാര്യമാണ്, അർത്ഥനിശ്ചയമേ ശരിവമായി കുറഞ്ഞാള്ളുവെന്നാണെന്നു അഭിപ്രായം.

വേദം ലോകത്തിലെ എററാവും പുരാതനമായ സാഹിത്യമാണെന്ന സകല വിദ്യാരായം ഒരുപോലെ സമ്മതിപ്പുന്നു. ഈ വേദം (സംഹിത) നാലു വ്യക്തവിഭാഗങ്ങളായിട്ടാണിരിക്കുന്നതും. എന്നാൽ ക്ഷവിഭാഗത്തിലെ മനുഷ്യരിൽ ചീലതോ പല തോ മറ്റൊരു വിഭാഗങ്ങളിലും കാണും; സാമാജികഭരണിൽ 75 ഗാന്ധാരികളാഴിച്ചു ശേഷമെല്ലാം ഔഗ്രപിഭാഗത്തിലുള്ളവയാണ്. ആഭിയിൽ വേദം കണ്ണായിട്ടാണിരുന്നതെന്നും, അതിനെ പ്രയോഗസ്ഥ കരുതരിന്നായി കൂട്ടിപ്പെട്ടപൊയന്തു വിഭജനം ചെയ്യുന്ന നാലു യിക്കാണനു വിഭാഗങ്ങൾ എന്നാണ്ടും പഴമയെ എല്ലാവരും അനുകൂലിക്കുന്നു. പുരാതനകാലങ്ങളിൽ, ഈ നാലു വിഭാഗങ്ങളിലും ഉള്ളവയേക്കാരാ അധികം മനുഷ്യരാം ഉണ്ടായിരുന്നവനുതന്നെന്നും മാത്രം കാണാനു ‘വില’ അഥവെളിവാണ്. വേദമെരാറിക്കൽ നിഖുദ്രപ്രക്രിയയം വീണ്ണേട്ടുക്കാണുടെ വന്നതായ മതസ്യാവതാരകമയും ഇവിടെ സ്ഥിരിക്കുത്തക്കാതാണ്.

വേദഭാഷ ഉഭാത്മാഭി ‘സ്പരം’ (accent) ഉള്ളതാണ്. സംഹിതയിലോഴിച്ചു, ശ്രൂമദ്ദാം, ഉപനിഷത്തു മുതലായവയിൽപ്പോലും സ്പരം ഇല്ല; അവയുടെശേഷമുള്ള സംസ്കരണങ്ങളിൽ ഒട്ടമേരില്ല. ആരുഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട, ജീവത്താശകളായി ശേഷിക്കുന്ന മരറാല്ലോ ശാഖകളിലും ഉണ്ടാണും. കാലംകൊണ്ടുനാരും സ്പരംവഴ്ചം

പുണ്ണലായി വരാൻ വഴിയില്ല. വേദഭാഷ വ്യവഹാരങ്ങൾക്കായി തന്നെകാലം സപരം റടപ്പിലാക്കുവെന്നും സംസ്കരം വ്യവഹാര അഥവാ പരിപ്പോരിച്ചിണ്ണാക്കിയ വിദ്രോഹാധ്യാത്മനും അതോരിൽക്കൂടും നിത്യവ്യവഹാരത്തിലാക്കുവെന്നും വേണും ഉള്ളിട്ടുവാൻ.

സംസ്കാരപരമായ ഭരതീയ പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങൾ എത്തു നോക്കിയാലും വേറേ ഒരു വിശേഷം സ്ത്രീകാണ്ണ നും വേദം (സംഖാരി) ഉപയോഗാർമ്മായ വിഡിതതിൽ നാലും ഒരിച്ചു ചിട്ടപ്പെട്ടതിയതാണ്; ദർന്മാജ്ഞമെല്ലാം ചിട്ടപ്പെട്ടതി സുപരിഷ്ടതമാക്കിയവയാണ്. ഇവണ്ണും പുഠ്രനു ഷാഖാജീവനാവെന്ന അന്നമാനിക്കിത്തങ്കു വളരെ വചനങ്ങൾ കാരാ വിഷയം സംബന്ധിച്ചും കാണാനും ഇന്നു കാണാനു ഗ്രന്ഥങ്ങളിടെ കാലനിർണ്ണയമെന്നായിരുന്നാലും അതിനു വളരെ ദുഃഖതനേ ആവക വിഷയങ്ങളെല്ലാംബന്ധിച്ചു അറിവു ണ്ണായിരുന്ന എന്നമാനിക്കാതെ തന്മീലും. അതായതു ഭാരതീ യസംസ്കാരം ഇന്നു കാണാനു എറിവും പശക്കുള്ളു ഗ്രന്ഥങ്ങളേ ക്ഷാഖം വളരെയധികം പശക്കുള്ളതാണ് എന്നവും. കാല കാര്യം രണ്ടോതരം കാര്യം മാത്രം; പ്രധാനം അത്മകാര്യമാണ്.

വേദത്തിനു വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ വളരെ കിറവാണ്. സൂപ്ര സിഖലമായിട്ടിരുത്തു സാധാനങ്ങൾതുമാത്രമേ ഉള്ള എന്നതനു പറയാം. സ്കൂറസപാമിഡാഡ്യും ഇത്തവരെയും ദിശവനും കണ്ടുകിട്ടിയില്ല, വേക്കിടമാധ്യവന്നേറുതു അതിസുകചിത്തമാണ്. ഇവ മുന്നും യാസ്സുവചനങ്ങളെ പലപ്പോഴം സ്കൂറിക്കുന്നാണെങ്കിലും മുഖ്യം യാമാസ്ത്രായ്മമാത്രങ്ങളാണ്. എന്നാൽ, ഇവയിലും വേദമ മുന്നോട്ടു യാമാസ്ത്രായ്മത്തിനുംപോലെ ആധ്യാത്മികമായ ഗ്രാഹാ യ്മങ്ങളുണ്ടെന്നും അവിടവിടെ സമ്മതിക്കുന്നു; ചീല ദിക്കിൽ സുചനാതുപത്തിൽ എടുത്തുകാട്ടുന്നുണ്ട്. യാസ്സുവചനങ്ങളിടെ അത്മം സംബന്ധിച്ച ഭർഘാചാര്യവ്യാഖ്യാനം വളരെ ഉപകാര മാണം. പകുശ യാസ്സുന്ന വേദത്തിനാനുസൃതമായ വ്യാഖ്യാനമല്ല ചെയ്തെന്നുള്ളതിനാൽ ഭാരാ പദത്തിനും പല അത്മംകൊട്ടക്കുന്ന തിൽ എവിടെ എത്തമ്മെഛക്കണ്ണമെന്നു തീച്ചുപ്പെട്ടത്താൻ വിഷമം വരുന്നു. യാസ്സുണ്ട് മുൻഗാമികളായ സമാഖ്യാദ്വീപി, ശാക പുണി ദത്തലായവക്കു ഗ്രന്ഥം നടക്ക കിട്ടിയിട്ടില്ല.

നവീനവ്യാഖ്യാതാക്ഷാഖാക്കുള്ളും കൂടുതലിൽ ദയാനംസത്സപ തിരുവാം അരവിടുന്നവായുമാണുള്ളത്. രണ്ട് പേരുടെയും ഗതി

രണ്ട് തരത്തിലാണ്. അവബിന്ദൻ പ്രായേന യോഗദംഗത്തോട് നസമിച്ചാണമ്മനിപ്പേഷ്ടെപ്പറ്റുന്നത്. ഭൂതിരി അവബിന്ദയോഹാജി നെയുചജീവിക്കേന്നതായിട്ടാണാധികവും കാണുക. പാശ്വാത്യനാർ സ്വതന്ത്രവ്യാവ്യാഹരംചെയ്തിട്ടില്ല; സാക്ഷാന്നനെ തജ്ജമചെയ്യുന്ന തായെ കുറ്റതാനളിൽ. കൂടുതലിലേപ്പും പഴമയേറിയതും അതിനാൽത്തന്നെ പ്രാഥാണികവുമായ ധാന്യവാചനങ്ങളിൽനിന്നും സാമഗ്രിയിലെ മനുഷ്യങ്ങൾക്ക് കത്തവ്യാകത്തിവ്യപരമായ പാഠ ഖണ്ഡം (അമ്മാൽ ധന്തകാര്യങ്ങൾ), പ്രേതാപരമായ കാര്യങ്ങൾ (കമ്മകലാപകാര്യങ്ങൾ—വിശ്രേഷിച്ചും അജ്ഞസ്വിൽ), ആധ്യാത്മികകകാര്യങ്ങൾ (വിശ്രേഷിച്ചും ജ്ഞക്കും) എന്ന മുന്നം പ്രമാണിച്ചും അമ്മാർജ്ജനങ്ങനും വ്യക്തമായിട്ടാണും. എന്നാൽ കാരോ ആക്കണം ഇം മുന്ന വിധവും അമ്മാർജ്ജനങ്ങനും വിചാരിക്കേണ്ടതു കൂടുതു സാമഗ്രിയാണ് തോന്നുന്ന. ബ്രഹ്മാണാശളിം ഉപരിപ്പാതുകളിൽ സംഗമിച്ചിട്ടും സംഗതികളിടുന്ന വിശ്രേഷിക്കുന്ന കരണമോ വിപുലികരണമോ ആണെന്നു പ്രാചീനമായിരുന്നു അടിപ്രായങ്ങൾ⁹. ധന്തകാര്യങ്ങൾ പലപ്പോഴും സ്ത്രീ, നീഡ് എന്നീ രൂപങ്ങളിൽനിന്നും അമ്മവാദരിത്യാ മനസ്സിലാക്കേണ്ട വയാണ്. കമ്മകലാപത്രവം മിഡ്യൂവാറും പ്രകടമാണ്¹⁰; എക്കിലും അവരെ വ്യക്തമാക്കാൻ വേദാന്തമായ ക്ലൃതിരേഖ സഹായം വേണം. കൂടുതലിലേറാവും ഗ്രാഡിച്ചും ആധ്യാത്മികകാര്യമാണ്. ഇത്, വാച്യാത്മം സ്വാലിശമോ അസംബാധമോ ആയി തോന്നുന്ന മനുഷ്യലിലായിരിയ്ക്കും (ഉം. അഫ്പത്തിന കൊന്ധ്) എറിയക്കൂടം കാണുക എന്നാണ് പ്രാചീനാഭിപ്രായം. ഇപ്രകാരം മുന്ന തംരതിലും അമ്മവും സംഗമിച്ചില്ലെന്ന്; എന്നാൽ കാരോ മനുത്തിലും ഇവിധിക്കും മുന്നമ്മവും കാണാണമെന്ന നിബന്ധനയില്ല. ഒട്ടേറോ മനുഷ്യലിൽ മുന്നമ്മവും കാണം. വിവിധാ ത്മക്കുള നിപ്പേഷ്ടുചെടുത്തു പദ്മാളിടുന്ന ഫലാവമ്മ (ദോഗാമ്മ) വഴിയ്ക്കും. വേദം വളരെയേറെ പഴക്കേണ്ട സാഹിത്യമാണല്ലോ. വാക്കുകൾ ഏല്ലാം അത്മത്തെ കാറിക്കുന്ന ധാതുകളിൽനിന്നും ഇനിപ്പുംബന്നായിട്ടില്ലെല്ലു വരാവു. ഒരു വാക്കിന ആദിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അമ്മം അല്ലാലുമായി മാറി ഒട്ടവിൽ മുലാത്മത്തിന വിപരീതമായ ഒരുത്തത്തിൽ കലാശിച്ചു എന്ന വരം. ഉദാഹരണമായി ‘അസുര’ ശബ്ദത്തിനു കുമേണ ചീതു അമ്മം വന്നുചേരുന്നവെക്കിലും വേദഭാഷയിൽ ‘സുര’, ‘അസുര,’

ശബ്ദങ്ങൾ പര്യായങ്ങളാണ്. അതിനാൽ, വേദമെന്ന വൈജ്ഞാനിക്കീന്മാരുമുന്നിന്നറമ്പാരുമുണ്ട് പാഠംചെയ്യുന്നോടു പദങ്ങൾക്കു—വിശദമിച്ചും സംജ്ഞാനാമങ്ങൾക്കു—മുലാമ്മാതനെന്ന എടുത്താലേ ഗ്രന്ഥകാരന്നട്ടേഴ്സിച്ചു അത്യം കീട്ടവെന്ന നല്ലവണ്ണം മലബാസിലാ കണ്ണം. ഈ ഒരു കിറവുകൊണ്ട് മാത്രമാണു വേദാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു (ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിൽ ഇക്ഷ്മിന്ത്യിൽപ്പെട്ടു) അത്യം സുഗമമല്ലാത്തതും. സംഘാതയിൽ നേരേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും സുരിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഉപാവ്യാനങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ (ഉം. ശ്രീനി ശ്രേഹൻഡ കമ) കേന്ദ്രാപനിഷത്തിലെ യക്ഷനാരാണാനേപ ഷിക്ഷാന് പോയ ഉപാവ്യാനംപോലെതന്നെ അത്യംവാദങ്ങളാണ്. ശ്രീനിശ്രേഹൻഡ എന്ന പേരിന്തന്നെ അത്യംശഭാഷാഃ: ഉപാവ്യാനം അത്യംവാദവുമാണ്; അല്ലാതെ, അനന്ന നന്മേധിശാഖാശിങ്ഗനാവെ നന്മേമാക്ഷിയാൽ അപകടത്തിൽ എത്തിച്ചേരുകും. (ശ്രീനി = വായു— റായക്കതം; ഇന്ത്യൻ—ആർജപലായനഗ്രൂതസുത്രം ശ്രീ—ശതിവുഡ്യാഃ—ശ്രേഹ—ശ്രേപഃ—ഗൈദിഃ—സപ്രഭൂ—ഇന്ത്യൻ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന വാൾ. പാശാത്മാവിൽ ലയിച്ചിരിക്ഷാന്വന്ന് എന്നാണ് ശ്രീനിശ്രേഹശ്രൈത്തിനാൽമാം.. അല്ലാതെ ‘ശ്രാന്തലിംഗൻ’ എന്ന പേരുള്ള രംഭല്ല). അതിനാൽ വേദത്തിലാവട്ട, ഇതിഹാസാദിയിലാവട്ട ‘ചരിത്രം’ കാണാനവർ വായ്യാപുത്രനെ താലോലിക്കുകയായിരിക്കും ചെയ്യുക. ഇതിഹാസപുരാണാദിയിൽ വല്ല ചരിത്രാംഗവുട്ടണ്ണക്കിൽ അതു, മാത്രാണ്ഡാവമ്മ്, ഇള്ളലേവ മുതലായ ആവ്യാസികകളിലുള്ളതിലോടുമേരുകയില്ല!

വേദം ആരുവർഗ്ഗക്കാരുടെ പഴവാട്ടകളാണെന്നോ, അവർ അപരിജ്ഞതരായിരുന്ന കാലത്തെ ബാലിശമായ ഗാനംങ്ങളാണെന്നോ ചിലർ വിചാരിച്ചേക്കാം. വളരെ പഴക്കമുള്ളതും എന്ന അത്യംന്തിൽ പഴവാട്ടനു പറയാമായിരിക്കും; അല്ലാതെ ഒരംഗമെടുത്തുനോക്കിയാലും അപരിജ്ഞതയുടെ കൂതിയാണെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. നല്ല ഉച്ച അറിവുള്ളവർക്കല്ലാതെ ചീനത്തിലുംവാൻപോലും സാധിക്കാത്ത ആശയങ്ങൾ കിരശ്ചിത്രമല്ല വേദത്തിൽ.

“എത്തപ്പോ ജരിതർമ്മാപിത്രിച്ചും

അയയ്രേത യോഹാനതരാ യഗാനി” എന്നാം മറം, അറിവും അറിവിൽനിന്നും ജനകിക്കുന്ന ആത്മബൈരുവും നീറ്റിത്ത വക്രല്ലാതെ അപരിജ്ഞതലോകത്തിന് പറയാൻ സാദ്യമല്ല.

എന്തിനും പലതുകൊണ്ടും ഇന്നു വേദം ഒരു പൊതിയാ തേജസ്യാധിച്ചണ്ടു്. ഇതിനും ഗംഡിരമായ അമ്മുദ്ദുണ്ടനുപോലും പൊതുവേ അറിഞ്ഞതുകൂടും; എന്നാലും, വേദാത്മം ചിന്തപ്രയോഗ തുംപാലും തെറാണുന്ന ചിലും ‘സനാതനി’ മ്രൂഹണങ്ങൾ കീപ്രാധിഷ്ഠിതായി ഏതുകൂട്ടുവിധിയാം. അവർ ധാന്യങ്ങൾ

“സമാശാരയം ഭാരഹാരഃ കിലാസീഭു^३
ഈയീത്യു വേദം റാ വിജാനാതി ദ്രോതം
ദ്രോതംശ്വത ഇതും സകലം ഭ്രമശാംഗതേ
നാകമേതി അണ്ടാനവിധുതപാപം”

യദോഗ്രഹത്രിമവിജണാതം
നിഗദേനേനവ ശബ്ദപ്രതേ
അനഘാവിവ മുരേഷ്യേ
ന തജ്ജപലതി കർിച്ചിതും.”

എന്നീവക വചനങ്ങളെ കേട്ടിരിക്കുമോ എന്തോ! ഈ അവസ്ഥ മാറിക്കൊടുണ്ടുമെങ്കിൽ മാത്രംഭകളിൽത്തന്നെ വേദത്തിന്റെ ഭാഷ്യം ഉണ്ടാവുകതോന്നുവേണം.

ട്രേതിരിയുടെ ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾ ഹിന്ദുക്കാലാക്ഷണ വേദ പാഠത്തിലേക്കു മനസ്സു ചെല്ലുവാൻ ഒരു നല്ല വഴിയാണു്. ഇന്നു ഭാരതം മതേതരമാകയാൽ രാഷ്ട്രത്തിൽനിന്നുനിന്നും ഒരു സഹാ യവും ഇട്ടുകാണുന്ന തരമില്ല. കേരളത്തിലെ ക്ഷേത്രത്തിനകം ഒരു താരമിച്ചു്, അവയടെ വകുപ്പുണ്ടുമെന്തു വേദങ്ങളാക്ഷണ മലയാളത്തിൽ നില്ക്കുവേണ്ടായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം തക്ക യോഗ്യമാരെക്കും സംഭൂതിക്കുകയാണു് വേണ്ടതും. ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾ ആ വിധി മുള്ളു ഒരു പ്രസ്ഥാനം ആവിപ്പിക്കുന്നും പര്യാപ്തമാണുന്നും ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഇതും മാനവത്തിലേക്കു പോതുംനാശുല്ലവെയും ആക്കഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം, }
23—6—'56. }

ഡോക്ടർ എൽ. എ. രവിവർക്ക്

ജീവിതം—എൻ്റെ നോട്ടേറ്റീസ്

മിത്രനമ്പംനാം, ഇംഗ്ലേഷ് മുൻകൂട്ടം—ഈവ റണ്ടിനം ജീവിത തെരുവാണും അവാണും അനിതരസാധാരണമായ ശക്തിയുണ്ട്. പണ്യത്തിനാം കവിയുമായ മേലുള്ള ട്രാൻസ്ഫോർമേഷൻ കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നും വിവരങ്ങൾ കൊണ്ടുപോകുന്നുണ്ട്.

“രേ രോഗാഃ വല്പ യുധമേവ സൃഷ്ടദിഃ”

എന്ന ദ്രോകംകൊണ്ട് ആ മഹാസ്ത്രനാ സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നു. മേലുള്ള രോഗബാധിതനായിരുന്നു ലൈക്കിൽ. “നാരാധാരിയം” പോലെ ഒരു ഉർക്കഡ്ഡിഗ്രനമം ഇന്ന ലോകത്തിനു കീഴുമായിരുന്നില്ല. രോഗംഭരപ്പോലെ ആപത്തികളിൽ ചിലപ്പോൾ സൃഷ്ടത്തിലൂടെ കണ്ണായിത്തീരാം.

മീക്ക ജീവിതത്തിനും കൂടാതുവരുത്തി സൃഖമായി ജീവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരാധാരം അതെല്ലാറിനേയും മാത്രമല്ല സ്വന്തം ദേശത്തിലും ഉപേക്ഷിച്ച പരബ്രഹ്മവാസം വേണ്ടിവരിക; വേണ്ടിട്ടെന്നാളം പണം കരുംവില്ലോതെ, ചൗപാതീമാർ ആകമില്ലോതെ, ഭാഗം പോലുമൊരിയാതെ, കീഴുംട്ട് നോക്കിയാൽ ഭൂമി, മേൽഭാഗത്തും ആകാശം—എതാണ്ട് ഇതു മട്ടിലാണ് പരബ്രഹ്മവാസം; പോരാ, ജനാന്തരഭൂമിയുമുംതൊൽ ഒരു ഭാഗം ഭേദാണിവരിക; എവാംവിധിയായ ജീവിതത്തിൽ അക്കദ്ദേശവന്നു അപ്പോഴുംതെ നില ഈന്ന കാരംയമെന്നാതന്നു പറയണം. ഈ പാഞ്ചത്തെല്ലാം തികഞ്ഞ

പരിത്യസ്ഥിതിയിൽ ജീവിക്കേണ്ടതായ അവസരം മുന്ന പത്തീരാ സ്കിന്ററുവ് ഇത്തുള്ളവന്നണായി. അനു തൃശ്ശൂരാപ്പീളയി താമസി ക്കുന്ന കാലത്ത് ഒരു സമാധാനംമാത്രമെ ഉണ്ടാക്കിയെങ്ങളും; സ്കൂളിൽ ചേൻ നിംബം ഇംഗ്ലീഷ് പാഠകാം. ഇങ്ങിനെ അഭ്യന്തര മാസക്കാരം കഴിച്ചുകൂട്ടിയപ്പോഴേക്കും ജഗന്നിയന്താവു മാർഗ്ഗം കാണി ആത്മനാ.

1907-ൽ ആനീബസൻറു മദാമായുടെ ഗീതയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പ്രസംഗം കേരാക്കബാൻ ഇടയായി. ബാല്യത്തിൽ അമ്മയും മറ്റു കാരണവന്നാൽ തന്നിട്ടുള്ളതും സ്വപ്നപ്രായമായി മനസ്സിൽ കിടക്കുന്നതും സംഭവിച്ചേരുതും മദാമായുടെ ആ പ്രസംഗം ഉണ്ടുമെല്ലാക്കി. ഗീതാപാരായണം പിറേ ദിവസം ആരംഭിച്ചു. അധികം താമസിച്ചിരുന്ന ദയാനന്ദസഹസ്രതിയും വേദത്തുള്ളിയുംപറാം ഒരു ആരുസമാജക്കാരൻറു പ്രസംഗം കേരാ ക്കാൻ ഇടവനു. തൃശ്ശൂരുവേത്ര ബ്രഹ്മസംമംഗളത്തിൽ വേദാധ്യ യന്നം ചെയ്തു താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തുനെ വേദത്തിൻറു അത്മം മനസ്സിലാക്കബാൻ ഏന്തീക്കാറുവെള്ളായിരുന്നു. പിന്നീട് സം സ്ഥിതം പാരിക്കബാൻ ആരംഭിച്ചു. തകർശാസ്ത്രത്തിൽ ഉപരിഗ്രഹം ഒരു പാഠിച്ചിരുന്ന കാലത്തു സാധാരണാശ്വരത്തോടുകൂടി ആഗ്രഹം പലപ്പോഴും നോക്കിയിരുന്നു. പക്ഷേ അക്കാദാലത്തു വേദമഹിമ അറിയവാൻ സാധിച്ചില്ല. ദയാനന്ദസഹസ്രതിയുടെ മാർഗ്ഗത്തിലുടെ പോയാൽ വേദാത്മം മനസ്സിലാക്കബാൻ സാധിച്ചേക്കാ മെന്ന കരത്തി ആ പ്രാസംഗികനായ ആരുസമാജക്കാരനെ താൻ സമിപിച്ചു. വേദത്തിൽ പ്രവേശിക്കബാൻ ഏന്തെല്ലാം ശാസ്ത്ര ഒരാം അറിഞ്ഞതിരിക്കേണ്ടെന്നു ദയാനന്ദൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടി കുണ്ണോ ആവക ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അറിവു സന്ധർഭിക്കുകബാനാണു പിന്നീട് നാലഞ്ചു കൊല്ലും ശുമിച്ചു. ഗീത, വാല്ലീകിരാമാ യണം, ഭാഗവതം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പാരായണം അപ്പോഴും നടന്നാക്കണം എന്നു. ദയാനന്ദമാർഗ്ഗത്തിലുടെ പോയിട്ടും വേദ ത്തിൻറു അശായത ശരിക്കു കണ്ടരിയുവാൻ സാധിച്ചില്ല. സംസ്കാരാവകാശം ജോലിക്കുപോലും പോകുതെന്നാവെച്ചും ഏന്ന തോന്നുമാറു വിഡി ഏന്ന രോഗരൂപംനാക്കിയിട്ട് ‘ശിരോജനി’ പരിക്കുക്കും പോകുന്നതിൽനിന്നും വിരുമിച്ചിച്ചു. 1915-ൽ ഒരു രോഗി ഏന്ന നിലയിൽ താൻ വടക്കാനേവരിക്കിൽ സ്ഥിരതാമ സവും തുടങ്ങി.

പാമ്യമായ ആധാരം; പറയ്തു നടക്കവാൻ സാധ്യമല്ല, ഇങ്ങനോ കിടങ്ങോ മാത്രം വായിക്കവാനും പാിക്കവാനും സാധിക്കും— ഇത്തരത്തിലുണ്ട് വടക്കാഞ്ചേരിയിൽ ജീവിതമാരംഭിച്ചതോ. പോൾ ടൈച്ചേരിയിൽ ശ്രീ ശാരദിക്കുളമോഹം പ്രസിദ്ധപ്രേരണത്തിയിൽനാം ആരു എന്ന മാസികയിടെ ആദ്യപ്രസ്തുതത്തിലെ നാലായും പ്രതികരം ഒരു ദിവസം ശ്രീ കൂർമ്മാക്കരിക്കുന്ന സമാനിച്ചു. “വേഡ രഹസ്യം” എന്ന പേരിൽ ഉപന്യാസങ്ങൾ തുടച്ച്യായി ആരും ചുണ്ടായിരുന്നു. നൊൻ ആരും ഒരു ദിവസം വരിക്കാരനായി. ഏല്ലോം കൂടി ആരും ശ്രീ ശാരദിക്കുളമോഹം വെളിക്കോപന്യാസങ്ങൾ ആരും യോഗിവരുന്നായ മേലാഹം പ്രസിദ്ധപ്രേരണത്തി. ഏൻറോ ബുദ്ധിക്കുഴിയിലെ നൊൻ അവരെല്ലാം പഠിച്ചു. ശ്രീ മേലാഹിന്റോ വെളിക്കാഡിപ്രായങ്ങളെ മനസിൽവെച്ചുകൊണ്ട് ഫ്രേഗ്രേറം പാിക്ക വാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു മുപ്പതിലയിക്കു കൊല്ലും കഴിഞ്ഞു. ബാല്യ തനിൽ ഫ്രേഗ്രേറം എലിസമാക്കവാൻവേണ്ടി അനന്തവിച്ചു കണ്ണു പ്രാഥകക്കെലില്ലാം സഹായംമാറ്റായി. ശ്രീ മേലാഹിന്റോ വെളിക്കു വേതകളിൽ ആകാരപ്പിന്ത വേദത്തപാനേഷികളായ ചീന്താശില ന്യായിട ഗാധമായ ആലോചനക്കു വിഷയിപ്പേഖണിക്കണ്ടതാണ്. ശക്രാചാര്യരുടെ ഭാഗ്യത്തോടുകൂടിയ വിഷ്ണസഹസ്രാമം, ശാരം ബിന്ദന്റോ വെളിക്കാഡിപ്രായത്തെ അവലംബിച്ചു ഫ്രേഗ്രേറപ്പിന്ത — ഇവ രണ്ടുമാണ് ഭാരകലുഷിതമായിത്തോളിക്കവാനിടയുള്ള ഏൻറോ ജീവിതത്തെ സുഖാദ്യിപ്പുമാക്കിത്തോളിന്തു. മതസമാഖ്യതയോടു കൂടിയ മതഗ്രന്ഥങ്ങളും, കഴിയുന്നവിധത്തിൽ തദ്ദേശസ്ഥാനവും ലോകസൗഖ്യവും അത്യാവശ്യമാണെന്നു സാരം. ജീവിതം സുവസന്നുണ്ടാക്കവാൻ വിശാലമായ ശാന്തത്തിലുള്ള മതം വേണ്ടുന്നു.

മാതൃക്കാ ശാഖപ്പതിപ്പ്,
പുസ്തകം 30; ലക്ഷം 3—1952 ഏപ്രിൽ 6

വിഷയവിവരം

നാമ്പേരം	ബഹം
1 ശ്രീ. അരവിന്ദൻ വൈദികച്ചിത്യം	1
2 വേദങ്ങളിടെ ഒരു സംക്ഷിപ്തവീക്ഷണം	7
3 ഔഷധമാരകതു ലക്തിവീക്ഷണം	18
4 വോദാർത്ഥവിചാരങ്ങളിടെ ചില സവിശേഷതകൾ	22
5 ഹിന്ദുമതഗ്രന്ഥങ്ങളിടെ ഏറ്റക്കും	30
6 വേദത്തൊന്നപ്രചണണം	35
7 സ്മൃതികളിടെ വൈദികകാലത്തിലെ നില	40
8 മതപഠനം	46
9 വോദാർത്ഥവിചിത്യിടെ ആവശ്യകത	51
10 ലോകസമാധാനവും ഭാരതീയാധാരവും	58
11 വൈദികസന്ദേശം	64
12 ഷൂഠ്രമീമാംസാച്ചിത്കരം	74
13 ശ്രൂർ—ദസ്യപ്രലീഡിം	81
14 വേദങ്ങളിലെ പ്രാർത്ഥനാവസ്ഥകൾ	87
15 മന്ത്രങ്ങൾ	95
16 ഔദ്ധകൾ	106
17 വേദവും ചുരാനുവും	113
18 ഭാഗവതം സ്വീകാര്യം	118
19 ജീജ്ഞാനസു വേദപഠനാധികാരി	123
20 ശാസ്ത്രജ്ഞപ്രമാഹാത്മക്കും	126
21 അശ്വപനീഡവകൾ	131
22 ക്ഷേത്രപ്രവേശനത്തിനു ശാസ്ത്രസമ്മതി	134
23 പാഠ്യമഹായജ്ഞങ്ങൾ	143
24 ഹിന്ദുസ്സും മൈത്രീയജനം	150

25	മനധ്യരണ്ട് ഉത്തക്കഷ്യം	155
26	ഇല്ലൻ	159
27	വേദവും ഉപാസനയും	163
28	ധർമ്മപുന്നക്രമാരണം	169
29	വേദല്ലാമാന്യം	173
30	ശ്രൂതികമതക്കാരാവണം	176
31	സ്പാതഞ്ച്ചം	180
32	വേദാർത്ഥമവിന്താമാദ്യം	185
33	എല്ലും അന്യവിശ്വാസമോ?	188
34	ഗീതയിൽ ഹിംസയ്ക്കു പ്രസക്തിയില്ല	192
35	യമനിയമങ്ങൾ	196
36	ഭാരതീയരെ അധികാരിച്ചിട്ടെന്തോ?	201

ಶ್ರೀ ಅರ ರ ವಿ ಇ ನ್ನ ಎ ವ ಡಿ ಕ ಚಿ ನ್ನ ಯ್ಯೊ

ಪಂಚ ಏನ ಇನಾಕೆಹಣಡಿಮಾತ್ರಮೆಕ್ಕಿಲ್ಲಂ ಔಗ್ರೇಧಂ ಲೋಕ
ತತೀಲೆ ಇತರಗಳಿಗಳಿಲ್ಲ ಅತಿಗ್ರಹಿಷ್ಯಾಗಂ. ಅಲ್ಲಂ ಚಿಲ
ಜಾತಿಕಾರ್ಕಾಣಿಕ್ಕಿಲ್ಲಂ ಔಗ್ರೇಧಂ ಅನುಸೇತುಹಿಮಾವಲಂ ಈ
ಕಾಲತತ್ತ್ವ ಪ್ರಚಂಪುಚಾರಂಹಿಂಗಾ. ಅತ್ಯಂಚಿಗೆ ಅತಿಗ್ರಿಷ್ಟಂ
ಯಾಯಿ ನಟನ ಈ ಕಾಲಫಣಿಯಿರಿಷ್ಯಾಂ. ಕ್ರಮಣ, ಶಂಕ್ರಾಂ
ಪ್ರಥಿಬದ್ಧಮಾಳಿಕ, ಅಂಕಿರಂ ಸಪರಂ ತ್ರಂತಾಂತಿಯವಣ್ಣಾಗಾಂ ತರಾಗಿ
ಷ್ವಾತಿರಿಷ್ಯಾಕ—ಇತರರತತಿಲ್ಲಿಂ ವೆಲಾಳಸ್ಯಾಗಂಮಾಯಿ ಕಲಾಶಿತ್ವ.
ಹಂತ್ ಅತ್ತಂ ಗಾಷ್ಟಪ್ರಾಯಮಾಯಿರಿಷ್ಯಾಗಂ. ಉಪಯೋಗವುಂ ವಿಲಯ
ಭಿಂಭಿ ಈ ರೂಪ್ಯೇಂದ್ರಿಯಸ್ಯ ಏನ ನಿಲಣ್ಣಿಕ್ಕಿಲ್ಲಂ ಗಂಹಂ ಔಗ್ರೇಧ
ರತಿಗೆ ಪರಿಂಣಾಯಿಷ್ಯಾವಾಗಂ ಶ್ರಮಿಷ್ಯಾಂತಾಗಾಂ. ಇನಾರೆತ
ಪಂಪ್ಯಾಂತಿವರಿಲ್ಲಂ ವೆವಲಿಕಂಜಣಾಗಾಂ ತೀರೆ ಶಂಪುಣಿಮಾಗಾಂ. ಇಂ
ಶಂಪುಣಿತಾಯ ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದ್ರಾಂಲ್ಯಾಂ ವೆಳಿವಾಹಿಯಿತ್ತಣಿತ್.

ಚಿಲ ದೇವತಮಾಂತರ ಉಲ್ಲಂತಿರೆಯಪ್ರಾರಿ ಪಾಯಣ ಈ
ಚೆರಿಯ ಸುಕಂ ಪರಿಂಣಾರ ಮಣಿಸಲಿತಿಲ್ಲಣಿತ್. ಶಾಂತಿಜಣ
ಗಾಯ ಕರಾರಾ ಭ್ರಾಂತಾಣ್ಣತಪತಪಣಿಲ್ಲ ಅಂಡಿಸಿಹಾಗಣಪ್ಯಾತತಿ ಅತಿ
ಸುತ್ತಿತಿಗೆ ವೃಂದಾಂತಿಚ್ಚು 'ಮೋಯೇಣ ಗೋವ್ಯ'ವಿಶ್ ಕಿರಾಕಾಲಂ
ಧಿಂಬಿ ಈ ಲೇವಾಗಮಣಿಯಿಂಗಾ. ಅತಿಗ್ರಂ ಪತ್ರಾಲಿಪಾಂತ
ಈ 'ಷಟ್'ಗೋಂತ್' ಕೆಂಡತತಿಂಗಾ. ರೋತತಪಮಲ್ಯಾಂ ಪಾಂತ್ಯಾ
ತ್ಯಂ ವೆಳಿವಾಹಿಕಣಿಗಣತಿರಿಷ್ಯಾಗಾ, ಇನ್ನಾಗಿ ಅತಿಗೆಂಪುಗಾರಿ
ವಹಿತಿರಿಷ್ಯಾಣ ಅನುವಂಶಿಲ್ಲ ಏನಾಗಾಂ ಅತಿ ಕಿಂಪ್ಯಿತ್ ಏಂಂ

തിയികന്നത്. ഇതിൽനിന്നും വന്നുചേരുന്നത് പഠിപ്പിക്കുവതെടു വേദജ്ഞനാനം അപൂർവ്വമാണെന്നായിരുന്നു എന്ന ശ്രീ അരവിംശൻ അടിപ്പായപ്പെട്ടുന്നു.

പാശ്വാത്യരൂപ വേദചോന്തിനു പ്രധാനമായ സഹാ യം സാമ്യാനഭാഷ്യമാണ്. സായനൻ പ്രായേന വേദമന്ത്രങ്ങൾ യാഗമംജലോടു സംഘടിപ്പിയുള്ളക്കയാണ് പതിവ്. അണ്ണി, വായു, ജലം മുതലായവയെ സൃതിയുള്ള മന്ത്രങ്ങളും ധാരാള മുണ്ട്. ഇത്തല്ലാംകൊണ്ട് പാശ്വാത്യരൂപ ദ്ര൷ഡിയിൽ, പ്രക്തി പുജ്യയാണ് ആഗ്രഹത്തിലെ മുഖ്യവിഷയം എന്നായിരുന്നീൻ. സായനൻ പറയുന്നതിൽ പലതിനേയും അവർ തള്ളിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പരമ്പരാസ്മ്യാധ്യാത്മകസരിച്ചു് ആഗ്രഹത്തിലെ ഒരു ഖ്യായം മുഖവഴിയായി പഠിച്ചാൽ മറ്റൊരു ദാഗമംജലപ്പും സുലഭമായിരുന്നുകൈമനു സായനൻ ആഗ്രഹഭാഷ്യത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പറയുന്നു. ഇതിനെ പാശ്വാത്യചിന്തകമാർ സപീകരിച്ചിട്ടില്ല. മനസ്സിനെ പരിത്രാലുമാക്കുകയാണ് വേദത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തോളിൽ അതിപ്രധാനമായ കമ്മ. അതു പാശ്വാത്യരൂപ വഴിയിൽക്കൂടി പോയാൽ സാധ്യമിവുകയില്ലതാണും.

ആഗ്രഹപരംനം ആരംഭിക്കുവാൻ ശ്രീ അരവിംശനഭായ പരിത്വസ്ഥിതി കാണിയ്ക്കും. അദ്ദേഹം പുതുത്രേരിയിൽ താമസ മാക്കിയതിന്റെശേഷം യോഗശാസ്ത്രം പഠിയുവാനും അത് അബ്ദ സിംഗളുവാനമാണ് ആരംഭിച്ചത്. അതിൽ പല സന്ദേഹങ്ങളും വന്നുള്ളൂ. അതിപ്രാചീനമായ ഒരു മതഗ്രന്ഥമെന്ന നിലയ്ക്കും ഇതിനാട്ടിയിലാദ്ദേഹം ആഗ്രഹം പഠിയുവാനാരംഭിച്ചു. യോഗ ശാസ്ത്രത്തിലെ സന്ദേഹനില്പിത്തിയും മാർഗ്ഗം കണ്ണാഡാ എന്ന മാത്രമേ അപ്പോരി അദ്ദേഹത്തിനു വിചാരിച്ചണായിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷേ മലം വേറേയായിരുന്നീൻ.

ഒരു പഴയ ഗ്രന്ഥം മാത്രമായി കൂട്ടത്തെപ്പറ്റിക്കൊ ആഗ്രഹം മഹത്തായ ഒരു അഭ്യന്തരാധികാരിയായിരുന്നീൻ. വിഷയങ്ങളോളം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ സാധാരണാഗമംജലക്കാരാം ചീല പ്രത്യേകതകൾ വേദത്തിനാണ്. സ്വാഹ്യമായ ഒരമ്പിടം അതോടൊന്നില്ലതെന്ന ആല്ലെന്നുകൊണ്ടായ ഒരു ഗ്രംഡാഫ്മെംബും അവിടെ കാണാം. സാമ്പത്തികവിഭാഗമായ സമാസാക്കി, രൂപകാരിഗ്രാഫോക്കി തുടങ്ങിയ ചീല അലങ്കാരങ്ങൾ വഴിയായി

കാര്യങ്ങളെ വൈളിപ്പുക്കളുകയാണു് വേദങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്നതു്. ഇതിനെ സിംഗോഡിസമന്നോ മീറ്റുസിസമന്നോ എന്നെന്നു ടും പറയാം. ബാഹ്യമായ അത്മം സാധാരണബാഹ്യസംഗ തിക്കെള്ളപ്പറിയായിരിയ്ക്കും. അവയെ സാധാരണൻ യാഗങ്ങളോടു ബന്ധിപ്പിയ്ക്കുന്നു. സാധാരണൻ പറയുന്നവയിൽ ആവശ്യമന്നു് അവവും തോന്നുന്നവയെ പാശ്ചാത്യർ വേദാത്മകൾക്കിരുന്നു. വാസ്തവം പറയുന്നതായാൽ ഉപകുമത്രേണാടും ഉപസംഹാരത്രേണാടും തുടാതു ഉപനിഷത്തുകളാണു് ഔഗ്രപദം എന്നു പറയാം.

വേദങ്ങളിൽ വിശ്വവിന്ന പ്രധാനമില്ല; പുരാണങ്ങൾ വക്രവോശാണു് വിശ്വ പ്രധാനമായിരുന്നതു് എന്നോരടി മൂലം ഇന്നു പരശ്രീരാമായതോടു ശ്രീ അര വിന്ദൻ തീരെ യോജിക്കുന്നില്ല. അഥി, ഇന്നും മുതലായ ചില ദേവതകളെപ്പറി വളരെ മനുഷ്യിലും; വൈഷ്ണവമനുഷ്യം വളരെ കുറവും. മനുത്തിന്നു കണക്കുകൊണ്ടു് ഒരു ദേവതയുടെ പ്രധാനം തീച്ച്യാക്കിയതു് എന്നാണു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്. ആകാശത്തിൽ കക്ഷത്രം അനേകം; ചപ്പും കനും—എക്കി ടും ചപ്പുനിൽനിന്നാണു് പ്രകാശമയിക്കും കിട്ടുന്നതു്. പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്ന വിശ്വപ്രധാന്യാന്വത്തിന്നു മുലതപം ഔഗ്രപദത്തിൽനിന്നുന്ന വ്യത്യസ്ഥായ അദ്ദേഹത്തിന്നു വേബാരഭിപ്രായം ഇതാണു്:—

ഒരു പരിഷ്കാരത്തിന്നു ആദിമദ്ദശയെയാണു് ഔഗ്രപദം കുറിക്കുന്നതെന്ന മറുള്ളവർക്കു കയറ്റുന്നു. അദ്ദേഹം അംഗങ്ങിനെ യല്ലാ കണക്കാക്കുന്നതു്. അതുന്നുന്നതമായ ഒരു സംസ്കാരവിശ്വേഷ തെരു ഔഗ്രപദത്തിൽ ശ്രീ അരവിന്ദൻ കാണുന്നു. ആലഘ്യാത്മിക കാര്യത്തിൽ പിന്നീട് ഭാരതത്തിൽ അല്ലെങ്കിലും അധികം പഠനം ചെയ്യുന്നതായി വിചാരിക്കാം എന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്നു മതം. പിന്നീടു് അധികം പഠനം ചെയ്യുന്നതിൽ ശ്രീ അരവിന്ദൻ അഭിപ്രായത്തെ പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ വേം. നോക്കിയിട്ടുള്ളവർക്കു ചിലർ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അവക്കെടു ആക്ഷേപപ്പരംക്കു സമാധാനമായി അരവിന്ദൻ ശിഖ്യനായ ശ്രീ കവാലിശാസ്നി ഇപ്പോൾ പറയുന്നു:— ഇം ആക്ഷേപപ്പക്കാർ വലിയ പരീക്ഷകൾ ജയിച്ചവരാ

യിരിക്കാം; പക്ഷെ സംസ്കാരത്തിലുള്ള മുലഗ്രന്ഥത്തിൽ വേണ്ടി ക്രോളം പാണ്ഡിത്യം സിഖിച്ചുവരാണോ എന്നാണ് സംശയം. എതായാലും ഒരു കാര്യം പാണ്ഠയുക്കാളുള്ളൂട്ട്. വേദത്തിൽ നിന്ന് ലാഘവത്തരീകരണമായില്ലോ അറിവിന്റെ ചീല അഭിപ്രായങ്ങളും അനുഭാവങ്ങൾക്കും അനുബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നു. അനുഭാവങ്ങൾക്കും വാക്കുകൾക്കും പരിഭ്രാംഖപ്പെട്ടു കൂട്ടായിലുള്ള വാക്കുകൾക്കും പരിഭ്രാംഖപ്പെട്ടു കൂട്ടായിലുള്ള “സിംഖോളിസം” പോകാതെ വൈദികപദ്ധതിയും ക്രോളം അനുഭാവകൾക്കും വിവരിച്ചു വിവരിക്കുന്നു. അതുന്നതിലുള്ള വാക്കുകൾക്കും ഏടുന്നോടുകൂടി വേണമെങ്കിൽ കൊടുക്കാം. എന്നാലുള്ള ലാഘവത്തരീകരണമല്ല; വ്യാവ്യാനമോ വിശദികരണമോ ആയിരത്തീനാം. വ്യാകരണം, നിജക്കതം, ഗ്രൂപ്പമണ്ഡലം, ചീല വൈദികക്രമങ്ങൾ—ഇങ്ങിനെ ചീലത്തെല്ലാം ഔദ്യോഗികരിക്കിന്ന് അത്യമഹിഷാവശ്യമാണ്. അങ്ങളുടെ പ്രധാനമായ ഉന്നാണ് അറിവിന്റെ വൈദികപദ്ധതിയാം പരയുന്നതു.

ഇതിനും, ദൃശ്യ—എന്നിങ്ങനെ ലോകത്തെ മുന്നായി ഭാഗിച്ചിലെ മുഖ്യദേവതയായി അഭിയേച്ചും അന്തരീക്ഷത്തിലെ മുഖ്യദേവതയായി വായു അല്ലെങ്കിൽ ഇന്ദ്രനെയും തുരൈയലോകത്തിലെ മുഖ്യദേവതയായി ആദിത്യനേയും സ്വാരികരിക്കുക എന്നുള്ളതു നിജക്കതം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം. ഒരേ ലോകത്തിൽത്തന്നെ അനേകം ദേവതകളുണ്ട്. അതായും ലോകത്തിലെ മുഖ്യദേവതയിൽ ആ ലോകത്തിലെ മറ്റൊള്ളു ദേവതകൾക്കും അന്തർഭാവമുണ്ടെന്നും ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ ലോകത്തെയും ദേവതകളേയും ഭാഗികമനാണെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ ദേവത ഒന്നത്തന്നെയുള്ളിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റും ചിലേട്ടു പറഞ്ഞുകാണാം. ഈ പറഞ്ഞ മീക്ക അഭിപ്രായങ്ങളെയും അറിവിന്റെ സമാതിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല, ‘അനുസ്രൂതി’ എന്ന മാസികയിൽ ഇവയുടെ വിവരണം അറിവിന്റെ ഒന്നുടി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ബാഹ്യവസ്തു, ജീവിതം (Life Force), മനസ്സ് — ഇവ മുന്നാണേയും തുടർന്നു ഭാഗികയായി കല്പിക്കാം. രണ്ടാം മതതെ ലോകം മുംബലാലോകം (അല്ലെങ്കിൽ Link World, Super mind), മുന്നാശത്തെ ലോകം സച്ചിദാനന്ദനിലെ — ഇങ്ങിനെ മുന്നായിട്ടാണ് ലോകത്തെ അറിവിന്റെ വിഭാവനം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതു. പെരാണിക്കപ്പെട്ടതിൽ ലോകത്തെ പതിനാലായോ എഴാം

യോ വിജേക്കണംണ്⁹. മുമ്പ് കാണിച്ചുവരെയെല്ലാം ഉഡക്കണ്ണടം കൊണ്ട് പൊരാണികമായ ലോകവിഭാഗത്തെയും അദ്ദേഹം സ്ഥാ തിക്കനം. പക്ഷേ വേദാന്തികളുടെ ലോകസ്ഥാപ്തി മുതലായവയെ അതേമാതിരി അദ്ദേഹം സ്വപ്നിക്കണില്ല. അവിന്ദനൻറെ അഭി മുഖ്യപ്രകാരമുള്ള ലോകോല്പനയിൽ മുതലായവയുടെ ഒരു സംക്ഷേപ തെരുവും അനുശൃംഗിൽ 70 സംസ്ക്രതപ്രോക്ഷണളിലായി അദ്ദേഹത്തി നിന്റെ ശിഷ്യനായ കപാലിരാമ്പും പുസ്തകത്തിൽ പ്രസാധനം ചെയ്തിട്ടുള്ളു¹⁰. അതിൽ ഒരു ദ്രോക്കത്തിനിന്റെ ശാസ്ത്രിയുടെ പാരി ദാഹ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

“This world is the product of that consciousness
this is the substance of all vedic and tanthric teachings.’
(താല്പര്യം:—“അതു ബോധത്തിൽനിന്നുണ്ടുമാണു” ഈ ലോകം...
ഇതാണു” വൈദികവും താങ്കികവുമായ എല്ലാ ഉപദേശങ്ങളുടെ
ഒരു സംബന്ധം.”) ഈ ലോഗകാണ്ട് വേദാന്തവിഷയത്തിൽ
അഭിവുദ്ധനിന്റെ റാഡിൽ എന്നെന്ന കാണാമല്ലോ. അദ്ദേഹം മായാവാ
ദം സ്വപ്നിക്കണില്ല. രാമാനജനിന്റെ വേദാന്തത്തോടാണും അംഗ
വിനിവുദ്ധനിന്റെ വേദാന്തത്തിനു യോജിപ്പുന്ന രീതാണും. വേദാന്ത
വിഷയത്തിൽ അല്ലെങ്കിലും അഭിമുക്യവൃത്താസ്ഥിഥാണും എക്കിലും അദ്ദേഹ
മഹാത്മനിന്റെ ഭേദതാതപ്രവിന്തകളിൽനിന്നും പലതും പഠിക്കാ
നണ്ടും.

നഘ്നപ്പുട്ട് ഗോക്കലെ വീണാട്ടക്കുക; കാണാതായ സുര്യ
റന കണ്ണപിടിക്കുക, ഇരുട്ടിൽനിന്നും ഉഷ്ണസ്ഥിനിന്റെ ആവിഭാവം,
ദസ്യുകളും ഔഷ്ഠിമായം തമിലുള്ള വഴക്കുരം—ഇതരത്തില
നേകം വിഷയങ്ങൾ ഔദ്യോഗികതയിൽ അനുകൂല തീക്ഷ്ണകളിലായി
കാണുന്നു. ഇവജ്ഞില്ലാം അഭിവുദ്ധനിന്റെ ന്യായമായ വിവരങ്ങളും
കൊടക്കണാണും¹¹. ന്യായം എന്ന പാഠത്തിനു പ്രത്യേകമായി
അഭ്യർത്ഥിഥാണും¹²: വേദത്തിനിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ മുഖ്യമായതും, മന
സ്ഥിരത തുല്യമാക്കുക എന്നതാണും. അതിനും ഉപകാരമാക്കുന്ന
വിധത്തിലാണും അവിന്ദനൻ ഇവരെ വിവരിപ്പിക്കുന്നതും. ആതു
വിവരങ്ങൾനെ വ്യക്തിപരമായിട്ടുണ്ട്. ഔഷ്ഠിമായുടെ പേരും,
രാജാക്കണ്ണയുടെ പേരു തുടങ്ങിയവയെല്ലാം “സിംഖരാ” ആയി
ടാണും അദ്ദേഹം സ്വപ്നിക്കിയുന്നതും. അംഗങ്ങൾക്കുള്ള സ്വപ്നികാരം
പുത്രമിലാംസജ്ജും യോജിച്ചതുമാണും. വേദത്തിലെ സപ്ത
സിന്ധുക്കാരം (എഴു നമ്പിക്കാരം) പണ്ഡിതനാണും

അദ്ദേഹം സ്വഷ്ടമായി പറയുന്നു. അതുപോലെ ഒസ്യുകൾ ഭാവി ഡക്കമല്ല. വേദത്തിലെ ആശ്രിതമായടക്ക സൂചകപ്രയോഗങ്ങളാക്ക് (Symbolic) എന്ന് വിചാരിച്ചിരുന്ന അത്മംതന്നെയാണോ ശരീരായിട്ടുള്ളതെന്നു തീർത്ഥപരിഹാരം ആവില്ല. എക്കിലും ആവക പ്രയോഗങ്ങൾക്കു ചുവില അത്മംതന്നു കല്പിക്കുകയും അവയെ സൂചകപ്രയോഗങ്ങളാക്കി അംഗീകരിക്കുകയും വേണമെന്നു അഭ്യർത്ഥം പറയുന്നു.

ഈ ഉദാഹരണം നോക്കു:—“തവ ഗ്രൂഡാണി വിജ്ഞിതാ പുഞ്ചരാ.” ക്രിരയപ്പുറിയാണു് ഇതുകൊണ്ടു പറയുന്നതു: “ശാഖാധിക കൊമ്പ് പാലേടഞ്ഞും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു”വെനു്. ക്രിരയും കൊമ്പില്ലെന്നതു സ്വാദിതമാണു്. ഈ വിധത്തിലുള്ള പ്രയോഗങ്ങളാക്ക് എന്നെങ്കിലും ഉച്ചപത്തി കാണണം; വേദ ത്തിന്റെ നിലയും നോക്കണം. എത്രയോ നൂറാണ്ടുകളായി ഹിമ വദ്ധേതുപരുന്നും നിണ്ടുകിടക്കുന്ന ഭാരതത്തിലെ പഠിപ്പുള്ള മഹാ നാരാധാരം സബ്രഹ്മാനമാരിച്ചവനു ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു് ആഗ്രഹം. ശാരതരത്തിലുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വിശയനിസ്ത്രിയായും വിശ്വമ മേരിയതാണു്. ആശ്രിതമായടക്ക ഭാഷയിൽ പറയുന്നൊരു വേദാർത്ഥം അഥാന്തത്തിന്റെ ലഭ്യിയ്ക്കുന്നു ഇംഗ്ലീഷ് ശാഖപ്രാന്തഗ്രാഹം വേണും, അബ്ലൂക്കിൽ തപസ്സു വേണും.

ഈയിടെ മദിരാശിയിലുള്ള ശ്രീവിവേകാനന്ദകോളജിൽവച്ചു ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗമയേ ശ്രീ. ആഗമാനന്ദസ്വാമികരാ ഇപ്പോനു പറയുകയുണ്ടായി:—“ക്ഷുണ്ടാനികളുടെയോ മുഹമ്മദീയങ്ങളെയോ വേദത്തെപ്പുറി വളർത്തും അധികേഷപരമായി പറഞ്ഞാൽ അപ്പോരാ കാണാം അതിന്റെ മഹം. എന്നാൽ ചെറുവുംവേദത്തെപ്പുറി എയ്യും പായാം” എനു്. തുടർന്നുള്ള ചോദിക്ഷന്തുകളും ചരിത്രകാരന്മാരുമുണ്ടാണു്. ശ്രീക്രിഷ്ണൻ സ്വന്നനകൾ മോജ്ജിച്ചുവെന്നു സത്രാജിത്രു പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിയപ്പോൾ സത്രാജിത്രു ദൈക്ഷ വഴക്കിനു പോകാതെ അതിന്റെ വാസ്തവത്തെ വെളിവിവാക്കു യാണു് ശ്രീക്രിഷ്ണൻ ചെയ്തു്. അതുപോലെ ആഗ്രഹം മുതലായ വേദങ്ങളുടെ വാസ്തവനിലെയെ വെളിവിവാകവാൻ സൃഷ്ടികളായ ആന്തരായ ലോകത്തിലെവിടെയെക്കിലും ഉണ്ടാക്കു എന്ന പ്രായമി ചുരകാണു് ഈ ലേവനം അവസാനിപ്പിയ്ക്കുന്നു.

(മാരുളമി വാരാന്തപ്പത്പ്പു്, 1954 ആഗസ്റ്റ് 15)

വേദങ്ങളിടെ ഒരു സംക്ഷിപ്ത വീക്ഷണം

“ഈ നോ വേ പീപാദേ ശം മാതൃസ്തം”

നാല്ലുംലീകരിക്കം ഇങ്കണ്ണാലിക്കരിക്കം ഇഗനായിന്താവു് മംഗളലഭന്ന
വട്ട.

— ഐഗ്രേഹം.

വേദങ്ങളിലുണ്ട് ചിന്തിയുംബാരാ ആരംഭമെവിടെ, അവ സാനമെവിടെ എന്നൊരു പിടിത്തഫലാവുന്നില്ല. “സത്യം വേ ലാൽ പ്രസിദ്ധുതി” എന്നാണു് മന പറയുന്നതു്. ലോകസ്ഥി പോലും വേദന്തിൻ്റെനിന്നാണെന്നു ചുഡക്കിം. വേദവിജാഗംതിൽ കണ്ണാഡിവിടെ ആരംഭിയുന്നതു്. വേദപ്രതിപാദ്യർമ്മതു്, ദേവ താതപചിന്താമാർഗ്ഗമേതു്, എററാവും പഴക്കമേറിയ ഐഗ്രേഹ തതിൽ ആത്മചിന്താപ്രസക്തി ഉണ്ടോ—ഈ മുന്ന വിഷയങ്ങളെ കണ്ടിച്ചു് സംഘ്രം ചിലതു പറഞ്ഞതു് ഇതു് അവസാനിപ്പിയുംബാന.

ഒണ്ട വിധത്തിലുള്ള പ്രസ്ഥാനം പണ്ടകാലത്തുനെന്നയിണു. എക്കുടപാവഴിയും, പ്രിതപാവഴിയുംബാനുവ. അമർത്ഥാവേദവാഴി യുള്ളിള്ളതു് എക്കുടപത്തിലുടെയും മറ്റ് മുന്ന വേദങ്ങൾാവഴിയുള്ളിള്ളതു് ത്രിതപത്തിലുടെയും പോകുന്ന. “ന മദ്യതീ=ന ചലതി” ഇളക്ക മില്ലാതെ റാഡ്യൂക എന്നതും. യുവനന്നുപ്പാലെശ്യാ ഹരിശ്ചന്ന നെപ്പാലെശ്യാ എവന്നാണോ യാതൊരു മനിക്കുംബവും കുടാതെ എക്കന്നായ ഇശ്വരന്നിലേയും പോകിവാൻ യത്തിയുംബാനതു് അവൻ എക്കുടപാത്രം (എക്കേൾപരതപം) മുൻനായ്താം മുന്നൊട്ട് പോകുന്ന.

അമർപ്പണവേദപ്രകാരമുള്ള യാഗാദിക്രിയകളിലെല്ലാം ഒരേ അഗ്നിയേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. മറ്റൊ പ്രസ്താവനത്തിലെ നീല ഉത്തി-ക്രിയകളിലെല്ലാം മുന്ന് അഗ്നികരാ ഉണ്ടാകുന്നു. എത്ര ക്രിയകളിലും മുന്ന് അപേക്ഷിക്കുന്നു². തൃതീപത്രത മുൻ നീതിയുള്ള മാർത്തിൽ മുന്ന് യോഗങ്ങൾക്കും പ്രസക്തിയുണ്ട്. ക്ഷതിയോഗത്തെ ആഗ്രഹപദ്ധതി കുമ്ഭയോഗത്തെ രജ്ഞാവല്ലായും അണ്ടാനു യോഗത്തെ സാമവേദവും പ്രതിനിധികരിയ്ക്കുന്നു. “ആ സ്വത്തേ” — സ്വത്തിക്കുന്ന എന്നത്തിനായ “ആ” എന്ന ധാരവിൽനിന്നും അക്ക് ശബ്ദം അണ്ടായിട്ടുള്ളതും. യജീയുക, യോജിപ്പിയുക, ത്യജിയുക എന്നിങ്ങനെ മുന്നായിട്ടുള്ള ‘യജ്’ എന്ന ധാരവിൽ നീനു യജ്ഞഃശബ്ദം അണ്ടായി. യജ്ഞഃ എന്ന പരശ്രതാൽ യജ്ഞ ചേർത്തതെന്നു.

പുജ, ത്യാഗം, വൈക്കമത്യം ഇങ്ങനെ പലതും കുമ്ഭയോഗത്തിലെ പ്രധാന ഇനങ്ങളാണ്. അവയെല്ലാം യജീയാത്മവിശ്വർ അവധിത്തിൽ ഉംകൊള്ളുന്നു. യജ്ഞത്തിനിൻ്നു ഉൽപ്പുത്തിത്തെന്ന യജ്ഞാവല്ലത്തിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന സാധ്യനും പായുന്നു. ആത്മിയ പുരാഹതിയ്ക്കു അനുത്തലും ഇന്ത്യൻ പ്രതിക്രിയയിലും യജ്ഞം തന്നെനു. “സമം-ബന്ധനതന്നു” എന്നിങ്ങനെ അഭ്യർത്ഥനയാണ് സാമശബ്ദം കാണിയുന്നതും. തെത്തതിരിയോപനിഷത്തിനിൻ്നു അവസാന തത്തിൽ ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയെപ്പറ്റി “എവം സാമ ഗായനാണേ” എന്ന പായുന്നു. ആത്മജ്ഞാനിയുടുമ്പാലും സാമവേദം സ്പർക്കാരുമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അണ്ടാനമാർത്തതെ സാമവേദം പ്രതിനിധികരിയ്ക്കുന്നതും. എന്തോ കാരണവശാൽ അമർപ്പണവേദപ്രകാരമുള്ള ഉപനയനവും അഖ്യയനവും എല്ലാത്തന്നെ ഇല്ലാതായി പ്രോത്സാഹിക്കുന്നതും, അതായത് “അക്കം”, “യജ്ഞസ്തു”, സാമം തും മുന്ന് വേദങ്ങളിലെയും സമേളനമുള്ള യാഗാദിക്രിയകളാണ് ഇന്ന് നടപ്പിച്ചിട്ടും. പ്രക്ഷേ തും മുന്ന് വേദങ്ങൾക്കും വിഭിന്ന രീതിയിൽ ഉപനയനാദിക്രിയകളുണ്ടും. എല്ലാം കനായിതന്നു വേദത്തെ വ്യാസൻ എന്നൊരാം നാലാശി വിഭാഗിച്ചു എന്നുണ്ടെല്ലാ പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്നതും. ഇങ്ങനെ ഒരാശ ഉണ്ടായിരുന്നവോ എന്നാണിത്തുള്ളടക്കാ. ഒരു പ്രസ്താവനത്തിനുംനും ഒരു പ്രസ്താവനത്തിനുംനും വേദപ്രതിപാദ്യമെന്നുണ്ടും ചോക്കാം.

യാസ്യുന്നൻ നീക്കത്തറിൽ വേദത്തിലെ പ്രതിപാദ്യത്തെപ്പറ്റി ഇഷ്ടങ്ങൾ പറയുന്നു. “യാജന്തരവെവതേ പുശ്ചമലേ വേദതാഖ്യാതേ വാ” ഇതാണ് അതുവും. ഇതിന്റെ അർത്ഥം വിശദമാക്കാം. വേദത്തിന്റെ പുശ്ചമലം ഒഴിപ്പാറി അഭിയാത വേദശബ്ദംമാത്രം ഉച്ചരിയ്ക്കുവാൻ അട്ടസിച്ചു വേദജന്തനാജന്മന ലാഖിയ്ക്കുന്നവൻ അസുവകരമായ മായ ദയാട്ത്വിടി സംഖ്യാക്കമാത്രമേ ചെയ്യുന്നതു എന്നംമായ കൂർ മന്ത്രം ഔഗ്രേഡത്തിലുണ്ട്. ഈ മന്ത്രത്തിനെ വ്യാഖ്യാനിയ്ക്കുന്ന ശാഖസഹത്തിൽ വേദത്തിന്റെ പുശ്ചമലം എന്നല്ലാമാണ് എന്ന ചിന്തിയ്ക്കുന്നു. ആ സദംഭത്തിലുള്ളതാണ് ഇന്നു കാണിച്ച നീക്കത്തവാക്യം. പ്രവൃത്തിമാർത്തതിൽ ഇരിയ്ക്കുന്ന വൻ്നു, വേദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ യജത്തതിന്റെ, പരിശണാനം പുശ്ചവും ദേവതയെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവു മലവുമാക്കുന്നു. നീറ്റി ത്വിമാർത്തതിൽ ഇരിയ്ക്കുന്നവൻ്നു നീല ഇതലു. യജത്തതി സ്ത്രീയും ദേവതയുടേയും പരിശണാനം പുശ്ചവും ആത്മജണാനം മലവുമാക്കുന്നു. യജത്തം, ദേവത, ആത്മാവും ഇവ മുന്നിനെപ്പറ്റിയുമാണ് വേദങ്ങൾ പാഠനന്തരനു ദിനു കാണിച്ചതിൽനിന്നു വ്യക്തമായഘ്രാ. വിശാലമായ ശാർത്ഥത്തിൽ യജത്തശ്ശൈവത്തിനെ സപീകരിയ്ക്കുന്നും. ആത്മപുരാഗതിയ്ക്കുള്ള മാർത്താണി യജത്തം എന്ന ദിനു പാഠത്തിട്ടുണ്ടോ. ഈ മുന്ന വിശയങ്ങളെപ്പറ്റി യാണ് പ്രധാനമായി വേദങ്ങളിൽ പറയുന്നതും എന്നിരുന്നാലും പ്രസക്താനപ്രസക്ത്യാ വേദങ്ങളിൽ പലതും പറയുന്നതു കാണാം. ഇലാഹരണത്തിനൊന്നു കാണിയ്ക്കും.

ഔഗ്രേഡത്തിൽ സ്വശ്ചിപ്രതിപാദകമായ കൂർ സൂക്ഷ്മാണും. ലോകസ്വശ്ചിയ്ക്കും രഭീകരാക്ഷംതമാണിൽ എന്നേന്ന ചില ബന്ധങ്ങൾ കാണുന്നും അതിൽ കാണുന്നു. വേണ്ട കൂർ ചെവുംപുക്കത്തതിൽ, വിശ്വാ, ലോകത്തെ രഭീകരാക്കാണ്ട് രക്ഷിയ്ക്കുന്ന എന്ന പാഠത്തി നിയ്ക്കുന്നു. “ഭാഗ്യത്മ പുമിവീമിക്കിതോ മയ്യവെബേഃ” ഇതാണ് ആ മന്ത്രം—വിശ്വപര്യായമായി, “ശിപിവിഷ്ടഃ” എന്ന പാഠത്തെ വേദങ്ങളിലും ലോകികസംസ്കൃതത്തിലും കാണാം. ശിപിഷ്ട വിഷ്ടഃ=രഭീഷ്ടഃ പ്രവിഷ്ടഃ=രഭീകളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവൻ എന്നിങ്ങനെയാണ് ശിപിവിഷ്ടശ്ശൈവത്തിന്റെ അർത്ഥം. വിശ്വവാണി ലോകത്തെ രക്ഷിയ്ക്കുന്നവൻ എന്ന പുരാണങ്ങളിൽ പറയുന്നു. വിശ്വവിശ്വൻ ലോകസംരക്ഷണം രഭീകരാവഴിയായിട്ടാണെന്നു വേദ

തനിൽനിന്നു സ്വശ്രൂതമാക്കുന്നു. ഈനു പല രാജ്യങ്ങളിലും നവീനഗണ സ്വജനങ്ങൾ റഫീക്കലൈസുംബാധിച്ച ശവേഷണത്തിൽ വ്യാപ്തമാണെന്നും ലോകത്തിന്റെ സ്വശ്രൂതമിതിസംഹാരങ്ങൾക്കും ചീല സംബന്ധമുണ്ടെന്നും വെദങ്ങളിലും കാണുന്നു. ഇതുപോലെ മറ്റ് ചീല ശാസ്ത്രപ്രസ്താവന സൂചനകളും വെദങ്ങളിലുണ്ട്. വേദപ്രതിപാദ്യങ്ങളായ യജത്നം, വേദത, ആത്മാവ് തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി അല്ലെങ്കിലും ചീലതു പറയുന്നു.

സോമയാഗം മൃതലായ യജത്നങ്ങളെയാണ് വൈദികയജ്ഞന്മാരുടെ സംഭാവന സാധാരണ ശാഖയും നിന്നുണ്ട്; സംതപ്തികമായ ആത്മീയ പുരോഗതിയും നൂതനമായ പ്രവൃത്തികളെയെല്ലാം വൈദികയജ്ഞന്മാരുടെ സംഭാവന കണക്കാക്കുന്നും. പ്രത്യേകിച്ചു യാഗങ്ങാലും നീക്കിച്ചു അല്ലെങ്കിൽ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന യാഗങ്ങൾക്കും യാഗങ്ങൾക്കും വിചാരിയ്ക്കുന്നു—അപ്പാലും തുടങ്ങി ചീല വിശ്വാസികൾ തന്ത്രാക്ഷാഖാഭാരതീക്ഷ്മാക്ഷാഖ സോമയാഗംകൊണ്ട് ദേവസാരെ പ്രസാദിപ്പിച്ചു അവകാശ കാര്യം ഒന്നു നേടി എന്നായി ഒന്നേറ്റത്തിൽ കാണുന്നു. ജൈമിനിയാദ (പുത്രമീമാംസാപ്രവർത്തകൻ) നീയമലകാരം ഭാര്യാദിന്ത്യാക്ഷാഖ നാക്ക് നേരിച്ചുപ്പാരെ വെച്ചുറു യാഗം ചെയ്യുവാനായികാരമില്ല—സർവ്വപ്രവർത്തികളും ഇഷ്ടം, പുത്രം എന്നിങ്ങനെ വിഭാഗിയ്ക്കുന്നതായി ധർമ്മരാജ്യങ്ങളിൽ കാണും. അത്തരത്തിലെപാരു വിഭാഗം ഒന്നേറ്റത്തിലില്ല. ഇതിന്റെയെല്ലാംപുറമെ യാഗാഡി പ്രവൃത്തികൾക്കും ഒന്നേക്കുന്നും. ശ്രീകൃഷ്ണൻ ശ്രീരാമൻ മൃതലായവകാശ കമ്മകളിന്തന്മാരുടും പ്രശ്നാക്ഷാഖയിൽ കേന്തി, സദാചാരാഭോധം മൃതലായ നനകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നും. ഇതുപോലെ ചീല തത്പര്യം അഭിനന്ധിക്കുന്നും സോമയാഗത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതും ഒരു പ്രധാന ഇവാവുമായ “സോമ” ക്ഷേഗ്രസാധനമോ പാനീയമോ കൗമല്ലുന്നം സോമവത ശുട്ടിച്ചപിഴിഞ്ഞു നീരെട്ടക്കണ്ണതും മറ്റൊരു ചീല തത്പര്യചക്രങ്ങളാണുണ്ടും. ഒന്നേറ്റത്തിലെ പത്രാമത്തെ മണ്ഡലത്തിൽ പറയുന്നു. വിഗ്രഹാരാധനയുടെ നീലയും ഏതാണും ഇതുതന്നുണ്ടും. വിസ്തൃതയാംകൊണ്ടു ഇംഗ്ലീഷ് വിഷയങ്ങളിലേപ്പെട്ടു ഇപ്പോൾ പ്രവേശിക്കുന്നില്ല.

ദേവതാത്തപചിന്തയാണും രണ്ടാമത്തെ വിഷയം. എക്കന്നായ ഇംഗ്ലീഷുപരംതന്നെ ഇപ്പോൾ, മിത്രൻ മൃതലായ ശബ്ദങ്ങളെക്കാണ്ട് ചുറ

യും എന്നാളുതാൻ” വാസ്തവം. അങ്ങിനെ ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് മനുഷ്യർ. മനുഷ്യർ എന്നാൽ മനനസാധനങ്ങളാകണ. “മനോ മനനാൽ” എന്നാണ് നീങ്കഠം. ഈ സദാംശ്വരതിൽ വേറെ ചിലതെല്ലാം പറയുവാൻഡും. ഒരു ശബ്ദത്തിനും ഒരവ്യം എന്നാളു നിലമാത്രമല്ലോ മനുഷ്യളിലുള്ളതും. ഒരു പദ്ധതിനാത്തെന്ന സദാംശ്വരേന്തെന്ന അവധിദേശഭാക്തി. സകലരഖ്യാതിയിലും ധാരാളം കൊണ്ടു എത്ര ധാരാളം കൊണ്ടു ഒരു ശബ്ദത്തെ ഉല്പന്നമാക്കാൻ സാധിക്കുമോ അഞ്ചു ധാരാളം കൊണ്ടു ഒന്നാണും അഞ്ചും ഉണ്ടായതായി കണക്കാക്കാം. ചിലപ്പോൾ ഒരു ശബ്ദം തന്നെ അന്വേക്കാതുകളിൽ നിന്നാണോയെന്നും വരും. ഒരു ശബ്ദത്തിനും ഒരു കാലത്തും ഒരവ്യം; കാലാന്തരത്തിൽ മനോരവമുണ്ടാക്കിയാൽ സംഭവിക്കുന്നതു സാധാരണമാണെന്നും” അനുഭവസില്ലമാണെല്ലാ. ഈ പാഠത്തിൽ അന്തംവിച്ഛ കാര്യത്തെ “ധാരാളം അന്വേക്കാവ്യത്പം” (ധാരാളാക്കം അഥവാജുംഖം) എന്ന കല്പിച്ചുവെക്കാണ്ടു സംശ്ലീംഖ്യത്തിലും ഉണ്ടാക്കിയെന്നീക്കുന്നു. ധാരാളമായി കാഞ്ചി ഒരു ശബ്ദത്തിനാത്തെന്ന പല അവധിങ്ങളും കല്പിക്കാമെന്നും ഈ പാഠത്തിൽ നിന്നും വന്നുചേരുന്നു. ഉപാസകൻറു ഇച്ചുയ റംസരിച്ച വൈദികശബ്ദങ്ങളാക്കം ഇച്ചുംപോലെ അവധി കല്പിക്കാമെന്നും നീങ്കതലാപ്യത്തിലും കാണാനും. മനുഷ്യളിൽ ശബ്ദത്തിന്റെ അവധിക്കിട്ടുന്നതിൽ വളരെ പ്രാധാന്യമുണ്ടാക്കുന്നും സാരം. ഇതിന്റെന്നും പുരാത, അപകാളിശ്രദ്ധക്കുിലും അനൃംഘനവേദന ത്തിലും മനുഷ്യരു ധാരാളമാണും. കമക്കാവഴിയായി ചില അതിശയങ്ങളെ സ്വീകൃതമാക്കുകയെന്നുള്ളതു വേദങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒരു സഹതിയാണും. രാമായണം, ഭാരതം ഇത്യാദിക്കാഴ്ചപോലും വാച്ചാവ്യത്തിലെല്ലാ വിവക്ഷ എന്നാണും നീങ്കതലാപ്യകാരനായ ഭർണ്ണാചാര്യൻറു അഭിപ്രായം.

“ഇതിഹാസപുരാണാദ്യം

വേദം സദാപജ്ഞംദേയരം”

ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിടെ സഹായത്തോടെ വേദാവധിത്തെ വിശദാലമാക്കി സ്വീകൃതമാക്കുന്നതെന്നും പണ്ഡിതരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടും. ഇപ്പോൾ പാഠത്തെ ചില കാര്യങ്ങളെ മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടും പാഠവംശാദികാവ്യങ്ങളെ നോക്കുന്നതുപോലെമാത്രം സാധാരണമായുംതൊട്ടുടർച്ചി വേദം നോക്കുന്നതായാൽ നീരിസ്ത്വം

ഈയവയാണ് വേദങ്ങളെന്ന് ഒരുപക്ഷേ തോന്നിപ്പോകിം. അതിൽ ദിനാട്കക്രമി വേദങ്ങൾ വായിക്കേന്നവക്കും സഹായമായിത്തീരാ വുന്ന വേറു ചീല സാങ്കേതികവശങ്ങളെഴുംകൂടി കാണിക്കാം.

ശ്രീ, ഭാവി, സ്പഃ എന്ന പേരായ മുന്ന ലോകങ്ങളിൽ. ശ്രദ്ധാകം, ശാന്തരീക്ഷം, സപർജ്ജം ഇവയാണ് ആ മുന്ന ലോകങ്ങൾ. പുരാണങ്ങളിൽ കാണാനു എഴു് അല്ലെങ്കിൽ 14 ലോകങ്ങൾ ഈ മുന്ന ലോകങ്ങളിൽത്തന്നെ അനുഭവിക്കണം. “എക്കും സദപിപ്രാ ബി ഇധ്യാ വഭന്തി” ഇത്യാദി ഔഗ്രപദമന്ത്രം ഇംഗ്രേസിനാനാത്രമി ലൈൻോ സ്പീഷ്യൽമാക്കുന്നു. എക്കിലും ആ എക്കമായ ഇംഗ്രേസത്തും കാര്യകാരണവശാൽ മുന്നായിത്തീരുന്നു. ശ്രൂമദ്ബിഖ്യാതമേഘപര നാരാണം പുരാണാഭികളിലെ ആ ഇംഗ്രേസരത്തു—ശശാ, വായി എന്നൊരു പക്ഷം ഇപ്പുറ എന്നൊരു പക്ഷം, സുരൂൻ—വേദങ്ങൾ ഇലെ ഇംഗ്രേസരത്തു—ഇവ മുന്നാണ്. അശാ ശ്രദ്ധാകനാമനം റായി അല്ലെങ്കിൽ ഇപ്പുറ ശാന്തരീക്ഷാധിപതിയും സുരൂൻ മുന്ന മത്തെ ലോകത്തിന്റെ ശാഡിപതിയുമാകുന്നു. നിത്യക്രതാദിശാസ്ത്ര പ്രകാരം ഇം മുന്ന ലോകങ്ങളിൽ വേറെയും ചീല ദേവതകളിൽ. ശ്രദ്ധാക്രതിലെ മറ്റു ദേവതകൾ അനുഭവിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ മറ്റു ലോകങ്ങളിലെ ദിവ്യദേവതകളിൽ ശാതാതു ലോകങ്ങളിലെ വേറെയുള്ള ദേവതകൾ അനുഭവിക്കുന്നു. ദേവതകളെയെല്ലാം പരബ്രഹ്മത്വപേണ സ്ത്രിക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങൾ ധാരാള ദണ്ഡും. പിന്നീടിണ്ണായ ഉപരിചിത്രത്വകൾ, ദർന്മങ്ങൾ ഇവ ചെയ്യും മുലം മന്ത്രഭാഗമായ വേദംതനെന്നയാണ്. നിക്ഷത പ്രകാരം ശബ്ദങ്ങളെ നിർച്ചചിത്രം ശാമ്മം നിന്ന് ശ്രദ്ധിക്കുന്നതെന്നു ഒരു വേദാത്മചിന്തയ്ക്ക് ശാസ്ത്രാവധ്യമാണ്. ധാന്യങ്ങൾ അശാ ശബ്ദനിർപ്പചനങ്ങളെ ദർന്മത്തിൽ ആ ശബ്ദത്തിന്റെ ശാമ്മമാലോ ചിക്കനാതാധാരം അശാശബ്ദം ശ്രൂമപര്യായമായിത്തീരും. വിസ്തരയെത്താൽ ശബ്ദനിർപ്പചനാവിഷയത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു. ദേവതകളുടെ ശാശ്വതഹംകാണ്ട മനസ്യനു് ആത്മീയ പുരോഗതി എങ്ങിനെ ഉണ്ടാക്കുമെന്നു് അല്ലോ ചിന്തിക്കാം.

“God creates men in his own image” എന്നാണ് വിജ്ഞാബിംബവചനം. ഇം അത്യർത്ഥിപ്പിത്തതനായാണ് അണ്ണയതി ലജ്ജത്തെല്ലാം പിണ്ണയതിലുമ്മണ്ണങ്ങൾ പറയുന്നതും. സകലപ്രാണികളിലും സകലദേവതകൾ ഉണ്ണങ്ങൾ മനസ്സും മതലായവയിൽ പായുന്നതിന്റെയും താല്പര്യം മനസ്സും. ദേവതികവസ്തുകൾ

ബാഹ്യങ്ങളിലും. അവ കാരാക്കവൻറെയും മനസ്സിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. സർപ്പവൃത്തികൾക്കാണ്ട് ദേവതകളെ ഉദ്ധിപിപ്പിക്കണം. അവസാനമായ ഉദ്ധിപനവഴി മനസ്സും ഇംഗ്രേഷ്യൻ ഇംഗ്രേഷ്യൻ മാരാളുന്നു. ആയിരത്തിൽക്കൊണ്ട്.

ത്രിഭോധണാളിടെ സമാവസ്ഥയാണ് പ്രാണികളിടെ ദൈവ നാവസ്ഥം. ഇതുപോലെ ത്രിശ്ലാഖാശിടെ യോജിപ്പോടുകൂടിയ പ്രവർത്തികളാണ് മനസ്സിനെ ആത്മീയമായി ഉയർത്തുന്നത്. ഉച്ച അധികാരിക്കാം തമോഹ്ലണമാക്കുന്നു. കേതീ, തമോഹ്ലണത്തിന്റെ അവസ്ഥാപ്രേമാണെന്നു പറയാവും. ഉച്ച അധികാരിക്കാം കേതിപ്പോലെ മരാന്നിനും സാധ്യമല്ല. ഇങ്ങിനെ ഉച്ച അധികാരിക്കാം കൗണ്ടിപ്പോലെ സത്പരിയാം അണാന്നല്ലെന്നും ജപലിപ്പിക്കും. ഇങ്ങിനെ അധികാരവും അണാന്നല്ലെന്നും ഉണ്ടാവുന്നോരു പ്രവർത്തിസ്വാത്രപരമായ രജാഹ്ലണം മനസ്സും ആത്മീയപ്രഭാഗതിയിലൂടെ സച്ചിദാനന്ദാവ സമയിലേക്ക് എത്തിക്കും. ഇത്തരത്തിൽ മനസ്സും മുകളിലേക്കും കൊണ്ടുപോവുകയാണ് വൈദികവേതകൾ ചെയ്യുന്നത്.

ആദ്യത്തെ ലോകത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അഗ്നിയാണ് ഉച്ച അധികാരിക്കാം കൗണ്ടിക്കും. അണാന്നല്ലെന്നും സുരൂനിൽ നിന്നു കിട്ടുന്നു. അഗ്നിയാകന അധികാരിക്കാം അധികാരിക്കാം അണാന്നല്ലെന്നും സഹായത്തോടുകൂടി ഇതുന്ന മധ്യലാക്കത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുകൊണ്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അശ്വിനാനം, അഹകാരം, അസൂയ മുതലായ ദ്രോഗങ്ങൾക്കാണ് അനേകം ദിഃസ്പദാവശ്യം മനസ്സുണ്ട് ബാധിക്കുന്നു. ഇവയെ നശിപ്പിക്കാം അഡ്യാണ് ഇതുന്നു പ്രവർത്തി. പുതുൻ, വലൻ, നൃഷ്ടി, ദസ്യ, പണി, മുതലായ അനേകം അസൂര്യാകാം മരാളാണ് മനസ്സുണ്ട് ദ്രോഗങ്ങൾ. അവയെ ഇതുന്ന നശിപ്പിക്കുന്നു. മിത്രൻ, വരൻ, അരുമാവ്, ഭഗവൻ, മയത്തുകൾ ഇങ്ങിനെ അനേകം ദേവതകൾ ഇതുന്നു സഹായിക്കുന്നു. കാരണവന്നാൽ ചില നിയമങ്ങൾ അദ്യസിപ്പിച്ചു കുടിക്കുകയെ നന്നാക്കാം ശ്രമിക്കാവുണ്ടോ. ഇതുപോലെ വരുനൻ, യഹു, നായിമം മുതലായ പാശങ്ങൾക്കാണ് മനസ്സും ബാധിച്ചു അവൻ പാപങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നു. മനസ്സാക്കിവഴിയുള്ള പാശത്തുംകൊണ്ട് മിത്രൻ വരുനനെന്ന സർപ്പപുത്രികളിലേക്കു നയിക്കുന്നു. പല വിധത്തിലുള്ള തടസ്സങ്ങളെ അരുമാവ് ഏന ദേവത ഇല്ലാതാക്കുന്നു. സുഖം, ദിവം, മുതലായ അശ്വിനാനം

ലായ പ്രസാവസ്ഥകളിൽ നന്ദി നിശ്ചലമായിരിക്കുന്നുണ്ട് താണു് ശേൻ. ഇതു ശേനാണു് പരാജയങ്ങളെ നിറസാരമാക്കി തുട്ടും വീണ്ടും മുപ്പുത്തികളിൽ മന്ത്രങ്ങൾ എഴുപ്പുടയ്തുന്നതു്. പുതുവയം മുതലായ കാര്യങ്ങളിൽ ഇതുനെ സഹായിക്കുന്നാണു് മത്തുകളിൽ മുതലായ മുപ്പുത്തി. ഏതൊരുഭ്രാഹ്മണ തനിൽ ആത്മബോധം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഇതുംബുത്തിരുന്ന നിംഖ് ചീകരണമുണ്ടു്. അജ്ഞാനാനന്ദം, ആത്മബോധത്തിനാശും മുഖ്യ കാരണമാണു്. പുതുവയമെന്നാൽ അജ്ഞാനാനന്ദത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നു. ആലോച്ചിക്കുക, ധ്യാനിക്കുക ഇത്യാദി മനോവ്യാപാര ഷഡാക്ഷം സിരകളിൽ മുപ്പുത്തികൾക്കും പരസ്പരം ബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടുണ്ടും പറയുന്നു. ധ്യാനം, സദ്പീഠയകമായ ചീതി തുടങ്ങിയവയുംോ. ശനന്തുലമായ സിരകളിൽ ചലനങ്ഞായാണു് മത്തുകളായി വേദങ്ങളിൽ പറയുന്നതെന്ന ശ്രീ. അവവിജ മേംഡാഷു് അട്ടിപ്പായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ധ്യാനംവഴിയുള്ള മനോദോഷ ഒരു നശിപ്പിക്കുന്നതിലും ആത്മബോധത്തിപ്പുംശനതിലും മത്തുകൾ ഇതുനെ സഹായിക്കുന്നവെന്ന ചുങ്കാം. അണ്ണി, ഇതും, സുര്യൻ മുതലായ ദേവതകളിൽ എക്കൊപിച്ച മുപ്പുത്തികൾ ഉണ്ടുണ്ടു് ഉണ്ടാവുക.

വേദത്തിലെ ഉച്ചസു് ദിവസംതോദം ഉണ്ടാവുന്ന സ്വാഹയും ഉച്ചസ്ത്രം ഉണ്ടുമുണ്ടു്. സതപദ്മണത്തിൻറെ ഉണ്ടുത്തനേന്നയാണു് വേദത്തിലെ ഉച്ചസു്. സതപദ്മണത്തിൻറെ ഉണ്ടും അണ്ണി മുതലായ ദേവതകളിൽ എക്കൊപിച്ച മുപ്പുത്തികൾവഴിയായി അവസാനം ഉണ്ടാകുന്നതു സോമപാനമാകുന്നു. സോമപാനംകൊണ്ട് ദേവതകളിൽ യാഗം ചെയ്യുന്നവയും മദ്ദാനുരത്തായിതീരുന്നവെന്നു വേദങ്ങളിൽ പലേട്ടും കാണാം. സോമപാനംകൊണ്ടുണ്ടുണ്ടു് മദ്ദാനുരത്തിക്കാണ്ടണുണ്ടു് അനുനാസംഭ്രംഗംവും മാത്രമാകുന്നു. ഇപ്പോൾ പരാത്തത്തിനെ സാധ്യകരിക്കുവാൻ സോമമെയ്യപ്പാറി പലതും പായേണ്ടതുണ്ടു്. ചുങ്കായി ഒരു ലേവന്നതിൽ അതുസാധ്യമല്ലു. നാമളിൽത്തെനു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ദേവതകളാകുന്ന ശക്തികളെ വികസിപ്പിച്ചു് അവസാനം പരമപുരാത്മപ്രാപ്തി ദിണ്ടാക്കുകയെന്നാശുംതാണു് സുതികളെക്കാണ്ടും മറബം നമ്മാഡെയുണ്ടു്. വേദത്തില്ലെങ്കിൽ ആത്മചീനയിലേയുള്ള തല്ലാലം പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. ഉപനിഷത്തുകൾ, ഗീത മുതലായവ വഴിയുള്ള ഇന്നത്തെ അഞ്ചുസ്തവിഭ്യുമാരിൽ പലതും ആത്മചീനവിഷയാണുണ്ടു്.

തനിൽ പരിപരയം നേടിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആവക വിഷയങ്ങളിലെപ്പറ്റി പ്രവേശിയ്ക്കുന്നില്ലെങ്കിലും പ്രായോഗികജീവിതത്തെപ്പറ്റാറിരണ്ട് വാക്കു പാഠത്ത് “ഈ” അവസാനിപ്പിയ്ക്കും.

“വിശ്വം സമത്വിണം ഭഹം” —ഐഗ്രപം.

ക്ഷേമിയ്ക്കുവാൻമാത്രമായി ജീവിയ്ക്കുന്നവരെ മഹിപ്പിച്ചുകള്യണം എന്നാണു് ഈ മന്ത്രത്തിൻറെ സാരം. ക്ഷേമിയ്ക്കുവേണമ്മായ ‘ഓഽ’ എന്ന ധാത്രവിൽനിന്നുണ്ടായ ശാത്രീൻ എന്ന ശബ്ദത്തെ ഐഗ്രപത്തിൽ പാലേടത്തും കാണാം. “ഈ ശാത്രീകളെ രാഹിപ്പിക്കേണം; അവക്ക് സന്തതിവിച്ഛേദം വരഞ്ഞു; ഇവർ ലോകത്തിനു് ഉപദ്രവകാരികളാണു്” —ഇത്തരത്തിൽ ശാത്രീകളെ അധികൃഷ്ണപിഡ്യുന്നതും കാണാം. ഇതിൽനിന്നു് ഉംഹിയ്ക്കുംതോ്, അലസജീവിതം ലോകത്തിൻറെ ശാശ്വതദയത്തിനു ഹാനികരമാണെന്നാണു് വൈദികമായം എന്നാക്കുന്ന.

പുത്രനു പിതാവു് എന്നപോലെ മനഷ്യസാഖാന്തരത്തിനു് ഇംഗ്രേസ് സ്കൂളുപ്പന്നായിത്തീരട്ടു എന്നാണു് ഐഗ്രപത്തിലെ ആദ്യത്തെ പ്രാത്മന. “അവുകാൾ ജയദിണാകന്നരു്” എന്നുകുമ്തും മുലമാണു്; അതുകൊണ്ട് മനഷ്യരുടെ മനസ്സു് ഏകകമത്യുദിണാവുന്ന വിയത്തിലുായിത്തീരട്ടു്” ഇതാണു് ഐഗ്രപത്തിലെ അവസാനപ്രാത്മന. ഇം പ്രാത്മനകരാക്കു് ഉപക്രമോപസംഹാരംജ്ഞിടുന്ന നിലയാണുള്ളതോ്. മനഷ്യരെല്ലാം ഏകകക്ടംബികളെ ഫ്രൂപാലെ സാഹോദര്യത്തോടുകൂടി ജീവിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ ഇംഗ്രേസ് നിന്ന് എല്ലാവക്കും സൗര്യുപ്പന്നായിത്തീരുമെന്നു് ഐഗ്രപം മേഖലാജീവുന്ന എന്നാണുതിൽനിന്നുണ്ടും വന്നുചേരുന്നതോ്. എന്നുകമത്യും അതുവാഗ്യമെന്നാണു് വൈദികാശയം. എന്നുകമത്യുമുലം മാറി സമാധാനങ്ങൾ ഉന്നതി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടും ജാത്യുടിമാനരേതയും ഉച്ചനീചലാവരേതയും വെച്ചുകൊണ്ടു ഹിന്ദി ചരിന്നിന്നുമായിത്തീരുന്നതു കൂട്ടുമെന്നേ പാര്യണശ്രദ്ധിച്ചു. മനഷ്യരെല്ലാം സാഹോദരനാരായിത്തീരേണ്ടുമെന്നാണു് ഐഗ്രപം. ഉപദേശിയ്ക്കുന്നതുതന്നെ.

“നാരുമണം പുഷ്യതി ദോ സവായം
കേവലാദോ വേതി കേവലാദിം” —ഐഗ്രപം.

ഈംഗ്രേസനേയും സഹജീവികളേയും പോഷിപ്പിയ്ക്കുന്നതെ മനഷ്യൻ കേവലം ക്ഷേമാംമാത്രം കഴിച്ച ജീവിയ്ക്കുന്ന പാപിയാ.

കനം എന്നാണ് ഈ മന്ത്രം പറയുന്നത്. ഇംഗ്രേസ് പുജ്ഞിബൈപ്പ് ട്രിത്യക്കയെന്നാൽ നമ്മളിടെ മനസ്സിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഇംഗ്രേസ് സദിഭാവത്തെ വികസിപ്പിയ്ക്കുകതനേ. മനഷ്യൻറെ കത്തവ്യ തെരയാണ് ഈ മന്ത്രം വിശദമാക്കുന്നത്.

“ത്രയാധ്യക്ഷിണ പുതനാ ഇയേമ്” —ഐഗ്രഹം

സമാവത്തനക്കമ്മതിൽ ഈ മന്ത്രങ്ങളെ ഉപയോഗിയ്ക്കും ഒരും. മുക്കകലവാസത്തിൻറെ അവസാനത്തിൽ ചെയ്യുന്ന കുമ്മമാണ് സമാവത്തനം. സർപ്പമാ ഇംഗ്രേസ് കീഴിൽ ഇങ്ങനെ കൊണ്ടുതന്നെ എന്നിയ്ക്കു മേലാൽ സർപ്പവിജയവും ഉണ്ടാവുട്ട് എന്നാണ് ഈ മന്ത്രംകൊണ്ട് പ്രാഖ്മിയ്ക്കുന്നത്. കോളേജും വിക്കു വരുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ നിലയാണ് സമാവത്തനം കഴിഞ്ഞെതാണ് വിദ്യാർത്ഥിയ്ക്കുള്ളത്. ഇംഗ്രേസ് രവിക്കയമായ ഇത്തരത്തിലുണ്ട് മനോഭാവം ഇന്നത്തെ കോളേജും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ഇഗനീയറത്താവും നല്കുന്നു.

‘സധമാദി’, ‘സധസ്ഥാ’, ‘സജ്ജാശ്വാ’—ഇങ്ങിനെ ചീലവെവദിക്കപ്പെട്ടാണെന്നും. ഈ പദങ്ങൾ എന്നുകമത്യത്തിൻറെ പ്രാധാന്യത്തെയും കാണിയ്ക്കുന്നത്. ലോകസൗഖ്യത്തിനും എന്നുകമത്യം ശാരത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നും ഐഗ്രഹം ശക്തിയോടെ സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നു. ഉദ്യാവി, ദ്രാധാവി ത്രട്ടും മറ്റ് ചീലവെദങ്ങളം കാണാം. മനസ്സിലെവാനും, പ്രവൃത്തിയിൽ വേരുകനും, വാക്കിൽ മനോനും—ഇങ്ങിനെ ത്രിവിധകരണാണെല്ലാം ത്രിവിധത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു ചതിയ്ക്കുന്നവരാണ് ഈ ഉദ്യാവികളിലും മറ്റും. അതുകൊരു നീറിച്ചുപായുന്നതു വേദങ്ങളിൽ പാലും കാണാം. ചുണ്ണംവഴിയ്ക്കു സന്ധാരിയ്ക്കുന്നതു നീറുമാണെന്നും മറ്റ് ചീലേട്ടതു പറയുന്നു. പൊതുധന്മരജാക്കായി ചീലവിട്ടാതെ കിന്നക്കന്നായി സന്ധാരിയ്ക്കുന്നതിനെ ശക്തിമാന്ത്രായി നീഡേയിയ്ക്കുന്നു. ചുഞ്ഞത്തിൽ പറഞ്ഞതായാൽ സദാചാരങ്ങളെ പ്രശംസിച്ചും ഭരാചാരങ്ങളെ ഭക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടു കുത്ത് വ്യാകർത്തവ്യമേഖാഡിശിബ്രാക്കണ്ടായിൽ വേദങ്ങൾക്ക് വളരെ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. സൃഷ്ടി, പുരാണം ഇത്യാദികളിലെ സംഘവാദങ്ങൾ എല്ലാ കാലങ്ങളാക്കം യോജിപ്പതായി എന്ന വരിപ്പ്. വേദങ്ങൾ നിലയിൽ നിലയത്തെ പരിത്യാസിക്കിക്കും മാറ്റുന്നും ധന്താധനം കുത്താക്കുന്നും നിലയിൽ വേദങ്ങളെ ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നാണ് ഉചിതം. വേദങ്ങളിൽ

സാമാന്യപരമായിട്ടാണ് പറയുന്നത്. പുരാണാവീകളിൽ വ്യക്തി നിന്തുന്നതോടുകൂടി വിശ്രേഷ്ടപരമാക്കിയിട്ടാണ് പറയാറുള്ളത്. ഗാധിത്തപരമാക്കം വേദത്തിൽ സ്ഥാനാദിങ്ങാക്കം. വർദ്ധരഹിതമായ ഒരു ജനസന്നദ്ധമാണ് ഇന്നാവണ്ണു എന്ന മഹാത്മജി പാഠത്തിട്ടില്ലോ. ഈ പറയൽ മനപാദിസ്ഥതികരാക്കു യോജിച്ചതാവില്ല. മഹാത്മജിയുടെ ഊർജ്ജപരമായ ഉപദേശം ആഗ്രഹം വഴിക്കേണാക്കിയാൽ സ്വപ്നികാരുമാവും. കണമാത്രം പറയാം: പിന്നീടുണ്ടായ. പ്രഖ്യാനഘടം ഏകാദശി (ശതാവ്യതു ഷഡ്-ദശാദികൾ) മനുഭാഗമായ വേദമാണ് മുലമെന്നതു നിസ്സംശയമാണ്. വേദത്തെപ്പറ്റാറി ഒരു സംഗതിക്കുടി പാഠത്തു അവസാനിപ്പിയ്ക്കാം.

മഹാസങ്കലന പാലിനോയും വൈശ്രൂതേതയും വേർത്തിരിയ്ക്കും; സുരോധയത്തിൽ താമര വിടക്കം—ഇത്യാദി അന്നേകം കവിസങ്കേതങ്ങൾ ലെഖകിക്കുന്നതിലുണ്ട്. ഇതുപോലെ വേദങ്ങളിലും ചീല സങ്കേതങ്ങൾ കാണാം. ആഗ്രഹിക്കളിടെ ഗ്രോക്കലേ അന്നേപശിയ്ക്കും; ഗായത്രി എന്ന ചതുരസുപക്ഷിയുടെ ആരുത്തിയായിത്തീർന്ന മുന്നാമത്തെ ലോകത്തിൽനിന്നുണ്ടാമെങ്കി കൊണ്ടുവരിക ഇത്തീരെ ചീല സംഗതികൾ വേദങ്ങളിൽ കാണാം. ഇവരെല്ലാം ഗംഭീരങ്ങളായ ചീല അത്മവിശ്രേഷ്ടങ്ങൾ പ്രയാശിക്കിടക്കുന്നുണ്ട്. ഗൗഃ, അശ്വഃ, രാധാ: ദയി തുടങ്ങിയ ചീല ശബ്ദങ്ങളാക്കു ചീല പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. അവയെയെല്ലാം മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് ആഗ്രഹം വേദാക്ഷണ്യത്വാന്തരായാൽ ആലോചനയ്ക്കും ഇതു അവസരം തന്നെ വേറെ ഒരു ഗുഡം സംസ്കൃതഭാഷയിലുണ്ടോ എന്നുംഞ്ഞുകൂടാം. സാധാരണാഭ്യംമാത്രം മുന്നിൽവെച്ചു ആഗ്രഹം നോക്കുന്നവക്കു വലിയ രസാന്വദം കിട്ടിയെന്നവരില്ല.

ഈപ്പോൾഡിത്തനെ ഇവ ലേവനം വല്ലാതെ ദീശ്വരിപ്പിരിയ്ക്കുന്നതിനാൽ തങ്കാലം വിരമിയ്ക്കുന്നു.

“ഭ്രം നോ അപി വാതയ മനഃ”

—ആഗ്രഹം.

(മനശ്ചയങ്ങൾ മനസ്സിനെ മംഗളമായി ചലിപ്പിയ്ക്കുന്നുമെന്നു താല്പര്യം.)

(മലയാളാജ്യം ഒഴുപ്പത്തില്ല)

അഷ്ടമാരത്തെ പ്രതിവീക്ഷണം

മേലധികാരി, ഇടമിന്നൽ, കൊച്ചന്കാറു ദത്വായവനെ കണ്ട് യെപ്പേടോ വിസ്തൃതിചും അവയെക്കണിച്ചു് ആഷ്ടമാർ വേദ ഔദ്ധിൽ സ്മരിയുന്നു; എന്നിങ്ങിനെ വേദത്തെപ്പറ്റി ഒരഭിന്നായം അടുത്ത കാലത്തുനായിട്ടുണ്ട്. ഇതു സക്കചിതമായ ഒരഭിന്നായം വേദാഭ്യർഥനയിൽനിന്നും ഉണ്ടാക്കുമെന്നു് ആചാര്യരാജിൽ ആകുന്നതനെ വിചാരിച്ചിട്ടണാവില്ല. സമശ്വരിയിലുള്ളതു വ്യഞ്ജിയിലും ഉണ്ടു നാളു വാസ്തവത്തെ പ്രതിയിൽനിന്നു പഠിപ്പാനുള്ള സൂചക ഔദ്ധ വെളിപ്പേടുത്തുക എന്നുള്ളതു വെദത്തിക്കൂതികളിൽ സാധ്യ ത്രികമാണു്. ബാഹ്യലോകത്തെപ്പറ്റി പറയുന്ന സംഗതികളെ കാരോ വ്യക്തിയിലും കാണബാനുള്ള ശ്രമത്തോടുള്ളി, വേദനുസര ഔദ്ധ നോക്കേണ്ടതാണു്. ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞത്തിനെ വെളിവാ കണ്വാൻ അല്ലോ ചില ഉദാഹരണങ്ങളെ താഴെ ചേക്കുന്നു.

മേലത്തിൽ ലഭിച്ചകിടക്കുന്ന വുത്രഗു വയിച്ചു മേലഞ്ച ഇൽനിന്നു വെളുത്തതിനു കീഴേഴ്ച പോകുവാനുള്ള മാർദ്ദംകാക്കി ഇന്തുൾ വഹിപ്പിയുന്നു എന്നു് ആഗ്രഹപരത്തിലെ ഇന്തുതികളിൽ പലേടത്തും കാണാം. ഈ സ്മരിയിൽ പറയുന്നതെല്ലാം ആപ കാതിശയോക്കി എന്നുാലുകാരമാണു്. മേഘത്തെമന്നാൽ അദ്ദേഹ മായ കമ്മ്വാസനയുടെ സൂചനമാക്കുന്നു. മേലത്തിൽ കിടക്കുന്ന വുത്രൾ കമ്മ്വാസനയിൽ ലഭിച്ചകിടക്കുന്ന ആച്ചൂഡക്കണ്ണായ താമസിക്കുന്നങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചു കമ്മ്വാസനകളെ സത്പൂത്തി

കളിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുവരിക എന്നാളുടെന്നു ചിത്രീകരണമാണ് ഇതുന്നേൻ വഹിപ്പിക്കണ്ട്. തേജസ്സിനെ അണാന്തന്തനെന്നു സൂചകമായും, വൈദ്യത്തിനെ പ്രപൂതിയുടെ സൂചകമായും ഔഷധമാർക്കളിൽനിന്നും. തേജസ്സവകംകൊണ്ടു സലിഖസവകംകൊണ്ടു മാനാഭ്യാ ലഭിക്കുന്നതു നശിപ്പിയുന്നതും സസ്യാർത്ഥസ്ഥലിയുണ്ടാകുന്നതും. ഇതുപോലെ അണാന്തനുകൊണ്ടു പ്രപൂതികൊണ്ടു മാണു മനഃപ്രയുഗ്ഗുണ്ടു ദൃഢിക്കണം നശിപ്പിയുന്നതും, സദ്ധരണാഭരം ഉണ്ടാകുന്നതും. ഭ്രമയിലുള്ള വൈദ്യം ആവിയായി മുകളിലേയ്ക്ക് പോയി മനഃപ്രയുഗ്ഗില്ലേും അപ്രത്യക്ഷമായ വിധത്തിൽ വായുമാ ദ്രോജ്ഞിൽ മേഘമായി സ്ഥിതിചെയ്യുകയും, കാലാന്തരത്തിൽ അതു മേഘങ്ങൾതന്നെ വഹിക്കായി കീഴുാട്ട് വരികയും ചെയ്യുന്ന എന്നാശ്വരം അത്യമുത്തുകൾക്കില്ലെന്ന മനുഷ്യരു പ്രദേശത്തിൽ അനേകം ദിക്കിലുണ്ടോ. നാം ചെയ്യുന്ന പ്രപൂതികളെല്ലാം വാസനാത്മവേണ നമ്മളുടെ ഏറ്റവുംതെയുള്ള സ്ഥിതിചെയ്യുമെന്നും, ആ വാസന കരാതന്നെ പരിത്യസ്ഥിതിവിശ്വാസങ്ങൾകൊണ്ടു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതും കൂടി വിശ്വാസം പുരുഷരുമുമ്പു പുരുഷരും വരുമെന്നാശ്വരം വാസനായിട്ടും വരുത്തു മുപകാതിശയോക്തിയായിട്ടും പായക്കയാണും, ദന്തു പറ ഞതു മേഘലാപ്പത്തിയേയും വഹിതേയും പാറി പായുന്നതും. സർപ്പപ്രപൂതികൊണ്ടു സദ്പാസനകളിൽ ദസ്തപ്പത്തികൊണ്ടു ദർവാസനകളിൽ ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ ദർവാസനകരുതന്നെന്നാണും താഹസികളാണും. ഈശ്വരചിത്രകൊണ്ടു, തതപചിത്രകൊണ്ടു ഈ ദർവാസനകരു നശിപ്പിപ്പോകുന്നു. ദർവാസനവാകൾ നശിപ്പിയും തൊടം സദ്പാസനകൾക്കു ബലം തുടവരുന്നു. ഇത്തോന്നെ ഉൺബുഡമായ സദ്പാസനകരു മനഃപ്രയുഗെന്നും ഭ്രമയോമാദ്ധ്യരത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു. വഹിക്കൊണ്ടു ഭ്രമയിൽ സസ്യസ്ഥലിയും തദ്പാരാ സുഭിക്ഷയും സൈംബ്രവും ഉണ്ടാവുമെന്നുള്ളപോലെ സദ്പാസനനുല്പണളായ പ്രപൂതികരകൊണ്ടു ലോകത്തിൽ ഒക്ഷമവും സുഖവുംഉണ്ടാകുന്നു. ഈ അത്യമുത്തു കാണിപ്പിയുവാനാണും സദ്പാസനയുടെ പ്രപൂതിയെ വേദങ്ങളിൽ വഹിതോടുപാരിപ്പിയുന്നതും. വേറു ഒക്കാഹരണവുംതുടർന്നു പായാം.

വേദങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സൂത്രപ്രയും സൂക്ഷ്മങ്ങൾ വളരെയിണ്ടും. ലോകത്തിലാസകലം ചെവതന്നുംഉണ്ടാക്കുന്ന ഉണ്ടാശ്വരം പ്രത്യക്ഷിവേച്ചു. അശ്വപിനീദേവകരു, അശ്വി ഇത്തോന്നെ ചില പേരുകരു യജത്തേങ്ങളിലുള്ള ഹവിസ്സുകളെ സ്പീകരിപ്പിയുവാൻ

വന്നതുടങ്ങി. ഒസ്യുകൾ, പണികൾ മുതലായ ഭജ്യവർദ്ധക്കാർ തിരോധാനം ചെയ്യാറായി. ഗോക്കരാ പ്രത്യക്ഷിഭവിച്ചു. എത്താ ണ്ടം ഇഷ്ടിനെ ചില അമ്മജാളിയാണ് ഉച്ചസ്സിനെ സൃതിയും വാൻ ഉപയോഗിയുന്നതായി പ്രായേണ വേദങ്ങളിൽ കാണാക. ഇപ്പാഞ്ചത്തെത്തല്ലോ ചില അമ്മിനുചക്കണ്ണളാണ്. വേദത്തിലെ ഉ ഷസ്സ് ബാഹ്യമായ ഉച്ചസ്സിലും. സാത്പരികമായ വളർത്തുയോജനം അണ്ടാനത്തിനേറ്റിയും പ്രാരംഭാവസ്ഥമെന്നും ഉച്ചസ്സ് സുചപിപ്പിയുംനുണ്ടായി. അണ്ണകാരം തമോഗ്രംഭനേതയും ചുവപ്പുനിറം രജാഗ്രംഭനേതയും വെളിച്ചും സത്പരമ്പനേതയും കാണിയുന്നു. തമോഗ്രംഭനേതരം രജാഗ്രംഭനുംകൊണ്ടു ജയിച്ചു രജാഗ്രംഭനേതരം സത്പരമ്പനും കൊണ്ടു ജയിയുകയാണ് വേണ്ടതും. ഇഷ്ടിനെ ഒരു ജയത്തെ പ്രാതികാലം സുചപിപ്പിയുംനാണും. രാത്രി ഇക്കുണ്ടാക്കമല്ലോ. അ ഭാത്മാധാരം കിഴക്കു ചുവപ്പുനിറം പടകനാ. അല്ലോ കഴിഞ്ഞതാർ ചുകപ്പുല്ലോ പോയി വെളിച്ചുമല്ലായിട്ടും. പുണ്ണമായി തത്തീകരണം. ഇരു നില സത്പരമ്പനേത്തിനേറ്റി ക്രമേണായുള്ള ജയത്തിനേരാ സുചകമായി ഒപ്പിമാർ കാണാനാ. അശ്വപിനീഡേവകരം ദൈപതാവസ്ഥയുടെ (നാനാത്പരതയോടുകൂടിയ പ്രപാതതും നേരം) രജീകങ്ങളാണും. മനസ്യാവസ്ഥയിൽനിന്നും ഇംഗ്രേസ് വസ്ഥയുടെ പ്രാപ്തിവരേക്കം മനസ്യനെ ക്രമേണ മുകളിലേയുള്ള കൊണ്ടുപോകുന്ന ഒരു പ്രേരകശക്തിയാണും അണ്ണാി. സാത്പരിക അണ്ടാനത്തിനേരു വളർത്തു തുടങ്ങിയാൽ ദൈപതാവസ്ഥയും മനസ്യനെ മുകളിലേയുള്ള കൊണ്ടുപോകുന്ന അണ്ണാിയാകുന്ന പ്രേരകശക്തിയും അനുകൂലങ്ങളായിത്തീരുമെന്നായുള്ളതിനെ ഉച്ചസ്സിനെ സൃതിയുംനുണ്ടായിരുന്നു അണ്ണാിയോജനം അശ്വപിനീഡേവതകളിടുന്നും പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു. അശ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടും എത്തുവിധിയിൽവരുത്തിയാണും അണ്ണാിക്കുന്നവരാണും വേദത്തിലെ പണികൾ. “ഒസ്യു ഉപക്ഷയേ” എന്ന ധാത്രവിൽനിന്നുന്നാണും ഒസ്യു ശബ്ദങ്ങളായിട്ടുള്ളതും. പൊതുനന്ദകരക്കു തന്മുഖം ക്ഷമനാവരാണും ഒസ്യുക്കൾരാ എന്നു സാരം. സാത്പരികജണ്ടാനം വളരുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ പണികളിലും ഒസ്യുക്കളിലും കിരണ്ടതുതുടങ്ങിലും എന്നു പറയുണ്ടായിരിക്കും. ലോകമാനിതങ്ങളായ ധർമ്മാന്ധാനങ്ങളിലും സുചകമാണും വേദത്തിലെ ഗോക്കരാ. ഉഷികാലമാധാരം പണികൾ, ഒസ്യുക്കൾ, ഇവരെല്ലാം തിരോധാനം ചെയ്യേണ്ടാം, ഗോക്കരാ പ്രത്യക്ഷിഭവിക്കുമെന്നാം പറയുന്നതിനേരു താല്പര്യം,

സാതപികജണാനത്തിൻറെ വല്ലന്നേട്ടുട്ടടി ഭൗമവിചാരങ്ങൾ പോകുകയും ധർമ്മാന്തരപ്പാനുപരി ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുമെന്നാണ്. സാതപികജണാനത്തുടുടരുന്ന ഉണ്ടാക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ ഉച്ചിസ്തി പരിഞ്ഞായ സുചത്രങ്ങൾ സുചിപ്പിക്കുന്ന ഏറ്റവും സാരം.

വേദാത്മചിന്തയിൽ അന്നേകം ആലോചനകൾക്കും അവ സഹിണാക്കുന്നു കാണിക്കുന്നും ഇപ്പോരം കാണിച്ച രണ്ടാം മഹാജനപാലിക്കാണ്ടു ചെയ്തു. ധാന്യം ശബ്ദനിൽപ്പും, ബ്രഹ്മണാശരം ധാരം മൃതലായ വൈദികക്രിയകളിൽ ലയിച്ചു കിടക്കുന്ന ശ്രൂരയങ്ങൾ, ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിലെ ശ്രൂരത്തായ്മം ഇവരെല്ലാം വേദാത്മചിന്തയെ സഹായിക്കും. ഈ സഹായ അഭൈ സ്വപ്നികരിക്കാതെ സാധാരണാധ്യം മൃതലായ വേദജാശ്യ അഭൈമാത്രമാസ്ത്വമാക്കി വേദം നോക്കിയാൽ വേദത്തിനും അന്നി തരസാധാരണാധ്യ പ്രാധാന്യമുണ്ടാക്കുന്ന തോന്നുകയില്ല. സംസ്കാരപാഠത്തിലെ നൃന്തരകാണ്ടു വേദാത്മചിന്ത അന്നേകം സംഖ്യ തബാദലം മുതലായ അന്തരംഭാഗം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വേദത്തി നെപ്പറാറിയില്ല അജണാനം ശക്തിമർത്ഥാധ്യിട്ടുള്ള കാലത്താണും പാശ്ചാത്യരാഖ്യ വേദങ്ങളും പരിശോധിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതും. പാശ്ചാത്യരാഖ്യത്തെ വേദപരിശോധനയുലം ആര്യരാഖ്യ പ്രക്രിയയെ ഉപാസകമാരായിരാത്രും തീന്. പാശ്ചാത്യസംസ്കാരങ്ങളും ഭാരതത്തിനും വന്ന നഷ്ടങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നു വേദങ്ങൾക്കു ഇരുതാക്കുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തപരാഗ്രഹികളിടുന്ന ശ്രൂദശ വേദങ്ങളിലേയും ഒന്നുംടി പതിയക്കു.

(സപ്തുവർ 1937, മാതൃഭൂമി ശൈലീപ്പതിപ്പ്)

വേദാത്മവിചാരങ്ങളുടെ ചാല സവിശ്വഷതകൾ

അംഗീ എന്ന പദത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റും ഒരു വാനം

വേദാത്മചിന്തയ്ക്ക് സാധാരണാശ്രിത വേദഭാഷ്യം എത്തു മാതിരി ആവശ്യമായിത്തീരുന്നവോ, അതേതാതിരി ഇന്നാഴ്വാക്കുട മന സ്ഥിതിയ്ക്ക് യോജിയ്ക്കുത്തക്കവിയം വേദാത്മതത്പാനോപചാരം തനിനും, യോഗിവരുന്നായ ശ്രീ അരവിന്ദമഹിശ്വരൻ വൈദികാലിപ്രായങ്ങൾ അത്യാവശ്യങ്ങളാണും. ഫോഷിശ്വരൻ ആര്യ ഷാഖ സ്വയം നിർമ്മിതങ്ങളാണും. അദ്ദുമിഞ്ചും കിടക്കുന്ന വൈദികാദ്ധ്യങ്ങളെ ഒരേ ദിക്കിലാക്കിക്കൊണ്ട് വേദത്തിശ്വരൻ, നഘ്യ പ്ലൈറ്റുപോലെ കിടന്നിരുന്ന മഹിമയെ ആ യോഗിവരുന്ന വെളിവാക്കിയെന്നേയുള്ളൂ.

ആ മഹാൻ പരിശീലനം: വേദങ്ങളെ ഡാഷാന്തരീകരിയ്ക്കുക എന്നാളും അസാധ്യവസ്തുക്കളിൽ ഒന്നാണും; To translate the Vedas is one of the impossibilities. സാധാരണ സംസ്കൃത പദങ്ങളാക്കി കാണാമ്പെട്ടാത്ത ചാല പ്രത്യേകതകൾ വൈദിക പദങ്ങളാക്കണമെന്ന സ്പീകരിയ്ക്കാണും. മിക്ക ദേവതാവാ പക്ഷ ശബ്ദങ്ങളും അത്തരത്തിലുള്ളവയാണും. “അംഗിരസഃ, ഔദ്യവഃ, നവഗ്രാഹഃ, ദശഗ്രാഹഃ, ഗൗഃ, രാധഃ, സുവിതം” ഇത്യാലി അന്തേക്കപദങ്ങൾക്കും അത്യമന്ത്രിശ്വരത്തിൽ പ്രത്യേകതകളുണ്ടും.

ഇത്തരത്തിലുള്ള പദ്ധതികൾ “അയ്മം മനുഖമചിന്തയാട്ടുടി സ്വന്നം നിന്ന് യിരുത്തിയാണ്. അപ്പോൾ അയ്മം നിന്നും കുറിപ്പുകളിലുള്ള ചേര്ത്തിൻറെ ഏതാണ്” ഒരു ദിവസം വെളിവാക്കാവാൻ സാധിച്ചുവെന്ന വരാം. ഒരുപേരുടെത്തിലെ അനുഭിയുടെ മനസ്സിലും മനുഷ്യൻ യോഗിവരുന്നായ ഫോഫ് മനുഷ്യ പറഞ്ഞ വിധത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിലേയുള്ള അംജമമെഴ്ചിട്ടുണ്ട്. വേദിന്ത മരാറായ ഭാഷയിലേയുള്ള അക്ഷാംഖാവാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന കേന്ദ്രം വിദ്യാനമായ തൃട്ടുൾ കണ്ണതിക്കാവു നന്ദുതിരിപ്പുടു് പറഞ്ഞത്തായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മഹാകാശതു വൈദികാശയാദാക്കി സാമ്യം കാണാന്തിൽ ആശ്വര്യപ്പെട്ടവനില്ല. വേദിന്തിൻറെ ഭാഷാതരീകരണാത്മയും റിഡിയുള്ള ഫോഫിന്റെ ആശയങ്ങളെല്ലാണ്” ഇപ്പോൾ കാണിച്ചതു്.

പാശ്ചാത്യകാശതു വൈദികാശിപ്രായത്തെ വേദിക്കെല്ലപ്പറിയുള്ള ഒരു ഒരവസാനതീയമാനമാക്കി സപ്രീകരിപ്പുക്കെതിനാണ്” ശ്രീ ഫോഫ് പാശ്ചാത്യതു്. പാശ്ചാത്യകാശി തോന്തിയ അഭിപ്രായം അവർ പറഞ്ഞുവെന്നമാത്രം വിചാരിച്ചാൽ മതി. സംഘിതാഭാഗമായ വേദിന്തിനു കമ്മകാണ്യത്തോടുമാത്രമേ ബന്ധമുള്ളേണ്ടവെന്ന ഇടക്കാലത്തു് ഭാരതത്തിൽത്തന്നെയുണ്ടായ അഭിപ്രായത്തോടും ശ്രീ ഫോഫ് യോജിക്കുന്നില്ല. വന്ദുനായ ആ യോഗിവരുന്ന ഇംഗ്ലീഷിനെ പാശ്ചാത്യാശിനിക്കും; ഉപക്രമാപസംഹാരങ്ങൾ, വേദാന്തത്തിലുള്ള സാങ്കേതികപദ്ധതിൾ ഇവയോടൊന്നാം തൃടാത്ത ഉപനിഷത്തുകളാണ്” വേദാശംഹാരിയിലെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളിലും ഇപ്പോൾ ആശിപ്രായത്തോടു സാധാരണചാര്യം യോജിക്കുന്നുണ്ട്. ആപ്പേരുത മനസ്സിലുള്ളതിൽ ദീർഘതമസ്തിന്റെ അനുവാകത്തിൽ “അസൃ രാമസൃ” എന്ന തുടങ്ങി ഒരു വലിയ സുക്തദിശാണു്. ഈ സുക്തം എത്ര” ഉപനിഷത്തിനോടും കിടപിടിച്ചു നില്ക്കുന്നതാണ്. “പാ സുപണ്ടാ സയജാ സവായാ” എന്ന മനസ്സിലെ കാപ്പനിഷത്തിൽ കാണുന്ന മനും ഈ സുക്തത്തിലുള്ളതാണ്. “എകം സദപിപ്രാ സ്വഹ്നയാ വദനിി” എന്ന പലങ്ങൾ ഉദാഹരിക്കാം മനുവും ഇതിലുള്ളതുന്നുണ്ടാണ്. ഇംഗ്ലീഷിനെ ഗംഭീരം ശയംങ്ങളും 52 മനുക്കരാം ഇതിലുണ്ടു്. ഈ സുക്തത്തിനെ അഭ്യം ചെയ്യുന്ന ഘട്ടത്തിൽ സാധാരണചാര്യം ഇംഗ്ലീഷിനെ ചുറ്റിട്ടുണ്ട്: മിക്ക വേദമനുശ്ശേഖരയും ആത്മപരമായി വ്യാവ്യം റാക്കാൻ കഴിയും. കമ്മകാണ്യം, അഞ്ചാനകാണ്യം എന്നിങ്ങിനെ

ഒരു വിഭാഗം വെച്ചിട്ടുള്ളക്കാണ്ട് ഞാൻ വേദമന്ത്രങ്ങൾ സാധാരണനായായി ശ്രദ്ധപരംപരയോ ദേശ്യം ചെയ്യുന്നില്ല. ജ്ഞാനപരാഡിസംഹിതാമന്ത്രങ്ങൾ ശ്രദ്ധത്തെപരിനിറക്കുന്നതിലും ഉപനിഷത്തുകളോട് സമാനങ്ങളാണെന്നുള്ള ഫലാപ്പിന്റെ ശാഖിപ്രായത്തെ ഒരിക്കലും മറക്കുന്നതും. മന്ത്രങ്ങളുടെ കമ്മ്പറമായ അർത്ഥത്തെ ശ്രൂവാമണ്ഡലം അന്താനപരമായ അർത്ഥത്തെ ഉപനിഷത്തുകളം സ്ഥാപിക്കുന്ന ഏന്നുള്ള ഒരുഭിന്നപ്രായം ഭാരതത്തിൽ പണ്ടുതന്നെ ഉള്ളതാണ്. ദയാനിദിസ്സുപതി മതലായവർപ്പോലും ഈ ശാഖിപ്രായത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രീ ശാരവിനൻ പറഞ്ഞ മൃന്മാരത്തെ ശാഖിപ്രായം നോക്കുക.

ശാഖേഹം പുതുപ്പേരിയിൽ താമസമാക്കിയിട്ട് അധികം താമസിയാതെ, യോഗശാസ്ത്രസംബന്ധങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾക്കു പാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതും. “ഇളി, പീംഗളി” മതലായ നാഡികളില്ലെങ്കിലും സപാധിപ്പിച്ചാനും മതലായ ചക്രങ്ങളില്ലെങ്കിലും വ്യക്തമായ മോധം ആല്പം ഉണ്ടായില്ല. എന്നാലും പഴയ ക്രാനം പ്രാഥാന്യവും ജ്ഞാനപരമതയിൽനിന്നും തന്റെ സംശയ നിവൃത്തികരാക്കുന്നതുകൂടി ജ്ഞാനപരം പാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ജ്ഞാനപരം പാനംകൊണ്ട് മുമ്പുണ്ടായ സംശയങ്ങൾക്കു നിവൃത്തിയുണ്ടായി എന്നാണമാത്രമല്ല, മുമ്പ് ജ്ഞാനപരമതയുണ്ടായി തന്നിക്കണ്ണായിരുന്ന ശാഖിപ്രായത്തിൽ പല മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി എന്നാണ് ആമഹാൻ പറയുന്നതും. സഭാപാരാജീവിതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം, ആധ്യാത്മികത്തപ്പെട്ടാ, തൻപ്രാണ്ടിക്കളും മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഇത്യാദി പലതീതെന്നും ഗ്രംമമായ റിതിയിൽ മുതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥരണമാണെല്ലാ വേദങ്ങൾ എന്നും ആ മഹാൻ പറയുന്നു. വേദാത്മപരിഞ്ഞും ആയോഗിവരുന്നു വേദാലികാലിപ്രായങ്ങൾ സാധാരണക്കാക്കി ശാരൂധ്യികം ഉപകാരപ്രായങ്ങളാണെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് വേറും ചില വിശയങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശിക്കാം.

വേദാലികനിയലണ്ണിപ്രകാരം എതാണ്ട് നുറുന്നതോളം വേദതാവാഹകഗണ്യങ്ങളുണ്ട്. ശാരവായിൽ ഉംബപ്പുടാത്ത ചില വേദതകളെ മന്ത്രങ്ങളിൽ കാണുകയും ചെയ്യും. അതിനാൽ എല്ലാ വേദതകളില്ലെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ചിന്തിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. അശ്വി, വായി, സുരൂൻ ഈ മൃന്മാരുവേദതകരാക്കുന്ന മാറ്റവേദതകളെ ശാപേക്ഷിച്ചു ധാര്യമാണെന്നും ശാഖിപ്രായപ്രകാരം മും

ധാന്യമേറന്നാണ്. ഭ്രഹ്മക്കരിശൻറെ പ്രധാനദേവത അഗ്നിയാകനും. ഭ്രഹ്മക്കരിശൻലെ മറവള്ളൂ ദേവതകളെല്ലാം അഗ്നിയിൽ ഉണ്ടെപ്പുട്ടുണ്ട്. ഭവർഭ്രഹ്മക്കരിശൻലെ പ്രധാനദേവത വാഴവും മറവ ദേവതകരാക്കു വാഴവിൽ അന്തംഭാവവുമാണുള്ളത്. മുന്നാ മത്തെ ലോകമായ ദൃഢാക്കം അബ്ലൈറ്റിൽ സ്വർഭ്രഹ്മകം—ഇതി സെൻറ പ്രധാനി സുരൂനും മറവ ദേവതകരാക്കു സുരൂനിൽ അന്ത ചൊവും ഉണ്ട്. ഇങ്ങിനെ മുന്ന ലോകങ്ങളെല്ലാം അവയിലെ ദേവതകളുടെ നിലകളെല്ലാം കാണിച്ചു് അഗ്നി എന്ന ദേവത ദേഹപൂരി കുറച്ചുന്ന നിത്യപിക്കാവാനാരംഭിക്കുന്നു. അതിനും വശ്യമായ താസ്ത്വങ്ങൾ ചീല സിലബാന്തകളെല്ലാം കാണി കിട്ടു.

സകലശബ്ദങ്ങളിലും ധാതുക്കന്നുങ്ങളിലാണ്. ഒരു ശബ്ദം അന്നേക്കഡാതുകളും നിന്നനാണായിട്ടുള്ളതായും കാണപ്പെടാം. ധാതുക്കൾക്കു് അന്നേകം അവധികളുണ്ടു്. “ശാഖ്യംബാധം പ്രതി, താലുരൂപജ്ഞാനം കാരണം” എന്നാണാണ്ടോ ശാന്തിസിലം. എന്നാൽ നികുതിഭാഗ്യത്തിൽ ഭർഥാചാര്യൻ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: ഒരു വാക്യത്തിൽനിന്നനാണ് ശരിയായ ബോധിഭാക്കണ മെക്കിൽ വക്താവിശൻറെ വിവക്ഷ അബ്ലൈറ്റിൽ താലുരും എന്നാണാണ് ശ്രൂതാവിനു് ഉണ്ടാകുന്നും. വേദത്തിനു വക്താവില്ല. അതിനാൽ ഉപാസകൻറെ ഇഷ്ടതന്നെന്നാണ് താലുരൂപജ്ഞാന തതിശൻറെ സ്ഥാനത്തു മന്ത്രാധിബോധാന്തകളാണു് കാരണമായി തിരികുന്നതു്. ധാതുക്കൾക്കു് അന്നേകാവധിപ്രാം, ഒരു ശബ്ദം തന്നെ അന്നേക്കഡാതുകളും നിന്നനാണുകു, വാക്യാത്മകനിന്നു തതിൽ ഉപാസകൻറെ ഇഷ്ടം, ഇവ മുന്നം കൂടിച്ചേരുന്നവാരും മനും പാരാക്കിം പല തരത്തിൽ അന്മം കല്പിക്കാക്കുന്ന വന്നഫേരുന്നു. ഇനി നിത്യചന്ദ്രാട്ടക്കു് അഗ്നിശബ്ദാവധിം എന്നെന്നു നോക്കാം.

(1) “അഗ്നിഃ വേതി ഇതി അഗ്നിഃ”— ഇതാണു് ആദ്യത്തെ നിത്യചന്ദ്രം. അഗ്നി എന്നാൽ അഗ്നത്തെ നയിക്കുവാൻ. അഗ്നം, പ്രധാനം ഇവ പര്യായങ്ങളാണു്. പ്രധാനകാര്യങ്ങളും നയിക്കുവാൻ അഗ്നി എന്നായിത്തിരിക്കും. ഇവ അവധിത്തിൽത്തന്നെന്നാണു് “അഗ്നിരൈപ്പ് ദേവാനാം സേവാനായകൻ) എന്നിൽക്കു ബ്രഹ്മണ്ണങ്ങൾ പറയുന്നതു്.

(2) “ശാന്തം യദ്ജനംപു പ്രാനീയതേ”— യജത്നങ്ങളിൽ മന്ത്രഭാഗത്തുവെച്ചു പുജിക്കപ്പെട്ടുനബന്ന് എന്നാണ് ഈ നിർവ്വചനത്തിൻറെ താല്പര്യം. മറ്റ് ദേവമാകൾ” ശാന്തിവഴിയായി ക്രാന്നു ഫവിർഭാഗം ലഭിക്കുന്നതുനാം പ്രസിദ്ധമാണെല്ലാം. അതു പ്രസിദ്ധതാല്പര്യവും ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടുനാം.

(3) “ശാന്തം നയതീ”— പ്രചാരവത്തെയെല്ലാം തന്നെ ശാന്തമാക്കിത്തീക്കിക്കുന്നവൻ എന്ന താല്പര്യം. ഉപനിഷത്തുകളിലെ മൂന്നാണ്ടുന്നേയോ, പുരാണങ്ങളിലെ വിരാട്പുത്തിനുന്നേയോ നിലയാണു ഈ നിർവ്വചനംകൊണ്ടു ശാന്തിയും സിദ്ധിക്കുന്നതു.

(4) “നക്കോചയതീ ഇതി ശാന്തിഃ”— സ്നേഹബന്ധത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നവൻ എന്നതാണ്. ക്ഷീപ് എന്നാണെന്നത് സൗത്രമായ ധാരാക്കുന്നു. ക്ഷേത്രങ്ങളും സ്നേഹപാശത്തെ ഭവാൻ ഇല്ലാതാക്കുന്ന ഏന്നാണെന്നു താല്പര്യത്തെയാണു നാലാമത്തെ നിർവ്വചനകാണിക്കുന്നതു.

(5) ശാന്തിയാമത്തെ നിർവ്വചന മുന്നു ധാരാക്കളിൽനിന്നുണ്ട് ശാന്തിശബ്ദത്തെ വ്യാല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. “ഇണ്ണ ഗതൈ, അഞ്ചു വ്യക്തിത്രക്ഷകാനിഗതിപ്പു, സീരിസ് പ്രാപണം” — ഈ മുന്നു ധാരാക്കളിൽനിന്നുണ്ട് എന്നോരു പക്ഷം. ശത്രു, ശ്രവിടക കാണിച്ചു രണ്ടാമത്തെ ധാരാവിഭാഗം സ്ഥാനത്തു “ഒഹ സ്നേഹിക രണ്ണം” എന്ന ധാരാവാണാനം പക്ഷാന്തരഫലം. ഈ പ്രകാരമാണു അത്മം: “എതി വ്യനക്തി നയതീ ഇതി ശാന്തിഃ”— ഇത് ഒരു തേതു. “എതി ഓഹതീ നയതീ ഇതി ശാന്തിഃ”— എന്ന രണ്ടാമത്തെ പക്ഷം. എദ്യത്തിൽ പ്രത്യക്ഷിഭവിച്ചു ശേവത്സപ്രയ ത്രായം മറ്റും കാണിച്ചുകുന്ന സ്വന്ധാനത്തിലേക്കു കൊണ്ടു പോകുന്നവൻ എന്നും ഒരായം. മറ്റൊരു അത്മം എദ്യത്തിൽ പ്രത്യക്ഷിഭവിച്ചു ശാജത്താനാധകാരത്തെ ഓഹിപ്പിച്ചു സ്വന്ധാനത്തെക്കു നയിച്ചുനബന്ന് എന്നാണു. ഇങ്ങനെ അഞ്ചു നിർവ്വചനകളുണ്ടുന്നതു.

ഈന്തി ചീല മന്ത്രങ്ങളെ ഉഭാഹരിക്കാം. ഔഗ്രപദ്ധതിലെ അഞ്ചുത്തെ പ്രായമുന്നു ഇന്നുംഡാക്കുന്നുമേ എന്നുണ്ട്. ശോഭനായ അസ്തിത്വമാണു സ്വപ്നപിഭായം. ഈ മന്ത്രത്തിലെ സ്വപ്നശബ്ദത്തിനു യാസ്തും, ‘നാശമില്ലായ്കു’ എന്ന വ്യാവ്യാനിപ്പിട്ടുണ്ടോ. അതിനാൽ ഔഗ്രപദ്ധതിലെ അഞ്ചു

തെരു അഗ്നിയോടുള്ള പ്രായമുാ മോക്ഷപ്രാർത്ഥനയാണെന്നും വിഹാരികൾാം. മറ്റൊരിലും മനുഷ്യങ്ങളിടെ താല്പര്യമോത്താൽ അഗ്നിയേ മോക്ഷപ്രാർത്ഥനയാണ് വിരോധമില്ലെന്ന കാണും. “വഞ്ചി സേവ വാസയാ മനനാ ത്രുച്ചി” —എന്നിങ്കിനെ ദീർഘതമണ്ണിന്റെ സുക്രതത്തിൽ കാണുന്നു. വഞ്ചിക്കാണ്⁵ ആച്ഛാദിക്കുന്ന തുപോലെ മനനംകൊണ്ട്⁶ അഗ്നിഭവാനെ ആച്ഛാദിച്ചാലും എന്നാണ്⁷ ഇതിന്റെ വാദ്യാവം. താല്പര്യം പറയാം: നിർബന്ധം അപരിപ്പിനമാകുന്നു. നിർബന്ധത്തിൽ സമൃദ്ധതപം കല്പിച്ചാണ്⁸ സുതിക്കുകയും ഉപാസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതോ. ധ്യാനിക്കിനേബാൾ ധ്യാനിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തു മനസ്സുകാണ്ട പരിപ്പിനമാകുന്നു. അപ്രോഡി മനനംചെയ്യുക എന്ന പറഞ്ഞതാൽ ആച്ഛാദിക്കുക എന്നായിരത്തീങ്കന്നു; ചുക്കത്തിൽ തുപാന്തരപ്പെടുന്നവെന്നു സാരം. അതുകൊണ്ട്⁹ അഗ്നിപദ്മാവം പരബ്രഹ്മതനെന്നയാണ്. അതുകൊണ്ടെത്തന്നും¹⁰ താഴെ കാണിക്കുന്ന ദ്രോകം ഉത്തഭിമുത്തം:—

“അഗ്നിഭ്രംഭവോ പ്രിജാതിനാം
ഘനീനാം എദ്ദീ തെരവതം
പ്രതിമാസപല്പ്പുല്ലിനാം
സമ്പ്രത വിഭിതാത്തനനാം.”

ആഗ്നേയങ്ങളായ സുക്രതങ്ങളിൽനിന്നും¹¹ എവംവിധിങ്ങളായ മനുഷ്യങ്ങളെ ധാരാളം ഉഭാഹരിയ്ക്കും. റണ്ടാമത്തെ മന്ദിരം തതിന്റെ ആരംഭസൂക്രതത്തിൽ മീക്ക വേതകളും അഗ്നിയുടെ അവ സ്ഥാദേശങ്ങളാണെന്നും സ്വശ്രൂതായി പറയുന്നു. സ്വശ്രൂതിയുടെ ആരംഭത്തിൽ സ്ത്രീപും, പുത്രപും എന്നിങ്കിനെ റണ്ടു തത്പ്രസ്തായിരത്തീങ്കന്നു¹² അഗ്നിതന്നെന്നയാണെന്നും കാണും. ചുക്കത്തിൽ പായുന്നതായാൽ വൈദികവേതകളിലെയെല്ലാം ബ്രഹ്മസ്പദമാക്കി പറയുന്നതു കാണും. ചീല ഉപനിഷദ്ഭാക്യങ്ങളെ ബ്രഹ്മപരമാക്കിത്തീക്ഷ്ണവാൻ പല നൃാധിങ്ങളും അവലുംബിച്ച ബ്രഹ്മസൗത്രാധ്യത്തിൽ ഉപനിഷത്തുകളെ ബ്രഹ്മ പരമാക്കിത്തീക്ഷ്ണാണും¹³. അതെത്തെത്തിലുള്ള നൃാധിങ്ങളെ അവലും ബിച്ചും അനേകം മനുഷ്യങ്ങൾ ബ്രഹ്മപരമാക്കിത്തീക്കാവുന്ന താണും. ‘സമ്പ്രം ബ്രഹ്മ’ എന്നാളുള്ളതിനെ മനനംവഴിക്കു¹⁴ അനേകാ പ്രേക്ഷിത്വാശും ഒരു മാർഗ്ഗമാണും വേദസംഹിത എന്ന പറയാം.

ആധുനികശാസ്ത്രകാരണങ്ങൾ വേദങ്ങളിൽ വല്ലതും ആദ്യാധി പ്രാന്തങ്ങോ എന്നാണ് ചിന്തിക്കാൻ ജീവിതം.

പരതാമതത്തെ അഭ്യലത്തിൽ സ്പൃഷ്ടിപ്രതിപാദകമായ ഒരു സ്വക്രമണം^१. അജഞ്ചാനം, ഇശ്വരപ്രേഷ്ട്, പ്രാണികളുടെ അദ്ധ്യാഥം ഇവ മുന്നമാണ് സ്പൃഷ്ടികാരണമെന്നു് ആ സ്വക്രത്തിൽ ആദ്യം പറയുന്നു. പിന്നീട് പറയുന്നതു സർവ്വത രഫീ വ്യാപിച്ചുവെന്നാണ്. ഈ രഫീകരാക്ഷം ലോകസ്പൃഷ്ടിയും പരസ്പരം ബന്ധം മുണ്ടാക്കുന്നതും ചിന്തിക്കേണ്ടതു്. Cosmic Rays എന്ന പറയുന്നവയെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത ഇന്നും നടന്നവയെന്നാണെല്ലോ. മാത്രം ഒപ്പ്, വൈദികവസ്തുക്രമത്തിൽ വിഷ്ണു രഫീവഴിയായി ലോകം പാലിക്കുന്നവെന്നു പറയുന്നു. ലോകത്തിന്റെ നിലനില്പ് വിഷ്ണുലമാണെന്നുള്ള പെശരാണികസിഖാനത്തെ ഔദ്യോഗിക അംഗീകാരിക്കുന്നതും ശിപിവിഷ്ണു എന്നതു വിഷ്ണുപര്യായമാണെല്ലോ. രഫീകളിൽ സമിതിചെയ്യുന്നവൻ എന്നുള്ള അഭ്യമതത്തെ ശിപിവിഷ്ണു എന്നുള്ള പദംകൊണ്ട് കാണിക്കാണെന്നു സഹാരൂപനാമഭാഷ്യത്തിൽ ശക്തരാമാരൂപം വേദഭാഷ്യത്തിൽ സായണാമാരൂപം പറയുന്നു. ലോകത്തിന്റെ സ്പൃഷ്ടി മുതലായ സംഖ്യണങ്ങളം രഫീകരാക്ഷം പരസ്പരം ബന്ധം വെദങ്ങളിൽ കാണാമെന്നു ചുരുക്കം. ചാലുനു സ്വത്തിപ്രകാശമില്ലെന്നും സുരൂരഫീകരാവഴിയാരിക്കുണ്ടു് ചാലുനു പ്രകാശിക്കുന്നതെന്നും വേറോ ഒരു ഔദ്യോഗിക്രൂതിയിൽ കാണാനും. വിഷ്വവൈദ്യം, ഉഷ്മയണ്ണളിടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇണ്ടിനെ ചില വിഷയങ്ങളെ ചില മനുഷ്യരും പ്രതിപാദിക്കുന്നതു കാണാം. ഭ്രാഹ്മികത്തിലുള്ള വെള്ളം സുരൂരഫീകരാവഴിയായി മുകളിലേയുള്ള പോക്കുവെന്നും ആ വെള്ളം വീണ്ടും ഭ്രാഹ്മികത്തിലേയുള്ളതെന്നു വരുന്നതാണെന്നും പറയുന്നു ആരും പ്രതിപാദിക്കുന്നതു അഭ്യാക്ഷണഭാണും. അതുവക മനുഷ്യരും ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരു ഗ്രംഘാത്മംതുടി ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നു. സുരൂരഫീകരാവഴിയായി വെള്ളം മുകളിലേയുള്ള പോയി മേഘത്രംപേണനാഭാജ്യംബന്ധിച്ചതിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്നു. ഇതുപോലെ ബാഹ്യ ലോകവും ബാഹ്യസംഖ്യാളിം ഇത്രിംബന്ധംബന്ധിയായി മനസ്സാക്കുന്ന ആകാശത്തിൽ വാസനാത്മകപേണ ലയിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ മുകളിലേയുള്ള പോയി മേഘത്രംപേണ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന ബാഹ്യ ലോകം ഉൽസ്ഥിതിലുണ്ടായി പുറത്തുയുള്ള വരുന്നു. ദയമം വഹി

ത്തിനാം സൃജിക്കുത്തിനാം കാരണമാണെന്ന വിശ്വസിക്കാറുണ്ട്. മനസ്സിൽ ലയിച്ചുകീടക്കുന്ന ധാർമ്മികവാസന ത്രിവിഭാഗങ്ങളുടെ പുന്നത്വത്തോടു വരുന്നു. വരുന്നു മെക്കിൽ ധാർമ്മം തന്നെ വേണ്ടുന്നു. അനുഭവസിലുമാണ്. ബാഹ്യവഹംപോലെ ഒരു മാനസിക വഹംവും ദാക്ഷക്കുന്നു. മാനസികവഹം പ്രശ്നാന്തമാക്കണമെങ്കിൽ ധാർമ്മം ത്രിക്കിയേ കഴിയു; അതുപാലെ ബാഹ്യവഹംവും സൃജിക്കുന്ന ത്തിനാം കാരണമാവുന്നുമെങ്കിൽ ധാർമ്മം തന്നെ വേണ്ടിവരും. ഇങ്ങിനെ ചില മുഖ്യാധിക്ഷയങ്ങൾ ബാഹ്യവഹംപ്രതിപാദകങ്ങളായ മന്ത്രങ്ങളിൽ ലയിച്ചുകീടക്കുന്നതായി കാണാം. നാസ്തികദൃജ്ജികളായ നവീനരംഗങ്ങളിലും പ്രാഥമ്യങ്ങളിൽ ചീല തെള്ളാം പാശിക്കാൻഡാകാരങ്ങളാണ് പറയുന്നത്. അവസാന മാതൃ ഒരു കാര്യാളിടി പറഞ്ഞത് ഈ പ്രസംഗത്തെ ഉപസംഹരിക്കണ്ടു.

ആരവിന്ദമേലാം വേദങ്ങളെല്ലപ്പറ്റി ഏഴുതിയിട്ടുള്ള തെള്ളാം മലയാളത്തിലേയും പരിഭ്രാംപ്രൗഢ്യത്തേണ്ടതാണെന്നു. ഒന്നാളിടി കാർമ്മപ്രൗഢ്യത്തിനേക്കാളുള്ളിനാ. വൈദികാധ്യങ്ങളെല്ല പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന വേദസപ്താംഗിടുന്ന അവധ്യകത്തിലും ഒന്നാക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ സ്വപ്നതു ധാരാളിട്ടു വേദസപ്താംഗം വളരെയുണ്ടും. ഒന്നേതും വേദസപ്താംഗങ്ങളും ശരിപ്പുടനീംപ്രേക്ഷണം പറഞ്ഞത് അതാതു ഗവമെന്മണ്ഡകരാ ആ രേണുങ്ങൾ എന്നെന്നുള്ള വകുന്നതുണ്ടുണ്ടും. ധാർമ്മത്തിന്റെ പ്രജ്ഞയും ഈന്നതു വേണ്ടുന്നു എന്നും അവിന്ദമേലും മുമതല അനുഭവാണും. അതുകൊണ്ട് ജനങ്ങളെല്ലാം ഒത്തുചേരുന്നു ഇപ്പോരാ പറഞ്ഞതു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഗവമെന്മണ്ഡിനെ സമീപിക്കുന്നതാണും. വകുന്ന കുറലും ഇങ്ങിനെ ഒരു സദ്ധ്യാഭാക്കമെങ്കിൽ അനും ആരവിന്ദമേശ്വരനു വൈദികാധ്യങ്ങളും ഒരു മലയാളപ്പുസ്തകം ദേവസപ്തത്തിനുനിന്നുന്നതെന്ന വില്പനയും തഞ്ചാരാക്കുന്നതു കാണുവാൻ—മാതൃമല്ലും, അതിനെ വില്പയും വാങ്ങുവാൻത്രിടി—അതുപരിപാലിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

(മരക്കായുംരിലെ നാശം അവിലുകേരളമിസ്റ്റമതസ്സംസ്ഥാനമേഖല നതിലെ വൈദികാധ്യസംസ്കൃതിൽ ചെയ്ത അധ്യക്ഷപ്രസംഗം, 1949)

ഹിന്ദുമതത്രംഗങ്ങളിടെ ചെറുക്ക്യം

“ഹതിഹാസപുരാണാദ്യാഃ വേദം സദിപജ്ഞംഭയേർ
ബിഃഭത്യല്ലത്രാദപ്രാഥാ ധനംശം പ്രഹരാഭിതിഃ.”

—മഹാഭാരതം

ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിടെ സഹായത്തോടുകൂടി വേദം മ്മത്തെ വലുതാക്കി സ്വീക്ഷ്മമാക്കവാൻ നോക്കണം. അല്പജ്ഞനിൽ നിന്നു വേദം യൈപ്പേട്ടുന്നു; എന്നുകൊണ്ടുന്നാൽ ഈ അല്പജ്ഞന് വേദത്തിനെ പ്രഹരിക്കാമെന്നതുനന്ന. ഈ ദ്രോക്കം മഹാഭാരതത്തിലുള്ളതാണ്; വളരെ വാസ്തവവുമാണ്. പാശ്ചാത്യക്കുടെ വരവിനുമുമ്പ് ശ്രൂഹാഖ്യാനമേധാവിത്പംഖിക്ക വേദത്തിനു നല്ല പ്രഹരം കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ പാശ്ചാത്യരീത്യാ ചെവാടിക്ക തത്പരനെപ്പണം നടത്തുന്നവരിൽനിന്നും വേദം ഇപ്പോഴും പ്രഹരമേറബക്കാണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പരാത്തത്തിനെ ഒന്ന് വ്യക്തമാക്കാം. Comparative Philology വഴിയും യൂറോപ്പിലെ പല ഭാഷകൾക്കും സംസ്കൃതത്തിനും ചാലി സാദൃശ്യങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടെന്നു പറയപ്പേട്ടുന്നു. ഈ ഭാഷകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നവരെല്ലാം ആരു വർഘത്തിൽപ്പെട്ടവരാക്കുന്നു; ആ ആരുവർഘത്തിലെ ചാലിൽ ഭാരത ഭൂമിയിലേക്കും വന്നു; ആ ആരുവർഘത്തിലും ചാലിക്കുടെ സന്താനങ്ങളാണ് ഉത്തരേന്ത്യയിലെ അധികാക്കംപേരം തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ കാരെ പേരും എന്നത് കയ ഉറച്ച സിഖാന്തമായിട്ടാണ് ഇപ്പോൾ കാണുന്നത്. ഇതിനെ ഇളക്കിമറിക്കത്തെക്കവിധത്തിൽ പാശ്ചാത്യങ്ങം പെണ്ണസ്സുജമായ പല പണ്ഡിതന്മാരും സ്വാഖി

പ്രായങ്ങളെ വെളിപ്പേടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. H. G. Wells; G. P. Wilson; Aldus Huxley എന്നീ മഹാകവർ കമ്മിച്ചു് എഴുതിയ തായിക്കണ്ണന് “The Science of Life” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആധുനികശാസ്ത്രങ്ങളുടെ നേരുക്കളിലെ ഒന്ന് ആരുവദ്ധം എന്നൊന്നും ഇല്ലെന്നായി തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടുണ്ട്. സേൻഗൾ എന്നൊരു ഇറാബലിയൻ നവവിജ്ഞാനിയാണെന്നും വദ്ധവും ആരുവദ്ധത്തിൻ്റെ ലക്ഷ്യണങ്ങളോന്നാമേ കാണിച്ചിട്ടില്ലെന്നും സമർത്ഥിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ഇവ ഘട്ടത്തിൽ സൂരണീയമാണ്. മാസ്റ്റുഷ്ട്രിൽഉണ്ട് വദ്ധവാദിയായി ആദ്യം ശബ്ദം പ്രഭ്രാഹിച്ചതെന്നും Wilderന്റെ Universal Dictionary-യിൽ കാണാം. പക്ഷേ മാസ്റ്റുഷ്ട്രി സ്വയം അംഗങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടില്ല. ആരുഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ഏതു വദ്ധവും ആരുപ്പാണുണ്ടാമാത്രമേ അംഗീകാരിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇതാണു് മാസ്റ്റുഷ്ട്രിയുടെ നില. ദുരുക്കാണിച്ചു ഭാഷാസാമൃതത്തിൻ്റെ കാരണമായി ദയാനവുംസരസ്പതി ഇഷ്ടിനൊ അംഗീകാരിപ്പെടുത്തുന്നു. “ക്ഷത്രിയമായം മറ്റും ഭാരത ത്തിൽനിന്നു് അന്യദേശങ്ങളിലേക്ക് പലപ്പോഴും പോയിട്ടുണ്ട്. അവർ മതസംഖായമായ ക്രിയകളെ വേണ്ടവിധം ചെയ്യുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവരോടൊന്നിച്ചു മേഖല തുടിക്കഴിയുതു്” എന്നു മനസ്തീയിൽ പറഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. ഇവ മനസ്തീവചനത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ദയാനവും പറഞ്ഞതുതു ഭാരതത്തിൽനിന്നുണ്ടു് പോയ ക്ഷത്രിയമായം മറ്റും വഴിയായി അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ സംസ്കാരവാക്കകൾ ധാരാളം പ്രചാരത്തിൽ വന്നവുണ്ടാക്കുന്നു. “വെദരഹസ്യം” എന്ന തലക്കെട്ടിലുണ്ടു് തന്റെ ഉപന്യാസപര സ്വരകളിൽ ശ്രീ അരവിന്ദരേഖാശു് വേറെന്നെങ്ങാൽവിശ്വത്തിൽ പാറുന്നുണ്ട്. കുറഞ്ഞവിശ്വാസിനിനും മനസ്യും ഉണ്ടായി എന്നുണ്ടു് ഡാർബിന്റെ സിഡാനംപോലെയുണ്ടു് ഒന്നായി എന്നു വരാം, ആരുകൂർ സിറിസുന്നിവഴിയുണ്ടു് ഭാരതത്തിലേയുണ്ടു് വന്നവുന്ന പാരുന്നതു്. ആരുകൂരാക്കട്ടു, ചൈവടിക്കാരത്തീയരാക്കട്ടു ഇന്ത്യക്കു വെളിയിൽനിന്നുണ്ടു് കടിയേറിയവരാണെന്നും തെളിയിക്കുന്ന ഒരുറ്റു വാക്കപോലും വേദങ്ങളിലെങ്കുമില്ലെന്നുണ്ടു് സ്വാമി വിവേകാനന്ദന്റെ പ്രസ്താവനയും വിലയേറിയതാണു്. ആരു നെന്നൊരു പ്രത്യേകവദ്ധംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നവോ എന്നു സന്ദിശ്വമായിരിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഭാരതത്തിൽ പിള്ളപ്പുണ്ടാക്കുവാൻവേണ്ടി പാര്ശ്വത്തു് സ്വാഖ്യിച്ചതാണു് ആരുപ്രാവിഡിക്കും

നമെന്ന ചിന്തിക്കുവാൻ എന്നാണ് വിരോധം? പക്ഷേ പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസധനങ്ങൾ അഞ്ചിനെയല്ലോ ചെയ്തു്. ഓരോരോ ഇന്ത്യൻബാലനെന്നും ആരുദ്രാവിഡേപ്പത്തപ്പറ്റാറി പാശ്ചാത്യവാനാണ് അവർ തീച്ചുംയാക്കിയതു്. ഇന്നീ നടക്ക വേദത്തിന്റെ കാര്യം നോക്കുക.

“വടക്കനിന്നോ എവിടെയേനിനു് ആരുദ്രാർ എന്നായ വർക്കാർ ഇന്ത്യയിൽ വന്നു. പരിജ്ഞാരത്തിന്റെ ആരംഭദശയിൽ ഇന്ത്യനിന്നുവരായിരുന്ന അവർ. അക്കാലത്തു് അവർക്ക് പ്രക്തി ശക്തികളെ സമാധാനപ്പെട്ടതുവാൻ ചീല മന്ത്രങളിം ഹോമ ഷാളിമല്ലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഹോമം പ്രക്തിശക്തികളെ സൃഷ്ടിക്കുവാനാംവേണ്ടി അവർ ഉണ്ടാക്കിയതാണു് ഔഗ്രപദം ദുൽഹായ വേദങ്ങൾ. മദ്യംപോലെ ലഹരിയുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു ലതയാണു് സോമ എന്ന പറയുന്നതു്. സോമയുടെ വള്ളികൾ ഇടക്കു പിഴിഞ്ഞു നീരെട്ടതു പ്രക്തിശക്തികരക്കായി ഹോമിക്കുയും അവർ തന്നത്താൻ കടക്കുകയും ചെയ്തു് ആനന്ദിക്ഷകയെന്നാണുതു് അവക്കു ഹോമംഞ്ചലിൽ പതിവാണു്. പാശ്ചാത്യവിക്കാരം തനിലേക്കു വരുന്നോരും അവർക്ക് പലമാതിരി ശത്രുക്കളെഞ്ചും ചെങ്ങുണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. ആ ശത്രുക്കൾ ദ്രാവിഡരോ മറ്റൊരു ആയിരിക്കുന്നും. ഇതെല്ലാം നാടകു് ഔഗ്രപദത്തിൽനിന്നു് പാഠിക്കാം. മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഗുമാകാനാണു യോഗ്യത ഔഗ്രപദാദികരക്കില്ല. ഔഗ്രപദാദികളിൽത്തന്നെ അനുഭവിക്കും ചീല ആയുഗമിക്കത്തെങ്ങും കണ്ണബൈന്നാം വരും. ആവക ആയുഗമികാഡിപ്രായങ്ങളെല്ലും ഒരപക്ഷേ ആരുദ്രാർ, ദ്രാവിഡരും ദുൽഹായവരിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ചതായിരിക്കും. എന്നു യാലും വേദങ്ങളക്കു പഴമ എന്നാണു പ്രാധാന്യമല്ലോതെ പറയ തന്ത്രക്കു മറ്റൊന്നമില്ല.”

നിലവിലുള്ള മരിതുപാനരീതിയുടെ ഒരു ഭാഗമാണു് മുക്കളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇത്തരത്തിലുള്ള മരിതുപാനംകൊണ്ട് വേദങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട മട്ടിലായിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യർ ഇന്ത്യയെപ്പറ്റാറി എഴുതിയിട്ടുള്ള മരിതുപാനകളെ കണ്ണടച്ചു വിശ്രസി ക്കാമോ എന്നാണു് ചോദിക്കുന്നതു്.

ആലുകാലങ്ങളിൽ ഇന്ത്യാചരിത്രകാരന്മാർ The Black hole of Calcutta എന്ന കിലുസിലുംബാധ ഒരു ഘോരക്കുത്തുത്തെപ്പറ്റാറി ഘോഷിച്ചിരുന്നു. അതു് അവാസ്തവമാണെന്നു പലകം പറയ

നാണ്ട്. ഇതുപോലെ ശിവാജിയെ ചിലർ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ പിറതികരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നതിനുസാധാരണമായ ശക്തിപരാങ്കമം അള്ളിം ഡമ്പനിസ്തു, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ അതലായ സദ്ഗുണങ്ങളിൽ തികഞ്ഞത് ഒരു മഹാപുരാണത്താനും ശിവാജി എന്നായിരിക്കുന്ന ഇപ്പോൾ. അതുപോലെ പാശ്വാത്യരൂപത്വം വേദവ്യാവ്യാനവും, നാം ശരിയായി വേം പാരിയുംവാൻ തുടങ്ങിയാൽ പൊളിഞ്ഞു പോകിമെന്നുള്ള അഭിപ്രായക്കാരം ഇല്ലാതില്ല. അതു അഭിപ്രായക്കാരിൽ മുഴുവൻ വേദവിചക്ഷണനായ ശ്രീ അരവിംഗരേഖാജും തന്നെയാണും പറയാം. പാശ്വാത്യരൂപത്വം വേദവ്യാവ്യാനരീതിയെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ ഒന്നാം പറയുവാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾാം വഴിയായി വേദംബരങ്ങൾാം പിന്നീട്ടുണ്ടായ വൈദികവമതഗ്രന്ഥങ്ങൾാം യോജിപ്പിണ്ടുനാമാത്രം കാണിച്ചു കൊള്ളാം.

* 1 “എകം സദപരിപ്രാ ബഹുധാ വഭന്തി”

—സത്തായ ഒന്നിനെ വിദ്യാനൂർ പല വാക്കുകൾക്കാണ്ടും പറയുന്നവെന്ന താല്പര്യം.

2 “എകം സന്തം ബഹുധാ കല്പയന്തി”

—സത്തായ ഒന്നിനെ അറിവുള്ളവൻ പല പ്രകാരത്തിൽ കല്പിക്കുന്നു.

3 “യോ ദേവാനാം നാമധാ ഏക ഏവ”

—ദേവാന്തരുടെ നാമങ്ങളെ ധരിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തി ഒന്നതനും യാകുന്നു.

ഈ മുന്ന മന്ത്രങ്ങൾക്കാണ്ടും വേദങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷാനാനാത്ര മിക്കപ്പോൾ സ്വീകൃതമാകുന്നു. വേദം, ഭ്രാഹ്മണം, യാസ്ത്വൻ മുതലായ വകുപ്പുകൾ ഉല്ലാരണങ്ങൾാം വഴിയായി ഇംഗ്ലീഷാനാനാത്രമിക്കപ്പോൾ കാണിക്കാൻ ഇന്ത്യയിൽ വളരെയുണ്ട്.

4 “യദശാ, സ്വാമഹം തപം തപം
വാശാ സ്വാഃ ശാമഹം സ്വാഃ
സത്യം ഇഹഃശോഃഃ”

*1 2-ാമഘുകം 3-ാമധ്യായം 22-ാം വർഗ്ഗം 6-ാമത്തെപ്പുകൾ.

2 8-ാമഘുകം 6-ാമധ്യായം 16-ാം വർഗ്ഗം 5-ാമത്തെപ്പുകൾ.

3 8-ാമഘുകം 3-ാമധ്യായം 17-ാം വർഗ്ഗം 3-ാമത്തെപ്പുകൾ.

4 6-ാമഘുകം 3-ാമധ്യായം 4-ാംവർഗ്ഗം 3-ാംപുകൾ

—ശസ്ത്രയോ അഗ്നിഭവാനേ, ഞാൻ അദ്ദേഹാവുകയും ശാശ്വത ഞാനാവുകയുംചെയ്യാൽ (രണ്ടാംക്ഷം ശാശ്വതം വന്നൊക്കിൽ) ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ ആഗ്രഹങ്ങളിലും അവസാനിച്ചു.

5 “യദേഹ മത്യസ്ത്വം സ്വാമഹം
മീതുമഹേ ശാമത്യഃ സഹസഃ
സൗന്ധര്യിത.”

—ശസ്ത്രയോ ബലചുത്രനായ അഗ്നിഭവാനേ, ഇന്നുംഈക്ക് ശാന്തിലപ്പുകാശത്വാട്ടുടിയവനേ, മരണമുള്ള ഞാൻ ഉപാസ നാകാണെന്ന് അദ്ദേഹതന്നെയായിത്തീന്തിന്റെവൈക്കിൽ ഞാനം നാശരഹിത നായിത്തിങ്കും.

മേൽക്കാണിച്ചു അണ്വു⁵ ഉപാഹരണങ്ങളിൽ നാല്പാമത്തെയും അണ്വാമത്തെയും മനുഷ്യങ്ങൾ വ്യംഗ്യതാല്പര്യം ജീവാത്മാവും പറ മാത്മാവും ഒന്നാണെന്നാക്കുന്നു. ഈ രണ്ട് മനുഷ്യളിലും അഗ്നിയോട് അണ്ഡമാണു് പഠാത്തിട്ടുള്ളതു്. അഗ്നി പരബ്രഹ്മമല്ലതാനം. അപ്പോരു ജീവാത്മപരമാത്മാക്കാശം⁶ എങ്കിനൊ അണ്ഡേം കിട്ടു്? വാസ്തവത്തിൽ അണ്ഡേരുണ്ടു്. ആകാശം, പ്രാണി ഇത്യാഥി ശബ്ദം ഔദ്യോഗിക്കാശേണും പരബ്രഹ്മത്തെ കാണിക്കാമെനു് വേദാന്തസൂത്രത്തിൽ പല ഉപനിഷദ്പാക്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹിച്ചുള്ള അദ്ദേഹിച്ചുള്ള സ്വഭാവക്കാണു്. അതുപോലെ ആഗ്രഹത്തിലുള്ള അഗ്നിശബ്ദം തതിനം ബ്രഹ്മപുശായി അയ്മം കല്പിയ്ക്കാമെനു ആഗ്രഹത്തിലുള്ള കിട്ടുന്നതിനും കിട്ടുന്നു. ഈ വാസ്തവത്തെ സ്പാമി മഹേശ്വരാം നാജി എന്ന മഹാപാണിയിൽ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. വിശ്വാസ ദയംകൊണു് ഇതുമാത്രമേ പറയുന്നാലുള്ളൂ.

ഈശ്വരനാനാത്മാത്പരമില്ലെന്നം ജീവാത്മപരമാത്മാക്കാശം എന്നുകൂടിബന്ധിക്കുന്നും മുകളിൽ ഉല്ലരിച്ച അണ്വു മനുഷ്യങ്ങളിൽനിന്നു വ്യക്തമാണെല്ലാ. എങ്കിനൊ സ്വഭാവിയിലുണ്ടായെന്നും മനുഷ്യന്റെ ഒരു വിലഭിത പ്രാപ്യസ്ഥാനമെന്തു്? പ്രാണിക്കാശ വിണ്ടും വിണ്ടും ജനിയ്ക്കുംവിവരിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടു്?—ഈ വക ചിന്തകൾക്കുല്ലാം മഹാഭാരതാഥി ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിൽ വ്യക്തമായ സമാധാന ഘടം കാണാം. ആവക സമാധാനങ്ങളിൽ മുലം ആഗ്രഹത്തിലും കാണാം. അതിനാൽ അധികം ഉപാഹരിച്ചു് ഇതിനെ ദീർഘി പ്രീക്ഷണമെനു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

[അഖ്യാസകരം ജൂലൈ 1954]

വേദത്തട്ടാനേപശണം

**യാഗാദിക്രിയകളുടെയും വർഗ്ഗാനുമാറ്റി
യർത്ഥങ്ങളുടെയും അത്യം**

അനുഭ്യാസന വോന്നം
ആഹാസ്യ ച വജ്ജനാക്ല
ആലസ്യാഭന്നാഖാത്ര
ഉത്ക്ഷവില്ലാൻ ജില്ലാസതി.

—മരസ്സതി

വേദാഭ്യാസമില്ലായ്ക്കും, അചാരാന്തങ്ങളിലുപേക്ഷ, അലസ്യം, ക്ഷേണാദോധം ഈ കാരണങ്ങളെക്കാണാം വിപ്രഖാക്ഷ മരണ മരണാവുന്നതോ. ഈ ദ്രോക്കത്തിൻ്റെ കേരാക്കരന് അത്യം ഈവായ മാണസനിരന്നാലും ബ്രഹ്മണാജീവിതം എത്രമാതിരിയായിരിക്കുന്ന മെന്നാളുതിനെ ഈ മനവാക്യം സൂചിപ്പിയുള്ളൂനാ. വേദമജ്ഞസിച്ചു ഞാതിൽ പറയുന്ന കാര്യം മനസ്സിലാക്കി, വേദങ്ങളിൽ പറയും മുകാരം ജീവിച്ചു, അനൃതമാക്ഷപദ്ധതിച്ചും ലോകസേവ ചെയ്യും മനസ്ത്രാശി സന്ധാരിച്ചു ആത്മതത്പരം സപാനവൈപ്പുടയ്ത്രകയാണും ബ്രഹ്മണാൻ്റെ തൃത്യം. ആത്മതത്പരം സപാനവൈപ്പുടവനാ ജനനവും മരണവുമില്ലെന്ന വേദങ്ങൾ രേഖാചിയുള്ളന്തുണ്ടോ. ആത്മജനാനാം സന്ധാരിച്ചു ജനനമരണങ്ങളെ ബ്രഹ്മണാൻ ജയിക്കേണമെന്നാണും മന വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന ചുരക്കം.

ഭാരതീയരക്കെട അധിപതനകാരണങ്ങളിൽ ഒന്നും അവരുടെ വേദാപേക്ഷയാണും. ഈ വേദാപേക്ഷ ബുദ്ധമതത്തിനുമുമ്പ്

തന്നെ ആരംഭിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആരംഭിച്ച വേദാപേക്ഷ യുടെ വല്ലമണ്ണു വളംകൊടുത്തതു വേദാന്തികളിൽമാണ്.

വേദാത്മം സാമാന്യപരമാണു്, വിശ്വേഷപരമല്ല. വൈദിക ക്രിയകൾ എന്ന പ്രസിദ്ധഭാഷായ ധാരാഭിക്രിയകളാണു് വേദ തന്നിൻറെ സംഖ്യാത്മം. നാടകാഭിനയംപോലെ ആത്മതത്പാടി നയങ്ങളാണു് ധാരാഭിക്രിയകൾ എന്ന പ്രത്യേകമേക്കണം. രാമാധനം അഭിനയിയ്ക്കുന്നതു കണ്ണാൽ ‘രാമന്നപ്പോലെ ധമ്മ തല്പരനാവേണം, രാവണന്നപ്പോലെ കാമലവടക്കാവരുത്’ എന്ന മനസ്സിലാക്കി സപജ്വിവിതരീതിയേ നന്നാക്കവാൻ ശ്രമിയ്ക്കു ധാനു് വേണ്ടെന്നു്. അല്ലാതെ എല്ലാവരും രാമാധനം അഭിനയി യുടുംബം പോകണമെന്നില്ല. ഇതുപോലെ ധാരാഭിക്രിയകളിൽ നിന്നു തത്പരം ഗ്രഹിച്ച ജീവിതരീതി നന്നാക്കവാനാണു് ഒരു ക്ഷേണിക്കതോന്നു്.

എക്കത്പരത പുരണ്ണംിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്ഥാനം, ത്രിത്രഞ്ഞാട്ട തൃടിയ പ്രസ്ഥാനം, ഇങ്ങിനെ റണ്ട് പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ വേദങ്ങളിലുണ്ടോ. അന്യുവേദങ്ങളിൽ സഹായത്തോടുകൂടുതു അമദ്ധ്യം വേദപ്രസ്ഥാനമാണു് ആദ്യത്തേതോ. ആ പ്രസ്ഥാനം ഇന്ന് ഭാരത വാഷ്ണവിൽ നാമാവശ്യങ്ങളായിരിയ്ക്കുന്നു. നാലും വേദക്കാർ എന്ന പരിയപ്പേട്ടനു മഹിഷാസുരീയർ മഹലായവരുടെ പ്രസ്ഥാനം അമദ്ധ്യംവേദത്തിന്റെ പ്രസ്ഥാനഭേദങ്ങൾനു ചില ചിന്താ ശീലക്കാർ വിചാരിയ്ക്കുന്നു. ത്രിത്രഞ്ഞാട്ടതൃടിയ പ്രസ്ഥാനം കാലത്തുമേണ പ്രാബല്യത്തെ പ്രാപിച്ചു. ദൈർഘ്യപ്രയോഗങ്ങളാണ് ത്രിത്രപ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റാറി ഈ അവസ്ഥയിൽ വിവരിയ്ക്കുന്നില്ല. മഹിഷാസുരീയൻ മീഡി മഹവ്യശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും ഈ ത്രിത്രപ്രസ്ഥാന തത്താട്ട ബന്ധമുണ്ടോ. ആയുദ്ധപ്രതിലേ ത്രിദോഷം, ആത്മശാസ്ത്ര തത്തിലെ ത്രിത്രണം, മാസ്ത്രത്രണം (ക്ഷേത്രിമാസ്ത്രം, അഞ്ചാനമാസ്ത്രം, കമ്മ മാസ്ത്രം) ലോകത്രണം, വേദത്രണം, വേവതാത്രണം (ശശി, ഇന്ത്രൻ, ആദിത്യൻ), പുരാണങ്ങളിലെ ത്രിത്രാത്മികരാ—ഈവക ത്രിത്രഞ്ഞാം വേദത്തിലുള്ള ത്രിത്രപരത ആശ്രയിച്ചതില്ലെന്നു. എക്കു മായ തത്പരം കാര്യവശാൽ മുന്നായിത്തീരുന്നു. ഈ മുന്ന വസ്തു ക്ഷേണി വഴിയായി ലോകത്തിന്റെ സ്വശ്രീസ്ഥാത്രിസംഹാരങ്ങളിലോ വുന്നു. പ്രപാതം ഈ മുന്ന തത്പരങ്ങളിലേപ്പുണ്ടോ, ഈ തത്പരങ്ങൾ എക്കത്പ്രതിലേക്കും ലഭിയ്ക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ എക്കത്തപം മാതൃമേ ഉള്ളൂ. ഇതാണു് ത്രിത്രപ്രസ്ഥാനത്തിലെ മഹവത്പരം.

ത്രിത്രപ്രസ്ഥാനപ്രകാരമുള്ള യാഗാദിങ്കുയകളിൽനിന്ന് ഒരു ബ്ലൈകിൽ അത്രമതതപാഡിനായണഞ്ചലിൽനിന്ന്⁹ അനേകം സംഗതി കരാ പഠിയ്ക്കുവാനാണ്. ചീല ഉഭാവഹരണാണെങ്കിൽ താഴെ ചേക്കാം.

ഔഗ്രപദം ക്ഷതിമാർഗ്ഗത്തിൻ്റെയും, സാമവേദം ജ്ഞാനാനമാർഗ്ഗത്തിൻ്റെയും, യജ്ഞവ്രൂപം ധർമ്മനിഷ്ഠയോടുകൂടിയ പ്രവൃത്തിയും ദേശം സൂചകങ്ങളാക്കുന്ന (യാസ്ത്വന്റെ ഔഗ്രപദാദി ശബ്ദനിൽപ്പ് ചാറകരാ നോക്കു). ഇംഗ്രേസവിശ്വാസം, സമഭാവന, അധികം സാഡിയമ്മറിപ്പു ഇവ മുന്നാം ജനങ്ങളിടെ കാരോരോ പ്രവൃത്തിയി പ്രഥമായിരിയ്ക്കുന്ന യാഗങ്ങളിലെ വേദത്രയസമേളന തത്തിൽനിന്ന് പഠിക്കുന്നാം. സോമധാരം ചെയ്യുകയുംപൂർവ്വാവേണ്ടതും, കാരോരോ പ്രവൃത്തിയിലും ഇംഗ്രേസവേക്കി മുതലായവ ഉണ്ടാവുകയാണും വേണ്ടതും. യാഗങ്ങളിൽ ഉച്ചയോഗിയ്ക്കുന്ന മന്ത്ര ഒന്നെല്ല അത്യമചിന്തയോടുകൂടി ഉച്ചരിച്ചാൽ യാഗംചെയ്യും മലയു സെഡു ശക്രാചാര്യർ തുടങ്ങീടുള്ളിവർ പാണത്തിട്ടുള്ളതും, പ്രവൃത്തി കളിൽ ഇംഗ്രേസവേക്കി മുതലായവ ഉണ്ടാവേണമെന്നുള്ളത്തിലാണും.

അംഗ്രേമധയാഗത്തിലെ ഒരു ദിവ്യത്തപം എന്താണെന്നു നോക്കാം. ഒരു കൊല്ലും മുന്നും ഒരു ക്രതിരയെ വിട്ടുകയും അതിനെ സപ്തപ്പന്നാണുവാരത്തിനു വിട്ടുക. ആ ക്രതിരയെ ബാന്ധിയ്ക്കുന്ന ജയിക്കേണം. തുടങ്ങിനെ ഒരു കൊല്ലും ആ ക്രതിരയെ സ്വർത്ത സന്ന്യാസിപ്പിച്ചും സംവാദംവാസനത്തിൽ അതിനെ തിരികെ കൊണ്ടുവന്നു യാഗാശിയിൽ ഫോമിക്കേണം. ഇതും അംഗ്രേമധയാഗത്തിലെ ഒരു ദിവ്യക്രതിയാണും. ഇതും അംഗ്രേയങ്ങളെ കല്പിയ്ക്കുന്നതും വേദങ്ങളിൽ പലേടത്രും കാണാം. ഇതും അംഗ്രേയങ്ങളെ യമേഖ്യം അതായും വിഷയങ്ങളിലേക്കയെയ്ക്കുക. ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തു ഒരു ഇതും അതെത്തു സ്വാധീനമാക്കുന്നവു കുണ്ഠി ആലോചനക്കാണും ആ വിഷയാസക്തിയെ ഇല്ലാതാ കിണം. ആലോചനക്കാണ്ടുണ്ടായ ജ്ഞാനാശിയിൽ ഇതും അംഗ്രേയങ്ങളുകു മവ്വുപ്പും ഫോമിച്ചു ജനങ്ങൾ ആത്മപരതന്നുണ്ടായി തന്നീരെനാം, അബ്ലൈക്കിൽ, സപ്താംഗങ്ങായിത്തീരെനാം. അത് പ്ലാതെ, ഇതും പരതന്നുണ്ടായിത്തീരുതും. ഇതാണും അംഗ്രേമേ ധത്തിലെ ദിവ്യത്തപം. ലോകത്തിൽ കേഷമം വല്ലിയ്ക്കുവാൻ രാജാ വും അവരും ജിതേന്ത്രിയനായിത്തീരെനാം. മറ്റൊള്ളുവക്കിലൈക്കിലും

രാജാവിന്ന ജിതേന്ത്രിയതപം ഉണ്ടാവണമെന്നാലും അധിക്കരിച്ചിലാണ് സംശ്ലോധയാഗത്തെ ക്ഷത്രിയനാക്കാതീ വിശീഷിച്ചിട്ടുള്ളത്.

വിശ്രദിജിത്രം എന്നാലും യാഗവും ക്ഷത്രിയനാക്കുന്നതാണ്. ദിഗ്പരിജിയംചെയ്തു കിട്ടുന്നതെല്ലാം സർപ്പാതുപദ്ധതിൽ ഭാനംചെയ്യുക വിശ്രദിജിത്രിലെ ഒരു പ്രധാനക്രതിയയാണ്. സപ്തമിം കൊണ്ട് ലോകമാസകലം ജയിച്ചു തന്നുലും ധനികന്മാർ സസ്തനാഡം അപ്പുണ്ണിയുണ്ട് ദ്രവ്യങ്ങളെക്കാണ്ട് ഭാരിപ്രചീഡിതനാരേയും സഹതികളായ രോഗികളേയും രക്ഷിക്ഷക എന്നാലുംതിന്റെ സ്വചകമാണ് വിശ്രദിജിത്രിലെ ദിഗ്പരിജിയം.

യാഗാദിക്രതിയകളിടെ തത്പരങ്ങളിൽനിന്നും ഇത്തരത്തിൽ പലതും പഠിയ്ക്കുവാനാണെന്നോ സാറം. വാനന്ത്രണമാത്രമെന്നാൽ ലോകസേവയാണ്. ധനാത്പര്യമുളകാരം വന്നം എന്ന ശ്രദ്ധുത്തിനും ലോകമെന്നായുംബാണ്. വേദങ്ങളിൽ ആ അധിക്കരിച്ച സ്വയാഗവും കാണാം. ശ്രൂഹമഹര്യാഗ്രമത്തിലെ ശാസ്ത്രങ്ങളും, ഗ്രഹസ്ഥാഗ്രമത്തിലെ ശാസ്ത്രങ്ങളും, ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും സമാഖ്യവും രാണം ലോകസേവയാക്കുന്ന വാനന്ത്രണമാത്രമത്തിൽ എപ്പോഴുംവാ നാലും അധികാരിക്കാം. യാഗാദിക്രതിയകളിലും വണ്ണാഗ്രമധനങ്ങൾക്കും ശ്രദ്ധാഗ്രമധനങ്ങൾക്കും മുഖ്യമായി ലയിച്ചുകൊടുവാൻ സന്നാതനയമ്മങ്ങളെ പ്രായോഗിക്കുന്നതിൽ വേദത്തോന്തരപ്രായോഗിക്കരാ യത്തിക്കേണ്ടതാണെന്നോ ചുരുക്കം. ഈ ധനാത്പര്യംതിന്റെ അഭാവമാണ് ഭാരതവർഷത്തിൽ ശത്രാഗ്രത്തിക്കും ശത്രാഗ്രത്തിക്കും അചാരങ്ങളേയും ജീവനാജീവനിക്കും തേയും സ്ഥിരീകരിച്ചുതും. ഈവ രണ്ടിന്റെയും സ്ഥിരപ്രതിസ്ഥാനാരതവർഷത്തെ അധികാരിക്കുന്ന സഹായിച്ചിട്ടുള്ളുണ്ട്.

ഈവ്യവലത്തിൽ പതിപ്പിക്കുന്നതിനെക്കാരം തർഹലപ്രാണ്ടിക്കും കാരണങ്ങളിൽ നാം അധികം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടം. കാരണങ്ങൾ ശരിപ്പുക്കാൽ കാര്യം തന്നെത്താനാണോക്കം. മതത്തിന്റെ ഈവ്യവലം വേദാന്തമാക്കുന്നു. വേദാന്തപ്രാണ്ടിക്കും ഈവ്യകാരണം പ്രവൃത്തിമാധ്യമാക്കുന്നു. അഹിംസ, സത്യം, സമാഡാവന മതലായ സന്നാതനയമ്മങ്ങളിൽ സ്ഥിരതിചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിമാധ്യമാണ് വേദാന്തത്തെ സ്വന്നാവേപ്പുക്കുന്നതും. എന്നാൽ ഭാരതവർഷത്തിലെ വേദാന്തികളെന്നിലോന്തിക്കുന്നവകുടെ ശത്രാഗ്രത്തിലേപ്പോയി. ഈ വേദാന്തികരാ പ്രവൃത്തിമാധ്യത്തെ സ്ഥാനത്തിലും അസ്ഥാനത്തിലും മുഖിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. വേദാന്തികളി

ലുഴ്മ വിശ്വാസംകൊണ്ട് സാധാരണക്കാർ അവരെ അനുകരിച്ചു. ഇതിന്റെ ഫലമായി പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗപരമായ വേദത്തിന്റെ ഉപേക്ഷ സാമ്പത്തികമായിത്തീർന്ന്. ഭാരതീയങ്ങൾ ജീവിതരീതി ഗതാന ഗതികമായിപ്പോയി. മതസ്വാദം വാഖ്യിച്ചുതുടങ്കി. ദഹിജ്ഞ പ്രസ്ഥാനാദികളെ സാധുകരിച്ചുകൊണ്ട് മീറ്റുമതരെത ആവശ്യിക്കിയിരുന്നു. രക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ ഒരേപദം മുകളായ സംഹിതാ കാഗണ്ഡരാക്കി. അതു സാധിയ്ക്കുമെന്നോത്താൽ നന്നാ.

[മാരുളം 1934 ഏപ്രിൽ 30]

സുക്കള വൈദികകാലത്തിലെ നില

വൈദികകാലത്തിൻറെ ആരംഭം ഈന്ന സമയത്താണോ തിട്ടപ്പേട്ടത്തുവാൻ പ്രധാനമായിക്കണ്ണാം. മഹാഖാക്ഷപോലും ഈ വിഷയത്തിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾഉണ്ടുണ്ട്. തുന്നുവിൻറെ അനന്തത്തിനു് എത്താണ്ടു ദയായിരം കൊല്ലുങ്ങരാക്കു ദന്വാനു് വൈദികകാലമെന്നു പ്രഖ്യാപനമായ ഒരുപ്പിപ്രായംണു്. ഈ സമയ ത്തിനു് ആരോഗ്യായിരം സംവത്സരങ്ങരാക്കു ദന്വാനു് വൈദിക കാലമെന്നു ബാലഗംഗാധരതിലെകൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചെന്ന റിലേ മഹാഭിത്തി* പൊളിന്തു് അതിൽനിന്നു് ഒരു പഴയ ഗ്രന്ഥം കിട്ടുകയും, പതിനായിരം കൊല്ലും ദന്വു ചെന്നയിലെ നീയ മഞ്ചരി വൈദികലാശയിൽ എഴുതപ്പെട്ട മനസ്സുതിയായിങ്ങനു എന്നു് ആ പഴയ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു് കാണപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു വെന്നു പല പത്രങ്ങളിലും അട്ടത്ത കാലത്തു കാണുകയുണ്ടായില്ല. വൈദികകാലത്തിനു ശേഷമാനു് സൃഷ്ടികാലം. പതിനായിരം കൊല്ലുങ്ങരാക്കു ദന്വു മനസ്സുതി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ വൈദികകാലം അതിനും ദന്വാവേണ്ടതല്ല? വൈദികകാലം ഈനാം സദിശ്വമാണെന്നു് പറയേണ്ടതു്. വേദത്തിൽ കാണുന്ന സുക്കള നിലകളെ പറയുകമാത്രമേ തല്ലുാലും ചെയ്യാളില്ല.

* The great wall of china.

സുക്കിള ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയും ശാമ്പാംബോധുമായ മാരുക്ക സുക്കിള ഉപഗ്രഹത്തിലുണ്ട്. ഉപാഖ്യായങ്ങൾ മാരുക്ക പേര് ‘ഉപാഖ്യായനി’ എന്നാക്കുന്നു. ഉപാഖ്യായ പുത്തിരിൽ സ്വന്തം ഏപ്പെട്ട സുക്കിള ഉപാഖ്യായ ‘ഉപാഖ്യായം’ എന്നു പറയാം. ഇതുപോലെതന്നെ ആചാര്യാജ്ഞി എന്നാൽ ആചാര്യാരൂപം, ആചാര്യാ എന്നാൽ സ്വന്തം ആചാര്യായ സുക്കിളമാക്കുന്നു. ഈ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുള്ള ശാമ്പാലേം പാണിനി സുതംകൊണ്ട കിട്ടുന്നതാക്കുന്നു. ഇനകരാജാവിൻ്റെ സന്നിധി യിൽവെച്ച ധാരാവെല്ലുംനോട് ചേർന്ന് ആത്മതപസംബന്ധമായ വാദം നടത്തുന്ന സുക്കിള പ്രധാനാരംഘ്യകോപനിഷത്തിൽ കാണുന്നു. വൈദികകാലത്തു സുക്കിളക്കു വിദ്യാഭ്യാസങ്ങളായി അനുവദന തീരുമാനിക്കേണം.

‘പുരാക്ലേഷ നാരിണാം
മൗജ്ജീവന്യനമിഷ്യതേ
അഖ്യാപനവയ വേദാനം’

എന്ന സൃതിവചനവുണ്ട്. പണ്ട് സുക്കിള ഉപനായിപ്പിനും വേദം പഠിയ്ക്കുക, പഠിപ്പിയ്ക്കുക ഇവയും സുക്കിള ചെയ്യാവുണ്ട്. എന്നാൽ കലീകാലത്തു സുക്കിള വിദ്യാഭ്യാസത്തെ നിരോധിച്ചിട്ടുണ്ടോ പറയുന്നതു സയുക്തികമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സുക്കിള വിദ്യാഭ്യാസനിശ്ചയം ഭാരതവർഷത്തിലെ അഡിപതാനാരംഭത്തെ സുചിപ്പിയ്ക്കുന്ന എന്ന വിചാരിയ്ക്കും. കാരോരോകാലത്തിലുണ്ടാക്കുന്ന പരിശയമിതികൾ അചിന്ത്യസംഭവങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നവെന്നു പറയേണ്ടതുള്ളി. വൈദികകാലത്തു സുക്കിള കു വിദ്യാഭ്യാസങ്ങളായിരുന്നു എന്നുള്ളതു നിസ്ത്രക്കാണും.

മതകാര്യങ്ങളിലുള്ള സ്വാത്രയും സുക്കിളക്കു വൈദികകാലത്തു ഇന്നത്തെക്കാരാം അധികമായിരുന്നു. ഇന്ന മതകാര്യങ്ങളിൽ സുക്കിളക്കു തീരേ സ്വാത്രയുമില്ല. രേഞ്ചുമുഖ്യയും രേഞ്ചുമുഖ്യത്തിലെ പരിചരണവും മാത്രമാണും ഇന്നത്തെ സുക്കിളമാണും. സാളഗ്രാമപുഴ ദത്തലായവ കനം സുക്കിളക്കു പാടിപ്പെന്നാണും വെപ്പും. പക്ഷേ നമ്മുതിരിസുക്കിള അതു ചെയ്യാവുണ്ട്. സ ഗ്രാസവുത്തി അംഗീകരിയ്ക്കുവാൻ സുക്കിള ശാസ്ത്രങ്ങൾ ശാന്നവ പിഡ്യുനില്ല. പണ്ഡി അതു പതിനുംഭായിരുന്നു. വിച്ഛിയായ

മെമ്പ്രേയീ ഇഷ്ടിനെ പറയുന്നു: “യാജ്ഞവിജ്ഞപ്പേന എന്നിൽക്കു തൊവായി ലഭിയ്യോത്തപക്ഷം ഞാൻ സന്ധാസപ്പത്തി അംഗീകരിയ്യുവാൻ പോകുന്നു.” ബ്രഹ്മണ്ണത്തിൽ കാണുന്ന സംഗതിയാണിത്. ബ്രഹ്മണ്ണകാലത്തു സ്ഥൂരീകാരകളും ഗാർഡിംഗ്മൃതത്തിൽ എപ്പോൾ ചുവാനും ശാഖാത്തപക്ഷം സന്ധാസപ്പത്തി അംഗീകരിപ്പുന്നും സ്വാത്രമുടിണായിരുന്നു. കൂപ്പരോഗദിഷ്ട അപാലു എന്ന സ്ഥൂരീ തൊവിനാൽ ഉപേക്ഷിയ്യേട്ടുവളായിട്ടും തന്നെത്താൻ സോഖകാണ്ട് ഇപ്പേനു സന്നോധിപ്പിച്ചും ഇപ്പേൻ്റു അനാറുഹംകാണ്ട് ആ മഹാവ്യാധിയിൽനിന്നു വിഴുക്കതയായിത്തീർന്ന് എന്നും ഇന്നേപ്പേരും കാണുന്നു. ജൈമിനിയുടെ ശാഖിപ്രായപ്രകാരം, സ്ഥൂരീകരം കൂടുതാവിനോടൊന്നിച്ചുമാത്രമേ സോമയാഗത്തിൽ പക്കുകാളിയാൻ അഥവികാരിച്ചുള്ളൂ. ഇഷ്ടിനെ മതകാര്യത്തിലും വിദ്യാഭാസവിശയത്തിലും വൈദികകാലത്തിലെ സ്ഥൂരീകരം പുരാഖ്യമാരോടു തല്പരനിലയുള്ളവരായിരുന്നു എന്നു വിചാരിയ്യും. എങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും വില നിബന്ധനകരം സ്ഥൂരീകളിടുമെൻ്തെല്ലായിരുന്നു എന്നു തോന്തിപ്പുകിം.

പുരാഖ്യൻ സ്ഥൂരീയുടെ കൈപിടിയ്യുക ഹൈന്ദവവിഖാദത്തിലെ ഒരു പ്രധാനക്രിയയാണും. കൈപിടിയ്യുട്ടാനുപയോഗിയുന്നു മനുത്തിൻ്റെ താല്പര്യം താഴെ ചേക്കുന്നതാണും. “സൗഖ്യത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ നിന്റെ കൈ പിടിക്കുന്നു. ഞാനാക്കന്ന തൊവിനോട്ടുടർന്നു നിനക്കു വാല്പക്കും വേണ്ടും. പ്രഹപതിപ്രത്തിനുവേണ്ടി നിനെ എന്നില്ലെന്നു, അന്തരുമാവും, സ്വവിത്താവും, പുരസ്യി തുണ്ടുവേണ്ടതാണിരിയ്യുന്നു” ഇത്താണും മനുത്താല്പര്യം. ലോകത്തിൻ്റെ സൗഖ്യത്തിനു ഗാർഡിംഗ്മൃത്യും അവശ്യമാണെന്നും, വിവാഹത്തിൽ ഇംഗ്രേഷ്യരാജുകൾ സ്ഥൂരീയേ പുരാഖ്യനും ഭാനും ചെയ്യുന്നു എന്നുമായിരുന്നു പ്രാചീന ഭാരതീയരുടെ ശാഖിപ്രായം എന്നു വിചാരിയ്യും. വൈദികകാലത്തിലെ വിവാഹങ്ങളിൽ തുണ്ടുവേണ്ടതാണും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നു തീർത്ത് പറവാൻ തന്മീലു. കനാമതു പത്രാമത്തെ മണ്ണയലത്തിലുണ്ടും തുണ്ടുവേണ്ടുന്നതും. പത്രാമത്തെ മണ്ണയലം ഒട്ടവിൽ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ടും. രണ്ടാമതുവിവാഹചട്ടങ്ങളും കൂപ്പരേപ്പുട്ടത്തിയതു ധന്തംശാസ്ത്രത്തിൻ്റെ കാലത്താണും. അതുകൊണ്ടു വൈദികകാലത്തിലെ വിവാഹം തുന്നു മാതിരിയായിരുന്നു എന്നു തീർത്തപറയുവാൻ സാജ്ജമല്ല.

യമ്മശാസ്ത്രത്തിന്റെ കാലമായപ്പോഴേക്കും ശ്രീയെ പുരഖനു കൊടുക്കുക എന്ന നില വന്നു, നിശ്ചയം. വേറൊരു ചീല സംഗ തീകരാ ഈ ഘട്ടത്തിൽ ചീന്തിപ്പാനണ്ടോ.

വിശ്വാമിത്രൻറെ മണ്ഡലത്തിൽ ‘ശാസപെഹാ’ എന്ന തുടങ്ങി രണ്ട് ഫ്രൈഡക്കളേക്കാണ്ട് അച്ചുന്നേൻറെ സപത്തിനു പുരഖ പ്രജയ്യാണും അഡികാരം, ശ്രീപ്രജയ്യാലും എന്നു പറയുന്നു. അ ലൈക്കിൽ ഉണ്ടാണു് ഫ്രൈഡക്കരാക്കു സാധാരണൻ അഥവാത്തിൽ അത്യം പറയുന്നു. വസിപ്പുന്നേൻറെ മണ്ഡലത്തിൽ ‘പരിഷദ്യം ഹാ’ എന്ന തുടങ്ങി രണ്ട് ഫ്രൈഡക്കളേക്കാണ്ട് പുത്രനണ്ടായാൾമാത്രമേ ഒരുവൻറെ ഇന്നു സഹമാക്കകയുള്ള എന്നു പറയുന്നു. പുരഖ പ്രജയ്യു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുക എന്നു സന്തുഷ്ടായം വൈദികകാല ത്രഞ്ഞനു ഉണ്ടായിരുന്നവോ എന്നു ഒരു ദിവ്യ കാണിച്ചു സംഗ തികളിൽനിന്നുണ്ടായിരത്തിരുന്നു. സുതികാലമായപ്പോഴേക്കും പുരഖപ്രജയ്യു പ്രാധാന്യം സുസ്ഥാപിതമായിരത്തിന്നു.

മാതാവു് പിതാവു് എന്ന ശബ്ദം ശബ്ദം ഏറ്റാനെന്നും ചീനിച്ചുനോക്കാം. പിതൃശബ്ദം പാലന്തേയയും മാതൃശബ്ദം നാിമ്മാണതേയും കാണിയ്ക്കുന്നു. മനഃപ്രക്ഷേ വേണ്ട സാധന ഒരു ഉണ്ടാക്കുക നാിമ്മാണമാണു്. ഗവാംബണ്ട് പാലന്തുമാകുന്നു. തുഷി മുതലായ നാിമ്മാണത്തിന്റെ സ്ഥാനം മാതാ പാഠം ഗവാംബണ്ടിന്റെ സ്ഥാനം പിതാവിനും ഉണ്ടായിരത്തിരുന്നു എന്നുണ്ടാണു് മാത്രപിതൃശബ്ദത്തിന്റെ അത്യംജളിൽനിന്നു കുടുന്നതു്. ഗവാംബണ്ടിന്റെ പാലനമോ തുഷി മുതലായ നാിമ്മാണമോ ഏതാണു് മനഃപ്രക്ഷേ എസാവൃദ്ധിയിലും രാക്കിത്തീക്കന്നതെന്നു തിരുത്തപറയുവാൻ പ്രയാസമാണു്. തുഷി മുതലായവ ഇലൈക്കിൽ ഗവാംബണ്ടിലും, ഗവാംബണ്ടിലൈക്കിൽ തുഷി മുതലായവയുമിലും, എന്നാളുതാണു് വാസ്തവഘട്ടതിൽ. രണ്ടും പരസ്പരം സാപേക്ഷക ഒരും രണ്ടും ചേര്ന്നു് ഒരു പുണ്ണ്വസ്തുവായിരത്തികയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുപോലെത്തന്നെന്നയാണു് ശ്രീപുരഖനുംതന്നെയും നില. പാലന മുഖ്യം തന്നെ പ്രാധാന്യം തുടരുമെന്ന ചീലക്കു തോന്നിപ്പോകാം. ഈ തോന്നലിന്റെ മലമായിട്ടാണു പിന്നീട് പുരഖപ്രാധാന്യം സാര്വത്രികമായതെന്നു തോന്നിപ്പോകാം. വേറോ ഒരു ഒരു സംഗതി തുടിയണ്ടു്.

വിവാഹങ്കുറയ്ക്കു സമയത്തു ശ്രീയു് ഉടക്കവാനാളി വന്നും പുരഖൻ കൊണ്ടുവരിക എന്നു നടപടി ബ്രാഹ്മണജാതി

ക്ഷാക്ഷട ഇടയിൽ പലേടത്തും നടപ്പിലോ. വിവാഹത്തിൽ ഉപയോഗിയുന്ന ഒരു മന്ത്രത്തിൽ പുത്രപാർശ്വ സ്ത്രീയടക്ക വസ്ത്രം ദരിഞ്ഞു നന്നത് അമംഗളവും ലഭജാവധവുമാണെന്നു പറയുന്നു. വൈദികഭാഷയിൽ വസ്ത്രം എന്നാജ്ഞത്തിനും ആച്ചാദിക്ഷാനതും എന്നും ആണോ. വിശ്വപ്രപാദവം അദ്ദേഹമായ ശ്രദ്ധത്തപരത്തിൻറെ ശ്രദ്ധാലക്ഷ്യമാണെന്നും അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി ദ്രുശ്യപ്രപാദവത്തെ ഒരു വസ്ത്രം ആക്ഷണി ഔദ്യോഗിത്തിലെ ചില മന്ത്രങ്ങൾ പറയുന്നു. ശഖകാരമുലമായ വ്യക്തിത്വവും ഒരു ആച്ചാദികംതന്നെന്നാണോ. സച്ചിദാനന്ദത്തപരത്തെ വ്യക്തിത്വപരകാണ്ഡും ആച്ചാദിക്ഷാനോ അണോ, നാനാത്പര്യാഖ്യാനതും. ലോകമാസകലം ഒരു ആച്ചാദി പദനാശനങ്ങു പറയേണ്ടതുള്ളൂ. വ്യക്തിത്വപരകാണ്ഡും ആച്ചാദിക്ഷക എന്നാൽ ഒരു വ്യക്തിയിലുള്ള മുത്രേകതകളോടുകൂടിയവ നായിത്തിക്കയാണോ. വിവാഹാനന്തരം സ്ത്രീ, പുത്രപാർശ്വ നില ആയിത്തീരുതും. പുത്രപാർശ്വ നില ആയിത്തീരുതും സ്ത്രീവസ്ത്രം ആണോ. തുജ്ജന്നൻറെ ഭാര്യ മീസിസ്സും തുജ്ജനായിത്തീരുന്നും, സ്ത്രീ പുത്രപാർശ്വ നിലയായിത്തീരുന്നും എന്നാജ്ഞത്തിൻറെ സ്വചകമായിരിക്കേണ്ടും. അധികംജാതിയിലുള്ള സ്ത്രീ, ഉത്തമജാതിയിലുള്ള പുത്രപാർശ്വ വിവാഹം മെരുളുക്കാട്ടത്താൽ, ഉത്തമധാക്കമെന്നും, ജാതിഗ്രേഷ്ടത്തുള്ളൂ സ്ത്രീ, അതിലൂതു പുത്രപാർശ്വ ഭാര്യയായിത്തീരുന്നും, നിത്രജ്ഞയായിത്തീരുമെന്നുള്ളൂ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടിയാണോ ധർമ്മശാസ്ത്രകാരന്മാർ അന്നലോമവിവാഹത്തെ അനവബ്ദിക്ഷകയും പ്രതിലോമവിവാഹത്തെ നിഷ്പയിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതും. ധർമ്മശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ ഈ അഭിപ്രായം വൈദികക്കാലത്തെന്നു ഉണ്ടായിരുന്നാവെക്കിൽ സ്ത്രീപുത്രപാർശ്വക്കും അക്കാലത്തു സമ്പ്രാധാന്യുടണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു വിചാരിച്ചുള്ളൂണ്ടിവരുന്നു. വൈദികക്കാലത്തെ സ്ത്രീക്കും ഇക്കാലത്തുള്ളൂ ഹിന്ദുസ്ത്രീകളെപ്പോലെ അസ്പത്തുകളായിരുന്നീല്ലെന്നു തീരുത്തപാഠം. വെദങ്ങളിൽ വിധിവാവിവാഹത്തിനാജ്ഞ ആനുകൂലവും കാണാണെന്നോ. സ്ത്രീ മുതലായ ഭാഗങ്ങളെ ആച്ചാദിക്ഷാനമെന്നു വെദത്തിൽ സ്ത്രീശ്വാസി പാഠത്തിരിക്കേണ്ടവാം അന്തഃജനങ്ങൾക്കും അതു പാടില്ലെന്നു പറയുന്നതും ഒരു കാലത്തും ശാസ്ത്രീയമായിത്തീരുന്നതല്ല. സ്ത്രീകാലമായപ്പോരും ഭാരതത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ നില വൈദികക്കാലത്തെക്കാരാം താഴെപ്പോയി.

അ നിലയ്ക്കു പീനേയും ശാധിപതനമാണണായിട്ടുള്ളത്. കാല കുമേണ സുകൾ യാതൊരു പാപ്പുമില്ലാത്തവയും അടക്കാളി പ്രവൃത്തികൾക്കുമാത്രം ദോഷിച്ചവക്മായ ഒരു വർദ്ധമായി തത്തീന്. വേറെ ഒരു തരംതീൻ പറകയാണെങ്കിൽ, സുകൾ പുതശ്ശുനായടവെ ചൊറം സുവസ്താധനങ്ങളായിത്തീന് എന്നാണ് പറയേണ്ടത്. ബ്രഹ്മണായടവെ ഇടയിലാണ് സുകൾ ഏറ്റവും സംസ്ഥാനത്തുകളായിത്തീന്നിട്ടുള്ളത്. മറ്റൊരു സംഭാഷണങ്ങളിലെ സുകൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായ കാര്യങ്ങളിൽ അല്ലെല്ലാം പുരോഗതി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇം കാലമുത്തം അഭ്യസ്തവിദ്യ രായ ബ്രഹ്മണർ—അബ്ലൈക്കിൽ വേദത്തിലെ ഔഷ്ഠിമായടവെ സന്നാ നായങ്ങളായ ബ്രഹ്മണർ—തങ്ങളിടവെ സുകളാളി പണിക്കെത്തെ മുഖിച്ച നിലയിൽത്തന്നെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാനിഷ്ടപ്പെട്ടുന്നതു കുഞ്ഞു മെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളില്ല.

[നവമാർ 1936 മാത്രം ശാഖപ്പതിപ്പ്.]

മതപാഠം

പൊതുവിൽ അനവ്മതിനം പലക്കം സ്വാത്മതിനം കാരണമാണ് മതം എന്നാരലിപ്രായമെങ്ക്. ഈ അഭിപ്രായം തറവിശ്വാരണമുളം ഉണ്ടായതാണ്. ഇന്ന നിലവിലിരിയ്ക്കുന്ന മതാചാരങ്ങൾതന്നെന്നാണ് മതസ്ഥാപകന്മാരുടെയും ആചാര്യരുടെയും അഭിപ്രായത്തിലും മതാചാരങ്ങൾ എന്നായിരിയ്ക്കുന്നും ആ തറവിശ്വാരണ. കാലബന്ധർഖ്യംകൊണ്ടും സ്ഥാപിതനാ മുരുക്കാരുടെ സ്വാത്മങ്ങൾക്കൊണ്ടും ലോകത്തിലെ പല തരത്തിലും എപ്പുറകളിലും ഭഗവത്പരാഡിഷ്. ഇങ്ങിനെ ഭഗവിയ്ക്കു ലോകത്തിലെ മതങ്ങളിലെപ്പോലെ കടന്നതുടയിട്ടുണ്ടെന്ന ലോകത്തിലെ മതഗമ്മങ്ങളിൽനിന്നുംതന്നെ വെളിവാക്കാവുന്നതാണ്. ഇന്നത്തെ മതാചാരങ്ങളെല്ലാം മതങ്ങൾതമ്മിലും കലാഹങ്ങളും മാത്രം വീക്ഷിച്ചു മതത്തെത്തന്നെന്ന നാമാവശ്യങ്ങൾക്കുമെന്നു പറയുന്നതു ശരിയാവുന്നതല്ലെന്ന ചുരക്കം. ദീനം പിടിപെട്ടാൽ ചീകരിപ്പിച്ചു സുവശ്രദ്ധവാൻ നോക്കയാണെല്ലാ വേണ്ടത്. ദീനങ്കാണ്ട് ഉപദ്രവമാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്ന കരത്തിലെ മരിയുംവാൻ ആഗ്രഹിയ്ക്കാറില്ല. ശരീരപോലെ പ്രധാനമാണ്

മതം എന്നാം കാക്കേണ്ണം. മനധ്യത്തെ സകലവിലെ പുരോഗതികൾക്കും മതത്തെ കയചകരണമാക്കിക്കൊണ്ട് ജീവിതത്തെ ശോഭായമാനമാക്കിത്തീകർക്കുമാണ് വേണ്ടത്. ഈ കാര്യസിദ്ധിക്കു് വിശാലമായ വീക്ഷണത്തോടുള്ളി മതപഠനം അത്യാവശ്യമായിത്തീരുന്നു.

മതം പഠിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനു ശരിയായ മുക്കവിനെ കണ്ണഞ്ഞുവാൻ പ്രധാനമാണ്. മതഗമ്മങ്ങളുടെ അറിവുകൊണ്ടുമാത്രം കയവനു മതം പഠിപ്പിയ്ക്കുവാനുള്ള യോഗ്യതയുണ്ടാവുന്നതല്ല. ഈഗ്രഹനിൽ ശാമാനവലമായ വിശ്രദാസവും പരിന്റുലമായ മനസ്സും ആക്ഷണിക്കാ, അവൻ ശാസ്ത്രജ്ഞനമില്ലെങ്കിലും മതം പഠിപ്പിയ്ക്കുവാൻ അർത്ഥമുള്ളവനാണ്. ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമധാരണ സ്ഥാമികരക്കു യാതൊരു പഠിപ്പുമില്ല. വിജേകാനംസപാമികളില്ലോലെ അനേകം ശ്രീധ്യാർ ആ മഹാന്മാരി ഉണ്ടായിരുന്ന താനം. യാതൊരു പഠിപ്പും ഇല്ലെങ്കിലും പരിന്റുലമായ മനസ്സുണ്ട് എന്നതുകൊണ്ട് മതനേതാക്കമാരായവരും അന്യമതങ്ങളിലും കാണാം. മതം പഠിപ്പിയ്ക്കുവാൻ യോഗ്യതയുള്ളവർ വളരെ ചുക്കമുണ്ട് എന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളി. ഈഗ്രഹനെ മുക്കുന്നതെന്നും മുക്കവായി പറയാറണു്. ശാതിനാൽ സകലംകൊണ്ട് ഈഗ്രഹനെ മുക്കവാക്കിക്കല്ലില്ല തന്നത്താൻ മതപഠനം തുടങ്ങുന്നതിൽ യാതൊരു നൃനാതയും ഉണ്ടാവാൻ അവസരമില്ല.

ജീവിതം നന്നാക്കിക്കൊണ്ട് ലോകസുവം വല്പിപ്പിയ്ക്കുക എന്നുള്ളതായിരിയ്ക്കുണ്ടും മതപഠനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. വാദങ്ങളാക്കും അവസരങ്ങളാക്കാത്തതും മനധ്യർത്ഥനിൽ ഒഴുകമത്യം സ്ഥാപിതമാക്കുവാൻ ഉതക്കന്നതുമായ വിധത്തിലുള്ള മതപാനമാണ് വേണ്ടതു്. ഈഗ്രഹന്റെ സ്വത്തുപരതയും വാദം നടത്തുക, ലോകത്തിലെ അത്യുത്കൂഷ്മായ മതം എതാണ്ണനു ചിന്തിച്ചു നിന്ന് യിയ്ക്കുക, മതങ്ങളിലെ വിധിനിഷ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു കലവരണം കുംഘം അവസരങ്ങളാക്കാവുന്നവിധത്തിൽ മുണ്ടോഹനായുപാനം ചെയ്യുക—ഈണ്ണിനെ പലതും മതപഠനത്തിൽ ഉംപെട്ടതണ്ണമെന്നു് അടിപ്രായങ്ങളാവാം. എന്നാൽ വാദങ്ങൾക്കും കലവരങ്ങൾക്കും അവസരമുള്ളാക്കാത്ത വിധത്തിലുള്ള മതപഠനമാണ് ഇന്നത്തെ

പരിത്യസ്മിതിയും യോജിച്ചതനുമാത്രം പാണ്ടുകൊള്ളുന്നു. ബുദ്ധൻ ഇഷ്ടപരമെന്ന് സ്വന്തപരമാണെന്നു ചിന്തിയുകയോ ഇഷ്ടപരനില്ലെന്നു നിശ്ചയിയുകയോ മെഡിറ്റീഷ്. സദാചാരപരമായ ജീവിതംകൊണ്ട് നില്പാണം പ്രാപിക്കാമെന്നു് ആ ലോകക്കൂർത്തു ഉപദേശിയുണ്ടുണ്ട്. ഷൂഠ്രമിമാംസയിലും ഇഷ്ടപരസ്വപ്രാപചിന്തയുംവേണ്ടി ബഹിജം തൃട്ടന്നില്ല. കപിലൻ സംഖ്യാഗ്രാമത്തിൽ ഇഷ്ടപരനില്ലെന്നുതന്നെ പറയുന്നു. വാക്കിനാം മനസ്സിനാം ഗോചരമല്ലോ ഇഷ്ടപരൻ എന്ന പല മതഗമ്പങ്ങളിം മേഖലയില്ലുണ്ട്. മനസ്സ് പരിത്രാശമായിത്തീർന്നാൽ ഇഷ്ടപരനെക്കാണവാൻ സാധ്യയുമുണ്ടെന്ന ത്രിസ്ത്യാനികളുടെ വേദത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ ഹിന്ദുകളുടെ മതഗമ്പങ്ങളിലും കാണാം. വണ്ണുഭവൻ എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥം പരിത്രാശമായ മനസ്സിൽ പ്രത്യക്ഷിവിയുണ്ടുവൻ എന്നാകുന്നു.

ആദ്യം ജീവിതത്തെ നന്നാക്കുകയാണു് വേണ്ടതു്. പരിത്രാശജീവിതംകൊണ്ട് മനസ്സു് നിർമ്മലമായാൽ ഇഷ്ടപരനെന്നുംബന്ധിച്ച സകലസന്ദേശങ്ങളിം തീരുമെന്നാം മതഗമ്പങ്ങളിൽക്കാണുണ്ട്. സകലത്രണസന്ദേശനുമായ ഒരു ശക്തിവിശ്രേഷ്ഠത്തെ ഇഷ്ടപരനായി സ്വപ്നികരിയുണ്ടെന്നുമെങ്കിൽ സ്വപ്നികരിക്കാം. ഇഷ്ടപരനെ സ്വപ്നികരിയുണ്ടുവൻ ബൈമനസ്യുദ്ധജ്ഞവർ നിരീശപരനാരാധികാരിക്കുന്നുണ്ട്. അഹിംസ, സത്യം മുതലായ സദാചാരങ്ങളാട്ടുകൂടി ജീവിക്കേണമെന്നു് ആഗ്രഹിയുണ്ടുവൻ നിരീശപരനായി അനാലും വാസ്തവത്തിൽ അഥവാ നാസ്തികനല്ല. മതപഠനമേന്നാൽ മതകാര്യങ്ങളുറപ്പാറി വാദിച്ച സമയം കളിക്കയല്ലെന്ന പ്രക്രിയ. മനസ്യർ സത്യനില്ക്കുയോടുകൂടി പ്രയതിശീലനാരാധിത്തീരക, ലോകത്തിൽ ശാന്തിയും സമാധാനവും നിലനില്ലുക, മനസ്യർത്തമഹിൽ സാഹോദര്യവുംബിയോടുകൂടി പെജ്ജമാരക — ഇംഗ്ലീഷ് ചീല കാര്യങ്ങൾ സാധ്യയുകയായിരിക്കേണ്ടാം മതപഠനത്തിന്റെ മുഖ്യാദ്ദേശം. ഇം ഉദ്ദേശത്തെ മുൻനിത്തിക്കാണും യിരിക്കേണ്ടാം മതപഠനം. ആ പാനത്തിനു് ഉതകുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയും രണ്ട് വാക്കും പറയുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷയും ഒരു ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു് എത്രക്കും മതകാരിക്കും ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാത്രം ആഗ്രഹിയുണ്ടുവെന്നുതകൊണ്ട് മതിയാക്കിന്നതല്ല. ധന്മല്ലതിപാദക്കണ്ണളായ ലോകത്തിലെ ഉംകുഞ്ചും ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും നടക്കും ശാരണികരിക്കാം. ഇതിൽ നിന്മക്കു്

ങ്ങ കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കഴിയുന്നതും പ്രാചീനഗ്രന്ഥം ഒരുപാടിയാണെന്നും മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രാചീനത കൂടംതോറും വിശാലത തുടർന്നും നവീനങ്ങളാക്കേണ്ടതോളം വിശാലത കിണർത്തും കാണുക എന്നാജീവിത മിക്ക മതഗ്രന്ഥം ഒരുപാടി സംഖ്യാബന്ധം ചേരുവാനും അനുവദിച്ചാണെന്നും ഒരു വാക്കും പറയുന്നു.

മഹിംഗ്രാമപ്പുരാണംഒരുപാടി ശാസ്ത്രപരമായി കരതാവുന്നതാണും. അവയിലും ചില റൂപതകൾ ഉല്ലേഖനിച്ചു. സ്ഥാപിതതാല്പര്യംഒരുപാടി നിലനിറ്റവാനും ജാതിഗ്രൂപ്പതയെ സ്ഥാപിക്കരിക്കുവാനും ഏതാണ്ടാരു പ്രചാരവേലപോലെയും ഭാഗങ്ങൾ ഉത്തിഹാസപുരാണംഒരുപാടിൽ ഡാരാളമാണും. പുരാണാ ദിക്കളിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾമാത്രം കേട്ട് സംസാരം നിസ്സാരം; മൊക്ഷം അതിപ്രധാനം എന്നും മറ്റും വാക്കുകാണ്ടുമാത്രം പാഠത്തു ചിലർക്ക് കൂളിപ്പാറ്റുസിവേഷധാരികളാണും മറ്റു ചിലർക്ക് ശബ്ദസന്ധാരായും തീരുന്നു. വേദങ്ങളിലെ സംഖിതാഭാഗത്തു ഉപേക്ഷിച്ചവരുടെ സ്വാനഭവമില്ലാത്ത വേദാന്തപഠനാംകൊണ്ട് ആരംഭിച്ച ഭാരതീയാധിപതനത്തിനു പുരാണപാരാധാരായാണും മുതലായവയാണും ശക്തി കൂട്ടിച്ചേരുതുണ്ട്. സകലമതമെന്തും യാകുന്ന കുറവാക്കുന്നതിലേപ്പെട്ടു മനസ്യവർദ്ധനത്തെ പരസ്പരംജീവി സ്നേഹം വഴിയായി ആകർഷിപ്പിച്ചുകൂടി എന്നാജീവിക്കേണ്ട ഇന്നത്തെ മതപഠനാംകൊണ്ട് സാധിയുണ്ടെന്നും. ഈ കാര്യസിലബിജ്ഞ ജീവനാ ജാതിനിന്ന് വരുത്തുന്ന ഉത്തിഹാസപുരാണംഒരുപാടിലെ ഭാഗങ്ങൾ പലക്കിം തമിക്കരമാവാതെ പോകിം. ഗൈതയെ പ്രാറിയും ഒരു വാക്കു പായട്ട്.

“ചാതുപ്രശ്നം മധ്യ സ്വപ്നം
ഗ്രന്ഥക്കുമ്പിഭാഗശഃ”

മാനസികഗ്രന്ഥങ്ങളിലും തന്മൂലവുണ്ടാകുന്ന കത്തവ്യപ്രശ്നങ്ങളിലും ആസ്പദമാക്കിയിട്ടാണും ജാതിവിഭാഗം കല്പിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും ഈ ഗൈതാവാക്യം സ്വപ്നമാക്കിപ്പറായുണ്ടുണ്ടെന്നും ഇംഗ്ലീഷ് താരിഖേണ്ടാ ശക്രാംബ്രം റോക്കിയാലും അന്തരുംകൊണ്ടും ജാതിയുണ്ടാവുന്നതെന്നും തെളിയുന്നു. പക്ഷേ ഈ ശക്രാംബ്രംതെ ചിലർക്ക് അനുസ്മാപ്തി വ്യാവ്യാമിച്ചു. അന്തരുംകൊണ്ടുമാത്രമുണ്ടും ജാതിനിന്ന് ശക്രാംബ്രം ശക്രാംബ്രാക്കിം സംഖ്യാത്മാനാനും സമമില്ലെന്നും സന്ദർഭം

സുജാതീയത്തിന്റെ ശക്രഹാശ്യം നോക്കരാൻ ഇഷ്ടിനെ വ്യാവസ്ഥാ നിയോഗവർ തുനിയാത്തതാണ് കഷ്ടം. സ്വപ്നഭ്യാ വേദം ഉപേക്ഷിച്ച ബ്രഹ്മണാൽ ശ്രൂതനാകമെന്ന ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറയുന്നു. അത്തരത്തിലുള്ള ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ കണ്ടില്ലെന്നും കേട്ടില്ലെന്നും നടപ്പിച്ച വേദം ഉപേക്ഷിച്ച സംസ്കൃതത്തിൽ കാരാധാരാധാരാ പാണിയിൽ സവാദിച്ച താൻ ഉത്തമബ്രഹ്മണാനന്ന ഭാവത്തോടുകൂടി ചിലർ അവതാരൈത്തിയായ ആദിശക്രഹാശ്യരെ ഇന്നത്തെ കപടസന്നാതനാകളേപ്പോലെയുള്ള ഒരാളാക്കിത്തീക്ഷ്ണ വാൻ ശ്രമിയുന്നതു കഷ്ടാർക്കാഷ്ടരമെന്ന പറയുന്നു. ശ്രവദ് ഗീത, തൃസ്തിയാനകരണം മുതലായ ഉൽക്കഷ്ടഗമണ്ഠം എത്തു കാലത്തിലുള്ള എത്തു ജാതിക്കാരം പാരിയേണ്ടതാണ്. ധാന്യങ്ങൾ നില്പചനങ്ങളാട്ടം ബ്രഹ്മണാശങ്ങളിലെ തത്പരങ്ങളാട്ടംകൂടിയ വേദസംഹിതയുടെ അത്മപരിഗിത ഹിന്ദുക്കളിടെ അനേക മതഗ്രന്ഥ പാനത്തേക്കാഴ്ചം ഉപയോഗപ്രദമായിത്തീരിക്കും. എക്കയമ്പത്തെ ശങ്കളും അതായും കാലഭേദഗമ്പിതികളിനസരിച്ച നാനാവിധിയിൽ, ഇംഗ്രേസിയാണും സിഖിച്ച ജൂഡിമാരം ക്രിസ്ത്യാവ ക്രമാരം ഉപദേശിയുന്നുണ്ടും എന്നാളുള്ളതാണ് വാസ്തവം. ലോക സാമോദര്യത്തെ ദുന്നനിന്ത്തിക്കൊണ്ടുള്ള മതപരാമാരാണ് ഇന്നും വശ്യമെന്ന ചുരുക്കം.

ഈവിംസ, സത്യം മുതലായ സാമ്പ്രദായകികസദാചാരങ്ങളിൽ സുപ്രതിഷ്ഠിതവും സാമാന്യജനത്തിനു ധാർമ്മികമായി ജീവിച്ച പുരോഗതിക്കാശങ്ങൾ മാർഗ്ഗം ഉണ്ണാക്കിക്കൊണ്ടുള്ളതുമായ ചില ചട്ടങ്ങൾ ലോകത്തിലെല്ലാം നടപ്പാക്കാതിരിക്കുന്നേന്നതോളം കാലം ലോകമഹാഭയഭങ്ഗമാം സത്യത്തെ ആച്ചാർക്കുന്ന നൃത്യ വാദങ്ങളാം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ദയക്കരയുഭമാക്കുന്ന ക്രൂരസത്പരത്തിൽനിന്നും എത്തു ക്രമായ രക്ഷാമാർഗ്ഗം ധർമ്മംമാത്രമാണ്. ധർമ്മമാക്കുടുംബം, മതങ്ങളിൽനിന്നും സംജാതമാകുന്നു. സ്ഥാപിതതാല്പര്യഭങ്ഗം കപടവേച്ചഭങ്ഗം മതങ്ങളിൽനിന്നും മാറിപ്പോക്കുടുംബം വിശാലമുണ്ടായതുടെ ആലോചനക്കാണ്ടു മതങ്ങളിൽ സാമ്പ്രദായകമായ ധർമ്മം പ്രത്യേക്കുംവിജ്ഞാനം. മനസ്യക്കും ധാർമ്മികമായ പുരോഗതി ഉണ്ടാക്കും. ശരിയായ മതപംന്നത്തിനു പ്രോത്സാഹനം ലഭിയ്ക്കും.

[കൈകരളി]

വേദാത്മചിന്തയുടെ ആവശ്യകത

യുറോപ്പ് മതലായ തുന്നതെത പരിപ്പൂർത്തരാജ്യങ്ങൾ അപരി ചുതനിലയിൽ കിടന്നിരന്ന കാലത്തു ഭാരതത്വമീ പരിപ്പൂരി ത്തിൻ്റെ ഉച്ചസ്ഥാനത്താണ് സമിതിചെയ്തിരുന്നതെന്ന ചരിത്രം പറയുന്നു. ഭാരതത്വമീയുടെ ക്രമേണ അധികാരിക്കുന്നതു കാരണം ഒഴിവുള്ള പലവം പല വിധത്തിൽ പാണ്ടുവജനാണ്. ആവക കാരണം ഒഴിവുള്ളില്ലെന്നു ഭാരതീയരുടെ വേദസംബന്ധമായ ഉപേക്ഷയാണെന്നു പായേണ്ടിയിരിയുന്നുനു. വേദത്തിൻ്റെ ഉപേക്ഷ എന്നാളുള്ളതുകൊണ്ട് വേദാത്മചിന്തയുടെ ഉപേക്ഷയാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷിയുന്നതോ.

വേദാത്മചിന്തയുള്ളിൽ മുഖ്യശാസ്ത്രമെന്ന പാണ്ടുകൊണ്ടാണ് യാസ്കൻ നിങ്കത്തശാസ്ത്രത്തെ ആരംഭിയുന്നതോ. അപ്പോരാ ചീല പുര്ണപക്ഷം വന്നാണെന്നു. വേദത്തിനുമുകളില്ലെന്നും, അതിനാൽ നിങ്കത്തശാസ്ത്രം ആവശ്യമില്ലെന്നമാണ് പുര്ണപക്ഷം. ഇതേമാതീരി പുര്ണപക്ഷം ജൈമിനിയുടെ പുര്ണമീമാംസയിലും ഉണ്ടോ. വേദാധ്യാത്മകമെന്നാൽ വേദങ്ങളിലെ ശബ്ദങ്ങളും ഏതിന്മാരുകൾക്കാണും, വേദാധ്യാത്മത്തിൻ്റെ ഘലം അദ്ദേഹമാണെന്നും (അദ്ദേഹമെന്നാൽ സുകൃതം) അതിനാൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തിരിക്കേണ്ടതു വേദാത്മചിന്ത ആവശ്യമില്ലെന്നും മറ്റൊരാണോ

പുര്വ്വപക്ഷം. നീക്കുന്ന ദത്തായ അതിപ്രധാന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പുര്വ്വപക്ഷത്തിലുണ്ടെന്നും വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ അത്യന്തരായായം കാണുന്നുണ്ടെന്നും ചുരുക്കം. അതിനാൽ വളരെ പ്രാചീനകാലം മുകളിലൂടെനു വേദാത്മചിന്തയിൽ അതിനേൻ്റെ അധികാരികളായ ഭാരതീയർ വൈമനസ്യം കാണിച്ചുതുടങ്ങി എന്ന വിജാരിക്കാം. വേദാത്മചിന്തയിടെ ഉപേക്ഷ ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനമായ ഒന്നാണോതാനും. വേദാത്മജ്ഞനാന തത്തിനാമാത്രമാണും വേദാധ്യായനമെന്നാണും ജൈമിനിയിടെ സിലബാനം. ധാര്മ്മികന്റെ അഭിപ്രായം മഹാരാജ തന്ത്രിലുണ്ട്. വേദത്തിനേൻ്റെ മുഖ്യതാല്പര്യം അബദ്ധപ്രതമാണെന്നും വേദത്തിനും അത്യമുണ്ടെന്നും പറയുന്നതു യോജിക്കാത്തതാണും. വേദത്തിനും അത്യമുണ്ടെന്നും പാര്യന്തര യോജിക്കാത്തതാണും. അപേക്ഷാഡ പദ്ധതിയിൽ വേദാദിനും വേദാദിനും ഒരു വേരു; അത്യം ഒന്നു വേരു—ഇഷ്ടിനെ വരുന്നു. അപേക്ഷാഡ പദ്ധതമായി. ഇഷ്ടിനെ പദ്ധതസിലി ഉണ്ടാക്കുന്നും അബദ്ധപ്രതം വേദതാല്പര്യവുമായില്ല. അതിനാൽ സംസാരദശയിൽ അവശേഷണകരിസ്തുമായ സച്ചിദാനന്ദമല്ലാതെ വേദവുമില്ല അത്യമുഖമില്ല. ഇതാണും ധാര്മ്മികന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായത്തെ ധാര്മ്മികന്റെ പാര്യന്തരിലും, സൂചിപ്പിക്കുന്നതേയുള്ളിൽ. മുക്കലത്തിൽവെച്ചു വേദാത്മചിന്ത വേണുമെന്നാണും ശാസ്ത്രം വിധിയുള്ളുന്നതും. എന്നാൽ അനേകഗ്രന്ഥങ്ങളാലും ധാര്മ്മികവുമെന്നും വേദവുമില്ല അഭ്യമുഖത്തെ അനുച്ഛേദിക്കുന്നും മുഖത്തെ അനുച്ഛേദിക്കുന്നും തുടർന്നുണ്ട്.

ഈന്ന വേദാധ്യായരാം മഹാപ്രിയിയുള്ളൊവർ വേദാത്മചിന്ത തുടി വേദാധ്യായനത്തിൽ ഉംപെട്ടുന്ന എന്ന സംഗതി ലേശമെ കുലും കാക്കുന്നില്ല. വേദാത്മചിന്തയിടെ ഉപേക്ഷ ഹിന്ദുക്കളിടെ മതാചാരങ്ങളിൽ അധ്യാത്മകാലങ്ങൾ നിലകളെ ഉള്ളവാക്കി തന്നീൽ്ല. ഈ അധ്യാത്മപരഘളായ നിലകൾ മറ്റു ചീല പരിഃ സ്ഥിതികളോട് തുടിച്ചേര്ന്ന് ഭാരതമാതാവിനെ കുമേണ അധികാരിപ്പിച്ചു. വേദാത്മചിന്തയിടെ ഉപേക്ഷകുണ്ട് ഹിന്ദുക്കളിടെ ആചാരങ്ങളിൽ എന്നില്ലെം അധ്യാത്മകളാണും വന്നുചേര്ന്നതും എന്ന ചോദിയുള്ളായിരിക്കും. അതിസംക്ഷിപ്തമായി പാര്യന്തരായാൽ മതത്തിൽ സ്ഥാത്മം വേണ്ടതിലെണ്ണികു കടന്നുതുടി എന്നുള്ളതാണും ആ ചോദ്യത്തിനേൻ്റെ സമാധാനം. അധികം വിസ്തരിയുള്ളവാൻ

തുടങ്ങില്ലാൽ ചിലക്ക് റസിക്കാതിരിക്കുമെന്ന യേപ്പുട് അതിനു തുറിയുന്നില്ല. ധർമ്മാനുസംഖ്യാധാര വേബാങ്ക സംഗതി ഹവിടെ ചേരുന്നകാളുടെ.

ധർമ്മാനുംഡാൾ, പുരാണങ്ങൾ ദത്തലായ പ്രമാണഗമ്പദം ഒന്നേയെല്ലാം മുലപ്രഥാണം വേദഭാണ്ണന വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ നില എന്താണെന്ന ചിന്തികാ തന്ത്വർ യാരാളുണ്ടോ. സൃഷ്ടാദികരാക്കു വേദത്രംകുതാം ഇന്ന വിധമാണെന്നു ചില ശാസ്ത്രഗമ്പദരാ പറയുന്നതുണ്ടോ. അതു കൂടുതൽിലോന്ന ഗൗതമധാർമ്മാനുവാനത്തിൽ ഇത്താനെ കാണുന്നു. മനുപരമാജ്ഞായ വേദങ്ങളിലും അത്മവാദപരമാജ്ഞായ വേദങ്ങളിലും സുപിപ്പിക്കപ്പെട്ട ധർമ്മഹസ്യങ്ങളെ സൃഷ്ടാദി ധർമ്മാനുംഡാൾ വെളിവാക്കുകയാണോ ചെയ്യുന്നതോ എന്നാണോ വ്യാവ്യാതാവു പറയുന്നതോ. വ്യാവ്യാതാവിന്റെ ഈ അടിപ്രായത്തെ സർവ്വാത്മകാ സ്പീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളടപ്പി പറയുടെ. മനുജരാക്കു ധർമ്മഹസ്യങ്ങാഡക്കത്പട്ടണങ്ങുന്നു നിങ്കത വ്യാവ്യാതാവു സഘക്കതികം സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ. ഷൂപ്പർമീമാംസ ദത്തലായ പ്രജാണശാസ്ത്രാജ്ഞിലും ഈ അടിപ്രായം കാണാം. ഗൗതമധാർമ്മാനുവാനത്തിന്റെ അടിപ്രായം സ്പീകരിക്കുന്ന പക്ഷം ഒരു വിധായകനു നിശ്ചയിച്ചുംഡാൾ വേബാത്മജനാനം ആവശ്യംഡാൾ കാണുന്നു. നിലാനം, ചികിത്സിതം, സുത്രാധികാരം ദത്തലായ വെദപ്രഭാഗങ്ങളെ കും നോക്കാതെ അബ്ദുക്കിൽ പഠിയ്ക്കുതെ സഹാര്യയോഗംമാത്രം നോക്കി ചികിത്സിച്ചാലും ഒരു രോഗം മാറിയെന്നാവരാം. പനിയ്ക്കു നല്പുതായി ചായുന്ന അന്വേഷണം യോഗങ്ങളെ സഹാര്യയോഗത്തിൽ കാണാം. സഹാര്യയോഗം നോക്കി ഒരാൾ ഒരു പനിയ്ക്കു കണ്ണായം നിശ്ചയിച്ചതു ശ്ലഘനാക്ഷരങ്ങായെന്ന രോഗം ശാന്തിയ്ക്കു കാണുന്നായെന്നം വരും. എന്നതുകൊണ്ടും അഡാര വെദപ്രഭാവില്ല. വെവദപ്രഭാവും മകനായതുകൊണ്ടും ഒരാൾക്കു ചികിത്സിക്കാംവില്ല. വെവദപ്രഭാവും മകനം വെവദപ്രാം പഠിയ്ക്കുതെവന്നാം സഹാര്യയോഗം നോക്കി ചികിത്സിയ്ക്കുന്നവന്മായ വെവദപ്രാംനുണ്ടെല്ലാം ഒരാളാണോ വേബാത്മജനാനമില്ലാത്ത വിധായകൻ. വെവദപ്രാം ബാഹ്യശരീരത്തിൽ ചികിത്സിയ്ക്കുന്നു. വിധായകൻ സുക്ഷ്മശരീരത്തിൽ ചികിത്സിയ്ക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ

വെവദൈനക്കാം വിഷമമേറിയതാണ് വിധായകൻറെ പ്രസ്തുതി. വെവദൈനറും വിധായകൻറും നിലകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി പലതും ചീറ്റിയ്ക്കാണണ്. പക്ഷെ അവന്നെതർന്നല്ലോത്തു് അതിലേയ്ക്കു ഫ്രേഡീയ്ക്കാണ്ടിലും. വെവദൈനറെ നൃതയകൾ കൊണ്ടു് ആപത്രതകൾ ഉണ്ടാവുന്നതുപോലെ വിധായകൻറെ ഓജനത മുതലായവയെക്കാണു് അധിക്കം ഒഴിഞ്ഞുവാം. അധിക്കം മലം അധികപതനവുമാണ്ടോ. ഒരു രാജുത്തിൻറെ സ്വത്തോ മുഖമായ ശബ്ദിപ്പുലിയ്ക്കു് ആ രാജുത്തിൽ ധാർമ്മികമായ വളർച്ച ഉണ്ടായിക്കാണിരിയ്ക്കും. ധാർമ്മികമായ പുരോഗതിയ്ക്കു മാർഗ്ഗം ദർശിയായിത്തീരുന്നതു വേദഭാബത മഹാനാശമല്ല. ഇന്നതെന്ന ധാർമ്മികവുമായ ഒരു ജീവിതമാർഗ്ഗത്തെ കണ്ടുപിടിയ്ക്കുവാനും അഞ്ചി നെ ജീവിച്ചുകൊണ്ടു ധാർമ്മികവുമായതെന്ന സാധ്യമാക്കിത്തീക്കം വാനും നമ്മാം വേദത്തെന്നതെന്ന ശരണാക്രമിയ്ക്കുണ്ടും. വേദാത്മ ചീറ്റി നമ്മാക്കു സ്വർപ്പനമായ ഒരു കാര്യമായിത്തീരേണ്ടതാണോ സാരം.

വേറെ ഒരു നിലയ്ക്കും വേദാത്മചീറ്റി ആവശ്യമാണെന്നും കാണാം. വേദാത്മചീറ്റി ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും പണ്ടില്ലവക്കു വേദത്തിൽ ക്ഷതിയുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നു് ആ ക്ഷതിയും നബ്ദപ്രായമായിരിയ്ക്കുണ്ടാണു്. ഇതിനാളും കാരണം ചരിത്രകാരന്മാരുണ്ടു്.

ഔദ്യോഗിക ആരൂപരംജിപ്പാരതിൻറെ ആരംഭശയെ കാണിയ്ക്കും നാവെന്നും ഇട്ടിരിന്നതു കൊടുക്കാറും മുതലായ ഭ്യക്തമായ ബാഹ്യ ലോകത്തെ കണ്ടു യേവിപ്പാലന്നാരായിത്തീന് ആരൂപ്യാർ പ്രത്യും ശക്തികളും ഔദ്യോഗിക മുതലായവകൊണ്ടു സ്ഥിയ്ക്കുവാനു് ചെയ്യുന്നതെന്നും പാഠത്തുകൊണ്ടു ചരിത്രകാരന്മാർ സംശയിതാഭാഗത്തിനു് അതിൽിരുന്ന യോഗ്യത കൊടുക്കുന്നിലും. മാത്രമല്ലാ, മനുഭാഗമായ വേദത്തിനും ഉപനിഷത്തുകൾക്കും ബന്ധമില്ലെന്നാക്കടി ഇവർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുണ്ടു്. ഉപനിഷത്തുകളിലെ വിഷയം ആത്മതത്പരാനേപ്പണമാണു്. ദദ്വതകളും തുഷ്ടിപ്പെട്ടതിൻകൊണ്ടു സ്വാദിഷ്ഠിപ്പിച്ചു മരാത്മനകളാണു് മനുഭാഗിലില്ലെന്നും. ബ്രഹ്മാഖരണങ്ങൾ ഇൽക്കാണുന്നതു ധാരാച്ചട്ടങ്ങളും, ഉപനിഷത്തുകൾ, ബ്രഹ്മാഖരണങ്ങൾ, മനുഭാഗങ്ങൾ ഇവന്നെതർന്നും തട്ടപ്രായയി മഹാനു് എന്ന നില ഇല്ല. ഇത്യും പല ശബ്ദിപ്രായങ്ങളെല്ലാം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ചരിത്രകാരന്മാർ വേദങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ക്ഷത്യാ

മരണംകൈ ഇല്ലാതാക്കണ; സ്രൂഷകളിൽ പഠിപ്പിയ്ക്കും ചെയ്യുന്ന.. വാസ്തവസ്ഥിതി ഇതെല്ലാം ശക്കയെ മുച്ചിന്നതുമാണെന്ന ധാരാ⁹ ഉണ്ടാക്കണമെന്ന്.

കമ്മകാബാധിലും അഞ്ചാനകാബാധിലും ഒരേ മന്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയെന്നാളുമുള്ളത്⁹ അതിസാധ്യാരണമാണ്¹⁰. ഇതുനേരുമുള്ള മന്ത്രങ്ങളെ വ്യാവ്യാനിയ്ക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ സാധാരണാചാര്യർ ഒരേ മന്ത്രത്തിനാരക്കെന്ന അഞ്ചാനകാബാധിയും കമ്മകാബാധിയും ദോജിയ്ക്കുന്ന വീഡിയത്തിൽ അവർമ്മം പറയാവുണ്ട്¹¹. കമ്മകാബാധിയും വ്യാവ്യാനിയ്ക്കുന്ന വേബാധി അഞ്ചാനകാബാധിയും ദോജിച്ച വീഡിയവും ഒരേ മന്ത്രത്തെ വ്യാവ്യാനിക്കുകയെന്നതു സാധാരണാചാര്യരുടെ പതിവാണ്¹². മന്ത്രങ്ങളെ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന പ്രകരണങ്ങളിൽ ദേഹംകൊണ്ട്¹³ ഒരേ മന്ത്രത്തിനാരക്കെന്ന അവർമ്മദേശഭാക്തമന്ന ധാരാപ്പുനം പറയുന്നു. നീങ്കുത്തവ്യാവ്യാതാവു മന്ത്രങ്ങൾക്കു¹⁴ ശാന്തേകം അവർമ്മങ്ങൾ ഉണ്ടാവാമെന്ന സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നതിനു¹⁵ ഇതുനേരു പറയുന്നു: ശബ്ദവേബാധിത്തക്കരിച്ചു താല്പര്യജ്ഞനാനു കാരണമാണെന്നു ശബ്ദസില്ലമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ കാര്യ കാരണഭാവം മന്ത്രങ്ങളിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടവയുണ്ട്. താല്പര്യജ്ഞനാ ദാത്തിനീൻ്റെ സ്ഥാനത്തു ഉപാസകന്നീരുള്ളയാണ്¹⁶ മന്ത്രങ്ങളിൽ ശബ്ദവേബാധകാരണമായിത്തീരുന്നതു¹⁷. “ധാതുവാം അശൈകാത്മ തപാ” എന്നുണ്ടുപോവുന്ന പ്രാകരണസില്ലാനം. ഒരു ശബ്ദം എത്ര ധാതുക്കളിൽനിന്നുണ്ടായതായീ വിചാരിക്കാമോ ഒരു ധാതുക്ക ഉണ്ടിനീ¹⁸ ആ ശബ്ദംശാക്കുന്ന എന്ന വിചാരിയ്ക്കും. അപേപും ശബ്ദങ്ങൾക്കു¹⁹ ശാന്തേകം അവർമ്മങ്ങളഭാക്തം. ഒരു ശബ്ദത്തിനു തന്നെ അത്മവിഹ്രപം ഉണ്ടാക്കുവോരു ഉപാസകന്നീരുള്ള പോലെ മന്ത്രഭാക്തം²⁰ അവർമ്മം കല്പിക്കാനും വിരോധമില്ല. വേദ ത്രിക്കാൻ അത്മവാപ്പിയ്ക്കു ചരിത്രകാരന്മാർ പരിപ്പേരം കല്പിയ്ക്കുന്നു. വേദത്തപാനേപച്ചികളായ ആചാര്യരും ഈ വ്യാപ്തിയ്ക്കു പരിപ്പേരം കല്പിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ്²¹ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ആചാര്യമാരുടെയും വേദാത്മം ദീനാമായിത്തീർന്നതു²². ചരിത്രകാരന്മാരുടെ വേദാത്മത്തെ വിശ്രസിച്ചു²³ ഇന്നുള്ളവർ വേദതാല്പര്യത്തെ സകച്ചിതമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. തന്റെ ജനങ്ങളാക്കു വേദത്തിൽ ചേതി യും കൂറണ്ടുവരുന്നു. ജനങ്ങളാക്കു വേദങ്ങളിൽ ചേതി വല്ലിപ്പിയ്ക്കുവാനും തപാരാ ധാതുക്കമായ പുരോഗതി ലോകത്തിൽ സംജാതമാക്കിവാനും വേദാത്മചീനി അവശ്യം വേണ്ടതാണ്²⁴. ഉദിഹര

നന്തരിനമവേണ്ടി ഒക്കെ മനുത്തെ ഉല്ലരിച്ചു വേദത്തിലെ സോമ എന്നെന്നു റോക്കാം:—

“സോമഃ പവതേ ജനിതാ മതീനാം
ജനിതാ ദിവോ ജനിതാ പുമിവ്യാഃ
ജനിതാഗ്രേജംജനിതാ സൃഷ്ടിസ്യ
ജനിതേദ്യസ്യ ജനിതോത വിശ്വാഃ”

മനോവികാരങ്ങൾ, സപർം, ഭൂമി, ശഖാി, സൃഷ്ടി, ഇല്ലൻ, വിശ്വ ഇത്യാദികളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു സോമയാദണ്ഡനാണ് ഈ മനുത്തിന്റെ വാച്യാൽമാം. ഇംഗ്ലീഷൈറ്റും സോമ, ലതാത്രപ മാരു സോമയാദ്യുന്ന തീർത്ഥപാദങ്ങളുടെ മരണാസമയത്രു ചൊല്ലാം ഇതുകളെ “ചെവിലോത്തെ” എന്ന പാര്യാദണ്ഡം. ഈ ചെവിലോത്തെ സോമക്കു സൃഷ്ടിക്കുന്ന മനുംജിലാണ്. മരണാസമയത്രു ജഗന്നിയന്താവിനെയ്യും ചീല ചെടികളെ സൃതിക്കുന്നുമെന്നു ശാസ്ത്രം വിഡിയുകയില്ല. “ഉമരാ സഹ വർത്തനേ ഇതി സോമഃ” എന്നിൽക്കൊണ്ടാണ് സോമശബ്ദം തതിന്റെ വ്യൂദ്ധത്തി കാണാനുത്തം. കേന്ദ്രാപനിഷത്തിൽ പരയായ ശക്തിയെന്നുവർത്തിക്കു ഉമാശബ്ദവും ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. അപ്രൂവി ഉമരേഖക്കുടിയതു എന്നാൽ മായയാക്കു ഉപാധി യോട്കൂട്ടിയ പരമാത്മാവല്ലും മരാംഗാംഘല്ലും സോമ എന്ന സ്വശ്ശമാണുത്തിങ്കും. വാസ്തവത്തിൽ ഉപനിഷത്തിൽ കാണുന്ന മുഖ്യവിശയങ്ങളെ എല്ലാം ഔദ്യോഗിക്കുന്നുണ്ട്. കാണുവാൻ സാധിയും. വിസ്തൃതയെന്നുകൊണ്ടും ഉഭാവരിക്കുന്നില്ല. ഒക്കെ കാര്യം കൂടി പഠിത്തു ഈ ലേവനം ഉപസംഹരിയ്ക്കുന്നു.

പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടും രേണുവെന്നപുണ്യംകൊണ്ടും ലോക വിശ്രൂതനായ ഒക്കെ മഹാപുരിഷന്നാണ് കഴിത്തെ വലിയ തന്ത്രം (കൊച്ചി) തീരുമന്ത്രാശക്കാണ്ടം. ആ മഹാന്റെ സ്ഥാരക മാര്യം തുപ്പണിത്തുറയിലും സംസ്കാരപാഠങ്ങളിൽ ചീല ശാസ്ത്രം പാനങ്ങൾ നടത്തിവ്വുന്നുണ്ടോ. ഈ ശാസ്ത്രപഠനങ്ങളിൽ ഉംപ്രേക്ഷനു വേദാന്തപാഠത്തെ എടുത്തുകളിൽത്തു ആ സ്ഥാനത്തു വേദത്തപാഠിപ്പാനമാശബ്ദങ്ങളുണ്ട്. വേദം കഴിത്തിട്ടു വേണം വേദാന്തം. വേദമില്ലാത്ത വേഡാന്തം വേദ ദറിച്ചു പുക്കംപോലെ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടോ. വേദാന്തം ഭാരതത്തെ ആധിപതിയില്ലിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ വേദാത്മവിന്തയുടെ അഭാവംകൊണ്ടാണ് ആ ആധിപതന

ഡണാധത്^०. ഹീന്മുകളുടെ ഭജിച്ച ആചാരങ്ങളെ കാലോച്ചിത മായ വിധത്തിൽ പരിപ്പൂരിയ്ക്കുന്നതിനും വേദത്തപം ഇന്നതെന്ന വാസ്തവമായി അറിയുന്നതിനും ഇതുകരാ വഴിയായി യാക്കിക മായ പുരോഹതി ലോകത്തിലുണ്ടാക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി വേദത്തപാ ഫൊപ്പണം ഇന്ന്^१ അവഗ്രഹം ആരംഭിക്കേണ്ടതാണ്^२. ആരംഭം പണ്യത്തിന്റോമണിയായ ആ മഹാരാജാവിന്റെ സ്ഥാനയോടു കൂടി തൃപ്പണിത്തായിലെ സംസ്കർത്തകോളജിൽവെച്ചു തുടങ്ങിയാൽ അതു കേരളീയതക്ക്‌ല്ലാം അഭിമാനങ്ങനാകമായിത്തോണും.

[ചകരണ്ടി]

ലോകസമാധാനവും ഭാരതീയാശയവും

വൃഥാഗതിയും തടസ്സമില്ലാത്ത ശാന്തജീവിതം ധർമ്മാത്മാർ സാഖ്യമാണെന്നും ഇഷ്ടിമാരക അഭിപ്രായം.. വിശാലമായ ശാമ്പത്തിലുള്ള ശമദിംസാമ്രത്തിൽ ധർമ്മതപ്പണ്ഡില്ലോ അട ഒപിയിരിയുന്നുണ്ട്. “ജനസാമാന്യത്തിനെൻ്റെ പ്രവർത്തികളിലെ മുഖ്യം ദ്രോം പൊതുജനസംഖ്യയും” എന്നുള്ള നില വന്നാൽ ധർമ്മവും ശമദിംസാമ്രതവും തന്നതാൻ വന്നാമെങ്കം.. എതാണും ഈ ഒരി ചൂഡാക്കാതുമായിരുന്നു വർഗ്ഗാനുമസ്താപകനാർജ്ജായിരുന്നതും.. ആ ശ്രമയുമ്പോൾ സാക്ഷാത്തായോ പരമ്പരയായോ പൊതുജനസംഖ്യകാരികളായിരുന്നു. വർഗ്ഗധർമ്മപാളികളിൽ ആനുഗ്രഹിക്കുന്ന സമിരമായ സമിതിയുംമായിരുന്നു. ഈനും അവരുടെപ്പും നശിച്ച വെകിലും ആ തത്പര്യാളിൽത്തന്നെ സാമുദായികപ്രവർത്തന ഉണ്ടാവുകയാണും വേണ്ടതും. അതുതന്നെന്നയാണും ലോകസമാധാനവേദതു. ആ പ്രവർത്തന എന്നാൽ? ഇങ്ങാമെന്നു ചിന്തിയ്ക്കുക്കേണ്ടതും.

ഈനും ഉദ്ദോഗം സ്വപ്നീകരിയുന്നതും കച്ചവടത്തിൽ എക്കുപ്പുകുന്നതും പ്രതാപപ്രഭർത്തയെന്നോ ധരാസന്ധാരന്തരത്തിനോ ആയിട്ടാണും വന്നാമെന്നാർജ്ജാന്നതും. ഈ മനോഭാവമാണും ഉപേക്ഷിയ്ക്കുന്നതും. ഉദ്ദോഗത്തെളും കച്ചവടത്തിനെയും പൊതുജനസംഖ്യയെന്നും മാർഗ്ഗംജോക്കേണ്ടം. ഉദ്ദോഗത്തെളിൽ എക്കുപ്പുകുന്നതും എത്രൊരു മനസ്മിതിയോടുകൂടിയാവന്നമെന്നും ആലോച്ചിച്ചു

നോക്കാം. വീട്ടിൽ ഇരുന്ന യത്രിച്ചാൽ / അമേരിക്കപുതിയീളും മാർഗ്ഗം മതിയാവുകയില്ല—ഭാരിദ്രോവച്ചണ്ട്: ഓജനതായതോ അമേരിക്കപുതിയീളും ചിലർ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ എൻപ്പറ്റുന്നു. മാസം തൃഥി ഞ്ഞതാൽ നിശ്ചിതസംഖ്യ കിട്ടും എന്നാലും ഉദ്ധൃതി തുണി കമ്പ്യൂട്ടർ മുതലായവയേക്കാരം ഉദ്യോഗത്തിൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടും ഉദ്യോഗങ്ങളും ആഘാതം ആകഷ്ടിയുണ്ട്. തങ്ങളാണു് രേഖക്കത്താക്കാഡിമീ മാറ്റിയുള്ളവനാലും അവസരം ഉദ്യോഗം ഉണ്ടാക്കുകയും ഒപ്പാത്തം ഒരു സമരം ഉദ്യോഗസ്ഥമനാരു ബഹുമാനിയുള്ളകയും ചെയ്യുന്നതാവണ്ണ ഒരു ജീവിയും ആഘാതം ഉദ്യോഗങ്ങളിലേയും പ്രേരിപ്പിയുണ്ട്. നാശം പാസ്സുള്ളവക്കും തുണി മുതലായവയിൽ എൻപ്പറ്റുന്നതോ അപേക്ഷാന കരമാണെന്നാലും തെററിലും ഭാരതീയരു ഉദ്യോഗത്താരം കൂടുന്നു. തുണി മുതലായവയുമേക്കാരായും ഭാരതീയരു ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ ജോലി കൂടാൻ എന്നാലും ആഘാതം ഉദ്യോഗത്താക്കാക്കാഡിമീ. ഇപ്പോൾ പല സംഗതികളാണു് ആഘാതം ഉദ്യോഗങ്ങളിലേയും കൊണ്ടു വരുന്നതോ. ഉദ്യോഗം പൊതുജനസേവയുള്ളിട്ടും മാർഗ്ഗമാണു് എന്നാലും വിചാരനേതാടക്കുടി ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ എൻപ്പറ്റുന്നവർ ഇല്ലെന്നതെന്ന പറയാം. ഇനു് എഴു സംസ്ഥാനത്തിലുള്ള കോൺഗ്രസ്സുമനും മാർഗ്ഗവിചാരത്തിനും ഉദ്യോഗം സ്പൈകരിച്ചിട്ടും വരാണു്. അവരു സാധാരണ ഉദ്യോഗസ്ഥമനാരെപ്പോലെ കൂടുതാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അവരുടെ തൃഥാഘാതപ്പറ്റി തർക്കാലം ചിന്തിയുണ്ട്. ഉദ്യോഗസ്ഥമനാർ പൊതുജനസേവക നാരാണെന്നു പറയാം. വാസ്തവത്തിൽ പൊതുജനങ്ങൾ ഉദ്യോഗസ്ഥമനാരുടെ ഭൂത്യാരു ദ്രുത്യാരുപ്പോലെയുണ്ട് ഭാരതത്തിൽ പ്രായണ്ണ കാണപ്പെടുന്നതോ. പൊതുജനങ്ങളാക്കി നനക്കാം ഉണ്ടാവുണ്ടു് എന്നാലും വിചാരത്തിലും തരംഭക്കാരുത്തിലും പെൻഷൻകാരുത്തിലും തരക്കേട്ട വരവും എന്നാലും വിചാരത്തിനായിരിയും മിക്ക ഉദ്യോഗസ്ഥമനാം മന്ത്രാലയാണു് കൊട്ടകക. ഉദ്യോഗങ്ങളും അമേരിക്കപുതിസന്ധാരനമാർഗ്ഗങ്ങളായോ ഫ്രാപ്പലും ദർശനങ്ങളായോ കൂതുകയെന്നാലും നില പോകുണ്ടു്. ഉദ്യോഗസ്ഥമനാർ പൊതുജനഭ്രത്യാരാവുണ്ടെന്നും, അവർ ആത്മാത്മക തയ്യാറുകൂടിയ പൊതുജനസേവകനാരാവുകയാണു് വേണ്ടതോ. ഉദ്യോഗങ്ങളും ഇനു് എവരുതായ ദുഷ്ടിയോടുകൂടി വൈക്ഷിയുള്ളവോ അഥ ദുഷ്ടി പോകുണ്ടു്. ഉദ്യോഗമന്നാൽ പൊതുജനസേവയായി തന്നീരുണ്ടു്.

കച്ചവടത്തിലും ഇതേ ലാതിരി ഒരു വ്യത്യസ്ഥസ്ഥിതി വന്ന ചേരേണ്ടതുണ്ട്⁹. നമ്മൾ കേൾക്കുന്ന സാധനങ്ങളേപ്പോലെ ധാരാ¹⁰ ലോകത്തിലെ പദാർധങ്ങൾ. കേൾക്കു പദാത്മംങ്ങളിൽ നിന്നും അതാതവാഹവഞ്ചാക്കു വേണ്ടിട്ടേതായിം സാധനങ്ങളെ ആ അവധിവാദങ്ങളിലേക്കെത്തിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ പ്രാണിശരീര ഒളിപ്പിൽത്തന്നെ ചില ശക്തികളുണ്ട്¹¹. വേണ്ടതിൽ അധികമോ, കുറവോ ആയ വിധത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷു അവധിവഞ്ചളിലേയും ഇംഗ്ലീഷു രേഖതിൽ കൂടി ഭക്തിസംസാധനങ്ങളെ അയയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ രോഗമാണ് പിന്നതെ ഫലം. മുതലാളിമായം വേദക്ഷായം തമ്മി ലുജ്ജ ലഹരി, ജൂഡികളിൽ കൂടിയാശായം തമ്മിലുജ്ജ ബഹാദുർ മുതലായ സാധനത്തിക്കുംപ്രകാശിക്കുന്നും മനു കാണിച്ചു വിധത്തിലുജ്ജ രോഗങ്ങളാണ്¹². ലോകത്തിലെ പദാത്മംങ്ങളും സപ്രശ്നങ്ങളായ പ്രാണികളുടെ സ്വവത്തിനുവേണ്ടി ഇംഗ്ലീഷു ശരംഗത്തെ ഒളിഞ്ഞെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. അവധൈ വേണ്ടവിധം വിതരണം ചെയ്യുകയാണ് വിശേഷബുദ്ധിയുള്ളവക്കുടുത്യും. ആ വിശേഷബുദ്ധിയെ വികസിപ്പിയ്ക്കുവാനുള്ള സാമ്പത്യത്തെയും ഇംഗ്ലീഷ് നാടുകളുണ്ടെന്നും അഭിരൂപിയ്ക്കുക. ആ വിശേഷബുദ്ധിയെ വികസിപ്പിച്ചു ലോകത്തിലുജ്ജ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ നാടുകളെ ഉദ്ദേശിച്ചു¹³ ഇംഗ്ലീഷു ശരംഗത്തുള്ളായ പദാർധങ്ങളെ വിതരണംചെയ്യുക എന്ന തത്പരതയിന്നേൻ കച്ചവടം വരേണ്ടം. ആ തത്പരതയിന്നേലുജ്ജ കച്ചവടം പൊതുജനസേവയല്ലാതെ മറ്റൊന്നമല്ല. സപ്രയതനതേക്കാഡു അധികം സന്ധാരം താഴീക്കണാവേണ്ടം ഏന്നുള്ള ബുദ്ധിയാണ് ജനങ്ങളെ ഇന്ന കച്ചവടത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതു¹⁴. ആ ബുദ്ധിയുടെ സ്ഥാനത്തു കച്ചവടക്കുവാൻ ലോകസേവയാണുള്ള ബുദ്ധി ഉണ്ടാവേണ്ടം. ഉദ്യോഗവും കച്ചവടവും എന്നാണോ ശരിയായ അത്മത്തിൽ സേവാമാർഗ്ഗങ്ങളായി തിരീക്കാനും അനുഭവത്തും പുരോഗതിയ്ക്കു തകസ്സും വരാത്ത പ്രശ്നങ്ങളും അഭിരൂപിയിലെ ലോകത്തിൽ സുസ്ഥാപിതമാക്കുമെന്ന വിചാരിക്കാം. എന്നാൽ ഈ നില മാനസികപരിവർത്തനാം തുടക്കതുടങ്ങുന്നതുമല്ല. ഇതുരുത്തിലുജ്ജ മാനസികപരിവർത്തനാം എന്നുണ്ടിനെ ഉണ്ടാക്കുമെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു¹⁵.

വ്യക്തികളുടെ മാനസികപരിവർത്തനം പല കാരണങ്ങളാലും ഉണ്ടാക്കാം. ആ വിധയത്തെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ ചിന്തിയ്ക്കുന്ന നിലപു. ഒരു രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ മാനസപരിവർത്തനാതെ

പ്രാറിയാണ് ചിന്തിപ്പുന്നത്. അതുതന്നെ പ്രാചീനഭാരത ത്തിലെ ചില ആശയങ്ങളെ കാണിക്കുകമാത്രമേ ചെയ്യുന്നതും. ആ ആശയങ്ങളിടെ മൂലത്തപ്പത്തെ സ്പീക്കർമ്മ ആതിനെ ഇന്ന പ്രായോഗികനിലയിൽ കൊഞ്ചവരവാൻ സാധിക്കുമോ എന്ന ഒരു ചിന്താശീലനാർ ആലോചിച്ച തീച്ചപ്പെട്ടതെന്നെന്നും.

ഈ രാജ്യക്ഷാമ്പദ്ദേഹം, ജാതിക്ഷാമ്പദ്ദേഹം വിശ്വാസ ഔദാഹരണം ആ വിശ്വാസങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതിയും അപ്പു തത്കികൾക്കും സ്ഥിരമായ ഒരു പ്രചം കൊടുക്കുവാൻ സമർമ്മായി കൂടുത് ആ രാജ്യക്ഷാമ്പദ്ദേഹം ജാതിക്ഷാമ്പദ്ദേഹം ഉടയിലും വിഭ്യാജ്യാസമാണ്. സദാചാരങ്ങളേയും മറ്റു തത്പരങ്ങളേയും പാച്ചാൽമാത്രം പോരാ, അവരെ പ്രായോഗികങ്ങളാക്കുകയും വേണം. അവരെ പ്രായോഗികങ്ങളാക്കണമെങ്കിൽ പാപ്പിഡ്യു നാവക്കം ചില വിശ്വേഷങ്ങൾ ഉണ്ടാവേണം. ബുദ്ധനെപ്പോലെയും ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെയും മറ്റും ഉപദേശിക്കുവാൻ ആളുകൾ ധാരാളമുണ്ടാവാം. ആ ഉപദേശങ്ങളെ ശ്രൂതാക്കരാ പ്രായോഗികങ്ങളാക്കുന്ന കാര്യത്തിലാണ് സംശയിക്കുന്നത്. വാക്കം മനസ്സും അപൂർത്തിയും ഒരേ മാതിരിയായിട്ടുള്ളവരുടെ ഉപദേശങ്ങളോടും മറ്റുള്ളവർ ശാംഗീകരിക്കുകയും, പ്രായോഗികങ്ങളാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. പന്നത്തിനാവേണ്ടി പാപ്പിക്കുന്ന അബ്യാപകന്നും ജീവിതരീതി പാപ്പിഡ്യുനു മാതിരിയാവില്ല. ഇത്തരത്തിലും പരിതസ്ഥിതിയോടുള്ളടച്ചിയ പഠനങ്കൊഞ്ചവിഭ്യാമ്പികളിടുന്ന ധാർമ്മികസംസ്ഥാരം ഉണ്ടാക്കയില്ല. ഉൽക്കശ്യമാരായ ഉപാഖ്യായങ്ങാരും സ്വച്ഛിക്കുവാനാണ് പണ്ടുള്ളവർ മുംഖനാർ എന്ന ജാതിയെ കല്പിച്ചുണ്ടാക്കുന്നത്. ചൊതുനുണ്ടുവേണ്ടി ഭാരിപ്രാണത സ്പീക്കർച്ചുവരായിരിക്കുന്നും മുംഖനാർ. ഉണ്ടരപുത്രികൊഞ്ച മുംഖനാർ ജീവിക്കുന്നും. പാപ്പിക്കുകയാണ് മുംഖനാർ ധിവുമായ പൊതുജനസേവ. ഒരു ചെപ്പേപ്പാലും വിഭ്യാമ്പികളിൽനിന്നും വാങ്ങുന്നത്. വിഭ്യാജ്യാസംകഴിഞ്ഞു പോകുന്നോരും വിഭ്യാമ്പികൾ വല്ലതും മുക്കുക്കുന്ന യായി കൊടുത്താൽ അതു വാങ്ങാം. വാക്കം മനസ്സും അപൂർത്തിയും ഒരേ രീതിയിൽ സദപിശയത്തിൽ എവരുമുണ്ടാണോ സ്ഥിരി ചെയ്യുന്നത് അവന്നാണ് മുംഖനാർ—മുംഖനാൻ തപോനാിഡ്യ നാഡിരിക്കുമ്പോം. തുവിയെകരണാശാഖയാക്കി എക്കത്തുപത്തയാണ് തപസ്സ് എന്ന ശൈലാഹാര്യർ മുതലായവർ ഉപദേശിക്കുന്നു.

വാഴുനിപ്രവൃത്തികളിൽ ഒരേ മാതിരിക്കായം ലോകവിത കാംക്ഷികളിം പൊതുജനങ്ങളും സ്വയം ഭാരിപ്രത്യേകത വരിച്ചുവരുമായ പദ്ധതിക്കാരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ ശ്രോതാക്കരാക്കണ്ടിരുന്നീരും. മാത്രമല്ലാ, അവരെ പ്രായോഗിക ക്ഷണിക്കാൻ മറ്റൊരുവർ മറ്റിപ്പുകളിൽ ചെയ്യും. ദ്രവ്യലാഭത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള അഖ്യാപകവുത്തിന്റെപ്പാട്ടിലും, പൊതുജനങ്ങൾക്കു ശ്രേയ്യിണാക്കിവാൻമാത്രമായി അഖ്യാപനത്തിൽ എഴുപ്പട്ടിക്കൂട്ടു പദ്ധതിക്കാരുടെ അഖ്യാപകവുത്തിയാണ് ലോക ഹിതമായിത്തീരുകയെന്നമാണ്. പ്രാചീനഭാരതീയത്തെ അംഗി പ്രായം. ഇപ്പോന്നേയുള്ള ആദർശപ്രകാശനാർ പഠിപ്പിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഒരു രാജ്യക്കാരേം്പോ ലോകത്തെതന്നേം മാനസാന്തരീക്ഷത്തെപ്പുട്ടെത്തുവാൻ സാധിയ്ക്കുമെന്നാണ്. മഹാഭാരതത്തെ ശബ്ദിപ്രായം. ഉദ്യോഗസപ്രീകരണം, ക്രമവക്തവിൽ എഴുപ്പട്ടികൾ—ഈവ റണ്ടും പൊതുസേവാമാർഗ്ഗങ്ങളാണെന്നുള്ള ഫോറ്റേറുടും, ആ ഫോറ്റേറത്ത് പ്രായോഗികമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള നീല എത്തു രാജ്യത്തിൽ സാധാരണമായിത്തീരുന്നവോ, അവിടെ സമാധാനവും ശാന്തിയും പുരോഗതിയും അവധിക്കാരിയായാണുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇതാണ് പ്രാചീനഭാരതീയാശയം.

രജോഗ്രാമാക്കാരായ കലഹപ്രാണിക്കാർ എത്തു രാജ്യത്തും എത്തു കാലത്തും ഉണ്ടായിരിക്കും. അതെത്തുക്കാരും ധാർമ്മികയുദ്ധങ്ങൾ വഴിയായി നശിപ്പിയ്ക്കുകയും വേണം: രാജസ്വയം, അശ്രദ്ധേയം, വിശ്രദിത്തത്തു ദിതലായ ചീല യജ്ഞങ്ങൾക്കു ക്ഷത്രിയനാർ മാത്രമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. ആവക യജ്ഞങ്ങളാരംഭിക്കുന്നതിനും ദുവും അവയുടെ കത്താക്കണ്ണാർ മറ്റുള്ള രാജാക്കന്നാരേയെല്ലാം ജയിക്കേണം. യജ്ഞത്തെത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഈ ധൂലഘട്ടങ്ങൾനും ധാർമ്മികയുദ്ധങ്ങൾ വഴിയായി കലഹപ്രാണിക്കാരും നശിപ്പിയ്ക്കുകയും ലോകസമാധാനത്തിനും വേണ്ടതുതന്നു. വേണ്ടാത്തതിനു കളിയുക, വേണ്ടതിനെ നാനാക്കുക ഇം വിധാനഭൂപ്രാണിക്കാരും നശിപ്പിക്കുകയും ശ്രോതാക്കരാക്കി തീക്ഷ്ണക. ലോകസമാധാനത്തിനുള്ള വഴിയും ഇതുനേരായാണെന്നാണ് പണ്ഡിതന്റെ പരിശീലനത്. കലഹപ്രാണിക്കാരായ രജോഗ്രാമാക്കാരും നശിപ്പിക്കേണം. പൊതുനിയുദ്ധവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുക എന്ന നീല മറ്റൊരുവർിൽ സഹജമാക്കിത്തീക്കേണം. ആലസ്യമില്ലായ്ക്കു, പ്രസ്തുതിയീലം, പാസ്പുരസമഹക്കരണം,

പെട്ടെന്നും മുൻപാദം ഉണ്ടാവത്തക്ക വിധത്തിലായി റിക്കേണം സൗഖ്യാധികാരം. വ്യക്തിയുടെ സൗഖ്യത്തിനു സമാധാനവും സൗഖ്യാധികാരത്തിനു സൗഖ്യത്തിനു വ്യക്തിയും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണം. ലോകസമാധാനമാണ്⁹ വള്ളാറുമലയും ഒരു ദുർഘട്ടനയും പോയിരുന്നു. അവയിലുള്ള മുഖ്യത്തപ്പാം ഇന്നത്തെ പരിത്യാസമിതിയും യോജിച്ചവിധിം പുനഃജീവിക്കേണ്ട്.

[മെയ് 1938 – മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പത്തിലും]

വൈദികസന്ദേശം

“സപ്രം എന്നോടു സമലമില്ല; സ്വവവിശയമാണ്
സപ്രമേഗം പായുന്നതോ.” —പ്രഗ്രം

സംഹിതാലാഗമായ വേദത്തിൻ്റെ തത്പരിക്കിട്ടുന്ന തീരു
ഇല്ലാതിരിക്കേണ്ടാണ്. ഹിന്ദുമതത്തിൻ്റെ പുനഃജലാരംഘത്തിനാം
ഈതോ അവധ്യം ആവധ്യമാണെന്നും പാഠാണ്ഡിയിരിക്കുന്നു.
ഈതിനാളും മാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലക്കുറിച്ചു രണ്ട് വാക്കു പറയാനാണു
ഈവിടെ ഉൾപ്പെടെയുള്ളുന്നതോ.

അമ്മവിച്ചാരത്തോട്ടുടർന്നു വേദം ദിവൻ കട്ടകട്ടിയായി
എഴിസ്ഥമാക്കുക—ഇത്തരത്തിലുള്ള വേദാധ്യയനം ഭാരതത്തിൽ
വളരെ ശതാബ്ദ്യങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ സ്വർഗ്ഗസാധ്യാരണാമാരിയെന്നു.
അത്മത്തോട്ടുടർന്നു വേദാധ്യയനത്തെ ദിഷ്ടക്കേന്ന മന്ത്രങ്ങൾ
വേദത്തിൽത്തന്നെന്ന കാണാൻണോ. ഭ്രാഹ്മണങ്ങളിലും ഈ അഡി
പ്രായം കാണാം. ഇതിൽനിന്നു തീരുമാനിക്കേണ്ടതോ അത്മമി
ല്ലാണെന്ന വേദാധ്യയനം വൈദികകാലത്തെന്നു നടപ്പുവുക കഴി
ഞ്ഞുവന്നാണോ. എതാഹാലും വേദാധ്യമാക്കിട്ടു
കാലം വളരെയായി എന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. ഇതൊത്തിലുള്ള
വേദാധ്യയനം പരമ്പരയായി നടന്നവെന്നു കാലത്താണു
പാശ്ചാത്യനാർ വേദങ്ങളെല്ലപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതോ.
വേദങ്ങൾ നോക്കിയിട്ട് പാശ്ചാത്യനാക്ക് എല്ലു തോന്തിയോ
അതെല്ലാം അവൻ എഴുതുവാൻ തുടങ്ങി. മാത്രമല്ല പാശ്ചാ

ത്യങ്കട വൈദികാഭിപ്രായങ്ങളെ ഇന്ത്യാമരിത്തതിൽ കൂട്ടിച്ചേര്ത്ത് ഈ വൈദികാഭിപ്രാധാന്യപാനവും മഹിത്രപാനത്തിൻറെ ഒരു ഭാഗമാക്കിത്തീർത്ത്. പാശ്ചാത്യങ്കട സാഹിത്യങ്ങളിലും ശാസ്ത്രങ്ങളിലും തത്പരിത്തകളിലും പാശ്ചാത്യരീത്യാ ഓല്ലേസ്ത്ര വിദ്യരാഖാധികാരിക്കുന്നവർക്ക് വിശ്രാംസം സുപ്രതിഷ്ഠിതമായി. അതുകൊണ്ട് പാശ്ചാത്യങ്കട വൈദികാഭിപ്രാധാന്യം ഭാരതത്തിലെല്ലാം വേത്തുനി ഉറച്ചപോയി. ഇങ്ങനെ ഉറച്ചനില്ലെന്ന വൈദികാഭിപ്രാധാന്യത്തെ കൈക്കൊള്ളിപ്പെന്നതിനാടുവു സ.യം വേദങ്ങളെ പരിശോധി ക്ഷേണിമെന്നാണു ഇപ്പോൾ പറയുന്നത്. മതത്തിനു എന്ന പോലെ വേദത്തപരമിന്തയും ഇന്നു ഒരു ഉണ്ട്ര്യൂണിക്സും.

പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ഭാരതത്തിൽ പ്രചാരം വല്ലില്ല വകന്നതോടുകൂടി ഭാരതീയർ കൂപ്പുനാഡാക്കവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോരു വൈദികസത്യം പല മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ബോംബൈയിലെണ്ണായ പ്രാഥ്മനാധ്യാത്മാ, കല്ലേത്തയിലെണ്ണായ ബ്രഹ്മസമാജം, ആരൂപസമാജം, ആത്മവിദ്യാസംഘം, ശ്രീരാമ കൂപ്പുമിശ്യൻ ഇങ്ങനെ പല മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെന്നതായി വൈദികസത്യാനോപഘണപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കവാൻ തുടങ്ങി. ഇവയിൽ ചില പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ വേദത്തിലെ ചില സംശ്ലേഷിക്കാതുമെ പ്രകടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വൈദികമതത്തിലെ മിയൈ ഭാഗങ്ങളെല്ലാം പുറത്തെഴുതു കൊണ്ടുവന്നതു ശ്രീരാമകൂപ്പുമിശ്യനാണു. വിഗ്രഹം രാജനയേയും അബദ്ധതമതത്തെയും സുസ്ഥാപിതമാക്കിയതും ശ്രീരാമകൂപ്പുമിശ്യന്റെനാണ്. വണ്ണനാഗ്രമധിക്കാരിയുള്ള ദോഷ ഒക്കെ കളിയുക, ആപത്രകളിൽ പൊതുജനസേവയ്ക്കിടുക എന്നിവയെല്ലാം മിഷ്യനിലെ ഉർക്കച്ചുള്ളാശങ്ങളാക്കന്നു. സംഘിതാഭാഗമായ വോദത്തിൻറെ തത്പരിത്തയിൽക്കൂട്ടി ശ്രീരാമകൂപ്പുമിശ്യൻ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചുകാണവാനാഗ്രഹിക്കണം.

ധോഗിവരുന്നായ ശ്രീ അരവിന്ദൻ വേദത്തിൻറെ തത്പാനോപഘണത്തിൽ നല്ലപോലെ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹമെഴുതിയ അദ്ധപത്രാളം വൈദികോപന്യാസങ്ങളിലും പ്രഗോപത്തിലെ ഒരു മണ്ഡലത്തിനു അദ്ദേഹമെഴുതിയ ഇംഗ്ലീഷ് തജ്ജഞ്ജി മയിലും വേദത്തപാനോപഘികരാ അവയും വായിക്കേണ്ടവയാണു. വേദാത്മചിന്തയുള്ളു ആഗ്രഹവും ശ്രമവും എൻ ആരംഭിച്ചിട്ടുനാലില്ലെന്നു കൊല്ലുങ്ങളായി. ശ്രീ അരവിന്ദൻ കാണിച്ചുനന്ന വേദാത്മചിന്താമാർഗ്ഗമാണു എന്നു വൈദികചിന്തയിൽ

ഉപ്പിച്ചനിൽക്കിയതും. അതു മാർഗ്ഗം അവലംബിച്ചും ഇവിടെ പറിലതെല്ലാം പറയാനാഗ്രഹിച്ചുമുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിൽ വേദ പ്രതിപാദ്യനായ ജഗന്നിയന്താവുതന്നെ മാർഗ്ഗത്തിനും ചെയ്യേണ്ടു.

പദ്ധനിപ്പുചനം, വൈദികസങ്കേതരഥിന്റെ ശാഖമായി, യജ്ഞത്തെപം എന്നീ മുന്ന വിഷയത്തെല്ലക്കുംപറ്റാൻ ഇവിടെ ശ്രദ്ധമായി ചിന്തിക്കുവാൻ പോകുന്നതും. പദ്ധങ്ങളെ നിപ്പുച്ച പല ശാഖമായി ചുഡാക എന്ന സന്ദർഭായം വേദം, ബ്രഹ്മണാഡികൾ ഇവയിലെല്ലാം കാണാം. ആചാര്യസ്വാമിക ഭിട്ടു വിഷ്ണുസഹസ്രനാമഭാഷ്യം റോക്കിയാൽ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞതു വാസ്തവമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കും. ഈ നിപ്പുചനായിൽ പറില നിക്ഷേപസിലാന്തംഭൂമിക്കും. സകലഗംഭൂമിക്കും ധാതു വിശ്രാന്തിനും ഉണ്ടാകുന്നവയാണും. ഒരു ശബ്ദത്തെത്തന്നെന്ന ആനേകം ധാതുകളിൽനിന്നൊന്നും ഉണ്ടായതായി സ്വീകരിക്കാറുണ്ടും. ധാതു ക്ഷണിക്കും ആനേകം അത്മംഭൂമിക്കും. വക്താവിഭാഗം ആഭി പ്രായം അറിയാതെ ഒരു വാക്യത്തിന്റെ ആത്മം ശരിയായി അറിയുവാൻ സാധിക്കുവാനെല്ലുണ്ട് ശാഖാഭാഷിൽ കാണാം. വേദ ഔദാഹരിക്കുന്ന പദ്ധതികൾ അത്മം കല്പിക്കാണെന്നും ദ്രോചാചാര്യരാജുകൾ നിക്ഷേപസിലാന്തംഭൂമിക്കും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടും. ഈ പറഞ്ഞ നിക്ഷേപസിലാന്തംഭൂമിക്കും പരിപാലനാക്കുന്നതും വൈദികപദ്ധംരാക്കും ആനേകം ശാഖമായി ഒരു പരിപാലനം വരുത്താനും അഭിശബ്ദത്തെത്തു പുറി പറയാം. നിക്ഷേപവാക്യങ്ങളെ കാണിക്കാതെ, അഭിശബ്ദത്തെത്തു പുറി പറയാം. നിക്ഷേപവാക്യങ്ങളെ കാണിക്കാതെ, അഭിശബ്ദത്തെത്തു പുറി പറയാം. സ്വീകരിക്കുന്നവൻ എന്നും സ്വീകരിക്കുന്നവൻ എന്നും സ്വീകരിക്കുന്നവൻ എന്നും തന്ന താനും ഏറ്റയത്തിൽ പ്രകാശിച്ചു തത്പരാക്കുന്ന പ്രകാശിപ്പിച്ചു സ്വന്നമാനംഭൂമിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നവൻ എന്നും മറ്റും ആത്മംഭൂമിക്കും.

ഇങ്ങിനൊ ആദിവിധത്തിൽ അഭിശബ്ദത്തിനും ധാന്യം പറയുന്നു. ദേവതാവാക്യങ്ങളായ പദ്ധങ്ങൾക്കും മറ്റും വൈദികശബ്ദങ്ങൾക്കും ഇത്തരത്തിൽ ആത്മംബാഹ്നല്യധിശാക്രമന്നതാണും. നിപ്പുചനായപ്പോറി ഇതുമാത്രം പറഞ്ഞു വൈദികസങ്കേതത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കാം.

പുതുവയം, അഭിശബ്ദക്കും ശാഖകളെ ആനേപ്പാക്കിക്കും,

പ്രക്കാളിടുട മുമ്പുതികൾ, ഇല്ലൻറെ ഉദ്യോഗവൈതയുടെ തേരിനെ നശിപ്പിക്കൽ, സൗമ്യാനം ഇത്യാദി പലതുമാണ് വൈദിക സന്ദേശങ്ങൾ. ഉദാഹരണത്തിന് ഒന്നരണ്ട് വൈദികസന്ദേശത്തെപ്പറ്റാണി നശിക്കാലോചിക്കുക. ഇല്ലൻറെ പുതുവയമെന്നാൽ എന്നെന്നു നോക്കാം. ഇല്ലൻ ആരെന്നൊന്ന് ആദ്യമാറിയേണ്ടെന്ന്. 6-ാം ശാഷ്ടികാഥിൽ 6-ാം അധ്യായത്തിലെ 15-ാം വർത്തി ലൂള രണ്ടുമത്തെ പ്രകിൽ, എന്നെന്നാനിനെ സന്നാതനമായി കേരാക്കേണ അതാണ് ഇല്ലശ്വരാവ്മമെന്ന കാണുന്നണണ്. അങ്ങെ അധ്യായത്തിൽ 21-ാം വർത്തിലൂളും 35-ാമതെ പ്രകിൽ, നാശ ദുളു വസ്തുക്കളിൽ നാശരഹിതമായി എത്തുണ്ടാ അതാണ് ഇല്ലൻ എന്നു കാണാം. ഒപ്പേതരേധാരാധ്യാക്കത്തിൽ “ഇപ്പെഡർം” എന്ന തുടങ്ങിയ വാക്കുത്തിൽ ആത്മശാക്ഷാട്ടാരമാണ് ഇല്ലശ്വരാവ്മമെന്നും കാണുന്നു. പുരാണപ്രസിദ്ധീയ ഇല്ലൻമാതുമല്ലോ വേദത്തിലൂളും ഇല്ലൻ എന്ന ചുക്കം. പുതുശ്വരത്തിന്റെ അധികാരം മേലമാസി യാസ്തും പായുനാശങ്കളിലും ആ അധികം ആയിശേഷതികമായ അവധിക്കുന്നു. അധ്യാത്മികമായ അവധി തീർക്കുവരണംചെയ്യുന്നത് അജ്ഞുകിൽ അജ്ഞനാനം എന്നാണ് പുതുശ്വരാവ്മം. അപ്പോരു ആത്മശാഖാനംകൊണ്ട് അജ്ഞനാനവെന്നതു നശിപ്പിയ്ക്കുവെന്നാണുള്ളതാണ് പുതുവയമെന്നുള്ളതിന്റെ സാരം. അംഗരിസ്സുകളിടുട കമ്പയപ്പറ്റിയും രണ്ട് വാക്കു പറയുക്കു.

അംഗരിസ്സുകളിടു ശോകക്കെളു മോജ്ജിച്ച മഹ മുതലായ വിജനസ്ഥലങ്ങളിൽ നിത്രംനബന്നം അവയെ വിശ്വേശക്കു വാൻ ഇല്ലൻ, ബൃഹസ്പതി മുതലായവരെ അംഗരിസ്സുകരാ മുഖ്യമിക്കനുബന്നം ശോകക്കെളു ആ ഫേതകാരാതനെന്ന തിരികേകെ കൊണ്ടുവരുന്നവെന്നാണുള്ള കമ പ്രഗ്രാമത്തിൽ എത്രയോ ദിക്കിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഇതിനെ സംടിസ്ഥാനമാക്കിയിട്ടാകേണം പാശ്ചാത്യനാൾ ആരൂപ്യാരൂപ ശോകക്കെളു പ്രാവിഡ്യനാരോ മരോ മോജ്ജിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നവെന്നം പിന്നീട് വർത്തമാക്കിയുള്ളചെയ്യുന്നവെന്നം മറ്റൊ ചരിത്രത്തിലെഴുതിപ്പുത്തം. ഇതരത്തിലൂളും വ്യാവ്യാനം തീരുമാക്കുന്നും യാസ്തുംതന്നെ ശോശ്വത്തിന് ശരീരാകം അധികം പറയുന്നതു കാണാം. ചപ്പ നീൻ പ്രകാശമിണ്ടാക്കുന്ന സ്വരൂപശ്ശീകരം, വെരും രഫീകരം,

പർଗം, ശ്രോദ, ഭൂമി ഇഷ്ടിന പല അധിക്ഷേഖയാണു് യാസ്തുൾ കാണിച്ചിട്ടിള്ളതോ.

“ഈ യാ ഗാവഃ സജനാസഃ ഇല്ലോ” എന്ന രേഖാജ്ഞൻറെ മന്ത്രത്തിൽ ഇപ്രസ്തരന്നുണ്ടായാണു് ശ്രോദഃ എന്ന പറയുന്നു. ദക്ഷ തത്പരത കാളയാക്കിയിട്ടും പ്രവൃത്തിയിലിരിയ്ക്കുന്ന ധർമ്മാജ്ഞ ഗ്രാവായിട്ടും അതിനു കല്പിച്ചു് അംഗിരസ്യകളിടെ കമരയ വ്യാവസ്യാ നിയ്ക്കുന്നതാണു് നല്ലതനു ശ്രീ ലോഹഃ പാശതിട്ടിണം. അപ്പോൾ അംഗിരസ്യകളിടെ കമരയുടെ താല്പര്യമിതാകിം: ധർമ്മത്താ നേപ്പണമല്ലാതെ മന്ത്രാനാമല്ലും അംഗിരസ്യകളിടെ കമരയിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്നതോ. സാളഗ്രാമത്തെ വിശ്വവിന്നേൻ വിഗ്രഹമാ ക്ഷേമത്തോലെ ഗ്രാക്കാളെ ധർമ്മത്തിനേൻ വിഗ്രഹമാക്കുന്നു. അതു കൊണ്ടുതന്നുണ്ടായാണു് ഹിന്ദുക്കരാ ഗ്രാക്കാളെ പൂജിയ്ക്കുന്നതോ. ശ്രീ വശൻറെ വാഹനം കാളയാണല്ലോ. ദക്ഷമതിനേൻ മുലതപ്രത്യേകിൽ ശിവൻ സ്ഥിതിക്രമയ്ക്കുന്നവുനു സാരം. പണികൾ പ്രവേശായ വർദ്ധക്കാരാണു് അംഗിരസ്യകളിടെ ഗ്രാക്കാളെ മോഷ്ടിയ്ക്കുന്നതോ. “പണി” എന്നാൽ കച്ചവടക്കാൻ എന്നാണു് താല്പര്യം. കച്ചവടക്കന്നുമിതികൊണ്ടോ ഏതുവിധിത്തിലെക്കിലും ദക്ഷം സന്ധാരി യോക എന്നവനാൽ ധർമ്മപിന്നായല്ലും എദ്ദുംനിന്താഗതിൽ ലയിച്ചുപോകിം. ആ ധർമ്മപിന്നിൽ വീണ്ടും വരേന്നമെങ്കിൽ ഇംഗ്രേസ് രാംഗ്രഹംതന്നെ വേണം. ഇഷ്ടിനെ ചില സന്ധതികളാണു് അംഗിരസ്യകളിടെ കമരയിൽ അന്തിമച്ചിട്ടുണ്ടുന്നതോ. മന്ത്രാജ്ഞ ഉദാരിച്ചു ഇതിനെ ദീർഘിപ്പിയ്ക്കുന്നതോപരിയ്ക്കുന്നല്ല. ആദ്യത്തെ അശ്വകത്തിൽ 5-ാമത്തെ അധ്യായത്തിൽ ആദ്യത്തെ സൂക്തം; മുന്നാമത്തെ അശ്വകത്തിൽ 4-ാമധ്യായത്തിൽ 14-ാം വർദ്ധത്തിൽ 13-ാം ഔദ്യോഗിക്കത്തിൽ ആ സൂക്തം കഴിയുന്നതുവരെ; പ്രക്രാമത്തെ അശ്വകത്തിൽ 2-ാമത്തെ അധ്യായത്തിൽ 15-ാം വർദ്ധംതൽ നാലു വർദ്ധം—ഈ ലാംബക്കാളെയെല്ലാം വേദത്തപാനേപ്പണക്കത്തുകിടക്കാ വായിച്ചുന്നാക്കുന്നതാണു് അവർക്കു് അംഗിരസ്യകളിടെ ഗ്രാക്കാളിടെ അംഗപ്പണം ധർമ്മത്തപാനേപ്പണമാണുന്നു് ഏഴുപ്പത്തിൽ സൂക്ഷ്മമാകിം. വെവലിക്കസങ്കേതങ്ങളെ ഇന്ത്യിയം പറയുവാൻ തുടക്കിയാൽ ഇതു ദീർഘിച്ചുപോകിം. ആദ്യത്തെ അശ്വകത്തിലെ രണ്ടാമധ്യായത്തിലും ആദ്യത്തെ സൂക്തത്തെ ശ്രീ അരവിഗിരി സവിസ്തുരം വ്യാവസ്യാനിച്ചിട്ടിണം. ഔദ്യോഗിക്കത്തിലെ അശ്വകത്തിലുംതും. മാനധ്യാവസ്ഥയിൽനിന്നു് ഇംഗ്രേസ്

സ്ഥാന പ്രാപിജ്ഞനതിനായുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാണ് ആളുകളിൽനട സ്വരൂപം കാണിയ്ക്കുന്നത്. പറമ്പിപ്പുചന്ദ്രപോലെ വൈദികസന്ദേശത്തിനാവും വേദാത്മചിന്തകനും അത്യാവശ്യ മനസ സാരം. ഇന്നീ യജ്ഞത്തപ്രമാണെന്നെന്ന നോക്കാം.

“സോമപാദാത്തിലുണ്ട് അജ്ഞത്തപം സ്ഥാനിക്കേബാധി നാത്. ലഹരിയണ്ഡാക്ഷന ചില ലതകളെ ഇടിപ്പുചിഴിഞ്ഞ കിടിയ്ക്കുക ആരുഹാക്കെട യജ്ഞത്തിൽ പ്രധാനമായിത്തന്നു” ഇതു രത്തിലുണ്ട് സോമപാനഭ്യന്തക്കുറിപ്പു പാശ്വാത്യനാർ വ്യാവസ്ഥാ നിയ്ക്കുന്നത്. ഇന്ന ധാരണകളിൽ ഉപദോഷിയ്ക്കുന്ന സോമ ഒരു ലഹരിപദാത്മമല്ല. ആത്പര്യിക്കാതീടു രണ്ട് തവണ സോമ പാനംചെയ്യുവാൻ അവസ്ഥയുണ്ടായ എന്നിയ്ക്കു സോമ ഒരു ലഹരിപദാത്മമല്ലെന്ന് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ലത യല്ലാ സോമ ഏനും ആഗ്രഹപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ലത യല്ലാ സോമ ഏനും ആഗ്രഹപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 3-ാമധ്യാത്മതിൽ 20-ാമത്തെ വർത്തനിലെ 3-ാം 4-ാം ആക്രക്ഷിക്കേണ്ട താല്പര്യം താഴെ ചേക്കാം:—

“ലതാതുപമായ സോമയെ ഇടിപ്പുചിഴിയുന്നവൻ താൻ സോമപാനം ചെയ്യുന്നതായി വിചാരിയ്ക്കുന്നു. അഥാവാകിരാ അറിയുന്ന സോമയെ ഭ്രംഭാക്രതിലുള്ളവരാകുംതന്നെ ചാനം ചെയ്യുന്നില്ല. സൂചകങ്ങളായ പ്രവർത്തകളെക്കാണ്ട് മറ ജ്ഞപ്പെടുന്നതും ഗസ്യപ്പുക്കാരാൽ സംരക്ഷിക്കുപ്പെടുന്നതുമായ സോമ, ലതാതുപമായ സോമയെ ഇടിപ്പുചിഴിയേബാരാ ആ ശബ്ദം കേടുന്നില്ലെന്നും. ആ വാസ്തവമായ സോമയെ ആക്രക്ഷം പാനംചെയ്യുക സാഖ്യമല്ല. ആഗ്രഹപ്പത്തിലെ 9-ാമത്തെ മണ്ഡലം മഴുവൻ, അതായത് ആഗ്രഹപ്പത്തിനേൻ്റെ ഏകദേശം അരയ്ക്കാൽ ഭാഗം മഴുവൻം, സോമയെ സൃതിയ്ക്കുന്നതാണും. മറ്റൊരു മണ്ഡലം സോമയെ സൃതിയ്ക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങൾ കുറെയെല്ലാം മാറ്റുന്നുണ്ട്.”

“സോമഃ പവതേ” എന്ന തുടങ്ങിയ മന്ത്രത്തിനേൻ്റെ താല്പര്യം ഇതാങ്കനാഃ: മുന്ന ലോകത്തെയും മുന്ന ലോകങ്ങളിൽനട പ്രധാന ആവത്കളായ അഗ്നി, ഇസ്തൻ, സൂര്യൻ ഇവയേയും ബുദ്ധിയേയും വിശ്വവിനേയും ജനപ്രിയയ്ക്കുന്നതു സോമയാണെന്നു പറയുന്നു. സോമയെ അസാധാരണിക്കിയിൽ വണ്ണിയ്ക്കുന്ന അഭ്യന്തരം മനു പാളിക്കുന്ന സാരം. സോമ ഏനു ശബ്ദത്തിനും ഉമ്മോട്ടുടടി വത്തിക്കുന്നതെന്നും അതുമാറ്റുന്നും. ഉമ എന്നാൽ മായയാണെന്നു കേന്നാപനിഷത്തിൽ കാണുന്നു. മായയാക്കനു ഉപാധിയേംടു

കൂടിയ ആത്മാവുതനെന്നയാണ് സോമയെന്ന വിചാരിക്കാം. യാഗങ്ങളിൽ സോജലതയെ ഇടപ്പെടുപിടിഞ്ഞരിച്ചു പാൽ ദത്താധിവായല്ലോ ചേത്തു സംസ്കരിക്കാവെണ്ടും. ഇത്തിനെ സംസ്കരിക്കുന്നതിൻറെ താല്പര്യം ഒരോ ജീവാത്മാവിലും മായാബ്ദി സ്വന്തത സംസ്കാരംമുലം വേർപ്പെട്ടതെന്നെന്നുമെന്നുണ്ട്. അപ്രോഡി സോമാഹ്ലതി, സോമപാനം എന്നാളുതിനെന്നുയെല്ലോ ദിവ്യ താല്പര്യം ആത്മസാക്ഷാളിയാവും അതിനും ശ്രദ്ധവുമാകുന്നു. ആത്മസാക്ഷാളിയാരത്തിനെന്നു ഉപാധിജ്ഞിടുന്ന ശാഖിനായമാണ് സോമധാരമെന്ന ചുരുക്കം. നമ്മുടെ വൈദികക്രിയകളിലെല്ലോ റാഗ്രഡിഷഭായ ചീല തത്പരാജിംഖം. ദിവസേന മുന്നു സാധ്യകളിലും ചെങ്ഗുണ്ടായ സാധ്യാവാദനത്തിൽ റാഗ്രഡിഷമായിക്കിടക്കുന്നതും ഏല്ലാ പ്രവൃത്തികളെല്ലും ഇംഗ്രേസ്പ്രാഥം ചെയ്യുക എന്നാളുതാകുന്നു. മനുഷ്യരാജാക്ഷണി തല്ലാലും അവസരമില്ല. സത്യസംഗത്യാഗത്തിനും ഉപാധിജ്ഞാനംും വൈദികക്രിയകളും. അവയിൽ പ്രധാനമായ സോമധാരം ആത്മസാക്ഷാളിയാരത്തിനെന്നു ഉപാധിജ്ഞം ശാഖിനായബുമാകുന്നു.

യാഗങ്ങളിടുന്നും വിഗ്രഹാരാധനകളിടുന്നും മുലതപ്രം ഒന്നു തന്നെന്നയാണ്. ആദിശക്രംചാരുൾ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നതും വിഗ്രഹാരാധനയുടെ മുലതപ്രത്യേകത കാണിയ്ക്കുന്നതുമായ “സപര്യാവ്യദിയം” എന്ന ചെറിയ പുസ്തകത്തിൽ ആരെപ്പൂജിക്കുന്നു, ആർ പൂജിക്കുന്നു, ഏതുകൊണ്ടു പൂജിക്കുന്നു എന്നാളുതിനെന്നപുറാറി ഇഷ്ടിനെ പറയുന്നുണ്ട്:

“പൂജയോ ഭവാനിയോപഹാരഃ
പ്രത്യക്ഷിഃ കാലതനഃ സപയം ച കര്ത്താ
ഹവനാദിഷ്ട സാധ്യതാ ച കര്ത്തഃ
ഹലഭാക്ഷതപ്ര വേത്യപാധിക്കോൽ.”

—പരമാത്മാവിനെ പൂജിക്കുന്നു; മായയാകുന്ന പ്രത്യക്ഷി നിവേദ്യം ദത്തലായ പൂജാപാകരണാഭ്യാസിയിൽനിന്നുണ്ട്. കാലമാകുന്ന ഉപാധിയോടുകൂടിയ പരമാത്മാവുതനെന്നയാണ് പൂജയുടെ കര്ത്താവം. മാധ്യമധ്യമായ പ്രത്യക്ഷിയെ ഇംഗ്രേസ്പ്രാഥിച്ചു താനും ഇംഗ്രേസ്പ്രം കണാക്ക എന്നാളുതാണ് വിഗ്രഹാരാധനയിലെ അവസരാനത്തപ്രം. ഈ തത്പരത്തും ഭ്രാഹ്മണങ്ങളിലും കാണാം.

ആശപലായനശാഖകാക്കട ബ്രഹ്മണാഥരാമാത്രമേ ഇഷ്ടിക്കി വന്ന പഠിയ്ക്കാൻ സാധ്യിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതിനെ അവലംബിച്ചാണ് ഉപ്പോൾ ഇവിടെ അഗ്രത്തപ്പോറി പറഞ്ഞതെന്തല്ലോ. ജൈമിനി യുടെ പുർണ്ണമീമാംസഘ്നം വ്യാസന്റെ ബ്രഹ്മസ്തതിനും (ഉത്തരമീമാംസം) രാഖ്യം പകല്പമെന്നപോലെ വ്യത്യാസഭാണ്ഡനം⁹ ഒരു ധാരണ പരശ്രീയജ്ഞം¹⁰. വാസ്തവം റോക്കിങാൻ ഇപ്പോൾ വ്യത്യാസ മൊസമില്ല. സാംഖ്യവും ഫോർമും കനാതനെന്നയാണെന്നു ശ്രീത തയിൽ പാര്യന്തരപോലെ പുർണ്ണമീമാംസയും ഉത്തരമീമാംസയും കനാതനെന്നാണ്. പുർണ്ണമീമാംസ ഉത്തരമീമാംസഘ്നിക്കും ഒരു മാസ്ത്രമാണ്. സാധ്യാരണക്കാക്ക്¹¹ ആത്മചിന്തയ്ക്കും ആദ്യത്തെ നിലയാണ് സോമയാഗം. സപ്തംഗം എത്രനാൽ സ്ഥലമില്ല. സുഖവിശേഷമാണ് സപ്തംഗം പാര്യന്തരം. ഉദ്ദേശം, കർത്താ വിന്റെ മാനസികനില, പ്രവൃത്തി നിവൃത്തിക്കാനും അധ്യാത്മം, ഇവരെ ആഗ്രഹിച്ചു ഫലത്തുമായി സപ്തംഗം അപ്രാപ്യക്കിൽ സുഖവിശേഷത്തിനും ഭേദംബന്ധന സായനാം പാലേഛത്തും പാര്യന്തരിട്ടണെ. സംഹിതയിൽക്കൂടെ വേദാന്തത്തിലേയുള്ള പോക്കണ്ണതാണ്¹². സംഹിതയെ ഉപേക്ഷിച്ചാണ് ഇന്ന വേദാന്തത്തിലേയുള്ള സാധ്യാരണ പ്രവേശിക്കാറെന്നു. മനുമെന്നാൽ മനസാധാരണമാക്കുന്നു. ആത്മസാക്ഷാല്പാരത്തിനു മനനം അത്യാവശ്യമാണെന്നും ഉപനിഷത്തിലുണ്ട് പാര്യന്തരണെ¹³. ഗ്രാക്കലത്തിൽ വേദാധ്യാത്മനും ചെയ്യുന്ന കാലത്തു് ഉപനിഷത്തും അധ്യയനം ചെയ്യുന്നതുമനും മന പാര്യനും. ഉപനിഷത്തിൽ പാര്യനും മനസത്തെ സംഹിതാമാസ്ത്രത്തിലുണ്ട് നിവൃത്തിക്കേണ്ടതു ഗ്രഹണമണി ചുമതലയാണ്¹⁴. അങ്ങിനൊരും നിവൃത്തി ഒരേനിന്നും സോമയാഗം. വിഗ്രഹാരാധനയിൽ ഇംഗ്രഹിക്കുന്ന പുജകനും കനാഞ്ഞുനു ദന്ത കാണിച്ചുവാലും. ഇതു പോലെ ധാരംബചയ്യുന്ന കർത്താവിനെ വേദതാത്മകാക്കിപ്പുറ ദന്ത ബ്രഹ്മണാഥരാമാഥിഥുണെ¹⁵. കമ്മകാണ്ഡം നിസ്സാരമെന്നാവെച്ചു തമിളുക്കു¹⁶. സംഹിതയിൽ കേതിയുള്ള പ്രസക്തിയിലേന്ന ചീലർ പാര്യാദണി¹⁷; അതു ശരിയല്ല. “ബ്രഹ്മസ്തേ പ്രമമം” എന്ന മനുഷ്യിൽ ഇണിനൊ പാര്യനും—ഇന്ന വാക്കിനും ഇന്നതാണ്¹⁸ അത്യമെന്നു ധരിച്ച ചീലത്തെന്തല്ലോ പാര്യനുത വേദത്തിന്റെ ആദ്യാഗംമാത്രമാണ്¹⁹. വേദമാക്കുന്ന ഗ്രാഹയിൽ കളിച്ചുകിട ക്കുന്ന ആ ദിവ്യത്തെത്തു പ്രേമംകൊണ്ടുനാത്രമേ അറിയുവാൻ

സാധിയ്ക്കുന്നവെന്ന വ്യക്തമായിപ്പറയുന്നണണ്^o. ശ്രൂതിപ്രതിപാ ഒക്കണളായ അനേകം മനുഷ്യരെ വേണമെങ്കിൽ ഉഭാഹരിക്കാവുന്ന താണ്^o. ചീല ജീവിതവശങ്ങളെള്ളടി കാണിച്ചു^o ഇതു അവ സാനിപ്പിക്കുന്നു.

അലസജീവിതത്തിൻറെ നിദ്ര, ഏകമത്യത്തിൻറെ ശ്രവശ്യകത, ഇശ്ശപരനെന്നും സഹജിവികളെയും പോഷിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് ജീവിയ്ക്കുന്നതിൻറെ ശ്രേഷ്ഠത—ഇങ്ങനെ പലതും ഏഫഹിക്കജീവിതത്തെ നന്നാക്കാവാൻ വേണ്ടതാണെല്ലാ. ഈ പറ എത്തവണ്ണുണ്ടും വേദങ്ങളിൽ നല്ല പ്രാധാന്യം കാണാണെന്ന്^o. ത്രിവിധികരണങ്ങളിൽ ഏഫക്രതെ സർവ്വാനുഗാ പ്രശംസിക്കുന്നണണ്^o. “ഉദ്ദേശാവി, പ്രയാവി, പ്രമഗദ” ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങൾക്കും കാണിയ്ക്കുന്നതും^o കൂടിയ്ക്കുന്നു.

വാക്കിലോന്നു^o; പ്രവൃത്തിയിൽ മരാനാനു^o; നാസ്തിക വാദംചെലും— ഈവക പ്രവൃത്തികളിലെപ്പുട്ട് കച്ചടവേഷധാരി കളെ വേദങ്ങളിൽ കഠിനമായി നിന്നിക്കുന്നു. ലോകത്തിനും അസഹ്യമായ ഉപദ്രവങ്ങളിലോകത്തീക്ഷ്ണന സ്രൂക്കലപ്പോലും ഹിംസിക്കേണമെന്നു വസിപ്പിക്കുന്നു മന്യലത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യകൊണ്ട് പറയുന്നണു^o. ശ്രീരാമൻ താടക്കായ വധിച്ച; ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഷൂതനായ ഹിംസിച്ചു. ആരാധാല്യം ഭക്ഷണം ഹിംസിക്കുന്നുമെന്നു വേദങ്ങളിലും പുരാണങ്ങളിലും കാണാം. പതിപ്രതയായ സ്രൂതേപ്പോലെ അശ്വിനിഗ്രഹവാൻ പരിത്രാലുന്നനാക്കുന്നവുന്നു. പരാശരൻറെ ഒരു സുക്തത്തിൽ കാണാനു. പാതിപ്രത്യത്തിനു മഹത്തായ വില ആശിമാൻ കല്പിക്കുന്നവെന്നു പറയുണ്ടതുള്ളൂ. മ്രൂഹമഹരൂനിജ്ഞയില്ലാത്ത പുരാണമാരെന്നും അഡിക്കേഷ്വപിയും നാണു^o. ധമനിയമാറികളിൽ കാരാന്നിന്നുണ്ടും ആവശ്യകതയും കാണിയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യരുമാണു^o. മനുഷ്യരെക്കൊണ്ട് സുചിത്തങ്ങളായവയെ ദേശകാലങ്ങൾക്കു യോജിയ്ക്കുന്നവിയം കൂടിച്ചേരുത്ത് മുതിയതാണു^o ധമ്മംശാസ്ത്രം. പുരാണം, ധമ്മംശാസ്ത്രം—ഈവ യെല്ലാം വേദമൂലകങ്ങളാണെന്നു പറയാറണു^o. ഈ വേദമൂലക ത്രപത്മങ്ങൾനെന്നെന്നുള്ളതുതിനെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രം ചിന്തിയ്ക്കുന്നു. ഈ ചിന്തയിൽ അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടു^o. ഗൗതമധർമ്മംസ്ത ത്രിന്നെന്നു വ്യഥപ്യാതാവു പറയുന്നതാണു^o നല്ലതെന്നു തോന്നും:—

അവധിവാദങ്ങളായ വേദങ്ങളിൽനിന്നും മനുഷ്യരുമാണുകുട്ടിനുവയെ ആസ്ത്രമാക്കിയിട്ടാണു^o ധമ്മാധമ്മങ്ങളെ നിന്ന്

യിരുന്നതോ. ഫ്രേഗ്രാമം മുതലായ പഴയ മഹാബലിക്കണ്ഠം പിന്നീടോ ഓരോരോ കാലത്തുണ്ടായ മതസിലഭാഗത്തുകളം യോജി പുണ്ണിപ്പുന്ന് ഒരു തൃട്ടർ പറയാറണ്ടോ. ഈ വിഷയത്തിൽ ശ്രീ അരവിന്ദൻ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:—

ബീജത്തിൽ പിന്നീടുണ്ടാകാൻ പോകുന്ന മഹാവുക്ഷം ലയിച്ചുകിടക്കുന്നതുപോലെ ഫ്രേഗ്രാമി പഴയ മഹാബലിൽ പിന്നീടുണ്ടായ മഹാവിഭ്യമ്പിലഭാഗത്തുകളും ലയിച്ചുകിടക്കുന്നു. ബീജം വുക്ഷമായിത്തീരോന്നുമെങ്കിൽ ബീജത്തെ ഭൂമി യിൽ കൂഴിച്ചിട്ടുക; ശൈത്യാഘ്നം വേണ്ടവിധി ഉണ്ടാവുക—ഇങ്ങിനെ പലതുടുണ്ടായാലും ശാത വുക്ഷമായിത്തീരുകയുള്ളൂ. മഹത്തുപോലെ മഹാബലിലും തത്പരാളു കാണാവാനും ചീല ഉപകരണങ്ങൾ ആണും. അപാരമായ ഇംഗ്രേസിലും, തപസ്സും, ആലോചനാരഹത്തി, ഡാമ്പിക്കുന്നായി ലോകവാനകൾ ഉണ്ടാകുന്നുമെന്നും ഭോധം—ഇങ്ങിനെ പലതുമാണു് മഹാവംതത്പരിപ്രീതിയുള്ളൂ മുഖ്യാപകരണങ്ങൾ. ആ ഉപകരണങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കാതോടും മഹാബലിൽ അമ്പവിശേഷങ്ങൾ കണ്ടുടരും. മഹാബലിടും പുരാണങ്ങളിടും യോജിപ്പിന്നെപ്പറ്റി ഒരു ഉഭാവരണം പറയാം.

വിശ്വവിന്ന വേദങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യമുണ്ടുപോലും പാശ്വാത്യം മറഞ്ഞ പറയാറണ്ടോ. “വൈക്കുത്തിൽ അനന്തരായിയായി ശംഖചക്രശാപത്താരിയായി വിശ്വ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു” എന്നീ തുണിനെയാണു് പുരാണങ്ങളിലും മറഞ്ഞ വണ്ണിക്കാരജുന്നതോ. ഇതു രത്തിലും വണ്ണന വേദത്തിലില്ല. ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതി വിശ്വവിന്നയീനമാണെന്നും പുരാണത്തിൽ കാണാം. ആ വിഷയത്തെ വേദങ്ങൾ വേറും ഒരു ഒരു വിധത്തിൽ പ്രകടിപ്പിയുന്നു. വിശ്വ ശിപിവിഷ്ടനാണല്ലോ. ശിപിവൈന ശബ്ദത്തിനും രഫ്റ്റി യെന്നാണു് അത്യം. സുരൂരഫ്റ്റി മുതലായവയ്ക്കു ലോകത്തിന്റെ നിലനില്ലിൽ മുധാനമായ ഒരു പക്ഷങ്ങളും റവ്യൂഷപ്പുങ്കൾ പറയുന്നണണ്ടുണ്ടോ. ഇവ രഫ്റ്റികളിലും ശക്തി വൈശ്വവശക്തിയാണു്. സ്വഷ്ടിപ്രതിപാദകസ്തുക്കത്തിൽ ലോകാല്പത്തിക്കും രഫ്റ്റിക്കും ഏവശ്യമാണെന്നു സ്വച്ചിപ്പിയുന്നു ഭാഗമണ്ഡം. പണ്ടത്തെ ഫ്രൈമാക്സ് Cosmic Raysനെപ്പറ്റാറുമ്പോലും ഭോധ മണിക്കായിരുന്നുവെന്നു വിവേകാനന്ദസ്വാമിക്കരാം ഒരവസ്ത്രത്തിൽ പായുകയുണ്ടായെന്നു കേട്ടിടുണ്ടോ. വിശ്വസഹാപുനാമത്തിൽ

“മരീചി” എന്ന ശബ്ദത്തെ വിഷ്ണവരൂഹമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. (മരീചിത്തമനി) “ഗണ്ണിനേമി” എന്നും വിഷ്ണവരൂഹമായി സമാനനാമത്തിൽ കാണാം. രഘീകളെ വേണ്ടവിധം പ്രവർത്തി ദ്രീക്ഷനാവൻ എന്നാണ് ഗണ്ണിനേമി എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം. വൈഷ്ണവസ്വക്തവാദം അല്ലെങ്കിലും ഉള്ളിട്ടി. ഉള്ളവയെ പരിശോധിച്ചാൽ വിഷ്ണവിന്റെ പ്രാധാന്യം വേദങ്ങളിലും കാണാം. മനുഷ്യരെ അധികം ഉല്ലഭിച്ചും ഇതു ദീർഘിപ്പിക്കുന്ന നിലപാതയാണ്. ഏകിലും ഒരു വാക്കുള്ളടി പാഠത്തും ഇതവസാനിപ്പി ചെട്ടു.

ഈപ്പോൾ നമ്മൾ സപാതരൂപം കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഭാരത ത്രിന്ദിന നായക്കും അധികാരിയിൽ ഇന്നു പലതും പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. വൈദികത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണാരംഭത്തയും അത്തുടർന്നുള്ള ഒന്നാക്കണംതോന്നാം. ഏല്ലാറിനം പ്രവൃത്തികൾ വേണം. വൈദികയർമ്മത്തിന്റെ പൂജയിൽ ഭവസ്പദം സ്വത്തുക്കളെ വിനിയോഗിക്കുന്നതു ധർമ്മവും, പണ്ടുള്ളവക്കുടെ ഉദ്ദേശവുമാക്കാം. പണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം പ്രാദയൻ ദരിദ്രനാരാണാം. മഹത്തായ ഒരു വൈദികക്കലാഭവിയും അതുവരുത്തുമാണും ഇന്നു നമ്മൾക്കുള്ളതും. വേദങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുകൾ, ബ്രഹ്മണാശാരം—ഖവയെ ദോജിപ്പിച്ചു പഠിയ്ക്കുവാൻ അനേകം വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങൾ വേണിവായം. സംസ്കാരത്തിലും നവീനവിദ്യാഭ്യാസത്തിലും നൈപുണ്യം നേടിയവരെ വൈദികഗവേഷണത്തിനേന്നേപ്പുട്ടുന്നതു നന്നാക്കിരിയ്ക്കും. ഇക്കാര്യത്തിൽ പൊതുജനങ്ങളുടെക്കൂട്ടം ഭവസ്പദം വകുപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ശ്രദ്ധ പതിയുവാൻ ആഗ്രഹിയന്നാവിനോടു പ്രാദർശിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതും ശാഖവസാനിപ്പിയ്ക്കുന്നു.

‘എല്ലാവക്കുടുംബം അന്തഃകരണാത്ത ഇംഗ്ലേഷ്യലൈഡുകൾ മംഗളമായി പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നു.’

[കലേജിയിലെ ശ്രീസമുദ്രജ്ഞയന്തിയാഭ്യൂഷണലൈഡുകൾ ഒരു പ്രസംഗം—1952]

പുര്യമീമാംസചീതകർ

ജൈമിനിസ്മരണങ്ങളിലെ ചീല വാദങ്ങൾ

ഒരുവിശ്വപരിഹാരത്തിനാം ഇഷ്ടപ്രാപ്തിയോദ്ധള മാർഗ്ഗങ്ങളെ
കാണിയ്ക്കുകയാണ് വേദംകൊണ്ട് ചെയ്യുന്നതെന്നാണ് ആചാര്യ
ധാരകട മതം. ഇഷ്ടാനിഷ്ടപ്രാപ്തിപരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ പ്രവൃത്തി
മാർഗ്ഗവും നിപുത്തിമാർഗ്ഗവും (അഞ്ചാനമാർഗ്ഗം) ആകന്ന. പ്രവൃത്തി
മാർഗ്ഗപരമായ വേദാത്മചീത പുര്യമീമാംസയിലും നിപുത്തിമാർഗ്ഗ
പരമായ വേദാത്മചീത ഉത്തരമീമാംസയിലും ചെയ്യുന്ന. പുര്യോത്തരമീമാംസകളെ മീമാംസ എന്നാം വേദാന്തം എന്നാം
അമാക്രമം പറയാറണു്. ഈ റണ്ട് ശാസ്ത്രങ്ങളെപ്പറ്റി ഗ്രന്ഥ
ങ്ങൾ അനേകം ആചാരികൾ ഏഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നീരുന്നാലും മീമാംസ
യുടെ ശുഭികർത്താവാൻ ജൈമിനിയേയും, വേദാന്തത്തിന്റെ
ആചാരികർത്താവായി വ്യാസനേയും കരത്തുണ്ട്. ജൈമിനിയുടെ ചീല
അഭിപ്രായങ്ങളെ കാണിക്കണമെന്നെ ഇവിടെ വിചാരിയ്ക്കുന്നുള്ളൂ. ജൈമിനി
എവിടെ, എത്ര കാലത്തു ജനിച്ച എന്നു പറ
യുവാൻ സാധിയ്ക്കുകയീല്ല. ശ്രൂപമാവിശ്വാസ നാലു ദിവഞ്ഞളിൽ
നിന്നും നാലു വേദങ്ങൾ ഉണ്ടായി എന്നാം, സാമവേദത്തെ
ശ്രൂപമാവത്തെന്ന ജൈമിനിക്കു് ആദ്യം ഉപദേശിച്ചു എന്നാം പുരാ
ണങ്ങളിൽ കാണുന്ന. ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിടെ ദിവ്യാത്മം,
കേരാക്ഷന്ന അത്മമല്ല എന്നുള്ള വാസ്തവാഡിപ്രായത്തെ ആസ്ത
മാക്കി ആലാചിക്കുന്നുണ്ടും ജൈമിനി, ചരിത്രപുസ്തികളായ

ങ്ങ വ്യക്തിയല്ലെന്നും തോന്തിപ്പോകാം. ജൈമിനിസുത്രം എന്ന നാമധേയത്തിൽ ഇന്ന കാണുന്ന മീമാംസാസുത്രങ്ങൾ യാഗ ശഭ്ദലിപ്പംബന്ധിച്ച ചില സിഖാന്തങ്ങളെ പറയുകമാത്രമല്ലാ ചെയ്യുന്നതെന്നും ഇന്നത്തെ പണ്ഡിതന്മാർപ്പോലും ആ സുത്രങ്ങൾ തീർന്നുനിന്നു ചിലതെല്ലാം പഠിയ്ക്കുവാനാണെന്നും കാണിക്കുവാൻ ചില ഉദാഹരണങ്ങളെ താഴെ ചോക്കുന്നു. അതോടുകൂടി ഡിവ് പഠനങ്ങളുടെ കൂടുതൽ മീമാംസയുടെ നില എന്നെന്നും കാണിക്കാം.

സുത്രങ്ങളുടെ സംഖ്യയെ മേഖലാവു എന്ന വാക്യം കാണി ആകുന്നു: ശാതാധത് 2745. അധികരണസംഖ്യയെ കാണിക്കുന്ന വാക്യം സന്നിധി ഏന്നാക്കുന്നു: 907 എന്ന രാല്പര്യം. ഒരു പ്രപക്ഷത്തോടുകൂടി ഒരു സിഖാന്തത്തെ സാധിയ്ക്കുന്നതിനും അധികരണം എന്ന പേര്. ജൈമിനിയുടെ സുത്രപ്രകാരം 907 വിഷയങ്ങളെ ചിന്തിച്ചു അവയിൽ ഇങ്ങനെ സിഖാന്തം ഉണ്ടാകുന്നു. ലോകന്യായങ്ങളെ അനുസരിച്ചിരിക്കും ഇവ സിഖാന്തസ്ഥാപനം. ധാരാഭികളിലൂപ്പു വിഷയങ്ങളുമാത്രമാണു് മീമാംസകാണ്ട ചിന്തിയ്ക്കുന്നതെന്നു് എല്ലാവക്കും തോന്തന്താണു്. പങ്കു ആ ചിന്തനം ലോകന്യായങ്ങളെ അനുസരിക്കും നാതകാണ്ടു് അവയിൽനിന്നും പലതും ഗമിപ്പുകൾ ഉണ്ടാകും. ആധാരം എന്ന ക്രിയയിലൂപ്പു സാമഗ്രാന്തിരൈപ്പുറിയുള്ള സിഖാന്തത്തെ നോക്കു. ഔദ്യോഗികമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പദ്ധതിയും യഥാദ്വൈതമന്ത്രം പുലേണ്ടും ഉപാംഗ്രഹസ്പരിതിലും സാമഗ്രാന്തതെ ഉച്ചസ്പരിതിലും ഉച്ചരിക്കേണ്ടാമെന്നു സാമാന്യനിയമംണു്. പങ്കു ആധാരത്തിലൂപ്പു സാമഗ്രാന്തം ഉപാംഗ്രഹസ്പരിതിലാണു്. ഇതിനും കാരണ മുണ്ടു്. ആധാരത്തിൽ ചൊല്ലേണ്ടതായ സാമം ഉച്ചസ്പരിതിൽ ചൊല്ലേണ്ടതായ സാമവേദത്തിലാണെങ്കായിട്ടുള്ളതു് എന്നീരുന്നാലും ഉപാംഗ്രഹസ്പരിതിൽ ചൊല്ലേണ്ടതായ യഥാദ്വൈതത്തിലൂപ്പു വിഡിക്കൊണ്ടാണു് ആധാരത്തിൽ സാമധാന്തായതു്. അതുകൊണ്ടു് ആധാരത്തിലെ സാമം ഉപാംഗ്രഹസ്പരിതിൽ ചൊല്ലുന്നും. കരാഴ്ചയുടെ ആചാരവിചാരണങ്ങളിൽ മുത്രേക്കത ഉണ്ടാവുന്നതു് അധാരത്തെ ജനനത്തെ അവലംബിച്ചപ്പും; ആരാധന രക്ഷകാണ്ടം ശാക്ഷികാണ്ടമാണോ അധാരാ വളക്കന്നതു്, ആ രക്ഷാശിക്കും കത്താവിശ്വാസം ആചാരവിചാരണങ്ങളെ അവലംബിച്ചായിരിയ്ക്കും അധാരത്തെ ആചാരവിചാരണങ്ങൾ മുപീകരിക്കുക. ഇതുപോലെ

ആധാരത്തിലുള്ള സാമത്തിനു ഉപയോഗം സിലെപ്പിച്ചു തജ്ജാവേദത്തിലെ വിധിക്രൈക്കാണ്⁹. അതിനാൽ യജുർവ്വേദസ്വരം മായ ഉപാന്തസ്വരം ആധാരത്തിലെ സാമത്തിനു സിലെപ്പിയുള്ളൂണ. എത്ര ജാതിയിൽ ജനിച്ചാലും വേണ്ടില്ല, ജനിച്ച ഉടനെ ആ കട്ടിയെ ആർ കൊണ്ടപോയി വഴിത്തന്നു, ആ വഴിത്തന്നുവെൻ്റെ ജാതിയായിത്തുണ്ടാണെങ്കിൽ ആ കൂട്ടി എന്ന പറയാവുള്ളതു് ഈ സാമാന്യ ഗൃഹത്തെ ആസ്ത്രമാക്കേണ്ടാണു്. ഈ ഗൃഹത്തെ അല്ലാംകൂടി വിശാലമാക്കിത്തീക്ഷ്ണപക്ഷം അറുമതക്കാരെ ഹിന്ദുമതത്തിൽ ചേക്ഷണവാനോ, അധികിൽക്കുത്തരെനുവെച്ചിട്ടുള്ളവരെ സവണ്ണജാതി കളിൽ എത്ര ജാതിയും ആക്കിത്തീക്ഷ്ണവാനോ വിരോധമാക്കുന്ന വരുന്നതാണു്. അങ്ങിനെ വരുത്തേണ്ടതുമാണു്. രാജ്യസംബന്ധമായി ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം.

വിശ്രാജിതു് എന്ന ചേരായ ഒരു ധാരം ഷണ്ഠതിയണാക്ഷേ വിധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ ധാരം ചെയ്യുന്നവസരത്തിൽ രാജാവു സ്വീസ്വരൂപം ഭാഗംചെയ്യുന്നും. ‘വിശ്രാജിതി സപ്തം ഭാതി’ എന്നാണു് വിധി. രാജ്യം, ഭൂത്യാർ ഇപ്പാർക്കിൽ സ്വീസ്വരാഗത്തിനെന്നു കൂട്ടത്തിൽ ചേരുന്നേണ്ടു എന്നാലോചിച്ചു് അതിനു ഇംഗ്ലീനു സമാധാനം പറയുന്നു: ‘ന ഭൂമിഃ സപ്താം പ്രത്യവിശിഷ്ടത്പാർ.’ ഭൂമി രാജ്യവാസികളായ ഇന്നാഞ്ചുട്ടെന്നാണു്. അതിനാൽ രാജ്യം ഭാഗംചെയ്യുവാൻ രാജാവിന്നായിക്കാരമില്ല. മനം ഷ്യന്ന് സപത്രാനുന്നാണു്. ഒരു മനംഷ്യനു മഹാായവുനെ ഭാഗം ചെയ്യുവാൻ പാടില്ല. ഇംഗ്ലീനു ഭൂത്യാർന്നതേയും ജൈമിനി നിവേദ്യിക്കുന്നു. സപസന്ധാദ്യമായ ധനംമാത്രമാണു് സ്വീസ്വരാഗത്തിനു ഏകാനു എടുവാൻ സിലുംതിയുള്ളുന്നതു്. ഹിന്ദുരാജാക്കന്നും പണ്ഡിക്കാലത്തു തഥാളിടെ രാജ്യത്തെ സ്വന്തം ജനസ്വത്തു പോലെ ഭാവിച്ചിരുന്നവെന്നും മറ്റും ചരിതർ പറയാംണു്. അങ്ങിനെ രാജാക്കന്നും വിചാരിച്ചിരുന്നവെക്കിൽ ആ വിചാരം ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനമാണു്, നിശ്ചയം. സജ്ജന്മാരെ രക്ഷിയുള്ളുകൾ, മുഖ്യന്മാരെ ശാക്ഷിയുള്ളുകൾ ഇതുമാത്രമാണു് ശാസ്ത്രപ്രകാരം രാജാവിന്നാഞ്ചു അധികാരം ജൈമിനിയുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം രാജ്യം പെണ്ണരഹാങ്കെടുപ്പുന്നു.

സദഭായത്തിൽ സ്രൂക്കളിടെ നില എന്നതാണെന്നു നോക്കാം. ധാരകരുത്തപു സ്രൂക്കിയുണ്ടും പുതഞ്ചന്നേം പ്രത്യേകമില്ലാ. ഭാവതിമാരിലാണു് ആ കഞ്ഞത്തപു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. സ്രൂയും പുത-

எனக் காரோ அல்லது என்னால் அவர் ரண்டு சேர்ந்தாலே ஒரை பூஜ்யவுக்கு அதுக்குத் தீடி ஏற்றுமானால் பூஜ்யமீமாங்ஸா ஸிலூக்காந். வேளால்யூயங் அதாயது பிழைத்துப்பாஸ், யாகாடி ஸ்த்ரிக்கும் செய்க, முஹம்பாதுமதிலித்தொ ஸத்திவிதீஷ்டு டா வராதெகாசிக்கை—இதெல்லாம் ஏல்லாவதுக்கேடும் காத்துவுண்ணல்லா க்கா. பூஜ்யஸ்வாதங் கை புஜ்யாத்மமானா. அதெல்லாதெ யம்மாத்ம் பூஜ்யஸ்வாதங்கெல்லை ஸாரா. அாஸத்யூ, சுதி ஒது லாய டும்மாத்ராவாதியாயி பூஜை ஸவாதிக்கைத். பெறுவிகா டுஷ்டிக்கூவுவைக்க யம்மாத்ராக்கொள்ளுதாருநாவயானா. யம்ம ஸவாதங்கைத்திற் பூஜைக்கொள்ளுத் துபயோகாத்துக்காவது. அதிகாக பூஜைக்கொள்ளுத் துபயோகாவாக அத்துவிலைமானா.

அதிகுறியானமாயி பூஜ்யமீமாங்ஸயிற் வேரெ ஒரை ஒரை ஸிலூக்கு. திருவெல்லைதேயோ அதுறுக்கெல்லைதேயோ பூஜானிக்கு அநாவெவிக்கைந் அவரவராகை பூஜைதிழுலமானா. அதெல்லாதெ ஹாஸ்பரத்துண்ணல்லை அவர். ஹாஸ்பரால் மலப்புதைலை; கம்மு மாதுமானால் மலப்பாதாவது. கம்மலாமாய வேதத்திலை ஸிலூக்காந் உதாக்கா. ஹாஸ்பரால் உணேலா, உணைக்கிற் ஸம்பானோ, நித்ரீஸானோ ஹத்யாதி மரித்தகம் நிதம்மைல்லானா. கம்மு செய்யுத் அவரையும் மலத்துணைக்கு ஏற்கானால் கம்மக்காவியும் பாயு நாது. ஹாலீப்ராயதெது அவுலங்புதூானால் மரவுத் தஞ்சை ஜில்லாயின மீமாங்ஸஷூதுத் துபயேக்கத் தில்லையாது. அது புதேயு குத் ஏற்றுக்கொடுக்கு.

வூலஶாயாயரதிலுக்கு டீதாரவைஸ்பூத்திற் யாதொய ஸிலூக்காந்தெந் ஸமாபித்துவோ அது ஸிலூக்காந் வாஸ்வத்திற் பூஜ்யமீமாங்ஸாஸிலூக்காந்தமாக்கா. டீதயிற் அதுமைப்பாடுபது, அதுதுஷ்ணாநாத்தினாலும் மாத்ரா ஜுதெல்லாம் காணித்துத் அதுது அதொன் ஸவாதித்து லோகவைத்துண்ணாய கம்மலை செய்யுதா புனாதினானா. பக்கிப்பாதா, மலத்திற் அதுறுவும் ஹவ ஸெநாந் தூட்டாத கம்மதினாவேஷ்டி கம்முசெய்யுக ஏற்கால்லுத் அதுதுஷ்ணாநிழுத்தமாதுமே ஸாயிழுதுக்குத் தீடி. லோகால்ஸாரானா தம் அதுதுஷ்ணாநிக்கை பூஷ்டதீக்குத் தீடி ஏற்பெற்குத்துக்காயானா டீதயிற் தூட்டுஶாம் ஏற்கானால் அது மரவாயைக் காட்டிப்ராயதைப்

ട്ടിള്ളുത്. ജൈഹിനിയും ഇവിധംതന്നെ പറയുന്നു. ഇഷ്ട സിലൈക്സം അനിഷ്ടപരിഹാരത്തിനും വേണ്ടി ജനങ്ങളെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതും വേദത്താളിടുക്കും ഉദ്ദേശം. കമ്മകാണ്ഡം വിധി നിവേദ്യങ്ങളും കാണിക്കുന്നതും. ജനങ്ങളെ സദ്ധിഷ്ഠയങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതും. അധികംവിഷയങ്ങളിൽനിന്നും നിവർത്തിപ്പിക്കുന്നതും ചെയ്യുന്നു. ഇത്തോന്തര കമ്മകാണ്ഡം പ്രവർത്തകമായിത്തീ അനുഭവം ഉപനിഷത്തു മുതലായ അനാനാകാണ്ഡം നിവൃത്തിപരമാ ഗണനാണും ചെയ്യിട്ടുള്ളതും. എന്നാൽ ജൈഹിനിയുടെ അഭി പ്രായം അതല്ല. ഇം ജനത്തിലോ അടുത്ത ജനങ്ങളിലോ നാനു കഴിഞ്ഞാൽ എന്ന വിശ്രാംസത്താട്ടുട്ടടി കമ്മം ചെയ്യുന്നതെ കുംഖിൽ നിത്യമായ ആത്മാവുണ്ടെന്ന ബോധം വരേണ്ടും. അന്നശ്രദ്ധ മായ ആത്മാവും ഉണ്ടെന്ന സ്ഥാപിക്കുന്നതും ഉപനിഷത്തു മുതലായ അനാനാകാണ്ഡംകൊണ്ടു ചെയ്യുന്നതും. അതല്ലാതെ അതു നിവൃത്തിപരമല്ല. ശത്രാണും പുര്യമീമാംസാസിലഃനും. നൃായം മുതലായ മറ്റു ദർബാരങ്ങളുംല്ലാം ആത്മജഞ്ചാരം മുക്തിപ്രാപ്തമാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചുവോം ജൈമിനി അനാനാകാണ്ഡംതെയും കമ്മകാണ്ഡം നിവൃത്തിനോടുള്ളിയുള്ളതാക്കിത്തീക്കണാം. ഇതുതന്നെന്നയാണും മറ്റു ദർബാരങ്ങൾക്കും മീമാംസയും തന്മീലുള്ള ദേശം.

ബുദ്ധമതത്തിനും മുമ്പുതന്നെ പുര്യമീമാംസയിലും, തന്റെ ദുഷ്ട ധാരാളങ്ങളിലും നൃനാതകരു ഉണ്ടാവാൻ തുടക്കി എന്ന വിധാരിക്കാം. പിന്നീട് കുമാരിള്ളടക്കം, ശക്രാചാരുകൾ തുട ത്തായവരുടെ കാലത്താണും വൈദികമതത്തിനും ഒരുപ്പായുണ്ടായതും. എക്കിലും ശക്രാചാരുകൾ വേദാന്തശക്തികൊണ്ടു പുര്യമീമാംസയും വേണ്ടിട്ടെന്നാളം ഉണ്ട് ഉണ്ടായില്ല. അടുത്ത കാലത്തു ബാലഗംഗാധരതിലകൾ ശ്രീതാരഹസ്യം എന്ന നാമ ദേഹത്തോടുടർന്നിട്ടും പുര്യമീമാംസാസിലഃനും നവീനഭാഷ യിൽ പറിത്തു കൊണ്ടാവനും. ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പുതുതായി വല്ലതും കണ്ടുപിടിച്ചുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൂടുക എന്നാളുള്ളതിനെ ഉപേക്ഷിച്ചും, ഔഷിപ്രാക്ഷതം എന്ന പാഠത്തു താല്പര്യമെന്നെന്നും ആലോച്ചിക്കാതെ പണ്ടുള്ളതിനെന്നെല്ലാം സ്ഥാനത്തിലും അസ്ഥാനത്തിലും പുജിച്ച ഭാരതീയർ ആലസ്യത്തിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നും കാണിക്കാണ്ടിരിക്കുന്നതും അനുഭവാശാഖാവിക്ക് പാശ്ചാത്യരായിട്ടുള്ള സന്ദർഭത്തിനും ചെയ്യും. ഒരു നുറാണ്ടിലാഡിക്കും കാലമായി നടന്നവകനു ഇം സന്ദർഭങ്ങളിൽത്തും ഇന്നത്തെ ഒരുജനങ്ങളും ഭാരതീയർ

പ്രവൃത്തിമാന്ത്രത്തിലേയുള്ള നോക്കിത്തുടങ്ങിട്ടുണ്ട്. യാഗസിലം ന്താഡലെ സ്ഥാപിക്കാവാൻ ഒഴുമിനീ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള നൃായ ഔളിൽനിന്നും പ്രവൃത്തിമാന്ത്രത്തിൽ സ്വർത്തിച്ചെയ്യുന്നവക്ക് പലതും പാരിയുള്ളവാനണ്ടാക്കിമെന്നും ഭാക്തരുടുത്തുകയാണിപ്പോം ചെയ്യുന്നതും.

[മാതൃക്കൾ ഒരു പ്രതിപ്രാണി—സപ്തംബർ 1933]

അരുര്യ-ദസ്യപ്രഭ്രം

അരുര്യമാർ വടക്കുപട്ടിന്താര വഴിയ്ക്കു⁹ ഭാരതത്തിലേഡ്യും വന്നവരാണെന്നും ഇവർ വങ്ങന്തിനാട്ടുവു ഭാരതത്തിൽ വസിച്ചിരുന്നവരോ ദ്രാവിഡ്യമാരോ ആണു¹⁰ ദസ്യക്കരാ എന്നും ചിലർ ശബ്ദിപ്രായപ്പെട്ടുന്നു. പാശ്വാത്യനായടെ അശയങ്ങളെ ആസ്സുമാക്കിയാണു¹¹ ഇവർ അരുര്യമാരെയും ദസ്യക്കെളിയും ഭീന ജാതികളായി ഗണിയ്ക്കുന്നത്. പാശ്വാത്യടെ വൈദികാഭിപ്രായങ്ങളെ കണ്ണടച്ചു വിശ്രപസിയ്ക്കുന്നതിനാട്ടു തന്നതാൻ വേദങ്ങളിൽ പരിചയിച്ചു വൈദികാഭിപ്രായങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി നല്കുവണ്ണും ചിന്തിയ്ക്കുന്നതുണ്ട്¹². പാശ്വാത്യർ ഏതൊക്കെ പരിഥിസ്ഥിതിയിലാണു¹³ വേദപഠനം സമാരംഭിച്ചതെന്നു നടക്കാലുമായി പരിശോധിച്ചുനോക്കുക.

ഭാരതത്തിൽ അധികിനത്തുടാരെ വേദാധ്യയനം നടപ്പുണ്ട്¹⁴ റൂറാബാണ്ടക്കര വളരെ കഴിഞ്ഞതിരിയ്ക്കുന്നു. വേദങ്ങളിടെ അവധിജ്ഞനാനും സന്ധാർഥിക്കകയാണു¹⁵ രോദാധ്യയനത്തിന്റെ മുഖ്യാദ്ദേശമെന്നു പുറ്റമീമാംസ സ്ഥാപിക്കുന്നതുണ്ട്. ശ്രീശകരൻറെ അന്വാധികളിടെ അടിപ്രായപ്രകാരം വേദാധ്യയനമെന്നാൽ വേദശശ്വത്തെ എദ്ദിസ്ഥിമാക്കക്കൂതുമാണു¹⁶ എന്നീങ്ങിനീക്കെ സാഹസ്ര ഒരിടത്തു പറഞ്ഞാട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ശക്രാചാര്യർ തെത്തിരിയേപ്പനിഷത്തിന്റെ ഭാഷ്യത്തിൽ മൃക്കലത്തിൽ വെച്ചതെന്നു വേദാധികിന മെഘിഞ്ഞമെന്നു¹⁷ ശബ്ദിപ്രായപ്പെട്ടുന്നു.

വേദാധ്യയനത്തിൽ അത്മചിന്ത ഉൾപ്പെടുത്തിയെല്ലാം ശ്രീശക്രാന്തികളുടെ അഭിപ്രായം വേദാത്മചിന്തയിൽനിന്ന് വിരുദ്ധപ്പെട്ടു കാരണമായിട്ടുണ്ടോ എന്നതനെന്ന സംശയിക്കുന്നതിയിരിക്കുന്നു. എന്നേതു കാരണവശാർത്ഥം വേദാത്മചിന്ത ഇല്ലാതാ ദ്രോഗം പായാം. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ആഗ്രഹമന്ത്രത്തിനും വളരെ ചുവു തന്നെ ഭാരതത്തിലെ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ പുരാണങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുകളും, ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളും ഒരുംഗായ വിഷയങ്ങളിൽ അണ്ടാനും സന്ധാരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നുപോലെ വേദാത്മചിന്തയിൽ അവർ അധ്യാത്മിക്കുന്നില്ല. പൊതുവിലും ഒരു നിലയാണ് ഈ പാഠത്തോ. ആംഗോപ്യഹാക്ഷി വേദങ്ങൾ ലൈപ്പറാറി വേണ്ട ഉപദശങ്ങളെല്ലാം കൊടുക്കുവാൻ സമർമ്മം രാധവർ ഭാരതത്തിൽത്തന്നെ അപൂർവ്വമായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് പാശ്ചാത്യരൂപം വേദപംന്തം ആരംഭിച്ചതോ. ഈ ഒരു പരിബേഖ്യമിച്ചിരിലാണ് അവർ വേദങ്ങളിലേയ്ക്കു പ്രകാശിച്ചതെന്ന പറയുന്നു.

വേദങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശമെന്തെന്നും കാര്യത്തിൽ വേണ്ടിട്ടെന്നോ ശ്രദ്ധിയ്ക്കുന്നതെ പരിത്രംസംബന്ധമായി അതിൽ വല്ലുതും ലടക്കിയ്ക്കുമോ എന്ന ഗോക്കുവാനായിട്ടാണ് പാശ്ചാത്യർ വേദങ്ങൾ ഒരിൽ പ്രവേശിച്ചതോ. സഭാചാരങ്ങിവിതാക്കാണ്ടം മറും മനസ്സിനെ പരിത്രാശമാക്കാനും ഒരു മാർഗ്ഗപ്രദർശനമാണ് വേദമെന്നു പറയാം. ആ മാർഗ്ഗപ്രദർശനതന്നെ ആജ്ഞാവായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ലഭിതമായ ഭാഷയിൽ പാര്യക എന്നും തല്ലിപ്പെട്ടു വേദത്തിലെ നില. അന്യാപദേശം, ആപകാതിശയോക്തി തുടങ്ങിയ മാർഗ്ഗങ്ങളെ അവലുംവിച്ചു അസ്പൃഷ്മായ റീതിയിൽ പറയുക എന്നും തരത്തിലാണ് വേദത്തിന്റെ പോക്കോ. ബാഹ്യമായ അത്മത്തിൽ പ്രക്തിശക്തികളെ സ്ത്രീക്കുകയാണെന്നു തോന്തിപ്പോകം. ഉള്ളിൽ കടന്നാറോക്കിയാൽ അഭ്യാത്മകതപ്രഭാവാണ് അവിടെ കാണുക. വേദത്തിന്റെ നില ഇന്ത്രിനൊക്കാരായുള്ളൂടെ അഭ്യാത്മകതപ്രഭാവാണ് അവിടെ കാണുക. തപസ്സുള്ളിവക്ക് ഇംഗ്ലീഷുപ്പാദംകൊണ്ടുമാത്രമേ വേദങ്ങളുടെ അമ്ഭരിയുവാൻ സാധിക്കുമുള്ള എന്നുണ്ടിന്നു പ്രാചീന ആശിനാർ ഉപദേശിയ്ക്കുന്നതോ. പാശ്ചാത്യരായ വേദവിദ്യാഖ്യികൾ ഇംഗ്ലീഷുന്നു. പാശ്ചാത്യരായ വേദവിദ്യാഖ്യികൾ കാര്യമായിരുന്നു. ഓക്കാരുടെ സാധാരണഗമങ്ങളുംവോലെ വേദങ്ങളെ പാരിച്ചു. അവജന്നു വേദമാർഗ്ഗഭരി സാധാരണന്റെ ഭാഷയായിരുന്നു. പക്ഷേ അവ

ക്ഷാവഗ്രൗഢിളി റിഷയങ്ങളിൽമാത്രമേ അവർ സാധാരണന പ്രമാണമാക്കിയിരുന്നാളെവെന്നും കാണും. ഇണ്ടിനെ പാശ്വാ തൃപായ വേദവില്യാമ്മികളിടെ മാനസികനില കൊണ്ടും അവർക്ക് ണ്ഡായിരുന്ന മേഖലാണിച്ച പരിത്യസ്ഥിതികളിടെ ഭേദങ്കൊണ്ടും ഭാരതീയത്തെ വൈദികവിശ്രദ്ധാസ്ഥിനിനു യോജിക്കാതെ പലേ സിഖാന്തങ്ങളെയും വേദങ്ങളിൽനിന്നും പാശ്വാത്യർഷ പുറതു കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധിച്ചുവെന്നു പായേണ്ടതുള്ളില്ല. ഭാരതീയ റായ റണ്ടു പജാസിതഹാങ്കെട വൈദികാഭിപ്രായങ്ങളെപ്പറ്റി അല്ലെങ്കിലും ഈ സദഭ്രതിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളിട്ടു. ശ്രീ ദയാനിന്ദസര സ്വത്തിയും അരവിന്ദദേഹാശ്വമാണ് അതു മഹാസാർ. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ പരിശോധിയുള്ളൂന്തിനു മനസ്തീയിൽനിന്നുംഒള്ള ചീല ഉല്ലഭാന്തങ്ങൾ സഹായകമാക്കും.

മനസ്തീ 10-ാമധ്യായം 43-44 ദ്രോക്കങ്ങളിടെ താല്പര്യം താഴെ ചേക്കുന്നു:—

പെശ്വായകം, ഓരോയും, പ്രവിശ്യം, കമ്പോജം, യവനം, ശകം, പാരദം, അചുവ്രാവം, ചീന, കിരാത, ഭാരദ, വശ—എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ താമസിയുള്ള ക്ഷത്രിയങ്ങളാണിക്കാർ മതകാര്യ ഷാളിൽ വേണ്ടതുപോലെ ചെയ്യാതെത്തുകൊണ്ടും ശ്രൂവമാനങ്കെട സാന്നിധ്യമില്ലാത്തതിനാൽ പ്രായശ്വിത്തം മുതലായതു നടത്താതെത്തുകൊണ്ടും ശ്രൂപജാഗരായിരത്തിന്നുംവെന്നു ദ്രോക്കത്തിന്നും താല്പര്യത്തെത്തുകൊണ്ടും കാണിച്ച ദയാനിന്ദസരപതി ഇണ്ടിനോ അഭിപ്രായ പ്രേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഗ്രീക്ക്, ലാററിൻ, സംസ്കാരം—എന്നീ ഭാഷയും കരാക്കളും സാമ്യത്തെത്തു അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി വിദേശങ്ങളിൽനിന്നും വന്നവരായ ആര്യവാരാണ് വേദങ്ങളിടെ ക്ഷത്രിക്കാഡാ റെന്നും ഇന്നാളുവർ സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. റോമേ വിപരിതമായും വിചാരിപ്പിച്ചവാൻ വിശ്രാംമില്ലെന്നുണ്ട് ദയാനിന്ദസര സ്വത്തി അഭിപ്രായപ്പെടുത്തുന്നത്. പും രാജ്യങ്ങളിലേപ്പുള്ള ഭാരത ഭൂമിയിൽനിന്നും ക്ഷത്രിയനാർ പ്രോത്സാഹനങ്ങനും മനസ്തീയിലെ മേഖലാണിച്ച ദ്രോക്കങ്ങളിൽനിന്നും സ്ഫുഷ്മാണും. യവനാശമും പ്രത്യേകം കാമേശഭാത്തമാക്കുന്നു. അതു ഗ്രീക്കരാജ്യമാണുള്ളൂ. ഗ്രീക്ക മുന്ദായ രാജ്യങ്ങളിൽ പണ്ടുകാലത്തുനായ ഉണ്ട്-യു എയും അടിപ്പുലിയുടെയും മുലം ഭാരതത്തിൽനിന്നും പോയ ക്ഷത്രിയരാണുന്ന വിചാരിപ്പുന്തിൽ തൊറിപ്പുനും പായാം.

ഭാരതത്തിലെ വൈദിക പ്രശ്നിമാർ വിദേശികളുടെപ്പറ്റിയുണ്ടായിരുന്നതിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ശ്രീശാരവിന്ദേശലാഖ്യം ഇം അഭിപ്രായത്തെ ശരിവെയ്ക്കുന്നു. കുരങ്ങുന്നിൽനിന്നുന്നു മന ഷ്യൻ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നാണപ്പോ. ഡാർവ്വിൻറു സിഖാന്തം. പിദേശങ്ങളിൽനിന്നുന്നു ആരുദ്ധരാർ ഇങ്ങനൊട്ട് വന്നതാണു എന്നുള്ള സിഖാന്തവും ഡാർവ്വിൻറു സിഖാന്തപോലെ ഒന്നാവില്ലെന്നു ആർക്കണ്ട് എന്നാണു ശ്രീശാരവിന്ദൻ The secret of Vedas എന്ന ഉച്ചന്ദസത്തിൽ പാഠത്തിട്ടുള്ളത്. ഭാരതത്തിൽ ആരുദ്ധരാർ നാർ എന്നൊരു വർഗ്ഗം ഒന്നും പറയുന്നതുതന്നെ സന്ദേഹഗ്രന്ഥ മെന്നു ചുഡക്കാം. ദയാനിദിനം ശാരവിന്ദനം പാശ്വാത്യനായെന്നു വൈദികാഭിപ്രായത്തെ സ്വീകരിക്കാത്തവരാണെന്നു പായേണ്ട തുളിച്ചു. പത്രതായി വന്ന ആരുദ്ധരാർ മനു ഭാരതത്തിലെ നിവാസികളിൽ തമ്മിൽ യുദ്ധങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ടെന്നു മറ്റും വേദങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ട് നവീനപണ്യിതനാർ പറയുന്നതിനെപ്പറ്റാറുണ്ടും നമ്മുടെ ആലോച്ചിക്കാം.

ചൂഢണംവഴിയുള്ള സന്ധാരിക്കാനാഗമിയുള്ളുവൻ എന്ന മീമായ പണ്ണിക്കരാ ധാർമ്മികനാരാധാരയുടെ ശ്രോക്കണ്ണലൈഡും മറ്റും മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നവെന്നും ഇപ്പോൾ, സ്ക്രിപ്തുകൾ മുതലായ ദേവതകളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ഇം ധാർമ്മികനാർ ശ്രോക്കണ്ണ വീണ്ടെടുക്കുന്നവെന്നും പറയുന്ന ഭാഗം ആഗ്രഹപ്പത്തിൽ അനേകം ദിക്കകളിലുണ്ട്. അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയിട്ടായിരിക്കാം ആരുദ്ധരാർ അനാരുദ്ധരാരോടു ആദ്യകാലത്തു യുദ്ധംചെയ്തിരുന്നും മറ്റും നവീനപണ്യിതനാർ പറയുന്നത്. ധാർമ്മികനാരുടെ പണ്ണികളുടെയും വഴിക്കുകളും സൂചിപ്പിയുള്ളുന്ന ഭാഗ മുഖം ആഗ്രഹപ്പത്തിൽ മനസ്സിക്കരിക്കാനുള്ള വാക്കിയുള്ളുവകൾും ഒരു യുദ്ധത്തിനും പ്രതീതിയുള്ളാ ഉണ്ടാകുന്നത്. യുദ്ധവാചകഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൈഞ്ഞാണു യജ്ഞത്തുക്കളെയും യജ്ഞത്വാചകഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൈഞ്ഞാണു യുദ്ധങ്ങളെയും പറയുകയെന്നുള്ളതു വേദങ്ങളിലെ ഒരു നീഡിനമാണു. മാത്രമല്ലാ വേദങ്ങളിലെ ശ്രോക്കണ്ണത്തിനു പത്ര എന്നുമാത്രമല്ലാ അതും. ധാർമ്മം, ധാർമ്മികബൃഥി, ധാർമ്മത്തെ പുരസ്തുതിച്ചുള്ള വിശാലവിക്ഷണം—ഇങ്ങനെ ധാർമ്മപരമായ അത്യം മുളിൽ ശ്രോക്കണ്ണത്തെ സാധാരണ ഉപയോഗിക്കാറണും. അപ്പോരു പണ്ണികളുടെ ശ്രോക്കണ്ണ മോഷ്ടിക്കുകയെന്നുള്ളതിനും അത്യം ഇതാക്കാം: ഇംഗ്രേസിന്റെ സ്ക്രാവം, ഉർക്കുഷ്ടങ്ങളായ

ஸாதபிகமுள்ளமலை—ஹவயெலூா எஃஸா அராளிகழிடெ ஏடுகை நடிலுடுக்கெ. அந்தம் கிடைக்கின்றாய வாஸநகரகொள்ள மேஜு நடத பறித்துவமுள்ளமலை எஃஸாவகைடெ மரைஸ்ஸிலுா புதுக்கு பூஷ்டினிலு. ஹாரேரஜங்கொள்ள மரை ஸ்தல்புவுத்திக்கெ கொள்ள ஹா ஸாதபிகமுள்ளமலை விகஸிசு புவத்தா மலைக்க தழுராக்கா. ஹா ஸத்திலைக்கெ திரோயாகநடத, பள்ளிகழிடெ ஶோக்கெலை கண்ணலை பூதேதெலூ கொள்ள வகநதிகெ ஹாஸ்பரஸநாயகதோநட்டுடி மோஷ்டிசு பஞ்சகெலை திரிகெ கொள்ளவரிக ஏற்றாம்மாக்கி கல்லிலூா. ஏதாளோ ஹா அத்திருத்தென்றாயாளோ தீரு அநவிசெலோஷு டிர்பரநடத ஶோக்கெலை தோய்க்கெதெலூரீ பாயுக்கா. ஹா அத்திருத்தெ நெனை மந்திரவெஷ்டுக்கொள்ள பள்ளிக்கெலைபூரீ பாயுக்கா ஜெபாத்தோய்க்கெலை பக்ஷபாதங்குட்டாதெ நோக்கெனவக்கோ அது மறுமலைக்க ஶாங்கீரா அநைவெபூஷ்டு. உபாவரங்களை உலை ரிசு பீர்லைபூஷ்டு ஸமெங்க விசாரிலூாபூ.

இலுமதெதெலூரீ பாயுக்கா ஜெபாத்தீரு பலே தன்று காளாா. அது இலுமலையெலூா அத்தெலைக்கி தீசு பூஷ்டத்தியிடு நோக்கீயாக அவயவிலெலூா மந்திரைகெ பாரி மூலமாக்கொள்ள ஸஂநாயிக்கால பலத்து காளாா. மிதுாவகை நூக்கெட ஸவாயதோநட்டுடி ஸுபாஸோ கை ரோக்குது பற்ற ராஜாக்கொர் மரைங்கொக ராஜாக்கொர் பத்து ஹபுயிய்கை ஓலைக்கொக கல்லிசு அது ரோக்கெட ரோக்கீயாக ஶமதெலைக்கெலை ஸுபாதிக்கொக்கொள்ள மாற்றுக்கொளாளோ அது முமலைக்கொ காளாா. கை வூச்சுதெலைபூரோ யாதொனாங் வேதெலைரீ பாயுக்காபூ நொளோ ஜெம்மிரையிடுக் அங்கிப்ராயா. அதுகொள்ளுத்தென்றாயாளோ வேது அபேஷக்ஷேயமெங்காங் பாயுக்கா. வூச்சுதீருதிபொக்க மலைங்க ஸாரா. ஹதநாத்திலுமூ கை விசாரநோநட்டுக்கொய்க்கூடு நவீகப்பொயித்தொர் வேது பாரிலூாக்குத்தென்க.

அங்கி, ஸுருங், ஹபுங், மிதுங், வக்கொங், பற்ற மைக்கா, நடிக்கா, காஷய்க்கா—ஹாலைகெ வேதக்கெலையுங் அமே தந்தெலைங்க கள்க்கொக்கெலைபூடு ஸுயக்கெலையுங் ஸுதிலூா

മന്ത്രങ്ങൾ ധാരാളമാണ്^०. നവീനനായടക്ക അഭിപ്രാധാപ്രകാരം അഗ്നിയെന്നാൽ തീരു^०; നദികൾ എന്നാൽ സാധാരണ നദി കരംഖലാവിധമാണ്⁰ നവീനപണ്യിത്വാർ അത്യം നോക്കുന്നതോ. അതുപോലെ സൗമപാഹത്തിനം ശ്രവക്ക് സാധാരണ അത്യമേ കല്പിക്കാഡാളി. ധനം, ബലം, പുതുക്കാർ തടങ്കിയ വശ്യ പ്രാധിക്കണ മന്ത്രങ്ങളിലും ധാരാളമാണ്⁰. അവയുടും ധമാ ശ്രൂതമായ അത്യം തബന്നയാണ്⁰ സപീകരിയുന്നതോ. സാഖ്യഗ്രാമത്വത്വിലും സപീകരിയുന്നതോ. സാഖ്യഗ്രാമത്വത്വവിശ്വവിശ്വാസി സൂചകമായി സപീകരിയുന്നതുപോലെ ദേവതാ വാചകശബ്ദങ്ങളെല്ലാം പ്രാത്മിക്കുപ്പേട്ടു വസ്തുവിനെ പറയുന്ന ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം സപീകരിയേണ്ടഭാണം⁰. അപ്പോൾ വേദമണ്ഡലങ്ങൾക്കും ബാഹ്യപദാത്മങ്ങളെല്ലാം ബാഹ്യമായ ഒരു ത്രംഗും കാണാം. സാഖ്യാശി സാധാരണ ബാഹ്യമായ അത്യം തത്ത്വാശി പറയാറുള്ളതോ. ഉളാവരണത്തിനം മാത്രമായി അല്ലെങ്കിലും ചില ഗൃഷകക്കങ്ങളെ ആധ്യാത്മികമായും ആധിക്കാരികമായും അധിക്കാരികമായും അവ്യാപകമാണ്⁰ അധിക്കാരികമായും കാണിച്ചുകൊണ്ട് ദൈപതല്പരവർത്തകനായ മാധ്യാച്ചാര്യർ വ്യാവ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്⁰. യാസ്തുക്കാനും ഇത്തരത്തിൽ ചില ചില മന്ത്രങ്ങളെ വ്യാവ്യാനിക്കാറുണ്ട്⁰. സാധാരണ അല്ലെങ്കിലും ചില മന്ത്രങ്ങളെ ആധ്യാത്മികം, ആധിക്കാരികം ഇല്ലാം പലവിധത്തിലും വ്യാവ്യാനിച്ചുകാണാം. ആവക്ക വ്യാവ്യാനങ്ങളെല്ലാം കാണാത്ത നിലയിലേണ്ട എന്ന തോന്തി ജൂഡമാണാണ്⁰ നവീനവേദവിദ്യാത്മികകളുടെ പോക്ക്⁰. വേദ ഷാഖപ്പറ്റിവരും ഭാരതീയത്വത്വം അനേകം വിശ്വാസങ്ങളെല്ലാം നവീനപണ്യിത്വാർ അഥവിശ്വാസങ്ങളാക്കി കണക്കാക്കുന്നതോ എന്ന സംശയിക്കേണ്ടിയിരിയുന്നതോ.

മഹാരായ പ്രശ്നംതടി: ശരീരംകൂലുവനായിട്ടോ, ശരീരമില്ലോ തവവനായിട്ടോ സമുഖാംശായോ നിർഭ്രാംമാംശായോ എന്തു തരത്തിലും ഇംഗ്രേജ് പരം കല്പിയും മെന്നു⁰ ജ്ഞശ്വരപദത്തിൽത്തന്നെ കാണാൻ. അതായതു നമ്മൾ എന്തു- ഉച്ഛ്വിഹോച്ചത്തടി ഇംഗ്രേഷരനെ വീക്ഷിക്കുന്നവോ, അതു ഉച്ഛ്വിയും⁰ അനാത്മലമായ വിധത്തിലായിത്തീങ്ങം ഇംഗ്രേസൻ. വേദത്തിനീംനിരും നിലയിലും ഇതുതന്നെന്നയാണ്⁰. നമ്മുടെ വീക്ഷണത്തിനാനുകൂലമായ അത്യം വേദത്തിൽ കാണാം. വേദ സപ്തത്രപന്നാണ്⁰ ഇംഗ്രേസൻ എന്നാം പറയാറുണ്ട്⁰. നവീനപണ്യിത്വാർ വീക്ഷണത്വത്തിനുനുസരിച്ചു വേദത്തിൽ ഒരത്മം അവക്ക കാണാം. ആനുഭവിനു⁰ 2000 കൊല്ലുങ്ങലാക്കു മന്ത്ര

ജനങ്ങളുടെ റാഡി എതാണ്ട് ഇതായിരിക്കേണ്ടിരിയോ അല്ല മലക്ഷ്യംമുള്ള അതുപരമാക്കി അവർ നിന്നുണ്ടായിരുത്തു. ആ നിന്നുണ്ടായ തനിൽ നിന്നുംകൊണ്ടാണ് അവർ വേദങ്ങളുടുറവി നിന്നുണ്ടായിരുത്തുവാൻ തുടങ്ങിയതോ. അങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചപ്പോൾ ആര്യനാർ എന്നും വർജ്ജക്കാരും ഭസ്യക്കാരും എന്നും മഹാരാജാജീവിക്കാരും അവർക്ക് വേദത്തിൽ കാണാറായി. ആര്യനാർ ആരാണും എന്നും കാണിക്കുന്ന രണ്ട് മുഹമ്മദാഖരം താഴെ ചേക്കിനോ:—

- (1) ദിവബ്യാഹ്നയപജജാനാം
യാ ലോകേ ജാതയോ ബഹീ:
ദൈപ്തവാചഞ്ചാരുവാചഃ
സദ്യൈ തേ ഭസ്യവഃ സൃഷ്ടാഃ.

ബ്രഹ്മണാൻ, ക്ഷത്രിയനാൻ, വൈശ്യനാൻ, ശ്രദ്ധനാൻ—ഇവർ തങ്ങളുടെ വണ്ണങ്ങലാക്കണ വിധിക്കാണ്വേദപ്രക്രിയ കമ്മ്ഞാളിലൂപ്തി ലോപം ഹേതുവായിട്ടും മറ്റും ബാധ്യങ്ങളുണ്ടായ (പുരത്രപോയ) ചില ജാതികളായിരുന്നീൻ. അവരിൽ ചിലർ ദൈപ്തവാചം സംസാരി ജീവനാണ്. മറ്റു ചിലർ ആര്യഭാഷയാണും സംസാരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പുരത്രപോയവരാണും ഭസ്യക്കാരാണ്. മനസ്തി 10-ാമ ദ്യൂയത്തിലെ 46-ാം ദ്രോക്കത്തിന്റെ രാഘവരുഹാണും ഇതോ.

- (2) കർത്തവ്യമാചരം കാമം
അകർത്തവ്യമനാചരം
തിഷ്ഠതി പ്രത്താമാരേ
സ വാ ആര്യ ഇതി സൃഷ്ടഃ.

ചെയ്യേണ്ടതിനെ ചെയ്യുന്നവരും ചെയ്യുന്നതാൽത്തിനെ ചെയ്യുന്നതെന്നും പരമ്പരാഗതമായ ക്രമത്തിൽ എപ്പോഴുമുന്നോവനും എവനോ അവനാണും ആര്യനാൻ. ശബ്ദഭ്രാമമഹാനാഡിയി എന്ന നിശ്ചിഥ്യവിന്നീരും സംക്ഷേപത്രപമായ ഒരു നിശ്ചിഥ്യവിൽ കണ്ണാടാണും ഇം ദ്രോകം. ഇം രണ്ട് ദ്രോക്കങ്ങളുടെ നിലയനസരിച്ചു നോക്കുന്നും പുത്രനിവാസികളിലൂപ്തി ഭസ്യക്കാരാണും എന്നാം പുത്രതായി വന്നുവരല്ലാ ആര്യനാരുന്നും വ്യക്തമാക്കാം.

മതഗമ്യങ്ങളെ ചരിന്നിന്നുമാക്കുന്നതോ. ഹിന്ദുമതഗമ്യം അഥവാ പഠിച്ചു് ഇന്നുമുണ്ടായ ഹിന്ദുമതഗമ്യങ്ങളെ ചരിന്നിന്നുമാക്കുന്നു. പുരാണങ്ങളിൽ കാണാനു വിഷ്ണുപ്രാധാന്യം, ശ്രീവ

സിഖാന്തം തുടങ്ങിയവയെന്നം വേദങ്ങളിലില്ലെന്നാണ് ഇവർ പറയുന്നത്. പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്ന സിഖാന്തങ്ങളുടെയെല്ലാം മൂലം, വിത്തിൽ ഉഡാപ്പക്ഷം ലക്ഷിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതുപോലെ ഔദ്യോഗിക ദത്തിൽ കാണാമെന്ന ശ്രീശാരവിന്റെ പറയുന്നു. അതു യോഗി വരുന്നേൻറെ വാക്കിനെ വിശ്രസിച്ച് വൈദികമന്ത്രങ്ങളെല്ലാം ഭാഗവതാദിപുരാണങ്ങളിലെ ഫലില വിവരണങ്ങളെല്ലാം യോജി പ്രിച്ചുകൊണ്ട് ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ പല യോജിപ്പുകളുടെ സെഭന്ന കാണാൻ സാധ്യിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിസ്തൃതയാംകൊണ്ട് തീരു തുടർന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലെ ഒരു ക്ഷണം തീരുവെച്ചു കാണുന്ന മാത്രം തല്ലാലും പറയുന്നു.

[കാലടിക്കിലെ ശ്രീശകരജയന്തീയത്വവത്തിൽ അവത്രിപ്പിച്ച ക്രാന്തിക്കാരിയാണ്—1953.]

വേദങ്ങളിലെ പ്രാത്മനാവസ്ഥകൾ

“സദ്ഗം വിഭവേദവിജ
വേദ സദ്ഗം പ്രതിക്ഷിതം.”

—ശ്ലാഗിപദ്ധം

വേദത്തിൽ എല്ലാം ഉള്ളതുകൊണ്ട് വേദവിത്തുകൾ സദ്ഗം അണ്ണനാരാക്കന്നു.

ആധ്യാത്മികം, ആധ്യാത്മത്തികം എന്നിങ്ങിനൊ പലവിധ തത്തിൽ വേദങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടിനമെന്ന് ആചാര്യനാർ പറയുന്നു. പക്ഷേ സായണാചാര്യൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേദജ്ഞാശ്വര തത്തിൽ എല്ലായിടത്തും ഇഷ്ടിന വ്യാഖ്യാനിക്കാറില്ല. സന്റു ഭായപ്രകാരം ഔഗ്രപത്തിലെ ഒരധ്യായം പഠിച്ചാൽ മറ്റൊരു ഭാഗം ഒഴിപ്പാം സ്ഥാപിക്കുമെന്നു സായണൻ ഔഗ്രപത്തിലെ ഭാഷ്യാരംഭ തത്തിൽ പറയുന്നു. “സന്റുഭായപ്രകാരം” എന്ന പഠനത്തെത്തും “സന്റുഭായം” എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥത്തെ അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല. വേദാർത്ഥത്തെ വിശദലമാക്കുവാൻ ശ്രീ സാരവിന്ദൻ വേദാർത്ഥചിന്താഗതി ഉത്തമമാണു. സായണഭാഷ്യത്തെയും അർദ്ദവിന്ദൻ ചിന്താഗതിയെയും യോജിപ്പിച്ചുപോകുന്നതു നന്നായിരിക്കും. വേദത്തിലെ ഭാരോ പദത്തിന്റെയും അർത്ഥത്തെ സായണൻ സ്ഥാപിക്കുമെങ്കിലും നന്നായി എന്ന പറയുന്നുണ്ടോ. ശ്രീ സാരവിന്ദൻ അർത്ഥക്കല്പനം നന്നായി എന്ന പറയുന്നുണ്ടോ. ഇവ രണ്ട് മഹാന്മാരകടയാളങ്ങളും വൈദികാശയങ്ങളും

മന്ത്രനാിത്തിക്ഷാണ്ട് വേദത്തിലെ പ്രാത്മനാവസ്ഥവെന്നുന്ന
ചിന്തിയ്ക്കുന്നു.

ആധിക്ഷതവിക്രമായ അത്മത്തെയാണു് സായണൻ മീഡ്യു
ദിക്കിലും അനന്തനിയ്ക്കുന്നതു്. അതുതന്നെ വേദങ്ങളെ യാഗങ്ങൾ¹ ദാർശനിക്കുന്നതു് ചീല ഗ്രാഹാധ്യപ്രകടന അഭ്യര്ഥിയും ദാക്ഷനാം.
മീഡ്യു യാഗങ്ങളിലെ ധിവൃത്തപ്രമേന്ന പ്രത്യുക്തം ജാക്ഷണം.
മീഡ്യു യാഗങ്ങളിൽക്കെങ്കും ഫലം സ്വന്ത്രമാകുന്നു. സ്വന്ത്രമെന്നാൽ
സുഖവിശേഷമല്ലോതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ആ സുഖങ്ങൾക്കു ഭേദ
മുണ്ടാകുന്നും. ഇങ്ങിനൊരുയും യാഗത്തിനോട് യോജിച്ചുകൊ
ണ്ടാണു് സായണൻനും പോകു്. യാഗങ്ങളിൽ ഉപയോഗി
യ്ക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങളിൽ പലതരങ്ങളായ പ്രാത്മനകരാ കാണാം.
മഴയെ തടങ്കുന്നിത്തുന്ന ഘതന, വലൻ ധതലായ അസ്ത്രങ്ങളെ
വയിച്ചു മേഖലകളെ വജ്രങ്കാണ്ട് ഭേദിച്ചു വേണ്ടവിധം മഴ
പെട്ടിക്കേണമെ എന്ന പല്ലേടത്തും പ്രാത്മിയ്ക്കുന്നു. കത്തിര,
ഗോക്കരാ ധതലായ നാല്ക്കാവികരാ (പട്ടികരാ ഇല്ലതാനും) ധാരാള
ശിഖാക്കുന്നം, ധനധാര്യങ്ങൾ സമുദ്രിയാക്കുന്നം, തന്നെ
ചൊല്ലടിയ്ക്കു നില്ക്കുന്ന പുതുപെണ്ടതുകരാ ധാരാളമുഖങ്ങളും,
വീരിന്ദ്രാക്കം സ്പാദിനത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടം—
ബാഹ്യാധിക്ഷാണിൽ എവാംവിധിങ്ങളായ പ്രാത്മനകരാ ധാരാള
മായിക്കാണുന്നു. വേദത്തിലെ ഔഷ്ഠിമാക്കു സത്യനിഷ്ഠ വേണ്ട
തിലഡിക്കുണ്ടു്. പാതിപ്രത്യരേത അവർ സ്വീതമനാ ആദാരി
യ്ക്കുന്നു. പതിപ്രത്യായ ഒരു സ്രീ ഇഷ്ടപരമനകരാ ശ്രൂലബിയുള്ള
വളാണുന്നു ചീല മന്ത്രങ്ങളിൽ കാണാം. വാക്കിലോനു്,
പ്രപുത്തിയിൽ മറ്റൊന്നു് എന്നും തരക്കാരെ നാട്ടകടങ്ങുന്ന
മെന്നുട്ടി അവർ പ്രാത്മിക്കാരണംു്. “ഉദയാവി, പ്രയാവി”
എന്നിങ്ങിനെ ചീല ശ്രദ്ധാലൈക്കുണ്ടാണു് അവരെ പായാറു
ഇല്ലോ. “പണി” എന്ന വേറു ഒരു ഒരു കച്ചവടവാർദ്ദശിക്കുണ്ടു്.
സായണനും ശശിപ്രായയപ്രകാം, സ്വപ്രയതാത്താലുഭായികം
സന്ധാരിയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നവർ പണികരാ എന്നത്മം കാണാം.
ഈ പണികരാ ഔഷ്ഠിമായക്കെങ്കും മറ്റും ഗോക്കലെ കുട്ടകുണ്ട്
പൊയി വല്ല ഗ്രഹങ്ങളിലും ശാടച്ചു സുക്ഷിയ്ക്കു പതിവാണുന്ന
കാണാം. ആ ഗോക്കലെ വീണേട്ടക്കണ്ണവോൺ ഔഷ്ഠിമാർ,
ഇല്ലും, സ്വഹസ്തി, അഞ്ചി ധതലായ ഭേദതകളിടുന്ന സഹായം
ശാട്ടുമിക്കാരണംു്. അവർ ശരു ചെയ്തുക്കുംചെയ്യും. ഗോക്ക

ക്ഷേപ്യവിശ്വാസം ഇതിനായി പലേട്ടും കാണാം. അവരുടെ ഒരു ഇതിനായുള്ള വ്യാഖ്യാനം വളരെ ഗംഭീരമാ സാന്നിധ്യം പറയുന്നു. അത് ഏടുത്തകാണിയ്ക്കും. ശ്രൂഹികസാമ ഗ്രീക്കോട്ടു പുതുമിത്രാദികളായ ബന്ധവർദ്ധിപ്പജ്ഞാനത്തിനു സഭാ ചാരപരാധാരി ജീവിയ്ക്കുക—ഈതാണ് വേദങ്ങളിലെ ആചാരമായ അനുഗ്രഹമുന്നു പേരുത്തിനും ബാഹ്യമായ അത്മതിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ജീവിതത്തിലെയ്ക്കുള്ള മുഖ്യം പ്രവേശംതന്നെ ഇംഗ്ലീഷ് വിചാരണാടക്കുടിയാണെന്നും സമാവർത്തനമന്ത്രത്തിലെ ചീല മനുഷ്യരാക്കാണ്ടു തെളിയുന്നു.

മുകളിലെ സപ്തഗ്രഹത്തിലെയ്ക്കു നിവർത്തിക്കുന്ന എടുത്തിലാണ്ടു സഹാവത്തനം പതിവും. സഹാവത്തനാകമ്മ തതിൽ ഏറ്റപ്പുട്ട് വിദ്യാർത്ഥിയുടെ അനോവികാരങ്ങളെയാണ് അ മനുഷ്യരാ കാണിയ്ക്കുന്നതും. ആദ്യത്തെ മനുഷ്യനും ചുരുക്കം താഴെ ചേർക്കുന്നു:—“സകലലേഖകികവ്യവഹാരങ്ങ ഉള്ളം ഏറായിയ്ക്കു ജയിക്കാക്കുടു. അപ്പേരു ജഗദ്ദിശ്വരാ, അംഗങ്ങയെ ഏല്പായ്യോധം സൂരിച്ചും ഏൻറു മനസ്സിൽ പ്രകാശിപ്പി യുടും ഏരായ്ക്കും അവസ്ഥാഭാക്കുന്നും. നാലു ദിക്കുകളിൽ ഏരുന്ന ബഹുമാനിപ്പു നമസ്കരിക്കുടു; ഏകില്ലം അംഗങ്ങുടെ കീഴിൽത്തന്നെ തൊൻ ഏല്പായ്യോധം ഹരിയ്യുന്നും” അ മനുഷ്യനും ചുരുക്കം. ഇതരംതതിൽ ജയവും അതേ സമയത്തു തന്നെ ഇംഗ്ലീഷ് മനുഷ്യനും ഏന്നതും ഇംഗ്ലീഷ് മനുഷ്യരിലേ ദ്വാരാ കാണാം. ഇതരംതതിലും മനോവികാരങ്ങളോടുകൂടിയാണ് വിദ്യാർത്ഥികൾ സപ്തഗ്രഹങ്ങളിലെയ്ക്കു മടങ്ങുന്നതും. ഇന്ന കോളേ ജിൽനിന്നും മടങ്ങുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടു മനോവികാരങ്ങളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ വായനക്കാരോടും അ പേക്കിയ്ക്കുന്നു. സദാചാരത്തിനും ഇന്നതെന്ന അധികപ്രതനക്കാരണം അപ്പോരു വ്യക്തമാക്കം. മുമ്പു കാണിപ്പു പ്രാത്മനകളിലെ അല്പാത്മികതപ്രാണാളിയും അല്ലെങ്കിലും ചിന്തിയ്ക്കും.

മിറുടെ കാര്യം ആദ്യം നോക്കാം. നാമ്മാ ബാഹ്യലോക തതിൽനിന്നും പാരിയ്ക്കുന്നു. ബാഹ്യലോകത്തിൽ പലതും കണ്ണറി തതും ഒരു മനോലോകത്തെ സ്വാശ്വിയ്ക്കുന്നു. പുത്രം കാണുന്ന വസ്തു അഞ്ചാനത്രാപ്പണ മനസ്സിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഭൂമിയിൽ നിന്നും വെള്ളം രദ്ദിക്കരി വഴിയായി മുകളിലേയ്ക്കു പോയശേഷം

അതു വെള്ളുംബരതനെന പീണ്ടം ഭൂമിയെ സുഖിക്ഷണാക്കുന്നു. ഇതു പോലെതന്നെയാണ് നമ്മളുടെ വ്യവഹാരവും. ബാഹ്യലോക തതിൽഡാിനു പഠിച്ചതല്ലോ സംസ്കാരങ്ങളേന മനസ്സിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു; ഭൂമിയിലുള്ള വെള്ളം അകാശത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു പോലെ എന്ന ചുക്കം. സംസ്കാരങ്ങളേന നമ്മളുടെ മനസ്സിൽ ഇരിയ്ക്കുന്ന വസ്തുക്കൾതനെന വിശേഷം പ്രവൃത്തി മുതലായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉറപ്പുടെ പുറത്തു വന്ന ലെഖകികവുവഹാരങ്ങളെ നടത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നു. ഭൂമിയിലേക്കുള്ള ജലം ദക്ഷിണലേയ്ക്കു കീഴുറാട്ടം പോകുന്നതുപോലെ പദാർധങ്ങൾ ബാഹ്യലോകത്തിലേയ്ക്കു മനോഭോക്തവിലേയ്ക്കു പോണ്ടുണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ബാഹ്യജീവിതംകൊണ്ടു പുതുതായി ഒന്നാം ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന സാരം. എല്ലാം കരമായി നന്ദിവസ്തുവിന്റെ പ്രകടനങ്ങളാണെന്നു നമ്മൾ പാഠ്യണമെന്നു ചുക്കം. ഇതു വേണ്ടവിധം പഠിപ്പിച്ചാൽ നിജീയമക്കും ചെയ്യാൻ ഉപകാരമായിത്തീരും. വേറോ ഒരു സംഗതിക്കൂടിയിട്ടും: വൃത്തൻ അജന്താനമാണെന്നാം അതു അജന്താനമാകുന്ന വൃത്തനെ വധിച്ച മഴക്കാണ്ട് ലോകത്തെ സുഖിക്ഷണാക്കുന്നതുപോലെ അഞ്ചാനം കൊണ്ടു നമ്മളുടെ ജീവിതത്തെ ലോകോപകാരപ്രദമാക്കുന്നതു നാൽടി ഇതിൽനിന്നു പഠിയ്ക്കും. പണികൾ ഗോക്കലേ മോജ്ജിയുന്നവെന്നു പറയുന്നതിൽ ലയിച്ചുകൊണ്ടു അത്യം എന്നതുനു നോക്കണം. അതിനുംപുറു വേദത്തിലെ ഗോക്കൾ, അശൈപ്പങ്ങൾ, വീരങ്ങാർ എന്നിവയുടെ അത്യമെന്നെന്നു ചുണ്ടിക്കാം:

“അശൈപാപതീച്ചോമതിന്റെ ഉഷാസോ
വിരവതീഃ സദമുച്ഛപ്ത ഭ്രാം”

അശൈപാപംജലാട്ടം ഗോക്കലേഡാട്ടം വീരമുഖാട്ടം കൂടിയ ശ്രൂക്കരങ്ങളായ ഉഷാസുകരാ എല്ലാഞ്ചും തമസ്സിനെ നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതു. ശ്രദ്ധാം ഇം ദ്രോകത്തിനെന്നു വാച്യായിരുന്നു. പ്രഭാതത്തിൽ ഗോക്കലും അശൈപാപളും വീരമുഖം എല്ലാം എന്തിനും? അങ്ങിനൊ അത്യമാക്കുന്നും തീരെ സപാരസ്യം തോന്നുനില്ല. മറ്റൊരു സാധനങ്ങളാട്ടംകൂടി ഗോക്കലേയും അശൈപാപങ്ങളേയും ലഭിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു മനുഷ്യരും ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ. അശൈപം എന്ന തിനെന്നു അത്യമെന്തപ്പോറിത്തെന ചുണ്ടിക്കൊണ്ടതാണു. പരന്തിനെന്നു ചുണ്ടിക്കൊള്ളാട്ടം മാനിനെന്നു കാലുകളാട്ടംകൂടിയ കുതിര സെഫ്രാത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന എന്നത്യമായ ഒരു മനും ആഗ്രഹപ്രതിലും

യജ്ഞപ്രേരണത്തിലും കാണുന്നു. അഥവയുടെ കൊമ്പുകൾ പാലേട്ടതു് മുണ്ടു് എന്നു് അശ്വപത്രത്തിനോടു് ഒരു ദിക്കിൽ പായുന്നതായി വേദ തത്തിൽ കാണാം. ശ്രൂഢിയും മനും ചൊല്ലി തന്നത്താൻ തളി യുംകു എന്ന റടപ്പു സാധാരണമാണു്. ഇങ്ങിനെ തളിയുംനു അവസ്ഥരത്തിൽ യജ്ഞപ്രേരിക്കുന്ന ഉപയോഗിയുള്ളുന്ന ഒരു മനും അശ്വപത്രത്തിനെ സ്ത്രീയുള്ളന്നതായിക്കാണാം. അശ്വപസ്തതിക്കാണു് എങ്ങ്ങിനെന്ന ശ്രൂഢിയുണ്ടുകുമെന്നു് അറിഞ്ഞുള്ളതു്. അശ്വപമേധയാഗത്തിൽ ഉപയോഗിയുള്ളുന്ന കത്തിരയെ ജഗന്നിസൗന്ധവായ ഹാശ്വപരാബാക്കി കല്പിയുള്ളുന്നു. ആ കത്തിരയുടെ ശരിസ്ഥു് ഉച്ചസ്ഥാബന്നും പായുന്നു. ഇങ്ങിനെ കത്തിരയെപ്പറ്റാറി വിച്ചിത്രമായ ഒരു വർണ്ണവായാണു് വേദ തത്തിൽ കാണാകു. ഇതുപോലെതന്നെയാണു് ഗ്രാവിശൻറും നില. മനുഷ്ഠാളു ഉല്ലരിച്ചു ദീർഘപ്രിയുള്ളാണു്. അവവിന്ന മേലാഹു് ഈ വിഷയത്തെക്കാംചു് ഇങ്ങിനെ പായുന്നു:—

വേദത്തിലെ അശ്വപം ശക്തിയേധിം ഗ്രാവു ധാർമ്മികമായ അഭാന്തപ്രകാശത്തെയുള്ളാണു് കാണിയുള്ളുന്നതു് എന്നാണു് ആ യോ ഗ്രാവരുംനീരും അടിപ്രായം. ഭവ്യിമാരങ്ങളെല്ലെ നശിപ്പിയുള്ളുന്ന ശക്തികളിൽനിന്നും വീരനാർ. “ഭഷ്മവികാരാൻ വിശ്വേഷണ ഹാര യതി ഇതി വീരം” എന്ന സായനാൻ ചിലേട്ടതു് പാജത്തിട്ടു നണ്ടു്. ദിവുഖരിച്ചു മനുത്തിനീരും സപാരസ്യം നോക്കാം. ധാർമ്മികമായി കമ്പിന്തകൾ, ആ ചിന്തകളെ മുൻനാത്തി ജീവിയ്ക്കുന്നു മനസ്സു കത്തി, ആലോചനകൊണ്ടു ഭഷ്മവിചാരങ്ങളെല്ലെ നശിപ്പിയുള്ളുന്ന കഴിവു്—ഈവകളോടെല്ലാം കൂടിയ ഉച്ചസ്ഥിനെയാണു് മേലുഖരിച്ചു മനുത്തിൽ പാജത്തിട്ടുള്ളതു്. ആ മനുത്തിലുള്ളു ഉച്ചസ്ഥു് ബാഹ്യ മായ ഉച്ചസ്ഥാപ്തനു് അപ്പോരാ കാണാം. ധാർമ്മികമായ രഥാത്മകയും രൂപരോഗത്തിലും ഉന്നതമായ ഒരവസ്ഥയെയാണു് ഉച്ചസ്ഥു് എന്ന തുകാണ്ടു വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നാം കാണാം. ഉച്ചോദേവതയെ സ്ത്രീയുള്ളുന്ന ആഗ്രഹംരൂപങ്ങളിൽനിന്നും ബാഹ്യമായ ഉച്ചസ്ഥിനെ മാത്രമല്ലാ, ഉച്ചസ്ഥു് എന്ന പാംകൊണു് ആരമ്പിച്ചപോഗതിയുടെ അവ സ്ഥാപിത്തുകളെയാണു് കാണിയുള്ളുന്നതെന്നാം വ്യക്തമാവാം. ഉച്ചസ്ഥിനീരും സ്ത്രീകളെ ഉല്ലരിച്ചു് ഈ ലേബനം ദീർഘപ്രിയുള്ള വാൻ സമയമില്ലല്ലോ. വേദത്തിലെ ഗ്രാവു ധാർമ്മികമായ അഭാന്തപ്രകാശത്തെനും മനസ്സുംവെച്ചുകൊണ്ടു പണികളിടുന്ന ഗ്രാവിക്കുളം മേഖളിയുള്ളുന്ന സംഗതിയെപ്പറ്റാറി ചുന്തിയുംാം.

പണികൾ അപേക്ഷാരിച്ച ഗോക്കലെ വീണെട്ടക്കുക എന്നും പുതാന്തരത്തെ ഔദ്യോഗികതിൽ പലേട്ടതും പല തരത്തിൽ പാട്ട് നാടു കാണാം. വീണെട്ടക്കുന്ന ആളുകൾ അംഗീരസ്സുകളാണ്. അംഗീരസ്സ് എന്ന ശമ്പളത്തിനും ആത്മാരൂപത്തി സമ്ബന്ധിയുള്ളവാൻ യഥായുള്ളൂന്നവർ എന്നാം അവർമ്മണം. വീണെട്ടക്കുന്ന അവസരത്തിൽ പണിക്കളോട് ചേറ്റ് യുദ്ധം നടത്തുന്ന സന്ധ്യാവം ഒരേത്തും കാണാനില്ല. ഇന്ത്യൻ ദത്താധ പേരുക്കുള്ള ഗൃതി യുള്ളകു, പരിഗ്രിലുജീവിതത്തിൽ എഴുപ്പുട്ടവരാണ് ഈ അംഗീരസ്സുകൾ എന്ന വൈദിവാക്കുക, മനുശ്വാംകാണ്ട്രമാത്രം പത്ര ക്രിക്കറ്റ് അടച്ച സൂക്ഷിച്ചിയന്ന സ്ഥലം തന്നാത്താൻ പിളന്ന് പത്രക്കണ്ണ രക്ഷപ്പെട്ട് എന്ന കാണിയുള്ളകു—ഇങ്ങിനെ ഒരു ശാന്ത തയാനും ആ അവസരങ്ങളിൽ കാണാനാത്. ഇതുകൊണ്ടുപോം തീരുമാനിയുള്ളൂന്നതു പത്രക്കുള്ള വീണെട്ടക്കുകൾ ഒരു മുഖ്യഭ്യാസന ആജ്ഞാക്കന. സ്വാത്മികളാണ് പണികൾ എന്ന ദിവ്യ പാഠത്തിട്ടുണ്ടും. സ്വാത്മംകാണ്ട് ഭഷിച്ച മനസ്സിൽ ധർമ്മ മുകാശം അപ്രത്യക്ഷമായി. ശാന്തജീവിതം, ഇംഗ്രേജ്മെന്റുന്ന മുഖ്യതാക്കന. സാത്പരകല്പവുംതികൊണ്ട് ധാർമ്മികമായ അഥാവാ കാശം വീണ്ടും മനസ്സിൽ പ്രത്യക്ഷിച്ചിയുള്ളകു എന്നുള്ളതിന്റെ അന്ത്യാപദേശമായ ഒരു ചിത്രീകരണമാണ് ഈ ഗോക്കലീടുകളാണ്. എന്താണ്ട് ഈ അവർമ്മത്തിലാണ് ശ്രീ ശരദവിദാൻ വൃഥാവ്യാനിയുള്ളൂന്നതു. ആ വ്യാവ്യാനത്തെ ദർശനിൽത്തി ഗോക്കുളെ വീണെട്ടക്കുന്ന മല്ലത്തുള്ള വായിയുള്ളൂന്നവകൾും ആ യോഗിവ രൂപങ്ങൾ വ്യാവ്യാം വളരെ നന്നനുണ്ടോന്നും. മാത്രമല്ലോ അദ്ദേഹം പായുന്നതും, സോമപാനം, വൃത്തവഡം എന്നിവ രണ്ടും ഔദ്യോഗികതിന്റെ ഒണ്ട് തുണികളാണെന്നതു. എന്താണ്ട് അതുപോലെ ലേഖനാണ് ഈ ഗോക്കുളെ വീണെട്ടക്കുലും. ശ്രവയിൽപ്പായി കിടക്കുന്ന ആധ്യാത്മികങ്ങളായ അത്മാശ്രീ മനസ്സിൽവെച്ചുകൊണ്ട് ഔദ്യോഗികതെ പാഞ്ചാന ഒരു പജന്യിതനും ശ്രദ്ധിമാക്കം വേദ ക്ഷേരു സൃതിയുള്ളൂന്നതു യുക്തമാണെന്നുണ്ടോന്നും തോന്നാതിരിയുള്ളതില്ല.

വേദങ്ങളിലെ പ്രാഥമ്യാവസ്ഥകളുമ്പൊറി ഇന്നീലും കിരോളിച്ചാണെന്നും. ഇപ്പോൾ ഇതുമാത്രം.

മനുഷ്യം

മനുഷ്യരിൽ⁹ ശാസ്ത്രാനൃമായ ഒരു ശക്തിവിശേഷങ്ങളെന്നും ഏല്പി മതകാരം സമാതിപ്പിച്ചുനണ്ട്. ഈശ്വരജീവനത്തിൽ വിശ്വാസവും ഗ്രഖയും ആവശ്യമായിത്തീരുപോലെ മനുസി ബിജ്ഞം അവ രണ്ടും വേണം. വിശ്വാസത്തോടും ഗ്രഖയോടും കൂടി മനുംവഴിയായി ഇംഗ്രേസ് ഉപാസിച്ചാൽ ആ ഭൂശ്വര ജീവം ഒരിജ്ഞലും വ്യത്മമാവുകയീല്ല. വിശ്വാമിത്രനം വസിപ്പിക്കുന്ന തമിലുള്ള മതാരത്തിന്റെ ആദ്യഗ്രംത്യങ്ങളിൽ വിശ്വാമിത്രൻ അനേകം ദിവ്യാസ്ത്രങ്ങൾ വസിപ്പിക്കുന്നവേരെ പ്രായാഗിച്ചു. വസിപ്പിക്കുന്ന മനുശക്തികൊണ്ട് ആ ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം നിപ്പില്ലെങ്കിലും. ഇതും 'കൈ പുരാണകമധ്യായിരിക്കണം. മഹാ പാണിതന്നും വാഗിയുമായ ഉദ്ഗാഡിശാസ്ത്രികളെ യാതൊക്കെ പാഠപ്പു മില്ലാത്ത 12 വക്രസ്ഥായ കാക്കല്ലറി ഭ്രതിരി തോല്പീച്ചവെന്നാണെല്ലോ പെതുതിയും. കാക്കല്ലറി ഭ്രതിരിജ്ഞങ്ങായ ഈ ശക്തി വിശ്വേഷം മനുംവഴിക്കാണെന്നും പ്രസിദ്ധമാണു്. ഒട്ടി, മാട്ട്, വഴീകരണം, വിശ്വമിരക്കുക തുടങ്ങിയ പലതും മനും വഴിയായി ഇന്ന നടന്നവങ്ങളും. ശ്രതിരിനിരീക്ഷാം തീരുമാനിക്കേണ്ടതു മനുഷ്യരിൽ¹⁰ അനീതരസാധാരണമായ ശക്തിയുണ്ടെന്നാണെല്ലോ. മനുംമനുഷ്യതിന്റെ അത്മമെന്നെന്ന നോക്കുക:—

സപകാരുമായി സംസാരിക്ഷക ഏന്നവർമ്മായ “മരു ഗ്രൂപ്പരിഭാഷകൾ” എന്ന ധാതവിൽനിന്നാണ് മനുശബ്ദങ്ങളായിട്ടുള്ളത്. പത്രക്കണ്ണച്ചാലുന്നതു മനുശമനാണ് അപ്പോഴെന്തെന്നതായിം. യുഗത്തിനു ശക്തി തുടാൻ മനുശങ്ങൾ പത്രക്കു ഉച്ചരിക്ഷന്നതു നന്നായിരിയ്ക്കും. ഉറക്കു ശബ്ദംവുംവിയുള്ളവാനുള്ള ശക്തിവിശ്വേഷത്തെ യുഗത്തിലേയുള്ള കൊണ്ടുവരാവാൻ മനും പത്രക്കു ഉച്ചരിയ്ക്കുന്നതു നന്നാണ്. രാജാക്കന്നാക്കുടെ ഗ്രഡാലോചനകളേയും മനുശമനാ പാരാഡിം. ധാന്യൾ മഹാബ വിധത്തിലാണ് അയ്മം പറയുന്നത്. “മഹേന്ദ്രാ മന്മഹാൻ” എന്നാണ് റൈക്കുടാക്കുകും. മനുശത്തിനു ഉപകാരമായിതീരുന്നതേതോ അതു മനും. അനുച്ഛിപ്പിനു തുടാതെ മനുശമിഥ്യങ്ങളുംപുറി ചീറ്റിയുള്ള നീതു സ്പജ്വാവത്രപീകരണം, ഇംഗ്രേസ്റ്റുപ്രസാദപ്രാപ്തി മുതലായ പല കാര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ഈ അയ്മത്തെ ദൈർഘ്യംകൊണ്ടു മനുശബ്ദത്തിനു മുന്നാമതൊരമ്പംതുടി പാണ്ടുവരാഡിം. “മനാം ത്രായതേ ഉതി മനുഃ” മനാം.പര്യുന്നവനെ ഏതൊന്നു കുഞ്ഞിയുള്ളവോ അതാണ് മനും. സകലകാരുസില്ലകിടക്കിം മേതുട്ടമായ ഏതെങ്കിലുമൊരു വസ്തു ലോകത്തിനുണ്ടെങ്കിൽ അതു മനുമാകുന്നു. സംസ്കാരാഡിംമാത്രമല്ല മിക്ക ലോഹകളിലും മനുശങ്ങിം. നീനുംവിനെ പ്രധാനമായി പറയുവാനുള്ളിട്ടുണ്ടും മനുശഗമായ വേദങ്ങളാക്കം പിന്നിട്ടുണ്ടായ പുരാണാദിക്കാക്കം ഏതുകണ്ഠും അനേക്കുന്നും ബാധകശിഖനുള്ള സംഗതിയെപ്പറ്റിയാകുന്നു.

വിഷ്ണു, ശിവൻ മുതലായ ദേവമാർക്കു വേദങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യം കിായിമെന്നാം ഇന്നും, അശീ മുതലായ ദേവമാർക്കാണും വേദങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യം കൂടുതലുണ്ടെന്നാം. ഒരു നവീനസില്ലാന്തച്ചിം. വിഷ്ണവിനെ സ്തുതിയ്ക്കുന്ന സുക്ഷ്മങ്ങൾ ഫ്രേപ്പറത്തിൽ നന്നാ കിറയാണ്. ഏകിലും ഉള്ള മുക്കത്തുള്ളിലെ നീല നോക്കുന്നും വിഷ്ണവിനു വേദങ്ങളിലും പ്രാധാന്യം കാണാം. വൈഭാക്ക ആശിമാക്കി യജ്ഞത്താണ്ണല്ലോ പ്രാധാനമായിട്ടുള്ളത്. ഈ യജ്ഞത്താണ്ണ വിഷ്ണവാകുന്നു. “യജ്ഞാ വൈ വിഷ്ണുഃ” എന്നാൽ വേദവാക്യമണ്ഡിം. വിഷ്ണവിനെ ഉദ്ദേശിച്ച ഉപാസന, പുരാണപാരായണം, നാമംജപം ഇത്യാദിക്കാക്കു വേദങ്ങളിൽ നല്ല നധാനമുണ്ട്. പീർഘ്രതമസ്സും ഏന്ന ആശിയുടെ രണ്ടു മനുശങ്ങൾ ഉല്ലായ്ക്കുന്നു:—

(1) “യാം പുഠ്യായ വേദസേ നവീക്ഷണം
സുമജ്ജാനയെ വിശ്വേ ദാഹതി
യോ ജാതമസ്യ മഹതോ മഹിശുവത്ര
സേച്ചുപോദിർജ്ജും ചിദ്ധേസരം.”

“നിത്യം, ജഗത്തിന്റെ ക്രത്താവും, എന്നം നൃതന്നം,
താനാക്കന്ന ഭാര്യയോടുള്ളടക്കയിൽഡിംഗ് വിശ്വവിന്നാ
യിക്കാണ്ട് എവൻ എല്ലാറിനെന്നും അപ്പിഡിംഗ്, ധാതൊക
വൻ മഹാനാഭാവനായ വിശ്വവിന്റെ മഹത്തായ ഇന്നത്തെപ്പറ്റാറി
(അവതാരത്തെപ്പറ്റാറി) പറഞ്ഞാവോ ഈ രണ്ട് പ്രേരം യശസ്സുകളോ
ടക്കി പ്രാപ്യസ്ഥാനം പ്രാപിഡിംഗ്” എന്നതം. താൻതന്നെ
യാണോ തന്റെ ഭാര്യ എന്നതുമായ സുമജ്ജാനി ഏന്ന ശബ്ദം
കൊണ്ടുള്ള അംഗ്രേഷത്തെ മനസ്സിൽത്തെ ചിന്തിഡിംഗ് നാണോ¹. മന
ഖ്യന്റെ പ്രാപ്യസ്ഥാനം ബ്രഹ്മപദവിയാണാലോ. ബ്രഹ്മപദവി
എന്ന ശബ്ദം ഇവിടെ പ്രായാഗിലുംബൈലും ശാഖക്കെന്ന അംഗ്രേഷ
മാക്ഷവാൻ വിശ്വാസിലും. പുരാണപാരാധാര്യാം, പുരാണത്രാവണം
ഇവജ്ഞാപ്പാം മഹത്തായ ഫലഭഞ്ചങ്ങാം ഈ മനും സുചിപ്പി
ഡിംഗ്. അടുത്ത മനുംടക്കി നോക്കാം:—

(2) “തമസ്സാതാരഃ പുഠ്യുഃ യമാവിഃ
ജ്ഞതസ്യ ഗംഡം ജനഷാപി വത്തന
ആസ്യജാനനോ നാമവി ചീവക്തത
മഹസേ വിശ്വാ സുമതിം ജോമയോ.”

“ശല്യയോ സ്ത്രിച്ചകൊണ്ടിരിഡിംഗ് ക്ഷതന്നാരേ, നിത്യം
യജ്ഞസപത്രപമായി ജനിഡിംഗ് വാമാമായ ആ വിശ്വവിന്നെ
നാണ്ഡാം അവിഡിംഗിലും സ്ത്രോതപാരാധാര്യാം മുതലായവയെ
കൊണ്ടു സന്നോഷിപ്പിഡിംഗ് വിന്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമത്തെ
അംഗിവോടുള്ളടക്കി ഒപിഡിംഗിന്. മഹാനായ വിശ്വവിന്റെ അനു
ഗ്രഹബുദ്ധിഡിംഗായിക്കൊണ്ടു നോൻ ഉപാസിക്കുന്നു.” ഈ മനു
ത്തിൽ നാമജപത്തിനെ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുന്നാണോ. യജ്ഞ
സപത്രപമായി ജനിഡിംഗ്നതു വിശ്വവാണിനും കാണിഡിംഗ്. ഇത്തരത്തിലുള്ള
മനുംഡാംവഴിയാണോ പുരാണപാരാധാരാക്കാൻ
കൈ അവഗ്രഹത്തിലുള്ള പിന്നിടക്കു ശാസ്ത്രങ്ങൾ വിഡി
ഡിംഗ്നതോ. മുന്നു കാലടക്കരാവെച്ചു ലോകത്തിൽ ദയംം നില

നിന്ത്രന്തു വിഷ്ണവാണന്നു പായുന്ന പല മനുഷ്യങ്ങളിലും ജ്ഞാനപരമ്പരയിൽ കാണാം. അതായതു മുന്ന ശക്തികൾവഴിയാ ദിട്ടാണു് ലോകത്തിൽ ധമ്മത്തിനു സ്ഥിതിയാണെന്നെന്നും. ഭൗതികലോകത്തിലും ഈ മുന്ന ശക്തികൾ സത്പരജസ്തമോഹണാണലാകാനാണു് എങ്കിലും. ഈ തത്പരതയാണു് വാമനാവതാരത്വാക്ഷാണ്ടു സുചിപ്പീയുണ്ടായാണു്.

(1) “വിജ്ഞാനർക്കം”; (2) “നന്തെ വിജ്ഞോ” — ജ്ഞാനപരമ്പരയിലും ഇംഗ്ലീഷ് വൈജ്ഞാവമനുഷ്യങ്ങൾടെ ശാമ്പംബലെ സുചിപ്പീയുകാണാണു് ഭാഗവതത്തിൽ വാമനാവതാരത്തെ അവസാനിപ്പിയുണ്ടായാണു്. ഇതിൽനിന്നു് ഉംഗിജ്ഞേണ്ടതു പുരാണങ്ങളിലെ വാമദേവാവതാരവും ജ്ഞാനപരമ്പരയിലെ വിജ്ഞവിശ്വാസം പാദത്രയെ വിക്ഷേപിച്ചും ഒന്നതന്നെന്നാണന്നു വ്യാസൻ പറയുന്നു. പാദവിക്ഷേപംകൊണ്ടുമാത്രമല്ലോ വിജ്ഞ ലോകത്തെ നിലനിത്രന്തായി. രഘീകളിലെ ഉള്ളിലിനും രഘീകൾവഴിയായി ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതിയാണെന്നതു വിജ്ഞവാക്കാണു്. “ശീപിവിജ്ഞൻ” എന്ന വിജ്ഞവിനു പേരുണ്ടല്ലോ. “ശീപിവിജ്ഞ രഘീവിജ്ഞ വിജ്ഞഃ” — രഘീകളിൽ പ്രവേശിച്ചവൻ എന്നാണു് ഈ പദത്തിന്റെ ശാമ്പം. വസിജ്ഞന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ “ഭാധത്ത് പുമിവിഭലിതോ മയ്യ ബൈഃ” (വിജ്ഞ രഘീകളെക്കാണ്ടു ഭ്രമിച്ചെയ നിലനിത്രന്നു) എന്നാം കാണാനു. പുരാണപ്രസിദ്ധമായ വിജ്ഞവിശ്വാസിരുത്തു ലോകസംരക്ഷണം ജ്ഞാനപരമ്പരയിലുമാണെന്നും സാരം. ശാംഖചക്രമാപത്മാഭികളോടുകൂടിച്ചട്ടിയാണു് വിജ്ഞവിശ്വാസ പുരാണങ്ങളിൽ വണ്ണിക്കാണുള്ളതു്. അത്തരത്തിലും വണ്ണന വേദങ്ങളിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. വിജ്ഞവിശ്വാസിരുത്തു ശാംഖചക്രമാപത്മാഭികൾ ചീല മൃഡാത്മക്കണ്ണനും ഭാഗവതത്തിലെ പ്രാഥമന്ത്രങ്ങളാണു് കാണാം. ആചാര്യസ്വാമികളിലെ വിജ്ഞസഹായാമാണും മന്ത്രങ്ങൾക്കിലും കണ്ടിട്ടില്ലോ. ചീല കല്പനകൾ (സിംഖോഭിക്ക്)വഴിയായി മന്ത്രങ്ങൾക്കു തുല്യമാണു് ഇംഗ്ലീഷ് ലേജ്യും സന്മാർത്ഥത്തിലേക്കും നയിയുള്ളവൻ ജ്ഞാനിമാർ പല വിധത്തിലും ഒത്തിക്കാണു. ശാതകാണ്ട വേദങ്ങളിലും കല്പനകളെ മുച്ചുവൻ പുരാണങ്ങളിലും പുരാണങ്ങളിലും കല്പനകളെ മുച്ചുവൻ വേദങ്ങളിലും കണ്ടില്ലെന്നുവരിം. ശാതകാണ്ടാണു് ശാംഖചക്രമാപത്മാഭികളോടുകൂടി വിജ്ഞവിശ്വാസ പുരാണങ്ങളിൽ കാണാനുതോ. പേണു, കാലം, വസ്ത്രക്കാരി ഇവയെക്കാണ്ടു പരിപ്രേക്ഷിക്കു

സ്വീകാര്യത്തും സർവ്വവ്യാപകവുമായ ധാതനാനോ അതാണ് വിഷ്ണു ശബ്ദത്തിന്റെ അർധമെന്നോക്കണം. പുരാണങ്ങളിൽ വിഷ്ണവി നെപ്പറ്റി പറയുന്ന പല സംഗതികളെയും വേദങ്ങളിൽ പ്രകാരം തന്നെന്ന പാഠങ്ങളാണെന്നും⁹ ഇതേവരെ പറഞ്ഞതിൽനിന്നും മറ്റൊരു ശിവനെപ്പറ്റിയും രണ്ട് വാക്കു പറയുന്നു.

കൈലാസവാസിയായിട്ടുണ്ടോ ശിവനെ പറയാറുള്ളത്. ശിവൻ കൈലാസപദ്മത്തിൽ താമസിയുള്ളൂനവേഗംഉള്ളതുകൊണ്ട് ശിവനു ഗിരിശൻ, ഗിരിശൻ എന്നിൽക്കൊന്തെ ചില പേരുകളുണ്ടായി. ഈ പേരുകളുടെ അർധമെന്നെന്നു ഭാക്താം:— “ഗിരേം ശ്രദ്ധേ ഇതി ഗിരിശഃ” — ഗിരിയിൽ ശയിയുള്ളവൻ എന്ന സാരം. ഇരക്കുക ശബ്ദപ്രകാരം ഉള്ളിലാക്കുക എന്നവർ മായ ‘ഗൃ’ എന്ന ധാതുവിൽനിന്നുണ്ടും ഗിരി ശബ്ദംക്കാഡായിട്ടുള്ളത്. ബ്രഹ്മത്തും ഏതിൽ അന്തിമവിച്ഛിരിയുള്ളൂനവേം അതാണ് ഗിരി എന്നാണും അപ്പോരും വന്നാമേരുന്നതും. വേദപര്യായ മായി ഗിരിശബ്ദത്തെ വേദത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടോ. അപ്പോരും ഗിരിയിക്കുന്ന ശയിയുള്ളവൻ എന്നുള്ളതിന്റെ അർധം വേദപ്രതിപാദ്യം എന്നാക്കുന്നു. വേദപ്രതിപാദ്യമായ സച്ചിദാനന്ദസ്പദവും ഒപ്പാക്കുന്നതും ശിവൻ. ശ്രീപാർശ്വയിടെ ഒരു പേരാണെല്ലാ ഉമ എന്നുള്ളതും. കേന്ദ്രാപനിധത്തിൽ ഉമ എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ട് മായയെ കാണിയുള്ളൂ. ശിവൻ പരശ്രമവും ഉമ മായഞ്ചുമാണെന്നു വന്നാമേരുന്നു. ഈ അർധത്തെ ഉള്ളിൽവെച്ചു കൊണ്ടായിരിക്കുന്നും “ശിവഃ ശക്ത്യാ ധക്തഃ” എന്ന ശിവാനന്ദലഹരിയിൽ ആചാര്യസ്പദമികരാ പ്രയോഗിച്ചുതും. മായാശക്തിയോടുകൂടാതെ ശിവനു ധാതനാനം ചെയ്യവാൻ സാധിയുള്ളകയില്ലെന്നും ആചാര്യസ്പദമികരാ ആ ദ്രോക്കത്തിൽ പറഞ്ഞതിട്ടുള്ളതും. ആത്മജണാനാതാവായിട്ടും ശിവനെ പറയാറണെന്നും. “ജലാശ്വരേഖജം” എന്ന പദംകൊണ്ട് പരമാനന്ദത്തെ ഭാവംചെയ്യുന്നവന്നും ശിവനെന്നും പ്രഗ്രഹത്തിൽ കാണാം. ജലാശ്വരമന്നാൽ ആനന്ദമാകുന്നു. ഈ ആനന്ദമാണും ശിവൻ ഒഴിയാം. അതായതു സംസാരപാശത്തിൽക്കാണും ഭിംബനു വെച്ചുന്നവരെ ആനന്ദമാകുന്ന ഒഴിയാംകൊണ്ട് സംസാരത്തിൽനിന്നും രക്ഷിയുള്ളൂനവൻ എന്ന സാരം. വിഷ്ണവിനെന്നെന്നു പോലെ ശിവനേയും സച്ചിദാനന്ദസ്പദവും പറയുവാൻ

വേദം അനവർത്തിയ്ക്കുന്നു. വേറോ ഒരു ഒരു സംശയക്കണ്ണാക്കാം. ആഗ്രഹം തെളിഞ്ഞു തുടരുന്നു എന്നു പറയുന്നില്ലെന്നാണ് ചീലിക്കുന്നത്. ശ്രീവരമം ആഗ്രഹം വാസ്തവത്തിൽ ഒന്നതന്നെയാണ്⁹. ആഗ്രഹം അവ്യാഹ്യതയിൽ സാധാരണാചാരത്തിനു അനുകൂലമാണ്. ആഗ്രഹപ്രകാശ്യത്തിൽ പറയുന്നണണ്ട്. “അതം ആവശ്യത്തി ഇതി ആകും” എന്നാണ്¹⁰ ഒരു മിഥം. സംസാരതാപത്രത്തിലും ഉല്പാതാക്ഷണവന്നെന്നു സാരം. ദേവതാത്തപനിശ്ചയത്തിൽ മഹത്തിന്റെ ഉപയോഗത്തെപ്പറ്റാറിയും ചീറ്റിയേറ്റുന്നെന്നു ധാന്യപരമായും പറയുന്നു. ശ്രീവക്ഷേത്രത്തിൽ ആഗ്രഹസ്താപാലക്കാണ്ട് ശ്രീവരമം ഉപാസിക്കാണ്ട്. മാത്രമല്ലോ, നമ്മൾ വിബാധ എന്ന ആധ്യാത്മം യജ്ഞപ്രവർത്തനയിൽ കാണാം. “ആഗ്രഹം” എന്ന ഭാഗത്തിലാണ് ഈ ആധ്യാത്മഘട്ടത്തോ. അതിനാൽ യജ്ഞപ്രവർത്തനവഴിയും നോക്കിയാൽ ശ്രീവരമം ആഗ്രഹം കാണാണെന്നു തീരുമാനിയ്ക്കാം. ഇന്നത്തെ ശ്രീവിശ്വാസിഖാനാട്ടിൽ കാണാനു വേറോ ചീലി ഭാഗമാളിം ആഗ്രഹപത്രത്തിലെ ആഗ്രഹസ്തം സൃഷ്ടിപ്പിയ്ക്കുന്നണണ്ട്. അവയെല്ലാം ഉല്ലാസ്യപ്പെട്ടുവാൻ സാധ്യമല്ല. ആഗ്രഹപത്രത്തിലെ യുദ്ധങ്ങളെപ്പറ്റാറിയും രണ്ട് വാക്കു പറയുന്നു.

ശത്രുക്കളെ കാടിക്കണം, നാമാവദ്ദേശമാകണം—ഈതരം ത്രിലൂഹം പ്രാഥമ്യനകരാ ആഗ്രഹപത്രത്രിലുണ്ട്. പുത്രൻ മുതലായ പല അസുരന്മാരെയും ഇല്ലാൻ മുതലായ ദേവതകരാ വഡിച്ചതായും വേറോ ചീലേടത്തു പറയുന്നു. സൃഷ്ടാസ്തു¹¹ എന്ന രാജാവും ഒരു ഭാഗത്തും പത്രത്തു രാജാക്കാഡാർ മന്ദിര ഭാഗത്തുമായ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ തുടരുന്നു തുടരുന്നു അപ്രവാക്യാനുകൂലായും സഹായംകൊണ്ട് സൃഷ്ടാസ്തു¹² ഇരിച്ചു വെന്നു വസിപ്പിക്കുന്നു അണ്ണയാദത്തിൽ കാണാം. ഇവയുടെ യുദ്ധസന്നാഹത്തെയും മറ്റും വണ്ണിക്കുന്നതുണ്ട്. യുദ്ധസംബന്ധങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷ് അവധിയിലും ആഗ്രഹപത്രത്രിലും അതിനാൽ അക്കാദാലത്തും പല യുദ്ധങ്ങളിം നടന്നാവെന്നു തോന്നാം. തോന്നാ മെന്നുമാത്രം പാഠത്തത്തിനാം അവ്യാഹ്യനും. യുദ്ധവാചകങ്ങളാണു ശബ്ദങ്ങളെക്കാണ്ട് യജ്ഞങ്ങളെല്ലെ പറയാട്ടണ്ണേനു സാധാരണാഭാസ്യത്തിൽ മുന്നനാലു തീരുക്കളിൽ പറയുന്നു. ആ നിലയ്ക്കു നോക്കുന്നു വേദത്തിലെ യുദ്ധം നന്ദത്തിനുകരാ തമിലും ഒരു സംഘടനമായിത്തീരും. ശ്രീത്രഷ്ണൻ ഗൈതരയെ അജ്ഞന്നന്നു¹³ ഉപഭോക്തൃത്വത്തിലെ യുദ്ധത്വമിയിൽവെച്ചുണ്ട് എന്നാണ്ടോ പറയുന്നതോ. ഗൈതരയീലെ ഈ യുദ്ധത്തെ മാനസികയുദ്ധമാക്കി മഹാ

നൂവാ ഗാധിത്വന പാഠത്തിട്ടണം. മരാറോഗ്യാഹനിഷ്ഠയിലുള്ള ദേവാസുരയുദ്ധത്തെ ശക്രാഹ്യാരൂപസ്വാമികരാം മാനസിക യുദ്ധാക്ഷി ഭാഷ്യംമെച്ചുന്നു. സാമാന്യമായല്ലാതെ വ്യക്തിപരമായി ദാദർശനിൽ ധാരാത്മകമില്ലെന്നാണ് ജൈമിനിയിടെ മതം. എവംവിധിനാഭായ സംഗതികളെല്ലാം ആലോചിയ്ക്കുന്നോടൊപ്പം വേദത്തിന്റെ മുഖ്യാദ്ദേശം മനസ്സിനെ സംസ്കരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വാസ്തവത്തെ ഓക്കെന രഹിതം വേദത്തിലെ യുദ്ധങ്ങളെ നന്ദിയുകരാം തമിലുള്ള സംഘടനമായി ഗണിച്ചുപ്പെട്ടും. പലേ തത്ത്വങ്ങൾ യുദ്ധവർഗ്ഗന നോക്കിയാലും ബാഹ്യയുദ്ധമല്ലെന്ന തോന്ത്രിപ്പേരുണ്ടും. ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം—

പുഷ്പംനാതതിൽ തല്പരന്മാരായ പണികരാം എന്ന വർക്കാർ പത്രക്കണ്ണലും മറം കൊണ്ടുപോയി മഹയിലിട്ടുപ്പെട്ടു. അംഗി രസ്സുകരാം, ഇരുന്ന് മുതലായ വേദകളിടെ സഹായത്തോടും മഞ്ഞാ ചൂണ്ണംപോലോടുള്ളടച്ചടി അവരെ വിശേഖിക്കുന്നു. ഇം ആവ്യാ യിക ഔദ്യോഗത്തിൽ അനേകം ദിക്കിൽ കാണാം. ശ്രദ്ധിനെ വിശേഖിക്കുന്ന ലഭ്യത്തിൽ ഒരു ഉപാസ്യം ആവിഭവിക്കുക, സൃഷ്ടി പ്രകാശിക്കുക, തമസ്സപ്പോം നശിക്കുക—ഇങ്ങനെ ചില സംഭവങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു. ഇതിൽനിന്നും ഒരു കാര്യമാണ് ഉശമി ക്രൈസ്തവത്. രാജസ്വാമാന്മാരുമായ സ്വന്തംം തുടങ്ങിയ മനോ പോഷണരാകൊണ്ടു മനസ്സിൽ ലഭ്യിച്ചുകിടക്കുന്ന ഇംഗ്രേസ്റ്റീരംഗം മറഞ്ഞുപോകുന്നു. മനുസ്സേവകൊണ്ടും ഇംഗ്രേസ്റ്റീരജനംകൊണ്ടും മറം മനോപോഷണരാം ഇല്ലാതെയാക്കി ഇംഗ്രേസ്റ്റീരജനങ്ങളെ മനസ്സിൽ അല്ലാലുമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുക എന്നാലുള്ളതാണ് ഇം ആവ്യായികയിലുള്ളത്. ഗോക്കരി അടക്കാഡിയീനും മഹിഷ്മ വിശേഖനമായി “പരിഷനം” എന്നാൽ വിശേഖണം വാമ ദേവൻറു മണിയല്ലത്തിൽ കാണാനും. അഭാധത് ഇം മുഹ സവുത്തു ഉണ്ടെന്ന താല്പര്യം. എല്ലാടത്തും ഇംഗ്രേസ്റ്റീരജനെ കൊണ്ടും ഇം വിശേഖനംകൊണ്ടും അനുമാനിപ്പേരുണ്ടെന്നും. ഒരു മരക്കുംനാതെ തുപാന്തരപ്പുട്ടതി ഒരു പാതുമാക്കി സ്വപ്നികരിയ്ക്കുന്നതുപോലെ പ്രൂഹസ്തി മനുംകൊണ്ടും മഹയിലുള്ള പത്രക്കണ്ണു സ്വപ്നികരിച്ചു. ശായാസ്യവും എന്ന മഹാപിഡുടെ സൃഷ്ടത്തി ലാണും ഇതു കാണുന്നത്. മുഖത്തിനെ തുപാന്തരപ്പുട്ടതുനു തുപോലെ മനസ്സിനെ തുപാന്തരപ്പുട്ടതുനുവെന്നാണും ഇതിന്റെ താല്പര്യം. ഭിഞ്ചുമായ മനസ്സിനെ താത്പരിക്കമാക്കുന്നവുനു

ചുങ്കൾ. മുത്രവയം മുതലായ സകല ആവ്യാധികകളിലും എവംവിധിപ്പാഡിയം തത്പര്യം ഉള്ളത്. സോമപാനം വേദ തതിലെ ഒരു പ്രധാനസംഗതിഹാണ്. എടുത്താമതെന്ന ശാഖകു തതിലെ “‘സോമം മന്ത്രതേ’” എന്ന തുടങ്ങി രണ്ടു ഫുങ്കൾക്കുടെ താല്പര്യം താഴെ ചേക്കുന്നു.

സോമ ഇടിച്ചുപിഴിയുന്നോടു അവർ തങ്കൾ സോമപാനം ചെയ്യുന്നതായി വിചാരിയ്ക്കുന്നു. അതാനീകരാ അറിയുന്ന സോമയെ അതം പാനംചെയ്യുന്നതിലും. സുചകണ്ഠായ പ്രവൃത്തികളെക്കാണ്ടു സുക്ഷിജ്ഞ പ്രേക്ഷിക്കുന്നതും ധന്തപാലകനാരാൽ സംരക്ഷിജ്ഞ പ്രേക്ഷിക്കുന്നതും മായ സോമ ഇടിച്ചുപിഴിയുന്ന ശബ്ദം കേടുന്നതിലും. ഇതാണു അവശ്വരെ താല്പര്യം. ധാരാശാളിൽ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന സോമ ലത സാളഗ്രാമത്തെപ്പാലെ സോമദേവൻറു വിഗ്രഹംമാത്രമാണ്. മാധ്യാഹനത്തിന്റെടക്കടിയവൻ അഭ്യുക്തിൽ ആനന്ദസപ്രവി എന്നാണ് സോമശബ്ദത്തിനെന്നു ശരിയായ അത്മം. സോമക്കു സേവിയ്ക്കുക എന്നതിനെന്നു അത്മം ആനന്ദത്തെ .ഈശപ്രകാശം അഭ്യുക്തിയ്ക്കു എന്നാക്കുന്നു.

സോമപാനംചെയ്യുന്ന മദ്ദാഹനത്തായ ഇതുന്ന പല നമകളിലും ചെയ്യുന്നണ്ടെന്നും വേദങ്ങളിൽ പലവുട്ടും കാണാം. എല്ലാറാണെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് ചെയ്യുന്നവക്ക് മഹത്തായ ഇംഗ്ലീഷ് കാരണം സൃഷ്ടിക്കുമെന്നാണും അതിനെന്നു താല്പര്യം. പ്രവൃത്തിപ്രവത്തി പ്രഥമ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് രാധാകൃഷ്ണന്റെയാണും ധാരാശാളായി. പ്രവൃത്തഃി ശരതിൽ നിന്നും ഇല്ലാത്തയാക്കുന്നോരു അതും ഇംഗ്ലീഷ് രാധാകൃഷ്ണന്റെ ശക്തിയില്ലാത്തവക്ക് അതും ശക്തിയില്ലാക്കാക്കാനുള്ള അഭ്യാസങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് ധാരാശാളിലൂപ്പായാണും പാരമാം. ധാരാശാളിലൂപ്പായാണും മന്ത്രങ്ങളെല്ലപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ ധാരാശാളാത്തനും ഒരു പ്രവേശാപാസനയായിത്തീരും. സപർശമാണും ധാരാത്തിനെന്നു മല മെന്നു പാരാഡിസും. സപർശമെന്നു പായുന്നതും ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥലമല്ലും. സുവിശേഷമാണും സപർശം. പ്രവൃത്തികളുടെ തോതനാസരിച്ചു സപർശമലത്തിനും താരതമ്യമുണ്ടും. ബ്രഹ്മ അഞ്ചാനിയുടെ സപർശം ബ്രഹ്മപ്രാപ്തിയാക്കുന്നു. കാമിയുടെ സപർശം കാമലോഗാഡിക്കും. ധ്യാനത്തിനെന്നു ദേംകൊണ്ടും എത്തു കമ്മ തതിനെന്നും എത്തു മലപ്രാപ്തിയ്ക്കും വേതുവാക്കാനും എന്നാണും ആചാര്യനായുടെ പക്ഷം. മനസ്സും സന്വാദിയ്ക്കുയാണും

വേദത്തിന്റെ ദിവ്യാദ്ധ്വരം എന്ന തന്ത്രസിൽ ഉച്ചകാണ്ഡ്, ഇംഗ്രേസിലും ചിന്തയോടും കൂടി വേദങ്ങളിൽ പറിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ സംസ്കൃതഭാഷയിലെ അതു തകമകളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് വേദങ്ങളെന്ന കാണാം.

പ്രാർഥിയ്ക്കുന്ന വസ്തുവിനെപ്പറ്റിയും ഒരു വാക്ക് പറയാനാണ്:—ബാഹ്യവും ഗ്രാഹങ്ങളായ അത്മങ്ങളെ ഉംകൊള്ളുന്ന വയാണ് പ്രായേന്ന ആദ്യപദ്മനാഭം അവും അതിൽ ബാഹ്യപരാമർശങ്ങളെ ദേവതകളോട് അപേക്ഷിയ്ക്കുന്ന താഴീ കാണാം. റാംബാധിവും ലക്ഷ്മിപരവുമായ ജീവിത തത്ത്വങ്ങളെയിള്ളു പരാമർശങ്ങളെന്നാണ് ബാഹ്യാവംത്തിൽ ദേവതകളോട് യാചിക്കാരിയ്ക്കുന്നത്. ആന്തരമായ അവംത്തിൽ ആന്തരിക്കാണുന്നതു പോലെ ദത്തായവയെന്നാണ് പ്രാർഥിയ്ക്കുന്നതു കാണാക. ഒരു ഉദാഹരണം പറയുന്നത്:

രാധ്യസ്തുതി എന്ന ദാഹപര്യാധമാകന്ന. ഇതിനെ പലേ ക്രിയാ പ്രാർഥിക്കുന്നാണ്. ഇംഗ്രേസിന്റെനും ഭാഗവതത്തിലും ചില പ്രയോഗങ്ങൾ ദാഖാം. ശ്രീത്രക്കണ്ണമഹാശിഖക സൃഷ്ടിയിൽ “നിരസ്ത്രസാമ്പൂതിശയേന രാധസാ” എന്നായ പ്രയോഗമുണ്ട്. അവിടെ ശ്രീധരചാര്യൻ രാധ്യസ്തുതി എന്നും തിന്നും ഇംഗ്രേസിന്റെ ഏതുപ്രസ്തുതാഭ്യന്തരം വ്യാവ്യാനിയ്ക്കുന്നു. ഭാഗവതം ചതുർമ്മസ്സുന്നിധിലും “ഭവതാ രാധസാ രാഖം” എന്ന ജ്ഞാനത്തും “സപാനന്തരപ്രവേണം” എന്നാണ് വ്യാവ്യാനിച്ചിട്ടുള്ളത്. രാധ്യസ്തുതി ശ്രീത്രക്കണ്ണത്തെനും ഭാഗവതത്തിലും പലേട്ടതും അല്ലാലും അത്മവ്യത്യാസം കാണാം. അപ്പോരും വേദത്തിലെ രാധ്യസ്തുതി ശ്രീത്രക്കണ്ണത്തെ ബാഹ്യാധിവും ആന്തരമായും ഉള്ളിട്ടുള്ള അവംത്തിൽ സ്വപ്നകരിയ്ക്കുവാൻ വിശേഷമില്ല. ഉന്നതമായ ലക്ഷ്മീരഥ മുഖപിൽ വൈച്ഛകാണ്ഡാണ് വേദത്തിലെ ആദ്യമാർഗ്ഗ ദേവതകളെ സൃഷ്ടിയ്ക്കുന്നത്. അധ്യാത്മവിന്തയിൽ താഴീ തരക്കാക്കം ഉയൻ തരക്കാക്കം വേദമന്ത്രങ്ങൾ അല്ലവശ്യമാണെന്നാം. അതാഭേദ വജ്രനോഡാം ഉപാസകന്റെ നില അനസരിച്ച ശ്രീത്രക്കാക്കം അത്മം മാറി സ്വപ്നകരിയ്ക്കും. ആദ്യമായിടെ ഉദ്ദേശത്തെ താഴീ സംഗ്രഹിക്കുന്നു.

സത്യം കണ്ടപീടിയ്ക്കു അല്ലെങ്കിൽ ആന്തരജ്ഞതാബാം സന്ന്വാദിയ്ക്കു എന്നതാണ് ആദ്യമാര്ഗ്ഗ ഉദ്ദേശം. ആ ഉദ്ദേശത്തു

ബീജുളി യാത്രയെ ജീവിതസമരമായി വീക്ഷിയ്ക്കാം. ഈ സമരംതന്നെന്നാണ് വേദത്തിലെ യുദ്ധം. ദൈപത്തിന്റെ സാത്പര്യക്കാരിക്കായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അശ്വപീഠിദൈപത്തി, അഞ്ചാനന്തരപ്രകാശമാക്കുന്ന ഉദ്യമം—ഈവാഴട സഹായത്തോടുള്ളിട്ടി അഗ്നിയാക്കുന്ന ദുരന്ത പ്രാണികളെ മുകളിലേപ്പുകൊണ്ടു. ഈശ്വപരംഗം ചെവതന്നുസ്പതിപദ്ധതായും ഇപ്പോൾ, സുരൂൻ മുതലായ ദൈവതകളിടെ സഹായത്തോടുള്ളിട്ടി നമ്മരാ വീണ്ടും വീണ്ടും മുകളിലേപ്പുകൊണ്ടു. അവിന്നുവിശദിപിടിയ്ക്കുന്നു. അതോടുള്ളിട്ടി ഔഷധിമാർ തുതാത്മക്കാരായിത്തീരുന്നു. അതിന്മുകളം എന്ന പേരായി വേദത്തിൽ ഒരു വിഭാഗംഖാടം. അതിന്റെ താല്പര്യം കണ്ണപിടിയ്ക്കുവാൻ ശാസ്ത്രം സത്യം കണ്ണപിടിയ്ക്കുന്നു. അവിന്നുവിശദിപിടിയ്ക്കുവാൻ ശാസ്ത്രം സത്യം കണ്ണപിടിയ്ക്കുന്നു. അവയിൽ ഒരു തുനിയന്നില്ല. ഏന്നാൽ തുനിയന്നാക്കിത്തുടങ്ങിയാൽ അവയിൽ ഒരു നഹസ്യംമാറ്റിം കണ്ണാക്കാം. അവയ്ക്കും ഇതാം മഹാശായ സന്ധ്യാവന്നത്തെപ്പറ്റി രണ്ട് വാക്കുകളാണ്.

തെത്തതരിയാന്നുകത്തിലാണ് സന്ധ്യാവന്നത്തെപ്പറ്റി കിരായെല്ലാം പായുന്നത്. അതിൽ ഇണ്ടിനെന്നെന്നും അതിന്മുകളം മുളം:—ചില അസുരമാർ ആദിത്യന്റെനേരെ യുദ്ധത്തിനു പോകുന്നു. ഈ അസുരമാരെ ദാടിയ്ക്കുവാൻ സന്ധ്യാവന്നം ചെയ്യുന്ന അർധവ്യത്തിന്റെ സഹായം ആവശ്യമാണ്. അതായതു സന്ധ്യാവന്നം ചെയ്യാൻ ഇതു അസുരമാരെല്ലാം ചോക്കുമെന്നും. ഇതിൽ മഹാത്മായ ദാരാഡയം ഉംകൊള്ളുന്നു. തേജസ്സ് അഞ്ചാനത്തിന്റെ സുചകമാക്കുന്നതുപോലെ ദൈപ്പളം പ്രവർത്തിയുടെ സുചകമാക്കുന്നു. വൈജ്ഞാനിക പ്രവർത്തിയാക്കി കല്പിച്ച പ്രത്യുക്തിഭ്രമമായ സുരൂനിൽ അപ്പീയ്ക്കുന്നു. അതായതു സന്ധ്യാവന്നമെന്നാൽ പ്രവർത്തിക്കളെല്ലാം ഇശ്വപരകലപ്പിയുള്ളക്കെന്നു ചുരുക്കം. നമ്മുടെ മഹാസ്തിം അഞ്ചാനമാക്കുന്ന സുരൂൻ ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഉദിച്ചുവെന്നു വരാം. അന്നപ്പോഴെയ്ക്കും അസുര മുതലായ ദാരാഡയുമാക്കുന്ന അസുരമാർ നമ്മുടെ അഞ്ചാന സുരൂന്റെനേരുക്കും യുദ്ധത്തിനു പോകുന്നു. സകലത്തെയും ഇശ്വപരാപ്പണം ചെയ്യുന്നവൻറെ അഞ്ചാനോദയത്തെ ഏതൊക്കെ മഹാഭാഷ്യത്തിനും മലിനപ്പെട്ടതുവാൻ സാധ്യമല്ല. സകലത്തെയും ഇശ്വപരാപ്പണം ചെയ്യാൻ ആത്മീയപ്രഭാഗതിയ്ക്കും യാതൊന്നും തടസ്സമാവുകയില്ല ഏന്നാളുതാണ് സന്ധ്യാവന്നത്തെപ്പറ്റി ബന്ധിച്ചു മുമ്പു പാശ്ചാത്യ അതിന്മുകളിൽ ചുരുക്കം.

ഞായ്മവാദക്കളുടെ ഇഷ്ടിന ചീറ്റിച്ചുതടങ്കിയാൽ ഞാനേകം മഹ്യതപ്പങ്ങളെ നടക്കു കാണാറാകിം. ഈത് ശവം സാനിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനു ദുർഘട്ടം അവിന്റെലോച്ചിൻറെ വൈദികമാർഗ്ഗത്തപ്പറ്റിയും രണ്ട് വാക്കു പറയുന്നു.

സാധാരണ പണ്ഡിതരാർ വേദാത്മചീറ്റിയ്ക്ക് ഞായികം ശ്രമിയ്ക്കാറില്ല. അതിനാളിൽ മാർഗ്ഗതന്നെ അടഞ്ഞതാണു് കിടക്കുന്നതു്. ശ്രീ അരവിന്ദൻ ഞാനേകം ആത്മയിതപ്പന്നെലു പൊതു ജനസമക്ഷം സമ്പ്രിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശാക്തത്തിലോന്നാണു് ആ മഹാന്നർ വൈദികമാർഗ്ഗം. പാശ്ചാത്യരിതിയിൽ വേദപാണ്ഡിത്യം സീഖിച്ചവർ ശ്രീ ലോച്ചിൻറെ മാർഗ്ഗത്തെ അഭ്യർത്ഥി ശംസിച്ചകാണ്ണാണ്ടെലുനമാത്രമല്ല, ചീലർ അതിനു വിപരിതമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അരവിന്ദൻറെ വൈദികമാർഗ്ഗംപോലെ നന്നായി വേറു ഒരു ക്രയ പണ്ഡിതു നടക്കു് ലഭിയ്ക്കുവാൻ ഫ്രാസ്മാണു്. പണ്ടു്, കേരളീയനാശ ശക്രാചാര്യങ്ങൾ ബക്കാളിയായ കുമാരിലഭ്രംഗം വൈദികമാർഗ്ഗത്തെ സൃഷ്ടി രബ്പുട്ടത്തിയപോലെ ഇന്നാം ബക്കാളിയായ അരവിന്ദൻലോച്ചിയും കേരളീയരായ നമ്മളിം വൈദികമാർഗ്ഗത്തെ ഒന്നാക്കി ദ്രശ്യമാക്കുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. അതിനു ധർമ്മസംഖ്യാടകയും ദേവസ്പശംഖാടകയും മറ്റും സഹായത്തെ അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു കേരളീയരായ നമ്മരാം അതിനു പറിഗ്രമിയ്ക്കുന്നതാണെന്നു് ഒന്നാക്കി പഠിയു് ഈതവസാനിപ്പിയ്ക്കുന്നു.

[അഭ്യാം ഹിന്ദുമതസാംസ്കാരികസമാഖ്യന്തിലെ ക്രയ പ്രസംഗസംഗ്രഹം, മരങ്ങായും 1952.]

അളക്കരി

“അംഗീകാരം അനുഭവിച്ചതിനുശേഷം അംഗീകാരം വികൊം വാ ആവായായതെ ദിജ്യാ ഉദിതാക്കമാവണസനായ്മം സഹതിരാസഃ ഉച്ചയ്തെ. സ പുനരധി ഇതിഹാസഃ സഖ്യലു കാരാ ഹി നിത്യം സ്ഥബിവക്ഷിതസപായ്മഃ, തദക്കമ്പ്രതിവ എന്നും ഉപദേശവരത്പാക്തം.” —യാസ്യൻ

മേലുഖരിച്ച വാക്യങ്ങൾ യാസ്യൻറെ റാഞ്ചക്കത്താശ്ചയ്ത്തിലു ഇവയാണ്. ഇതിന്റെ താല്പര്യം താഴെ കാണിക്കോണഃ—ആധ്യാത്മികമേം ആധ്യാത്മികമേം ആധ്യാത്മികമേം ആധ്യാത്മികമേം ആധ്യാത്മികമേം വിശ്വേഷണതു ഉപദേശംവഴിയ്ക്കുന്നതു. ആ അർത്ഥത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന വുന്ന വിധത്തിൽ, യാതൊന്നാണോ പറയുന്നതു അതു ഇതിഹാസമാക്കണം. ഇതിഹാസരിന്റെ വാച്യാർത്ഥത്തിൽ വിവക്ഷിക്കുന്ന പ്രകാരത്തിലും ഒരു സമർപ്പണത്തും ഇല്ല. വിവക്ഷിതാർത്ഥം അറിയാവുന്നവരും ഉദ്ദേശിച്ചു ഉപദേശിയ്ക്കുന്നതുമാണും ഇതിഹാസം ചെയ്യുന്നതും. ആളുക്കളെപ്പറ്റിയുള്ള ഇതിഹാസം എത്താണും ഒരേ മാതിരി ആഗ്രഹത്തിൽ അനുരോധം ദിക്കിൽ കാണാം. ഈ ഇതിഹാസത്തിൽ മഹത്തായ അർത്ഥവിശ്വേഷണങ്ങൾ നിന്മവും ഇംഗ്ലീഷ് കീടശന്നതുമാണും. ആഗ്രഹത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലുള്ള ആംബുസുക്തത്തിൽ (20-ാമത്തെ ഒരു ചെറിയ സൂക്തം) ആഗ്രഹത്തിൽ മുകളിൽ പാലേട്ടതും പറയുവാൻ പോകുന്ന ആളുക്കളെ സ്ഥംഭവിച്ച വിഷയങ്ങളിൽ സംക്ഷേപമുണ്ടും. ശ്രീ അരവിംബ മേലാശു “അയം ഭോധ” എന്ന ഇംബുസുക്തത്തെ സവി

സ്തരം വ്യാവധാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ വ്യാവധാനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ട് ചിലതെല്ലാം ചിന്തിയ്ക്കുവാനാണ് പോകുന്നത്. അതിന്റെ മുദ്ദേ വേദണങ്ങളുണ്ടാവി പൊതുവിൽ രണ്ട് വാക്കു പറയും.

വേദണങ്ങൾ നിത്യങ്ങളോ, അപേഖണങ്ങളോ, ഇംഗ്രേസ് നിക്ഷിതങ്ങളോ എന്നെങ്കിലുമായിക്കൊള്ളണ്ട്; ഒന്ന് തീരുപ്പായാം: ആചിമാരക പരിഗ്രാമമനസ്സിൽനിന്ന് ലോകാവകാരാർത്ഥം പ്രത്യുക്കിവീച്ചവയാണ് വേദണം. കാമമോഹിതമായിരുന്ന ത്രുണ്ണവമിട്ടുതിൽനിന്ന് ഒന്നിനെ വ്യാധൻ വയിഴ്ച്ചുതുക്കണ്ട് വ്യസനാതുനന്നായ വാല്ലീകിമഹാഷിഡിക ഭവതിൽ ആകസ്സിക്കമെന്നമട്ടിൽ ശാപത്രം രാമാധൻ സംഗ്രഹത്രംപുമായ ഫുതിരും തപം” എന്ന ദ്രോകം നിർബ്ബഹിതമായി. പാവനമായ രാമാധൻകമയുടെ ചിന്ത വാല്ലീകിയുടെ ഏദയഥിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആകമയും ആ ശാപദ്രോക്തവിൽ വന്നുചേരും. ഇതുപോലെ പലതരക്കാരായ ജനങ്ങൾക്ക് എത്രയിബ്ബതിലായാലാണോ ധന്മാരായ സുഖജീവിതം സംജാതമാവുക എന്നാളും ചിന്ത പ്രശ്നപരമായി ആചിമാരക പരിഗ്രാമമനസ്സുനാരായ ആചിമാരക ഭവതിക്രമായിരുന്നുകൊണ്ട് നിർബ്ബഹിക്കാണ്. അതുകൊണ്ട് പലതരക്കാക്ക് പലതരത്തിലുള്ള ധന്മാർത്ഥരം കാണിക്കുന്ന വേദം പരിഗ്രാമമനസ്സുനാരായ ആചിമാരക ഭവതിക്രമായിരുന്നുകൊണ്ട് നിർബ്ബഹിക്കാണ്. വേദം എന്നാളുള്ളതുകൊണ്ട് മനുഭാഗമായ വേദത്തെന്നാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. മനുഭാഗമായ ഇംഗ്രേസ് വേദത്തിന്റെ അണ്ടാനപരമായ അവർത്തനതു ഉപരിഘത്തുകളിൽ കൂടുതലായ അവർത്തനതു ശ്രൂഹമനങ്ങളിൽ വെളിവാക്കുന്നു. ധാന്യം വേദാത്മചിന്മാരുമുണ്ടായാൽ വേദത്തിന്റെ വകുപ്പും നല്കുന്നു സമാധാനം, സംസ്കരണത്തിലെ മഹാരാജരുമാവും നല്കുന്നുണ്ട്. വേദത്തിനും എത്വവിഭാഗമായ പ്രാധാന്യം ഇഷ്ടതുകൊണ്ടുതന്നെന്നാണ് മനുഭാഗമായ വേദം എത്രിസ്ഥമാക്കുക എന്ന പതിവ് അനേകം നാനാശ്വരകരക്കും മനുഭാഗമായ വേദം എത്രിക്കുന്നതിൽ ആരംഭിച്ചത്. വേദാത്മചിന്മാരുമുണ്ടായാൽ താല്പര്യം കുറയുവാൻ തുടങ്ങിയതോടു കൂടി വൈദികമതത്തിൽ മാലിന്യവും വന്നുചേരുവാൻ തുടങ്ങാം. ചില ജാതിക്കാർഷികളും സ്ഥാപിതതാല്പര്യങ്ങൾ ഉണ്ടുകൊണ്ട് അതിനെ നിലനിന്നിരുന്നവാം മനുഭാഗമായ വേദത്തെ പരിത്രസ്ഥിതി സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഭാരതീയസംസ്കാരത്തെ മേലാലും

പ്രബുലുമാക്കണമെക്കിൽ വേദങ്ങൾ വഴിക്കുതന്നെ പ്രോക്കണം. ഇതിനും ഒരു ഉഭാവരണം പറയാം:—

ലോകത്തിന്റെ നിലനില്ലു് വിഷ്ണുലാമണണം പുരാണം ഒളിൽ ദേഹാശിക്കുന്നു. വിഷ്ണുലം ആ നിലനില്ലു് ഇന്നവി ധമാണു് ഉണ്ടാവുന്നതെന്നു് ഇന്നതെത അദ്യസ്ഥാവിദ്യുമാരെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ പുരാണംവഴിയുള്ള പോകുന്നതിനെക്കാരം വേദംവഴിയുള്ള പൊകുന്നതാണു് നന്നായിരിക്കുക. സസ്യവർഗ്ഗമെന്നു വേണ്ടാ, ജീവവർഗ്ഗമെല്ലാംതന്നെ വളരുന്നതും ജീവിക്കുന്നതുമൊക്കെ സുര്യരഫ്തിയുടെ സഹായത്തിലാണെന്നു നവീനശാസ്ത്രം സമ്മതിക്കുന്നു. “അധികർ പുമീവിമഭിതോ മധുശൈവഃ” എന്ന വസിഷ്ഠൻറെ മണ്ഡലത്തിലുള്ള ഒരു മന്ത്രം ഇന്ദു കാണിച്ചുതിനെ അന്നവ ദിച്ചു പാടുന്നു. അതായതു രഫ്തികൾവഴിയായി ലോകത്തെ വിഷ്ണു നിലനില്ലുത്തനാവുന്നാണു് ആ ഉള്ളതാല്ലോ. ലോകധാരകന്റെ രഫ്തികൾ ഇഹലോകപരലോകങ്ങളേയും ആ ലോകങ്ങളേയോജിപ്പിയുള്ളുന്നവയേയും വ്യപിച്ചുനില്ലുന്ന എന്ന അത്യമത്തിൽ വിശ്രാമിത്രന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ മരാറാട്ടുരുക്കുന്ന കാണണും. എന്ന വേണ്ടാ, രഫ്തികൾക്കു് അനിപ്പചനിയശക്തി ഉണ്ടുന്ന കാണിയുള്ളുന്ന മന്ത്രങ്ങൾ ധാരാളമണം. കോസ്തിക്കു് രഫ്തികളെല്ലറ്റി ഇന്നം ശവേഷണം നടന്നുകൊണ്ടിരിയുള്ളുന്നവെനു് കാക്കണം. ശിപിവിഷ്ണുൻ എന്ന വിഷ്ണുവിനു പേരുണ്ടു്. ശിപിഷ്ട = രഫ്തിഷ്ട, വിഷ്ടി = പ്രവിഷ്ട—രഫ്തികളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവൻ എന്നാണിതിന്റെ അത്മം. രഫ്തികൾവഴിയായി എന്നതുകൂടിലും കാര്യമായി സംബന്ധിക്കുന്നവകിൽ അതു വെള്ളവശക്തിയുലമാണെന്നു സംരം. ലോകത്തിന്റെ വാലനില്ലുന്ന രഫ്തികൾക്കുള്ള പക്ഷു് വെള്ളവശക്തിയുലമാണു് ഉണ്ടാവുന്നതെന്ന ചുരുക്കം. പ്രത്തമായ ആളികളെല്ലറ്റിയുള്ള ഇതിഹാസത്തിലേയുള്ള പ്രവേശിയ്ക്കും.

ആംഗിസംഗ്രഹാത്മകാരനായ സുധനപാവു് എന്നാംക്കു് ആളി, വിലോ, വാജ എന്ന പേരായ മുന്ന പുതുവാരങ്ങു്. ആളി, വാജ എന്ന രണ്ട് ശബ്ദങ്ങളിൽ എതിനെന്നയെക്കിലും ബഹുവചനമായി പ്രയോഗിച്ചാണ് ഇം മുന്ന പേരോയും അത്മമാക്കാം. വിലോ എന്ന ശബ്ദം അഞ്ചിനെ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. ഇവർ മുന്ന പേരും മനസ്സുരായിരുന്നു. സപ്രയതാംകൊണ്ടു് ഇം മുന്ന പേര് ദേവ ധാരായിത്തീരകയും ദേവമാരോട് മേന്നു യാഗങ്ങളിൽ സോമപാനാഹിന്നാരായിത്തീരകയും ചെയ്ത എന്നാണു് വേദങ്ങളിൽ

കാണിന്നത്. ഇവരുടെ ദേവതപ്രാപ്തിയുള്ള പ്രസ്തികൾ ഇന്ന്
വഹാണു് എന്നാളുള്ളതിനെന്നാണു് അതുമുകളിൽ (ഇളക്കൾ)
കാണിയുള്ളന്നതു്. അവ താഴെ ചേർക്കോ—

(1) അധ്യപക്ഷിദേവതകൾക്കു രമ്മണംകൾക്കു. (2) ഇല്ലറ
രണ്ട് ക്രതിര നിന്മിയുള്ളക്കു. (3) പ്ലബഹാരായ മാതാപിതാക്കൾക്കു
രെ യുവാക്കൾക്കു. (4) വാല്മീകിന്റെ കാവില്ലാതായ
പത്രവിനു (ചില മനുഷ്യരിൽ ചാരം പത്രവിനെ എന്നാം കാണാ
നു) കാവുള്ളതാക്കിത്തീക്കുക. (5) എക്കമായ ചമസത്തെ നാലു
ക്കുക. (ചാസമെന്നാൽ സോമ ഹോമിയുള്ളന്നതിനാം പാനംചേ
യുള്ളന്നതിനാം ഉപദയാഗിയുള്ളന്ന വാത്രമാണു്.) (6) ഇരുപത്തൊ
നു രത്നങ്ങൾ സമ്പാദിയുള്ളക്കു—ഈ ആര പ്രസ്തികളാണു് മന
ശ്യാവസ്ഥയിച്ചിരിയുള്ളന്ന ഇളക്കൾക്കു് ഇംഗ്രേസരാവസ്ഥയുംജാക്കി
യതു് എന്നു് ഇംഗ്രേസത്തിൽ അനേകം ഭിക്ഷകളിൽ കാണാം.
സാങക്രതികപ്രദയാഗ്രഹങ്ങൾവഴിയുള്ളു് (ഉദാ: സിംഗ്രോഹിക്രഹയോ
ഗ്രഹം) തത്പരംപര പ്രതിപാദിക്കുക എന്നാളുള്ളതു വേദങ്ങളിൽ
ധാരാളമുണ്ടെന്ന ചുരുക്കം. ഈ ആര പ്രസ്തികളുടെ ആന്തരാ
മ്മമെന്നെന്ന ചിന്തയുള്ളന്നതിനാഥവു് അംഗീരസു്, ഇളി, സുധ
നപാവു് ഇത്യാദി ധന്വ കാണിച്ച ശബ്ദങ്ങളുടെ താല്പര്യമെന്നെന്നു
നോക്കുക.

അതുമുണ്ടുവും അംഗീരസു് എന്ന ശബ്ദത്തിനേൻ്റെ അത്മം. സമാവരജംഗമാത്മ
ക്രമായ ഭോക്കമാക്കുന്ന അംഗത്വത്വാട്ടുട്ടടിയവൻ അംഗി. ഇഗ്രേജപ
രിൽ എന്ന സാരം. അംഗിയാക്കുന്ന സംസം പരമാത്മാവുതനെന്ന.
“രണ്ടു വൈ സു?” എന്ന തെത്തതിരീയവാക്യത്തിൽ രസശബ്ദം
കൊണ്ടു പരമാത്മാവിനെ പറയുന്നു. അംഗിരസശബ്ദത്തിൽ
നിന്നു “തൽ കരോതി തദാച്ചഞ്ചു” എന്ന അത്മത്തിൽ “ണിച്ചു”
എന്ന പ്രത്യയം മെത്തു് വീണ്ടും അതിനോ നാമമാക്കുവാൻ “കപി
പു്” എന്ന പ്രത്യയം ചേര്ത്താൽ അംഗിരാഃ എന്ന ശബ്ദഫണക്കാ
ക്കുന്നു. ആശാഖത്വാനേപ്പു് എന്ന അത്മം അംഗിരസശബ്ദ
ത്തിനു് മുണ്ടിനോ ഉണ്ടാവുന്നു. സുധനപാവു് എന്നാൽ പ്രണവം
കൊണ്ടു് ഉപാസിക്കുന്നവനെന്നുമുണ്ടു്. “പ്രണവോ ധനഃ ശരോ
ധ്യാത്മാ” എന്ന ഉപനിഷദപ്രാക്കൃതത്തിൽ പ്രണവത്തെ
ധനാസ്സായി കല്പിക്കുന്നു. നല്ല വില്ലുള്ളവൻ എന്നാണ്ണല്ലോ സുധ
നപാവു് എന്നാളുള്ളതിനേൻ്റെ അത്മം. “ഉരു ഭാതി, ഇതേന ഭാതി,

പ്രതേന വെതി” —എന്നിൽനിന്നുണ്ട് യാസ്തു പ്രഭാവുമായി പരിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. സത്യദിക്ഷാവൻ, സത്യംകൊണ്ട് മഹാവായി ശ്രാംകിഷനവൻ എന്നാണ് ഇപ്പോൾ കാണിച്ച നില്പിച്ചവായുടെ താല്പര്യം. വാഴശബ്ദത്തിനും ബലമെന്നും ഭിപ്രാവ് എന്നതിനും വിശ്വ അഥവാക്കാൻ. ആത്മജത്താനേക്കും ഉണ്ടായതി സ്വന്നരേഖം പ്രണവോപാസകനായിത്തീർന്ന് സത്യവിഷ്ണുകൊണ്ട് ആത്മബലം സന്ധാരിച്ചു് ശവസാഹത്തിൽ സത്യവ്യാപിയായ ഇംഗ്രേസിനും അഭ്യർത്ഥനയായിരുന്നു അഭ്യർത്ഥനയാണ് അംഗിരസ് മുതലായ അഭ്യു ശബ്ദങ്ങളും സൂചിപ്പിച്ചുള്ളൂണ്ട്. പ്രകാരാന്തരം എന്താണ് ഇം താല്പര്യംതുന്നതു പ്രഭക്ഷിതിട്ടും പ്രവൃത്തികളിൽ കാണിയ്ക്കുന്നു; അതു് എന്നെന്ന എന്ന നോക്കാം.

ഈശപിനീഡിവേതകളിടുന്നയവിധയത്തിൽ നി ഒക്തത്തിലിഷിനെ കാണാനു:—“കെള അശപിനെ, ദ്രാവാ പുമിവും ഇത്യേകേ, അഹോരാത്തും ഇത്യപരേ, സൂര്യാവദ്യ മഞ്ചും ഇത്യനേ, രാജാനെ പുന്നൃത്തും ഇതെത്യുതിഹാ സികാഃ” —ഇവലോകപരവേലാക്ഷണളാണു് അശപിനീഡിവേതകൾ എന്നൊരു പക്ഷം. അതല്ലോ, അഹോരാത്രാക്ഷണളാണു് എന്ന മാറ്റാരു പക്ഷം. അതൊന്നാക്ഷണള്ളാ സൂര്യനും ചന്ദ്രനാണാനു വെരു ചിലർ. ഇതിഹാസപ്രകാരം പുന്നൃവാഹാരായ രാജാക്ക നൂരാണു് ഇവർ. അശപിജരാ ഉള്ളതുകൊണ്ടു് ഇവക്ക് അശപി നീഡിവേതകൾ എന്ന പേര് സിഖിച്ചുവെന്നാണു് ക്ഷണിനാണെ എന്ന ആചാര്യൻ പായുന്നതു്. ദേവവൈദ്യമാരായം ഇവരെ പായുന്നതു മലഞ്ഞളിൽ കാണാം. അശപിനീഡിവേതകളിടുന്ന സപത്ര പരശ്രമപൂറിയുള്ള അടിപ്രായഗതികൾ, ആശപിനീഡിവേതകളിടുന്ന പ്രതിപാദനരീതി, അശപിനീഡിവേതകൾക്കു യാഗഞ്ഞളിലുള്ള നില—ജ്വലയപ്പാറിയെല്ലാം ആലോച്ചിക്കുന്നവാരു താഴേ കാണിയുള്ള വിധത്തിൽ ഒരു തീരുമാനംഡിക്കാം: അതായതു്, അഭദ്രപരാവാസമയല്ലാത്ത രണ്ടു് എന്ന അവസ്ഥയുടെ ഒരു സാങ്കേതികസൂചകമാണു് (സിംഗോളിക്) അശപിനീഡിവേതകൾ. രണ്ടു് എന്ന അവസ്ഥയിലാണല്ലോ നാമത്രപാതയകമായ പ്രജന്മ ദിശാക്കന്നതു്. പ്രപഞ്ചത്തിലെ അതിപ്രധാനമായ ദന്താണു് ശരീരം. “ശരീരമാദ്യം വല്ല ധന്തസാധനം” എന്നല്ല ആപ്പു വചനം. ധന്തസന്ധാരനത്തിനുംവേണ്ടിയുള്ള ശരീരസംരക്ഷണ

മാനു ഫ്രെഡ്രിക്ക് ടൈറ്റിലേവതകരാക്കുമ്പോൾ സമനിക്കുമാണു എന്നു പറയേണ്ടതുള്ളീസി.

അഗ്രേപ്പഭും സാമവേദവുമാണു ഇതുനേരം രണ്ടു ക്രതിരകരാ എന്ന സംഹിതയിലും ബ്രാഹ്മണത്തിലും പറയുന്നു.

“യശതം വിമായ കവയോ മനീഷ
പ്രക്ഷസാമജ്യം പ്രമാം വർത്തയന്തി.”

—അഗ്രേപ്പഭം.

കവികരാ ബുദ്ധികൊണ്ടു യശതം നിങ്കിച്ചു അഗ്രേപ്പസാമ യേദണ്ഡരാകൊണ്ടു ഇത്രമത്തെ പ്രവർത്തിപ്പിയ്ക്കുന്ന എന്നാണു പറയുന്നതും. അഗ്രേപ്പഭം ക്രതിമാധ്യത്തിനേറായും, യജ്ഞവ്യുദ്ധം പ്രവർത്തിമാധ്യത്തിനേറായും, സാമവേദം അഞ്ചാനമാധ്യത്തിനേറായും സൂചകങ്ങളുണ്ടും. ഇതുനുവേണ്ടി രണ്ടു ക്രതിരകളെ നിങ്കിച്ചു എന്നതിനേരം താല്പര്യം ക്രതിയോടും അതാന്നതോടും കൂടി സർ പ്രവർത്തികരാ മെച്ചുക എന്നാകുന്നു. ഗോവു ധാർമ്മികപ്രവർത്തി കഴിഞ്ഞു സൂചകമാണു. സാളഗ്രാമം, ക്ഷേത്രത്തിലെ വിഗ്രഹ ദാരി ഇവയെയെല്ലാം നമ്മൾ ക്രതിയോടെ ആദരിച്ചു പൂജിക്കുന്നു. സാളഗ്രാമാദികരാ ഇംഗ്ലീഷുചക്കണ്ണളാണെല്ലാ. പത്ര ക്കലെയും ഹിന്ദുക്കരം പൂജിക്കാറുണ്ടും. ഗോവു ധാർമ്മപ്രവർത്തിക കഴിഞ്ഞു സൂചകമായതുകൊണ്ടാണു അംഗീകാരം പൂജിയ്ക്കുന്നതും. കരാവില്ലാത്ത പത്രവിനെ കരവുള്ളതാക്കിത്തീക്കുക എന്നതു ധാർമ്മത്തിനേരം പുനരജ്ഞാനമാണു.

വുലഗ്ഗാരായ മാതാപിതാക്കന്നാരെ ധ്യാക്കിണ്ടാരാക്കുക, ചമസത്തെ നാലാക്കിത്തിക്കുക, 21 റത്നങ്ങൾ നിങ്കിക്കുക— ഫ്രെഡ്രിക്ക് ഇം മുന്ന പ്രവർത്തിക്കലുക്കരിച്ചു വിസ്തരിക്കുന്നതും— തൃപ്പാലം ഒന്നം പറയുന്നില്ല.

മുഹാവു നാരമനു പലതും ഉപദേശിച്ചു അവസാനത്തിൽ ഇത്തു പറയുന്ന പരിപാലന പരിപാലന: ഇന്നുണ്ടാക്കു ഇംഗ്ലീഷുക്കു ഏതു വിധമായാൽ വല്ലിയ്ക്കും ശ്രൂവിയത്തിൽ ഉപദേശിക്കുക എന്നാണു ബ്രഹ്മാവു പറയുന്നതും. ഇതുതന്നെന്നാണു വേദണ്ഡിടുന്ന നില. മനുംമനും മനസ്സായനുമനും അയ്മം. ഓരോക്കുത്തുകെടു മനനരീതി ഓരോ തരത്തിലുായിരിക്കും. എല്ലാം ശരിതനെ—ധാർമ്മത്തിനേരായും. സത്പ്രഭുന്നത്തിനേരായും. വല്ലനായായിരിക്കുന്നും

ചരമഹലം. ധർമ്മശാഖായാൽ സൗഖ്യം താനെ വന്നുകൊട്ടിം. നേർവഴി കാണിച്ചുതരാൻ ഹാശപരനോട് പ്രാഥമികങ്ക; അഹിംസ, സത്യം ദത്വായ ലോകസഭാരണങ്ങളെ കഴിയുന്നതും പ്രാണാഗ്രിക്കുവിത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ ഉദ്യമിക്കുക; അന്യമത ക്ഷാമമായി സാമോദര്യത്തിൽ വന്നതിക്കുക—ഈത്യാദി പലതും ഇന്ന ലോകശാന്തിയ്ക്ക്^३ ശൃംത്യനം ആവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഒവദിക്കുസംസ്കാരത്തിൻ്റെ പുനരുദ്ധാരണാംകൊണ്ട് ഇവയെല്ലാം സാഖ്യമായിത്തീരാം. പ്രശ്നകാലങ്ങൾക്കുന്നപുതമായ ധർമ്മാദ്ധ്യം കാണിച്ചുതുക്കുവാൻ വേദങ്ങൾക്കു കഴിയും. ഇപ്പോൾ ഇതുമാത്രം.

[തുമ്പുരുഷന്ത്വദ്വീപിൽ, 1125 മേടം]

വേദവും പുരാണവും

“ഇതിഹാസപുരാണാദ്യാം
വേദം സമഖ്യാദയേജ്
ബിഭേദ്യല്ലശ്രൂതാദോഹം
മാമഹം ലുഹരേറിതി.”

ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി വേദത്തുന്നതെ വിശദികരിക്കേണ്ടും. തന്നെ ഇവൻ പ്രധരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു വേദം അല്ലാശ്രൂതനെ യേപ്പുചുന്നു. വേദങ്ങൾക്കും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങൾക്കും വല്ലതായ സ്വന്ധംബന്ധനു മുകളിൽ കാണിച്ച ദ്രോക്കത്തിൽനിന്നും രജുക്കതമാക്കുന്നു. ശ്രൂഹംനാർ വായിച്ചു ശാമ്യം പറയുക; മറ്റൊരുവർ കേരാക്കുക—ഈ തന്ത്രിലുണ്ട് വേണ്ടതെന്നു പ്രകാശിപ്പാക്കാനും. ഇതിഹാസവും മറ്റൊന്നും മറ്റൊന്നും മല്ല. ശ്രൂഹംനാർ വേദത്തുന്നതെ അഭിയുക്തനവരാക്കും എന്ന അത്മത്തിലാക്കുന്നു. കാലക്രമംനാഡാണു യുദ്ധനത്തിൽ വേദാത്മചിന്തയ്ക്കു സ്ഥാനമില്ലാതായി. ശമ്പും ഏദിസ്ഥമാക്കുക, അതിനെ ഉറക്കുചേപ്പാല്ലുക—ഇതുന്നതിലായി നടപ്പും. ഇതു കേരളത്തിലെന്നല്ലോ ഭാരതത്തിൽ ഏല്ലായിടത്തും നടപ്പുണ്ടായി. പദ്മാം, ക്രമപാം, ജട, ഘ്യാം—ഇത്യാദി കരം നല്ലവള്ളം ചൊല്ലാറായവൻ വലിയ വേദപണ്ഡിതനായി തന്ത്രികകയും ചെയ്യു. അതോടുകൂടി പുരാണപാരായണത്തിന്റെ രീതിയും മാറി.

യമ്മാധന്മാളെ വെളിവാക്കിക്കണ്ണട് അത്രമതപ്രത്യോ
പാദകമായ ഗ്രഹമാണോ പുരാണം എന്നായിത്തീർന്ന്. ധന്മി
ധന്മാളെ വെളിവാക്കുക, അത്രമസ്പദപ്രത്യോ
പാദ റണ്ടും പുരാണങ്ങളിൽ ഉള്ളതുതന്നെന്നാണോ. ദേവതാത്പര
ചിന്ത ഇന്നതെത്തെ പേരുംബന്ധിക്കാറിൽനിന്നും പോകിരിക്കുന്നു.
കർത്തവ്യാകത്തിവ്യുദ്ധാഡം, ദേവതാസ്ത്രപ്രതിഷ്ഠയം, അത്ര
ബോധം ഇവ മുന്നമാണോ വേദങ്ങളിലെ ഇവ്യുദ്ധത്വിപാദ്യമെന്നു
രാസ്സും നിക്ഷത്തത്തിൽ പറയുന്നു. ദേവതാത്പരപ്രസ്തുപ്രചിന്ത
എന്ന വിഷയം മുമ്പു ചാജത്തമാതിരിയുള്ള പുരാണപാരാധനാം
കൊണ്ടോ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. മാതൃമല്ലാ ദേവസ്തുക്കളോടുകൂടി
രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാമിയായിട്ടാണോ പുരാണങ്ങളിൽ
പലേട്ടതും ഇതുനെ കാണുക.

വേദങ്ങളിലെ നിലയത്തല്ല. ഇതുനെ പരമാത്മാവായി വറ
യുന്ന മന്ത്രങ്ങൾ ഫോഗപ്രതിഭ്രത്തനെന്ന ധാരാളമുണ്ട്. ഉദാഹരണ
തതിനോ ഒന്നു പാശ്രതുവേദനേയുള്ളി. ശ്രീതല്ലിന ശോപീജവ
വല്ലനോക്കിപ്പുറയുന്നതുപോലെ ഇത്രുനെ അവലൂജാരനാക്കിപ്പുറ
യുന്നവെന്നു വിചാരിക്കുക. ശ്രീതല്ലിന്റെ രാസകുരിയയുള്ള രഹ
സ്വമായ ഒന്തമ്മണിങ്ങനു സ്വീകരിയുള്ളനുപക്ഷം ഇതുനീറയും
അവലൂജുടെയും കടമയും അവലൂജിശേഷഡണിങ്ങനു കാണാം. സുഖപ്രഹര്യാഹപാനം എന്നുന്നായ ക്രിയ സോമയാഹത്തിലുണ്ട്. ആ
ക്രിയയിലെ മന്ത്രത്തിൽ ‘അവലൂജാര’ എന്ന സംഭവാ
ധനയുണ്ട്. അവലൂജ = റല്ലുമല്ലാത്തത്; റല്ലു = കുച്ചിയുള്ള
യോഗ്യം. “ഈ വയോഹാനോ” എന്ന ധാത്രവിഞ്ഞനിന്നാണോ
ജാരശബ്ദം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഒന്നിനെ ത്രപാനതരപ്പട്ടതുനും
എന്ന അത്മതതിൽ ജാരശബ്ദപ്രയോഗം വേദങ്ങളിൽ കാണാം. ഉച്ചസ്സിന്റെ
ജാരാനായിട്ടുള്ളത് വേദങ്ങളിൽ പലേട്ടതും സൂര്യനെ
പാശ്രതിട്ടണും. ആ അത്മതതിലുണ്ട് അവലൂജാരൻ എന്ന
ഒരിക്കിലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. തരിശായിക്കിടക്കുന്നതിനെ
കുച്ചിയുള്ള യോഗ്യമാക്കിത്തീക്കുക എന്നാണോ ആധിഭേദത്തികൂടായ
അവലൂജാരശബ്ദത്തിന്റെ അത്മം. സംസാരപാശംകൊണ്ടു
ബാധിക്കപ്പെട്ട മനസ്സിനെ അത്രമാബോദ്യത്തിനു യോഗ്യ
മാക്കിത്തീക്കുക എന്നാണോ ആധ്യാത്മികമായ അവലൂജാര
ശബ്ദാവംബന്നും. ദേവാസ്ത്രംബന്ന് എല്ലാംതന്നെ മനോവികാരങ്ങ
ഈണും. ഈ വാസ്തവത്തെ ശക്രാചാര്യസ്വാമികര ഉപനിഷദ്

ഭാഷ്യങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കണം” . ഉപനിഷത്തുകളിൽ കാണുന്ന ഉപാസനകളിടെ മുലം സംഹിതാഭാഗമായ വേദത്തിലുള്ള ഒവ താസപത്രപച്ചിന്തയാക്കുന്നു. യോഗശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുലം ഉപനിഷത്തുകളിലെ ഉപാസനയാക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ യോഗശാസ്ത്രത്തിനം വേദസംഹിതയ്ക്കും ബന്ധം കാണും. ഒവതാസപത്രപച്ചിന്തയോട് ബന്ധിച്ചുനില്ക്കുന്ന അന്നേകം ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നുള്ളൂ. പുരാണങ്ങളെല്ലാം വേദങ്ങളെല്ലാം പരസ്പരം ബന്ധിക്കുന്നുമെന്നാണ് ഈ പറയ്തത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. അതു ബന്ധം ശിമിലമായിട്ടാണ് ഈന്നതെ നില. പാശ്വാത്യരീതിയിൽ വേദത്തപരാന്നപച്ചണം ചെയ്യുന്നവക്കുടെ ചീലം അഭിപ്രായങ്ങളുടെ കാണിച്ചു ഇതവസാനിപ്പിച്ചുന്നു.

ശിവൻ, വിഷ്ണു മുതലായ അന്നേക്കുദേവന്മാരെ പുരാണങ്ങളിലും പുജാദിക്രമങ്ങളിലും ഇന്ന പ്രധാനമായിക്കാണുന്നു. ഇവയിൽ ചീലം ഒവതകളെ വേദങ്ങളിൽ അപ്രധാനമാക്കിയാണ് വൈച്ഛിന്ദ്രജ്ഞതു്. ചീലം ഒവതകളെ വേദങ്ങളിൽ കാണുകയുമില്ല. എന്നിന്നിനേന്ന പാശ്വത്തുകൊണ്ട് പുതിയ വേദത്തപച്ചിന്തകും വിഷ്ണവിനെ വേദംവഴിയ്ക്കും അപ്രധാനമാക്കുന്നു. ഇതു് അതു ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വേദങ്ങളിലെ അതിപ്രധാനമായ ഒന്നാണ് യജ്ഞം അല്ലെങ്കിൽ യാഗം. “യജ്ഞം വൈ വിഷ്ണു!” എന്നുള്ള ബ്രാഹ്മണവാക്യാക്കാണ്ടു യജ്ഞങ്ങളും വിഷ്ണവാക്കുന്നവുന്ന സ്ഥാപ്തമായി പറയുന്നുണ്ടു്. ലോകത്തിന്റെ നിലനില്ല. വിഷ്ണുലമാണെന്നു പുരാണങ്ങൾ ഉപദേശിയുന്നു. ഈ വാസ്തവത്തെ വേറു ഒരു ഒരു തരത്തിൽ വേദത്തിൽ കാണും. രഘീകളിൽ സ്ഥാപിച്ചെയ്യുന്നവനാണ് വിഷ്ണു എന്നാണ് വേദത്തിൽ കാണുന്നതു്. മന്യുസ്താദികൾ, പുഷ്പലതാദികൾ എന്ന വേണ്ട ജീവിജാലത്തിന്റെ നിലനില്ലുംനേന്ന സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ നവീനശാസ്ത്രം പറയുന്നതെല്ലാം. രഘീകളിടെ സഹായംകൊണ്ടാണ് ലോകത്തെന്ന നിലനില്ലുന്നതെന്നു സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടു പക്ഷം രഘീകരംക്കു ലോകത്തിനെ നിലനില്ലത്തുവാനുള്ള ശക്തി വിഷ്ണവാണെന്നു പറയുന്നതിൽ തെററില്ല. മാത്രമല്ലാം വേദത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചമായി ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:

വിഷ്ണു രഘീകരംകൊണ്ടു പുമ്പിപിയേരും അന്തരീക്ഷലോകത്തെയും നിലനില്ലതു്. വസിപ്പിക്കുന്ന വൈഷ്ണവസ്തുക്കത്തിലാണ് ഈ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു വൈപിക്കുമ്പും

നോക്കിയാലും ലോകത്തിൻറെ നിലവിലുണ്ട് ഹോത്രുതൻ വിഷ്ണുവാണെന്ന കാണാനും. വസിഷ്ഠൻറെ മന്യലതയിൽത്തന്നെ ഇംഗ്ലീഷും കാണാനും വിഷ്ണവിൻറെ ക്ഷത്രിയ (മോക്ഷം പ്രാപിച്ചുവരാണു) ത്രിജനം; സപ്തജ്ഞങ്കാണ്ട് ലോകത്തെ റിവാസയോഗ്യമാക്കിത്തീക്ഷ്ണംവെന്നും കാണാനും. ശ്രീത മൃതലായവയിൽ കാണുന്ന അവതാരത്തെത്തെ വേദവും സുചി പ്രീഡിഷ്നംവെന്നും സാരം. മുന്ന കാലടി വൈച്ഛതക്കാണ്ഡാണു് ധർമ്മം ത്രിജനിൽ നിലനിലും അനിഷ്ടംബളിടുന്ന നാശവും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്നതെന്നു് ഔഗ്രപദ്ധതിൽ പാലേടത്തും പാണ്ടിക്കുണ്ടോ. അതായതു വാമനാവതാരത്തെ വേദം സുചിപ്രീഡിഷ്നം. ഭാഗവത ത്രിഖല വാമനാവതാരത്തെപ്പറ്റാറി പരിഞ്ഞ ഘട്ടത്തിൽ ഒട്ടവിലതെത്തുട്ടോകം ഔഗ്രപദ്ധതിലെ ഒരു വൈജ്ഞവമന്ത്രത്തിൻറെ ഫലാന്തരംമാണു്. ഔഗ്രപദ്ധതിൽ കാണുന്ന വിഷ്ണവിൻറെ മുന്ന പാദവിക്രഷപദ്വും വാമനാവതാരത്തിലുള്ള പാദവിക്രഷപദ്വും ഒന്നതനെന്നായാണു് ഭാഗവതക്കത്താവിൻറെ അഥി പ്രായമെന്നു് ഉംഖിയ്ക്കും. ഈ പാദവിക്രഷപദം കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള മലമായി ശ്രേഷ്ഠത്തിലോകത്തിൽ ദോഷത്രായവും (വാതപിത്തകഫംഡാ) മാനസികലോകത്തിൽ ഇണ്ടരുയവും (സത്പരജസ്തം മോഹണംഡാ) ഉണ്ടായി എന്ന വിചാരിയ്ക്കും. നാമജപത്തി നീന്തു പ്രാധാന്യപും വേദങ്ങളിൽ കാണാനാണു്. ശംഖവകുഗഭാ പത്രങ്ങൾ, വനമാല, പീതാംബവരം ഇണ്ടരീന വിഷ്ണവിൻറെ ചില അലങ്കാരങ്ങളെ പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്നു; അവ ഭൂദണ്ഡളിലില്ല. സാധാരണജനങ്ങളെ സന്ധാർത്ഥത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരാൻ പാശ്ചാത്യത്താരായ ജനങ്ങൾ പലതും ഭാരോരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ചേത്തിട്ടുണ്ടെന്നും വിചാരിയ്ക്കും. ശംഖവകുഗഭാപികരകൾ ഒരുമ്പരിശേഷങ്ങളിൽ ഭാഗവതത്തിൽനിന്നും ശക്രാഹാരൂസപാമിക മുടുക വിഷ്ണസഹാനുനാമാധ്യംപോലെയുള്ള ഗമ്യങ്ങളിൽനിന്നും സ്നായുമാകുന്നു. വേദത്തിൽ കാണുന്ന വൈജ്ഞവപ്രാധാന്യത്തെ പ്രാറി ഇന്തിയും പലതും ഏഴുതുവാണു്. വിസ്തുരങ്ങംകൊണ്ടു സതിനു തുറന്തിയുംപുറാറിയും വേദങ്ങളിലും പുരാണങ്ങളിലും ശിവനെപ്പറ്റാറി ഔഗ്രപദ്ധതിൽ ഒരേടത്തും ധാതരാനും കാണുന്നില്ല. സൈംഗ്യം ചിലപ്പോൾ ഉഗ്രത്തിയുമായ തന്ത്രങ്ങൾ

ശിവനെപ്പറ്റാറി ഔഗ്രപദ്ധതിൽ ഒരേടത്തും ധാതരാനും കാണുന്നില്ല. സൈംഗ്യം ചിലപ്പോൾ ഉഗ്രത്തിയുമായ തന്ത്രങ്ങൾ

മാത്രം വേദങ്ങളിൽ കാണാം. ഇതാണോ നവീനമതം. പുരാണ തതിലെ ശീവനം വേദത്തിലെ തദ്ദേശം ഒന്നാലുണ്ടാം ഈ നവീന നാർ വാദിയുണ്ടാം. ആ വാദത്തിനോ അടിസ്ഥാനം പോരെ നാണോ തോന്നുന്നതോ. എത്തു പേരുതയെപ്പറ്റിയാണോ പറയുന്ന തന്നെ വ്യക്തമാവാതെ മനുഷ്ഠിലെ പേരുതാവിട്ടും ആ മനു തതിനെ എത്തൊരു ക്രിയയിലാണോ ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നുണ്ടോ ആ ക്രിയയുടെ പേരുതയെ ഈ മനുഷ്ഠിൻ്റെ പേരുതയാക്കി കില്ലിക്കേണ്ണം എന്നാണോ യാസ്തുകൾ തുടങ്ങിയവക്കുടെ ശാഖിപ്രായം. തദ്ദേശ ഉദ്ദേശിച്ച യാഗങ്ങളിലും ശീവക്കുത്തങ്ങളിലും ഔദ്യോഗിക്കുതിലെ തദ്ദേശവും ഉദ്ദേശവും ശീവക്കുത്തങ്ങളിലും ശീവക്കുത്തങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കാം എന്നുണ്ടോ. അതുപോലെ തദ്ദേശിൽ തദ്ദേശം എന്നും ശീവനം നന്നാണെന്നും കാണാം. തദ്ദേശപ്രതിലെ തദ്ദേശിൽ ശീവനെ ക്ഷിപ്രപ്രാസാ ദിയും ഉഗ്രത്തിയും സവൃദ്ധാപിയും സവൃദ്ധമായിട്ടാണോ കാണുന്നതോ. ശീവക്കുത്തങ്ങളിൽ തദ്ദേശപ്രതിലെ ഈ തദ്ദേശക്കാണ്ടോ അടിശേഷകംചെയ്യുന്നതു വളരെ വിശ്രദിച്ചമായിക്കാഞ്ചി വയനാതുടണ്ടോ. അതുകൊണ്ട് വേദത്തിലെ തദ്ദേശം ശീവനം നന്നാണെന്നുതന്നെ പറയാം. തദ്ദേശ ഒരേത്തു പരമാനന്ദം പേരുതയായി പറയുന്നു. ശീവൻ്റെ അപാന്തരമായ ദക്ഷിണാ മുത്തിയെയൊണ്ടുപോരാ ആത്മജന്താനാലുഭാതാവായി പറയുന്നതോ. ഇതിനെ ചീല സംഗതികരക്കാണ്ടോ ഔദ്യോഗത്തിലെ തദ്ദേശത്തിന്നുണ്ടോ. പുരാണത്തിലെ ശീവൻ എന്നും വന്നുകൂട്ടുന്നു. അഞ്ചുപുൻ്തു, സുഖുമണ്ഡപം, ശബ്ദപതി ഇഷ്ടിനെയുള്ളൂ പെണ്ണാ ണിക്കേഡവനാരു വേദങ്ങളിൽ കാണാനില്ല. വൈദികനാിമല ബിഡവിൽ കാണാനില്ല. അന്നേകം ദേവതകളെ പുരാണങ്ങളിലും കാണാനില്ല. ഇതിന്റെയെല്ലാം വാസ്തവം ഇതാണോ: വൈദി നാർ രോഗമറിഞ്ഞു ചീകിത്സ നീശ്വയിയുണ്ടാം. ശത്രുപോലെ അഞ്ചാനികളായ ആധിമാർ കാലദേശങ്ങൾക്കു ഫോജിച്ചവിധിം പല തരത്തിൽ ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. എല്ലാറിന്റെയും സാരം ധാർമ്മികമായി ജീവിച്ചു ആത്മജന്താനം സന്ധാരിക്കേണ്ണ മെന്നമാത്രമാണോ.

[ത്രഞ്ചക്രാംഗം, 1126 മിച്ചാം]

ഭാഗവതം സ്റ്റീകറ്റ്

ദിവം വരദപോശാണു് മതതപചീനി തുടങ്ങുക എന്ന പറയുന്നതിൽ അല്ലോ വാസ്തവമുണ്ടോ. എതാണു് 20 കൊല്ലും മുമ്പു് എനിക്കേളാരാപത്രം നേരിട്ടുകയും അനാധതൽ മതഗമ ക്കെല്ല പുർണ്ണാധികം ആദരവോടുകൂടി പഠിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യു. എതാണു് ആ കാലത്തുനെന്നയാണു് ആരുസമാജക്കാ ക്കെട ചില പ്രസംഗങ്ങൾ കേരാക്കുവാൻ ഇടയായതോ. വൈദികരാ സഖ്യമാ സ്റ്റീകാര്യമുള്ളാണെന്നാണു് ആ പ്രസംഗങ്ങളിൽ ദയവും മാറ്റവരുമ്പും. അനാധതൽ വൈദികരാ അന്ത്യാ സക്തി ജനിയ്ക്കുകയും അതിപ്രാധാന്യം വലിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നു. വൈദികരാ ലേഡ്യോ. എതുമാതിരിയാണു് പ്രവേശിക്കേണ്ടതെന്നു് അക്കാലത്തു് അതു അറിവുണ്ടായില്ല. അതിനും മാറ്റവും ആരുസമാജത്തിൽനിന്നുതനെന്നയാണു് ലഭിച്ചതോ. ദയാനിദിപസന്ധപതി മുടുകെ ‘സത്യാർമ്മപ്രകാശം’ എന്ന പുസ്തകമാണു് മാറ്റപ്രഥാ രാഹിതിന്റെതോ. സംസ്കാരപാഠം എതുമാതിരിയാണു് വേണ്ടതോ, വൈദികജീവനാസ്വകരം എത്തല്ലോ ശാസ്ത്രമുള്ളിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ വെയ്ക്കുണ്ടോ—ഈവക വിഷയങ്ങളെ സത്യാർമ്മപ്രകാശത്തിൽ പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്നണും. ദയാനിദിപസന്ധപതി പറയുംപ്രകാശമുള്ള സംസ്കാരപാഠംരീതി അന്ത്യാന്തമഹാബന്ധന വരയേണ്ടതുള്ളി. ‘ശാഖ

യാ' ദ്രുതലായ സംസ്കൃതത്തിലെ വാദഗ്രന്ഥമണ്ഡളിലാണ് അങ്ങേ വരെ ഞാനയികം പരിഗ്രമിച്ചിരുന്നതോ. പിന്നീടോ ആ രീതി ഉപേക്ഷിച്ച ദയാനംസരസപതി പറയുംപ്രകാരം പഠിയ്ക്കുവാൻ തുടക്കി. യാസ്ത്വശ്രീ നിങ്കതം പറിയ്ക്കുക, ‘സുതം’ വഴിയ്ക്കു ശ്വാസംദർശനംശ്വാസംഭവിലെ കാര്യം മനസ്സിലാക്കു— ഈ വഴിക്കാണോ പിന്നെ സംസ്കൃതപാഠമാരംഭിച്ചതോ. ഈ സന്ദുദായം വാദഗ്രന്ഥ പാഠത്തേക്കാം അധികം അംബരപ്രദമാണെന്നും ബോഖ്യപ്പെട്ടു കയ്യുംചെയ്തു. ഭാഗവതം, അംബരവാസിയും ദ്രുതലായ ചില വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥമണ്ഡളേ സത്യാത്മപ്രകാശത്തിൽ നിശ്ചയിയ്ക്കുന്നു. അതായതു ഭാഗവതാദിഗ്രന്ഥമണ്ഡളേ ത്രാജ്യകോടിയിൽ തള്ളിണ മെന്നു ദയാനംസരസപതി ശംഖിപ്രായപ്പെട്ടുനു. നെന്തുക്ക ഗ്രൂപ്പമഹാരിയും വേദപാരംഗതനമായ ദയാനംസരസപതിയുടെ ശംഖിപ്രായം ശരിയല്ലെന്നു സാധാരണക്കാരും പറയാൻ അധികാരമില്ല. ദയാനംസരസപതിയുടെ ശംഖിപ്രായം ശരിയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ആ ശംഖിപ്രായത്തിന്റെ താല്പര്യത്തെയാണോ ഞാനിവിടെ പറയാൻ പോകുന്നതോ.

സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള ക്ഷതിപ്രധാനമണ്ഡളായ ഗ്രന്ഥമണ്ഡളിൽ കണ്ണാണോ ‘ഭാഗവതം’ എന്ന പാഠത്താൽ പോരാ, ലോകത്തിലെ ക്ഷതിപ്രധാനമണ്ഡളിലെബന്നാണോ തുടോ എന്നാതനേന്ന പറയാം. ഭാഗവതം ക്ഷതിപ്രതിപാദകംമാത്രവുമല്ലോ, അംബരം, ദയാഗം ക്രമ്മങ്ങളുടെ നില എന്നാവേണ്ടാ ആത്മതത്പാനേപ്രശ്നകൾക്കുറിയേ ണ്ണതായ അന്നേകം വിധയങ്ങൾ അടങ്കിയതുമാണോ. ഈതിനു പുറമേ ഭാഗവതത്തിലെ കവിതാരിതിയും വളരെ നല്ലതാക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ അന്നേകം മുന്നായാണ് ഭാഗവതത്തിലുള്ളതിനാൽ ഭാഗവത പാരാധ്യാണകാർ വേദത്തിൽ വിഘ്നവാഹാരായിരിത്തിന്റെ എന്ന വന്നു കണ്ണാം. അങ്ങിനെ വരുത്തും എന്നാവെവ്വുയിരിയ്ക്കുന്നും ദയാനംസരസപതി ഭാഗവതത്തെ നിശ്ചയിച്ചതോ. നോട്ട് വായിച്ചുകൂട്ടുകൂടി പരീക്ഷകരിൽ പാസ്സാക്കാം. പക്ഷേ പ്രത്യേകശാസ്ത്രത്തിൽ ദുഷ്കാഡയ നെന്ന പുണ്യദിശാക്കണമെങ്കിൽ ആ ശാസ്ത്രത്തെപ്പുറാറി നിപുണനാരായവർ എഴുതിയ അനോക്കം പുസ്തകങ്ങൾ വായിയ്ക്കുന്നും. ഇതുപോലെയാണോ ഭാഗവതത്തിന്റെയും വേദത്തിന്റെയും നില. ഭാഗവതമെന്നാൽ വേദങ്ങളുടെയെല്ലാം ഉത്തമമായ ഒരു ‘നോട്ട്’കുണ്ടും. ഈ ‘നോട്ട്’

മാത്രം വായിച്ചു തൃപ്തിപ്പെട്ടാൽ പോരാ; വേദങ്ങളിൽത്തന്നെന്ന പാഠി ഫലം നാം ദയാനാഭസരസപതിയുടെ ഭാഗവതനാിഫേയം ഈ അടി പ്രായത്തിനേലാവാനോ തന്മുള്ളൂ. ഭാഗവതംപോലെ ഇതു അത്യും കൂഷ്മായ ഒരു ശ്രദ്ധാർത്ഥ ദഖാനന്ദനപ്പോലെ ഇതു മഹാനായ ഒരാൾ വേറേ ഒരുവിധത്തിൽ നിപ്പേഡിയുള്ളവാൻ തന്മലില്ല. ഒരു ലേവനംകൊണ്ട് ഭാഗവതനാിത്രപണം അസാല്യമായതിനാൽ അതിനാിപ്പോരാ തുനിയുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭാഗവതനാിലുള്ള ഒന്നു രണ്ട് വിഷയങ്ങളുമാത്രം കാണിയ്ക്കുന്നു.

ഈശ്രദ്ധകൾ അചാനവലമായ വിശ്രദ്ധാസ്ഥിതിവക്രം അവസാനത്തിലെക്കില്ലോ ത്രാംഗായ പര്യവസാനം ഉണ്ടാകാതിരിയ്ക്കുന്ന പ്ലേന് ഭാഗവതം നമ്മു പാഠിപ്പിയ്ക്കുന്നു. ഈശ്രദ്ധകൾ അചാനവലമായ വിശ്രദ്ധാസ്ഥാനത്തെ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആദ്യം തന്റെ അവസാനംവരെ ഉണ്ടാക്കാനം. പ്രമാണാശം ജന്മതാമല്യായ തനിൽ ദീശ്വരനു മരണഘട്ടം വായിയ്ക്കുന്നവക്രം ഇശ്രദ്ധവിശ്രാസം താനേ ജനിച്ചുടക്കാണും. ശ്രീരാമൻ അച്ഛുന്നേൻ ശ്രീതിയ്യായി 14 കൊല്ലും രാജ്യത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ദീശ്വർ പിത്രപ്രാർത്ഥിയ്ക്കുന്നവക്രം. ഏഹി കസ്തുവത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചും ആക്ഷം ഉപയോഗമില്ലാതെ തന്നേൻ ആ വിത്തതെ കഴിച്ചുകയല്ലോ ദീശ്വർ ചെയ്തും. ഇന്നുംകൂടുന്ന രക്ഷക്കായി രാജ്യത്തെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണും ആ മഹാൻ ചെയ്തും. ഭാരതയുദ്ധത്തിൽ ആയുധമെടുക്കുകയില്ലെന്ന ശ്രീകൃഷ്ണൻ പ്രതിശ്രൂതി ചെയ്യപ്പോരാ ആയുധമെടുപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു ദീശ്വർ പറഞ്ഞു. ക്ഷതവിത്സലനായ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ക്ഷതനേന്നു വാക്കിനു സത്യമാക്കുവാനായി ആ യുദ്ധത്തിൽ കരിയ്ക്കും ആയുധമെടുക്കുകയുംചെയ്തു. ഇതിൽനിന്നും ദീശ്വരനു ക്ഷതിയുടെ രണ്ടാംബന്ധം വരുന്നു. ദീശ്വരനു ചരംകൊലമട്ടംപോരാ ശ്രീകൃഷ്ണൻ, പാണ്ഡവമാർ, അന്നേകം ഔഷ്ഠിമാർ ഇവരെല്ലാം അതു ദർശിയ്ക്കുവാൻ വന്നു. ആ അവസാനത്തിൽ ഔഷ്ഠിമാരുടെ മല്യത്തിൽ വെച്ചു ധർമ്മപുത്രനു ദീശ്വർ സകലധർമ്മങ്ങളെയും ഉപഭേദിയ്ക്കുന്നു. പിത്രപ്രാർത്ഥിയ്യായി ഏഹികസ്തുവത്യാഗം, രാജ്യത്തിൽ സമാധാനംശാക്കാനായി രാജ്യത്തെത്തന്നെന്ന കാത്തിരിയ്ക്കുക, ഈ ശ്രദ്ധക്കേരി, ധർമ്മജ്ഞനാം, ആത്മബോധം, ഇവകു മഹാശ്രദ്ധ

ക്ഷീണിക്കുന്ന അലംകൃതമായ ഒരു പാതയും ലൈഖ്യറല്ലാതെ ഇതിഹാസം പുരാണങ്ങളിൽ മറ്റൊരു ഭാഗത്തിലൂന്നതനെ പറയാം. ഇങ്ങിനെയുള്ളൂ മഹത്പദ്ധതിയുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്⁹ ഇംഗ്ലീഷിനു കണ്ടുകൊണ്ട് ലൈഖ്യക്ക് മരിയുവാൻ സംഗതിയായതോ. ഇങ്ങിനെ മരിയുവാൻ സാധാരണക്കാക്കി സാധിയ്ക്കുന്നതല്ല. കണ്ണ്, വാക്ക്, മനസ്സ് എന്ന വേണ്ട സകല ഇന്ത്യാധിക്രമങ്ങളും ശ്രീകൃഷ്ണക്ക് അപ്പിച്ചു ശ്രീകൃഷ്ണനു ഭാക്തി സ്വത്തിച്ചുകൊണ്ടാണ് ലൈഖ്യൻ അന്തർല്ലിനാ മായ ശ്രാവണത്തോട്ടുടർന്നിയവനായിത്തീർന്നതോ. ഭാഗവതത്തിലെ ആ ലൈഖ്യസ്തതിക്കുള്ള കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറങ്ങു വിശ്വരേതാടക്കടി യല്ലാതെ ഇതേവരെ എന്നിയ്ക്കു വായിയ്ക്കുന്ന സാധിച്ചിട്ടില്ല. ലൈഖ്യ രാഹപ്പാലെ ചരമാവസ്ഥ ലഭിയ്ക്കുന്നമെക്കിൽ അചാന്തവലമായ ഇംഗ്ലീഷുകളും ചരക്കുവിയിലൂടെയാൽ മതിയെന്ന പ്രമാണപ്പാഡിക്കിനുവും ജൂഡിം. ഇംഗ്ലീഷുകളും ദിവലായും സബ്രഹ്മണ്യരാജാവും സിഖിയ്ക്കുവാൻ അവന്നവൻഞ്ചുറുതു മനോനിശ്ചയംതന്നെയാണ് ദിവ്യകാരണമെന്നും ആ സ്വാധീനത്തിൽനിന്നുന്നതനെ അറിയാം.

പരീക്ഷിത്രം പ്രായ്യോപദേശം ചെയ്ത മരണസമയത്തെ കിർണ്ണവ്യഞ്ജനഭല്ലാം ഏന്താണെന്നും ഔഷ്ഠിമാരോട് മോഡിച്ചുപ്പൂരം ശ്രൂപുഹംപി അവിടെ തന്നെത്താൻ വന്നു. സബ്രഹ്മണ്യകളിലേയ്ക്കു പോവുകയോ ഒരു ദിവസമെക്കിലും ഒരു ദിക്കിൽ താമസിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാതെ ഒരാളാണ് ശ്രൂപുഹംപി. ഇന്നൊ ആത്മജനാനിയും ആത്മാരാമനമായ ഒരാളിനാണ് ഇംഗ്ലീഷൻ. ഇംഗ്ലീഷൻ കാണുന്നവക്ക് ഭ്രാന്തനാണെന്നു തോന്നുന്ന നിലയിൽ ലോകമെല്ലാം എപ്പായ്യും ചുററി നടന്നകൊണ്ടിരിയ്ക്കും. ആക്ഷം ഇംഗ്ലീഷ് മഹാപുരാഖനെ കണ്ടെത്തുവാനോ അദ്ദേഹവുമായി സംസാരിയ്ക്കുവാനോ സാധിയ്ക്കരില്ല. ഇങ്ങിനെയെല്ലാമാണെന്നുണിതന്നാലും പരീക്ഷിത്രിനും ഉപദേശിയ്ക്കുവാനായി അദ്ദേഹം തന്നത്താൻ വന്നു. അവിടെ എഴു ദിവസം അദ്ദേഹം താമസിച്ചു. അതായതു പരീക്ഷിത്രത്തെന്ന് സബ്രഹ്മണ്യം ഇംഗ്ലീഷുപ്പൂരം ശ്രൂപുഹമായിരിയ്ക്കുന്ന ആ രാജപിയ്ക്കു¹⁰ ഉപദേശിയ്ക്കുവാനായി ശ്രൂപുഹംപിയെ ഇംഗ്ലീഷുകളും തന്നെത്തന്നെ അവനു കൊണ്ടുവന്നു. ഉപദേശത്തിനും അധികാരിയായാൽ അവനും ഉപദേശിയ്ക്കുവാനുള്ള ആചാരാസ്രൂതേ ഇംഗ്ലീഷുകളും തന്നെത്തന്നെ കൊണ്ടുവന്നുണ്ടാം, പ്രക്ഷേപണം ഉപദേശിയ്ക്കുവാനായമല്ലെന്നും ഏന്നും മറ്റൊരു ചീലം പറഞ്ഞു കേൾ

ക്കാട്ടണ്ട്. അക്കമിന്ന പായുന്നതു തെററാണ്. മരോന്നീശ്വര്യം കൊണ്ട് ഉപദേശഗ്രുവണ്ണതിനു് ശാവനവന്നതെന്നു അധികാരിയാക്കാൻ ആദ്യം വേണ്ടതു. അതിനാൽ പരീക്ഷണത്തിനു ലഭിച്ചതുപോലെ ആചാര്യവാരെ ലഭിയ്ക്കും. മരോന്നീശ്വര്യം കൊണ്ട് അവനവന്നതെന്നു നന്നാക്കിയാൽ, അവനെ മുകളി ലൈസ്സേ കൊണ്ടുപോക്കാൻ ഇഷ്യപ്രാപ്തിനിലികളായ മഹാഷ്ഠീമാർ അവരെന്നു അട്ടക്കലേക്കി തന്നെത്താൻ വരും എന്ന ഭാഗവതം വിശ ഭോക്ഷണണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഭാഗവതത്തെ വേദിങ്ങളിടെ ഒരു വ്യാവ്യാനമായി കയറ്റേണ്ണമെന്നും ഇതു പുരാണത്തെ ഒരു വിധത്തിലും ഉപേക്ഷിക്കുത്തെന്നമാണ് പറയുന്നത്.

[‘സന്നാതനധനം’, ശൗലപ്പുണ്ട്]

ജിജ്ഞാസ വേദപഠനാധികാരി

“അണാനും ച സത്യം ച മഹത്തം ച
ശാമാശര്യം ഗ്രീസ്റ്റിതിക്ഷാനബ്ദയാ
യജ്ഞങ്ങൾ ഭാഗം ച പ്രതിഫ്ലോമണ്ഡ്
മഹാസ്രവാ ദാഖശ ഗ്രൗമണസ്യ്.”

—സനക്കുജാതീയം.

ശ്രീസൂഖ്യാജിജ്ഞാനം, സത്യനിഷ്ഠ, ഹ്രസ്വിയനിഗ്രഹണം, ആധ്യാത്മികശാസ്ത്രങ്ങളാണും, മാത്സര്യമില്ലായ്ക്കു, അധ്യാത്മപ്രവൃത്തിയിൽ ലഭജ, സഹഗ്രാഹകതി, അനുധാര്യമില്ലായ്ക്കു, യജ്ഞം, ഭാഗംചെയ്യുകു, ദൈവര്യം, അന്തഃകാരണത്തിന്റെ സപാധിനക— ഈ 12 കാര്യങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണനും വൈജ്ഞാനികരും മഹാസ്രവാക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ബ്രാഹ്മണർ ഒരു കാലരത്നം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. ജീവനാ ബ്രാഹ്മണ്യം നിറ്റിന്നുക്കൊന്ന ഇന്നാകട്ടെ എവംവിധ തത്തിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ കാണാവാൻ ഫയാസം. അബ്രാഹാം രാണാനാബവച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ ഇത്തരക്കാരെ കണ്ടുവെന്നാം വരം. ഇന്നവർ ഇന്നതു ചെയ്യുകയെന്ന വിശ്വയത്താട്ടുടർച്ചയിൽ ഒരു സൗഡയരലുടനെയിൽ ചീലം ചീലം ചെയ്യുതെ വന്നതുടങ്ങിയാൽ ആ ഏടനകോണ്ടുള്ള ഗ്രം ഇല്ലാതാക്കം. നമ്മുടെ നിലവനെ നോക്കുക. അണാനസവാദനത്തിനു നടക്ക കിടറ ഇപ്പറിയ കുളിഞ്ഞും. പ്രവൃത്തിയെടുക്കുവാൻ വേറു ചീല ഇപ്പറിയങ്ങളാണുള്ളത്. അണാനേന്നുറിയങ്ങൾ അണാനസവാദനത്തിൽ വീഴുവത

കാണിച്ചുതടങ്കിയാൽ പ്രപൂർത്തിചെയ്യുന്ന കൈ, കാൽ ദിലായ വഴീ യാതൊരു മുന്നും സാധ്യമാവുകയില്ല. ഇതുപോലെ തന്നെന്നായാണ് മാതൃവ്യം തന്ത്രിന്റെയും നാലി. നാമമാത്രംകൊണ്ട് ഇന്ന് നാലു ജാതിക്കാരന്മാരുമുണ്ട്. പ്രപൂർത്തികൊണ്ട് എല്ലാവരും ഉച്ചപോലെതന്നെ. ശിഖ്യാത്മശാസ്ത്രപാഠം, അതിലെ വിശയമിന്നനം, കാലദേഹത്തിലും യോജിച്ചുവിധി ആവക ശാസ്ത്രാലുകാരം ജീവിയ്ക്കുക—ഈതു യാതൊന്നമാലില്ലാതെ കേവലം നാമമാത്രമായ മാതൃവ്യം നാഡിപ്പാലമാണ്. കാര്യങ്ങൾക്കും ഇഷ്ടിനെന്നായിട്ടും ഉയൻ ജാതിക്കാരന്നും അഭിമാനിക്കുന്നവരുടെ അനോന്തായമനസ്സിലെക്കിലും താൻ മേലെ, മറബൻ താഴെ എന്നാളും ബോധവും ആ ബോധത്താൽ പ്രോത്സാഹിച്ചുള്ള പ്രപൂർത്തികളിൽ സാധാരണമായിക്കാണുന്നു. ഈ ജാത്യേക്കിമാനം പോക്കവാൻ എന്നാണ്⁹ വേണ്ടതെന്നാണ് ചീതിയ്ക്കുംണ്ടത്.

വൈദികസംസ്കാരത്തെ പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണ്¹⁰ ഇതിനാളും ഉത്തമമാർപ്പിക്കുന്ന പറയാം. വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങൾ റോക്കിത്രുട സ്വാധീനാൽ ജാതിപ്പേരും ക്രമങ്ങൾ വല്ലിച്ചുവന്നതാണെന്നു കാണാം. ജാതിപ്പേരുടെ ശക്തി തുട്ടന്തിൽ പുരാണങ്ങൾക്കു നല്ലോരു പക്ഷം¹¹. ദീനാദിനജാതികളെ സ്വീച്ഛിച്ചു സ്ഥൂതികളാണെന്നു പറയാം. അതായതു ചില പരിത്യസ്ഥിതികളിലാണ് ഹിന്ദുക്കൾക്കു ഇഷ്ടിനെ ചരിന്നാണെന്നാക്കിയതെന്നു വിചാരിക്കുന്നും. അവരെ യോജിപ്പിയ്ക്കുവാനാളുതാവണും നേരാൽ എടുക്കേണ്ട നാലി. വൈദികസംസ്കാരത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അവരെ യോജിപ്പിയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ്¹² നന്നായിരിക്കുക. പുരാണങ്ങളും സ്ഥൂതികളും മൂലമാക്കിക്കാണണ്ടുള്ള ഹിന്ദുത്വപരം ചീലക്ക് ഹിന്ദുമതത്തിൽ വെദപ്പുണ്ഡരക്കി എന്നതെന്നു വരും. വേദത്രം പോലും ചീലക്ക് നാശിലമായി പുരാണാഭികളിൽ കണ്ടുവെന്നു വരും. ആവക വിശയങ്ങളെയെന്നാം ജ്ഞാനഗ്രാഹിത്വത്തിൽ കാണില്ല. സർപ്പപ്രപൂർത്തികൾക്കും കൊണ്ടും സദപിച്ചാരംകൊണ്ടും മനസ്സിനെ പരിത്രാശമാക്കുവോരു മനസ്സുള്ളില്ലെന്തെ തോതനുസരിച്ചു നമ്മിൽ ലയിച്ചുകൊണ്ടും ലൈഭിക്കുകൊണ്ടും വിശ്വാസം അല്ലാലുമായി ആരംഭിയ്ക്കും. ലൈഭികമായ വികാസത്തിന്റെ പരമക്കാഴ്ചയിൽ എത്രതുകയാണ്¹³ പരമപുരഖായ്മം. ആ പരമപുരഖായ്മത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ജീവിയ്ക്കുന്നവർ അധികമാക്കുന്നതെറം ധർമ്മത്തിന്റെ പ്രചാരം തുടിത്രുടങ്കും. അതുനു

തതിലോക റാഡിയോവാൻ വൈദികപാഠം അത്യാവധ്യമാണെന്നാണ് എൻസറ് അനുഭവം. ദമ്പാടിപ്പുഖിയെ കാംക്ഷിക്കുന്നവർ വൈദികപാഠത്തിനുള്ള ഭാഗ്യങ്ങളെ സ്വീക്ഷിച്ചുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ്. ഇതോടൊപ്പം ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വിഭാഗാക്കം ജീജ്ഞാനുകൾക്കും ശാന്തിക്കാരരായും സ്വീക്ഷിക്കാം. ജനംകൊണ്ട് മാത്രം ബ്രഹ്മണ്യാട്ടഭാജനകിമാനിക്കുന്നവരാണ് ഇന്നത്തെ ലിംഗം ക്ഷേത്രങ്ങളിലുള്ളതു ശാന്തിക്കാർ. ശാന്തിക്കാരരംഗത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് അജ്ഞാനം ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ഇംഗ്ലീഷൈത്തന്മാരുടെ കൂടി മുണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധമായ തോലകവിയുടെ ഒരു ഭാഗമാക്കുന്നതു താഴെ ഉല്പരിക്കാം:—

“കളിച്ച കറിതലയും കിടണ്ടി—
ടമരുക്കംഡം ചൊരിയുന്ന നേരം,
കളിച്ച വേൻ ചുമരോട്ടണ്ണന്തു
നീരോവിലുടെ ഗമനം ചകാര.”

അതായതു, വളരെക്കാലം ഭന്ന ജീവിച്ചിരുന്ന തോലകവ്¹ യുടെ കാലത്തുനാന ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ശാന്തി അധിക്കരിച്ചിരുന്ന വെന്നാണ് ഇതു കാണിക്കുന്നതു. വേദവിത്തുക്കരാ അതിയുവാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവരുടെ നഷ്ട്ടായിട്ടാണ് വിറഗ്രഹാരാധന തുട പ്രസിദ്ധതു ഏന്നതുമായും ഒരു പ്രമാണം താനെനവിഭക്ത്യോ വായി ചുംബായി കാക്കുന്നു. ഇത്തൊന്തരാണ് ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ആരംഭമേ കുറിം ഇന്നത്തെ ശാന്തിസ്ഥാനം വളരെ അധിക്കരിച്ചുവെന്ന പറയാം. വിഭാഗാക്കം ജീജ്ഞാനുകൾക്കും ശാന്തിക്കാരരുക്കുക, വൈദികത്തുക്കരുക്കുക, ഇം വഴിയുള്ള ധന്മാന്തര വല്ലിപ്പിക്കുക എന്ന തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾക്കായി വേദ പാഠങ്ങാലകരു ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്. അതിലുള്ള വിദ്യാത്മികളുടെ ജാതിയെന്നതാം റോക്കേരുക്കു; മഹാദോഗ്യത്തിൽ പറയുന്ന പോലെ മാനസികളായ സത്പ്രശ്നാത്തയാണ് റോക്കേരുക്കു.

[വേദസപ്തം പത്രിക '54 മാർച്ച്-ഡിസെമ്പർ]

ശ്രദ്ധാലുവമമാധാരമും

“അവക്ക സ്വന്ന നിശ്ചിതം
താവതീ വാക്.”

—പ്രഗ്രാഹം.

സ്വർഗ്ഗപത്രികായ ഇംഗ്രേസ് ശ്രദ്ധാക്കാണ്ഡം
പരിയാമെന്ന വിവക്ഷ.

മഹാശ്രദ്ധരാന്തരജി എന്ന ഒരു പണ്ഡിതവന്റെ വേദികളെല്ലാം എഴുതിയിട്ടുള്ളതിനെ ആസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഈ ലേഖനമെഴുതുന്നത്. വേദികളെല്ലാം സഹാര്യനാമങ്ങൊടു ആ മഹാൻ സദാ ശ്രമാക്കുന്നു. വിഷ്ണവിന്റെയോ മറ്റൊരുവിന്റെയോ പ്രകാരം കല്പിച്ചു ആയിരം പേരുകളെല്ലാം ചേത്തിൽ ദേഹക്ക്ഷാഖാക്കിയതാണ് സഹാര്യനാമങ്ങൾ. സഹാര്യനാമങ്ങളിലും ഒരു വിശേഷഭാണ്ഡാം: ശിവൻ, ശംഖ, അട്ട്—ഈവയെല്ലാം ശിവൻറെ പേരുകളായിട്ടാണ് വെച്ചു. പക്ഷേ ഈ പേരുകളെല്ലാം വിഷ്ണുസഹാര്യനാമത്തിൽ കാണുന്നു. ഇതുപോലെ ശിവസഹാര്യനാമത്തിൽ വിഷ്ണവിന്റെ പേരുകളിൽ കാണുന്നു. ഈ പേരുകളെല്ലാം ചില പുരാണക്കമകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിവേണ്ടാം പരിത്യസ്ഥിതിക്കൊണ്ടും ആ പേരുകളെല്ലാം ഒന്നും ചിന്തിച്ചാൽ അവയിൽ പല വേണ്ടത്തുപട്ടികളും കാണാം.

ദേവകിപുത്രൻ എന്ന ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പേരുകളെന്നു ഉണ്ടാക്കരണമായി നോക്കാം. ദേവകിയുടെ മകൻ എന്നാണ് പുരാണം

രിത്യാ ഇതിനുത്തം പറയുക. വസുദവൻ, ദേവകി ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളെക്കാണ് “എന്നൊരുമിത്തതയാണ്” വിവക്ഷിപ്പിച്ചു തന്നു. നോക്കുന്നും, പരിഗ്രാമമായ അന്തഃകരണമാണ് വസു ദേവൻ എന്നും സകലദേവതകളിം ദേവകിയാണ് “എന്നും ഭഗവതത്തിൽത്തന്നുണ്ടോ”. ശ്രൂതത്തിനു പ്രത്യക്ഷിഭവിച്ച വസുവെന്നും ഒരുമ്മട്ടിംഡോ. ഏറ്റവും പരിഗ്രാമമനസ്സിലുണ്ടാണ് ഇംഗ്ലീഷ് പ്രത്യക്ഷിഭവിപ്പുകയെന്നുള്ളതിലേയുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ ഡാരാള്ടിംഗ്ലീഷ്യോ. ഇവജൈല്യം കൂടിച്ചേരുതും നോക്കുന്നും വസു ദേവനിൽനിന്നും ദേവകിയിൽ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ജനിച്ചുവെന്നുള്ളതിനും അത്യന്തം പരിഗ്രാമമായ മനസ്സിൽ പ്രത്യക്ഷിഭവിച്ച വെന്നാകുന്നു. അതായതും ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസാധിക്കാനും ശ്രീകൃഷ്ണവ താരമെന്ന ചുക്കിം. ഈ അത്യം വെച്ചനോക്കുന്നും ശ്രീകൃഷ്ണ നും ലീലകരാക്കണും മറ്റും അയ്മെന്നുണ്ടോ “എന്നൊരു ചിന്തയുണ്ടാകും. ശ്രീകൃഷ്ണനും പല ലീലകളേയും ആത്മസാക്ഷാട്ടും തോട്ടും യോജിപ്പിയ്ക്കുമെന്നുമാത്രമേ ഇപ്പോൾ പറയുന്നാണളി. ശിവൻും പേരും വിഷ്ണസഹായനാമത്തിലും വിഷ്ണവിനുന്തും ശിവസഹായനാമത്തിലും കാണുന്നതിനുംയെല്ലാം താല്പര്യം എക്കായ ഒരു തത്പര്യം ഉള്ളിട്ടുവെന്നും ആ തത്ത്വത്തിനും വിഭ്രതിക ഉണ്ടോ മറ്റും ദേവതകരാ എന്നുമാകുന്നു. സഹായനാമത്തിലെ ഈ സംഗതികളോടെല്ലാം വേദസംഹിതകരാക്കണും യോജിപ്പിണ്ടോ.”

“സമാഖ്യിഭാഷാ പ്രമമാ
ബലാകിക്കീതി പരാ മതാ
ആതിയാ പരകീയേതി
ശാസ്ത്രഭാഷാ ത്രിയാ മതാ.”

ശാസ്ത്രഭാഷയെ മുന്നാക്കി ഭോഗിയ്ക്കുന്നും, സമാഖ്യിഭാഷ, ലൗകികഭാഷ, പരകീയഭാഷ—എന്നീവയാകുന്ന ഈ മുന്ന ഭോഗം ആണും. ലേഖകികായമ്പരിപ്പുളെ പാഞ്ചന്തതു ലേഖകികഭാഷയാണ്, ദേവനാർ, പരലോകം—ഇത്യാദികളേപ്പറ്റി പാഞ്ചന്തതു പരകീയ ഭാഷയാകുന്നു. ആത്മതത്പരത രഹസ്യമായി ഉപദേശിയ്ക്കുന്ന ഭാഷ സമാഖ്യിഭാഷയായി സ്വീകരിച്ചും ആ വഴിയ്ക്കുന്ന നോക്കിയാൽമാത്രമേ വേദജ്ഞലിൽ സംശ്ലിഷ്ടിയും പാഞ്ചന്തതപരമാണു നിറഞ്ഞുകാണുകയുള്ളൂ. ബ്രാഹ്മണങ്ങളിലും മറ്റും “പരോക്ഷപ്രിയാ

ഈവ മറി ദേവാഃ” എന്ന വാക്യംകൊണ്ട് ഈ സമാധിഭാഷയെ
തിരഞ്ഞാണു് പറയുന്നതു്. പ്രത്യക്ഷമാക്കാതിൽ പ്രിയമില്ലാത്ത
വരാണു് ദേവനാർ എന്നാക്കന്ന മേൽ ഉല്ലശിച്ചതിരുന്ന് അത്മം.
മനശ്ശുഖി, തപസ്സു്, അലോചന—ഇത്യാബി പലതുംണായാൽ
ഈശ്വരാന്നറഗ്രഹംകൊണ്ടിരുമാതു്. ചില സുക്തതികൾക്കു് ഈശ്വ
രതത്തപ്പോൾ അല്ലാലുംായി അറിയവാൻ സാധിയ്ക്കും. അതെത്തി
ല്ലെങ്കിൽ ഒരു സുക്തതിയുടെ നിലയിലേയുള്ള കൊണ്ടുവരാനുള്ള ഒരു
മാർഗ്ഗവുംകൂടിയാണു് വേദങ്ങൾ.

“യദേമാം കല്യാണീം വാചം
ആദിജന്മേം”

ഇത്യാബി യജ്ഞഭ്രംഗമാക്കാണ്ട് ജനക്കാരാക്കല്ലാവക്ഷം
കൂടി ഇശ്വരൻ തന്നാഥാണു് വേദമനസ്സ പറയുന്നു. സാത്പരിക
മായ സപ്താവം, കാപട്യമില്ലായ്ക്കു്, മുക്കേരി ഇത്യാബി സർപ്പിന്ന
ഞങ്ങളുംവരിക്കുമാതുമേ വേദാധ്യയന്നാബികരകൊണ്ട് മലഘണംബുക
ഡിക്കിലെവന്നും മറ്റും പല ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണാണു്. ഈ
രണ്ടാമതു ചരിത്രത അത്മത്തെ ആസ്ഥിക്കാതിയായിരിയ്ക്കും വേദാ
ധ്യികാരികരാം ഇന്നവർ എന്ന ക്ഷീഖപ്രപുത്രതിയതു്. ആദ്യകാല
ഞങ്ങൾക്ക് ജനനം വേദാധ്യയവത്തിനു പ്രതിബന്ധമായിരുന്നുപ്പോൾ
വിചാരിയ്ക്കും. അശ്വൻ ആരെന്നറിയാത്ത സത്യനിശ്ചയായ ഒരു
ക്രിയെ ഉപനായിച്ചു വേദാധ്യയന്നു ചൊള്ളിച്ചും ചൊണ്ടു
ഗ്രൂപ്പാഡിഷ്ട്ടിൽ കാണുന്നു. വേദാധ്യയന്നത്തിനും മറ്റും ഒരു
സൃതയോ വാസനയോ ഇല്ലാത്തവർ പാണ്ഡിതന്മാരായ സജ്ജന
ഞങ്ങൾടെ ചൊല്ലടിയിൽ മതകാര്യങ്ങളിലും മറ്റും ഇരിയ്ക്കുന്നു
നിബന്ധനായിരുന്നു.

ആത്മജിജ്ഞാനാസുഖരാക്ഷമാതുംഈതല്ലാ വേദങ്ങൾ എന്ന
പറയുന്നു. ലേഖകികകാര്യങ്ങളിലേപ്പെട്ടു ജീവിതസന്ധാരണം,
ക്ഷീഖംവസംരക്ഷണം, ആവുന്ന വിധത്തിൽ പരോപകാരം ചെയ്യ
കൂ—ഈജിനെ ധന്മാധ്യ ജീവിച്ചു കുമേണ ആത്മജിജ്ഞാനാസ
രിൽ നിത്രവാനാഗ്രഹിയ്ക്കുവൻ—ഈ ജനത്തിൽ സാധിച്ചി
പ്പേക്കിൽ അട്ടത്തെ ജനത്തിലെപ്പീലും ആത്മാനഭ്രതിയ്ക്കാറഗ്രഹിയ്ക്കുന്ന
വർ—ഈജിനെ പല തരത്തിലുള്ള ധന്മാല്പര്യക്കാക്കായിട്ടുള്ള
താണു് വേദം. അഞ്ചിനെ വരുന്നോരു ഏതുകിസുവല്ലാപ്പും
അതുപോലെ പാരതിക്കണ്ണായ അനിത്യസുവല്ലാപ്പും തുടങ്ങിയ

കാരോ സിലുകിരാക്ക യോജിപ്പ തരത്തിലുള്ള പ്രാദർശനകളിം മറ്റൊം വേദങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കണം. അതാരത്തിലുള്ള പ്രാദർശനകൾതന്നെ ആത്മജിഥംഗസ്തരാക്ക സമാധാനാച്ചടങ്കകളിം വേണം. ശാതായതു, കമ്മിക്കർക്കാം അതാവിക്കർക്കാം വേദസംഹിതയിൽ സ്ഥാനാച്ചടങ്കാക്കണം. അഞ്ചിനെ സ്ഥാനാച്ചടങ്കകൾ ശബ്ദനില്പിച്ചവ തുംബാവഴിയുണ്ട്. ഡാതപത്മപ്രകാരം ശബ്ദനില്പിച്ചവനു ചെയ്യുന്നതു സംസ്കൃതപശ്ചാത്യാരാധന ചീല അടവുകളാണ് എന്ന ചീലർ പറയാറണു്. അതു വാസ്തവമല്ല. എത്തു കാര്യമെല്ലാ ലേഖ്യം (ആഭിച്ചാരം ദത്തവായ അധ്യാത്മാളിലേഖ്യപ്രോബം) വേഡായമ്മതെ കൊണ്ടുവരാറാക്കണമെങ്കിൽ ശബ്ദനില്പിച്ചനകളേയും വിശ്രാംപാർവ്വതയും അവലംബിയേണ്ടാണ്. ഇന്ത്യൻ ഒരു നില വരദനോശാണ് ശബ്ദഭ്യവഹം, നിർമ്മാണഭ്യവഹംതന്നെന്നോ അഭ്യക്തിം ആത്മാനാഭ്യക്തിയുള്ള മാർഗ്ഗമായോ തീരന്നതോ. മാത്രമല്ലോ കാരോരോ ശബ്ദവും ഇഷ്ടപരവാചകമാണെന്നൊരുപക്ഷവും ഉണ്ടോ. സർവ്വസ്പത്രപീഡായ ഇഷ്ടപരനെ എല്ലാ ശബ്ദങ്കാണ്ടം പറയാമെന്നു സാരം.

“യാവർ ഭ്യവഹ നില്പിതം

താവതീ വാക്”

(ഔഗ്രേഡം)

—വാരഭ്യവഹം “വിവത്തം”വഴിയും എത്രയായിതോക്കാവോ അതു വാക്കുകളിൽ എന്നാണ് ഇതിന്റെ അത്മം. ശബ്ദപ്രാഥാ കാരോരോ വിളരവച്ചിയായി കരോരോ വാക്കം ഇഷ്ടപരനെതന്നെന്ന പറയുന്നവെന്നു സാരം. എവംവിധാളിക്കായി പല ആശയങ്ങളെ ശബ്ദഭ്യവഹമെന്ന വാക് ഉംകൊള്ളുന്നു. ശബ്ദഭ്യവഹം, നിർമ്മാണഭ്യവഹം—ഈ രണ്ട് വാക്കുകൾക്കൊണ്ട് പറയുന്ന അത്മം കനാതന്നെന്നയാണു്, അഭ്യക്തിം ഒന്നിന്റെതന്നെ ആപാനതരങ്ങളാണു്. ഒരു ഭാഷയുടെ വ്യാകരണം എത്രകണ്ടം ഉപകരിയുമോ, അതു ഉപകാരം വേദായമ്പചിന്തയും ശബ്ദനില്പിച്ചവനത്തിൽനിന്നും ലഭിയുന്നു.

[തുംബാവഴിയും, നവബൾ 53]

അശ്പടിനീഭേദകൾ

അശ്പടിനീഭേദകളുടെ ഉല്ലത്തി രണ്ടുവിധത്തിൽ കാണാം. മതിൽ ഒന്ന് ഇങ്ങിനൊയാണ്. തപഷ്യാവു് എന്ന ഭവന സരണ്ടു എന്ന പേരായ ഒരു പുതിയിംഗാധിക്രമം. വിവസ്വാന് ഈ സരണ്ടുവിന്റെ വിവാഹംചെയ്തു. ഇവർിൽ യമൻ, യമി എന്ന പേരായ സ്കീപ്പംസാമുകാപത്യദ്രോജ ജനിച്ചു. യമരാജാ വിന്ന വൈവസ്വത്തെന്നു ഒപ്പ് മുസിലുംബല്ലു. യമൻറെ മാതാവായ സരണ്ടു തന്നോട് സാദ്ധ്യമുള്ള ഒരു സ്കീരേ വിവസ്വാന്റെ അട്ടത്ര താഴസിപ്പിച്ചു് അവളുടെ രക്ഷയിൽ തന്നെ രണ്ടു കൂട്ടിക്കളെയും നിക്ഷേപിച്ചു് ചെണ്ണക്കതിരുവുടെ വേദം ധരിച്ചു് അവിടെനിന്നു പോയി. ഈ സംഗതി കനമറിയാത്ത വിവസ്വാനു് ഈ സദ്ധയായ സ്കീരീൽ മന എന്ന പുതുൻ (വൈവസ്വത്തെന്ന) ജനിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം ഈ സംഗതി യെല്ലാമറിഞ്ഞതിട്ടു് വിവസ്വാനം അശ്പടായും ധരിച്ചു് അശ്പടായപിനിയായ സരണ്ടുവിന്റെ അട്ടത്തേരുള്ള പോയി. ഇങ്ങിനെ അശ്പടായപികളായി ക്രീഡിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന അവസരത്തിൽ സരണ്ടുവിവസ്വാനാക്ക് ഉണ്ടായവരാണു് അശ്പടിനീഭേദകൾ എന്നു് ഔദ്യോഗത്തിലെ “തപഷ്യാ ദഹിത്രേ” എന്ന തുടങ്ങിയ രണ്ടു മഹത്തെളിൽ കാണാം. അശ്പടിനീഭേദകൾ ആദ്യത്തെന്നു് ഒരു മഹത്തെളിൽ പായുന്നാണെന്നു “സ ഇദ്വാനായ” എന്ന ജീക്ഷിന്റെ ലാഡുത്തിൽ സായണൻ പായുന്നു. അതായതു്

ഓൾട്ടോക്സിറ്റി വിവസ്പാനിൽ പുതുനാരാണാനായ പക്ഷം; അതല്ലോ ആച്ചതുനാരാണാനാ വേറൊരു പക്ഷം. ഓൾട്ടോക്സിറ്റി കളിട സ്പതിപരിഹരിതനാ രോക്കുക.

(1) അഭ്യർത്ഥിത്യപ്രാബല്യം (2) ദ്രോവാപുമിജീവ്യം ഇത്രേകേ
 (3) അഹോരാത്രാവിത്യനോ (4) സുര്യാചലുമസാവിത്യപരേ
 (5) പുണ്യക്രതേശ രാജാനാശ ഇത്തെത്തിഹാസികാഃ. ഇതാണ്
 നാഈക്രതവാക്യം. ഓൾട്ടോക്സിറ്റി ഇവക്സ്ത്രുക്രോകാഃ ഇവക്സ്
 ഓൾട്ടോക്സിറ്റി പ്രതിഭാഡി എന്നാണ് നന്നാമത്രത
 അതിലും. ദ്രോവാപുമിജീവികരി അഭ്യൂക്കിൽ ഇവലോകപരഭലാക്രണ
 ഇണ്ണാണ് ഓൾട്ടോക്സിറ്റി ഇവക്സ്ത്രുക്രോകാഃ രണ്ടാമത്രത പക്ഷം. മുന്നാ
 മത്രത പക്ഷത്തിൽ അഹോരാത്രങ്ങളാണ് ഓൾട്ടോക്സിറ്റി
 സുര്യനം ചലുനമാണ് ഇം ദേവകരാ എന്നാണ് നാലാദത്രത
 അഭിപ്രായം. ദ്രോവാഹാരാധ രാജാക്രഹാരാണ് ഓൾട്ടോക്സിറ്റി
 ദേവക്രളിന്നാം ഇതിഹാസപ്രിജീവാജം പാശ്ചനം. ദേശം, ഹാലം,
 ലോകത്രിന്നിൻറെ നിലനില്പിനം മാറ്റംരാഷ്ട്രം കാരണാന്തരിക്ഷം
 ഇം ശക്തികരാ ഇവരെല്ലാമാണ് ഓൾട്ടോക്സിറ്റി കളിട സ്പതി
 പരമനാ സാരം.

പ്രദ്രാവസ്യക്രളിയെല്ലാം ഓൾട്ടോക്സിറ്റി കളിട സുച
 ക്രങ്ങളാക്രമനാവെന്നം വിചാരിക്കാം. വേറെ ഒരു തരത്തിൽ
 പരിയന്നതായാൽ രണ്ട് എന്ന അവസ്ഥയുടെ (അഭ്യേപ്തമല്ലാത്ത
 നിലയുടെ) ഓൾട്ടോക്സിറ്റി ആധിപത്യം ഓൾട്ടോക്സിറ്റി
 ദേവകരാക്രിയയും അതിന്റെ അവസ്ഥയും അഭ്യൂമത്രയും
 അതിലും, ആലോച്ചിയുംവാൻ അവസ്ഥമില്ലാത്തവക്സ് ഓൾട്ടോക്സിറ്റി
 ദേവകളിട ഒരു സേവാധർഢിഞ്ഞാക്രവാന്മാത്രമാണ്. മറ്റൊ
 മുന്നത്രം സ്ഥാവരജംഗമമായ ഇം പ്രചാരണമല്ലാം ഓൾട്ടോക്സിറ്റി
 ദേവകളിട സ്പതിപരമാണാനാ കാണിയുംനാ. ദേവനാരകരു
 വൈദ്യുതനാരാണിവർ എന്ന പരിയന്നതിനാ വല്ല അത്രമുഴുങ്ഗോ
 എന്നാലോച്ചിയേണ്ണം.

ഓൾട്ടോക്സിറ്റി ദേവകളിട പര്യായത്തിൽ “സ്പരശ്യൈഭ്യേ”
 എന്നായ വാക്സ് അമരകോശത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. സ്പർ
 ത്രിലെ വൈദ്യുതനാണ് ഇവരെന്ന താല്പര്യം. വേദത്തിൽ
 ഓൾട്ടോക്സിറ്റി ദേവക്രളി സ്ത്രീയുംനാ മഹുഷരാ അനേകങ്ങളാണ്.
 ഇവർ യുദ്ധദേവതകളിടുന്നുണ്ട്. ഇം രണ്ട് ദേവതകളെ നന്നിച്ചു

പ്രാതേ ഒന്നിനെമാത്രഭാഗി സ്ത്രീക്കാവിപ്പു. ധാർമ്മാജിലും അശ്വപിന്നിനീഡോവകരാക്കു പ്രായാന്ത്യം ണക്ക്. ഈ റണ്ട് ദേവതകളെ ഉദ്ദേശിച്ചു സോഹാഗ്നിയണക്ക്. പ്രാതരന്നവാകം (ധാർമ്മത്വിലെ ഒരു പ്രധാനസ്ത്രം) എന്ന പ്രേരായ സ്ത്രീയിൽ അശ്വപിന്നിഡോവ നാരു പല മാതൊരി സ്ത്രീയ്യുന്ന. ഇങ്ങിനൊ ധാർമ്മത്വിലും ദേവദണ്ഡാളിലും പ്രസിദ്ധിയുള്ള ദേവതകളാണെന്നിവർ. ശ്രതിഹാസ പുരാണങ്ങളിലും അശ്വപിന്നിഡോവകളെ ദിവ്യാജട ബൈഡം ദൈവദ്യുമാരാക്കിത്തുകൂടിക്കൊന്നത്. ദൈവദ്യുമാംബാധമായ ചാഡി പ്രത്യേകതകൾ അശ്വപിന്നിഡോവകരാക്കണ്ണു ദേവതയിൽ സുചീ പ്രീജ്ഞനാണക്ക്. ശ്രമ്പകൃതിയയിൽ അശ്വപിന്നിഡോവകരാക്കണ്ണു ദൈവദ്യുമാരാക്കിത്തു പ്രശംസിക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങൾ ആഗ്രഹപത്രയിൽ കാണാം. ത്രിപോഷങ്ങൾക്കും സമയത്തിനും ബാധകങ്ങളും ദൈവദ്യ ശാസ്ത്രത്തിൽ കാണാമ്പേണ്ടു. ഈ ബാധകങ്ങളാക്കുന്നത് അശ്വപിന്നിഡോവകളാണെന്നു ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചുങ്കത്തിൽ പറ മുന്നാതായാൽ ആധിക്യാലോത്തരികമായ അമ്മത്തിൽ അശ്വപിന്നിഡോവകൾ ദൈവദ്യുമാർത്ഥന. ആധ്യാത്മികമായ അമ്മത്തിൽ ഇവ ആടു നിലപാതാനു മാറം. റണ്ട് ഏതുംല്ലെങ്കിലും കൊണ്ടുപോകുന്ന റണ്ട് ശക്തികളാണ് അശ്വപിന്നിഡോവകൾ. ബാഹ്യപ്രചാരവന്നതയും ബാഹ്യകാര്യ ത്വദൈഖ്യം കാണിയ്യുന്ന അമ്മത്തിലായിരിയ്യും ദേവദണ്ഡാളിലെ ബാഹ്യമായ അമ്മം. ആലോചനാപൂർവ്വകമായി നോക്കിത്തുട ഷഡിയാൽ ആധ്യാത്മികമായ അമ്മത്തിൻ്റെ സുചന കണ്ടുടങ്ങും. ബാഹ്യമായ അമ്മത്തിൽ അശ്വപിന്നിഡോവകൾ ദൈവദ്യുമാരായിത്തുനേരു ഇരുന്നുകൊള്ളുന്നത്. ആന്തരമായ അമ്മത്തെ ചാഠി യുദ്ധവോശ അംഗൈപ്രത്യുഖിയുള്ള മാർഗ്ഗാക്കളായിരിയ്യും അശ്വപിന്നിഡോവകൾ. അശ്വപിന്നിഡോവകളിടുക്കും ഉല്പത്തിയെക്കണ്ടിച്ചു ആലോ റണ്ട് സംഗതികൾ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടുണ്ടോ. ആ സംഗതികളെപ്പറ്റി അല്പമൊന്നു ചിന്തിയ്യും.

ശക്രാംബാരൂത്യടു മായാവാദം ആഗ്രഹപത്രിലില്ലെന്ന പല കം പറയാംണക്ക്. എന്നാൽ മായാവാദത്തിന്റെ ആരംഭം ആഗ്രഹപത്രാലത്തുതന്നു ഉണ്ടായിട്ടുണ്ണുന്നുണ്ട് എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു നാതോ. മായകൊണ്ട് ജഗദ്ദിശപരമാണ് നാന്നാതരഭാഗിലായിത്തീരുന്നു എന്ന ഈ അമ്മത്തെ സ്ഥിരീകരിയ്യുവാൻ ആചാര്യസ്വാമികൾ ആഗ്രഹപത്രിയാണെന്നുണ്ട്. അതിനാൽ

മായാവാദത്തിന്റെ ആരംഭം പ്രഗ്രാമത്തിൽത്തന്നെന്നാണ്.

ആവരണശക്തി, വികേഷപ്രക്രിയ മാറ്റിവരുന്ന രണ്ട് ശക്തി കുറവായിരാൻ^o മായയുടെ പ്രവർത്തി ആരംഭിച്ചുനന്നത്. ആവരണശക്തികൊണ്ട് ആമ്പാസപ്രൂപത്തെ മാറ്റുകയും വികേഷപ്രക്രിയകൊണ്ട് ആകാശം ദിതലായവയെ സ്ഥാപിച്ചുകയും ചെയ്യുന്നവുന്നാണ് വേദാന്തഗമ്മണ്ണളിൽ കാണുന്നത്. ഈ ആവരണശക്തിയേയും വികേഷപ്രക്രിയയേയും നശിപ്പിച്ച് ആമ്പാസവാധികാരിയീൽന്നു രണ്ട് ശക്തികളാണ് അംഗപ്രസ്തുതിവേവകൾ. ഇവർ ആദ്യത്തോരാബന്നാം പറയാം. വേദത്തിലെ ആദ്യം എല്ലാഞ്ചിലെ ശിവനും ഒന്നതനുന്നാണ്. ശിവനും ജ്ഞാനാനുഭവക്കു പുരാണങ്ങളിൽ പാലടത്തും പായനാണ്. സംസാരഭാവത്തെ നാഭേദ്യം നശിപ്പിച്ചുന്നവുന്നവുമത്തിൽ ആദ്യൻ എന്ന വാക്കിനെ സാധാരാവാരും വേദഭാഷ്യത്തിൽ നാഭേദ്യപിച്ചുന്നാണ്. മാതൃമല്ലാ എല്ലാ ഉഷ്ണയികളിൽനിന്നും നാമനാണ് ആദ്യൻ എന്നും വേദത്തിൽ പായനം. ജലാഷമാണ് ആദ്യൻ പ്രധാനമായ ഉഷ്ണയം. ജലാഷമെന്നാൽ ആനന്ദമാക്കുന്നു. അതായത് ആത്മാനന്ദപ്രദനാണ് ആദ്യനന്ന താല്പര്യം. ഈ ആദ്യനിൽനിന്നണ്ണാക്കുന്ന രണ്ട് ശക്തികളാണ് അംഗപ്രസ്തുതിവേവകൾ. ഇത്തോന്നു ഇവർ ആദ്യത്തോരായിരുന്നു. വിവസ്പാദം എന്ന ശബ്ദത്തിനും ആദിത്യനും എന്നാണ് സാധാരണമായ അമ്മിം. അതിൻ്റെ അവധിവാദമിം അസ്യകാരത്തെ നശിപ്പിച്ചുന്നവൻ എന്നാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അജ്ഞാനാന്വയകാരത്തെ നശിപ്പിച്ചുന്നവും അജ്ഞാനാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അജ്ഞാനാന്വയകാരത്തെ മുൻനിന്തിയാണ് അംഗപ്രസ്തുതിവേവകളെ വിവസ്പാദം പുതുക്കാം രായിരുന്നു. ബാഹ്യമായ അമ്മത്തിൽ അംഗപ്രസ്തുതിവേവകൾ ദേവന്മായുടെ വൈദ്യുതാരാധ്യം, ആനന്ദമായ അമ്മത്തിൽ ആവരണശക്തിയേയും വികേഷപ്രക്രിയയേയും നശിപ്പിച്ചുന്ന രണ്ട് ശക്തികളായും തീരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ദേപതാവസ്ഥകിൽനിന്നും അജ്ഞപ്രതാവസ്ഥയിലേക്ക്^o എത്തിക്കുന്ന രണ്ട് ശക്തിവിശ്രേഷ്ഠങ്ങളാണ് അംഗപ്രസ്തുതിവേവകളുണ്ട്. സാരം. ഒപ്പുവിശ്വാസിക്കുന്നതു അജ്ഞാനാശം ഉല്ലരിക്കുന്നീലും.

[മലകാളരാജും അഴീപ്പതിപ്പ്]

കേഷത്രപ്രവേശത്തിനു ശാസ്ത്രസമര്ഥി

വൈദ്യുപ്പോലെ ഒന്നാണ് ധർമ്മശാസ്ത്രം. ഒരു വൈദ്യുന്നായിത്തീരവാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞതാനംമാത്രം മതിയാക്കുന്നതല്ലോ. കാലം, ദേശം, ദീനക്കാരരംഗം നില ഇഷ്ടിനെ പലതിനെപ്പറ്റാറിയും ആലോച്ചിയുള്ളവാനുള്ള ശക്തി, പരിചയം, ഇഷ്ടിനെ പലതും ഒരു വൈദ്യുന്ന് അവധ്യം ദേശത്താണ്. വൈദ്യുന്നർ നില പോലെതന്നെയാണ് വിഡായകന്നേരിയും നില. വൈദ്യുന്നർ ആലോചനാവിഷയം വാതപിത്തകമണ്ഡളാക്കുന്നോടു വിഡായകന്നേരു ചിന്താവിഷയമാക്കുന്നതു സത്പരജസ്തുമോഹനംല്ലാണ്. വൈദ്യുൻ ബാഹ്യശരീരത്തിൽ പ്രവർത്തിയുള്ളൊരു വിഡായകന്നു സൃഷ്ടിശരീരത്തെ ശരിപ്പെടുത്തുന്നു. ശാസ്ത്രത്തമാത്രമോ, കേട്ട കേരാവിയേയോ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി വൈദ്യുന്നാക്കം വിഡായകന്നാക്കം പ്രവർത്തിയുള്ളവാൻ സാധ്യമല്ല. വൈദ്യുശാസ്ത്രപ്പോലെ ഭാത്യഹമായ ഒന്നാണ് ധർമ്മശാസ്ത്രം.

ഹരിജനപ്പരിക്കണ്ണ കേഷത്രപ്രവേശം അനുവദിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ പക്ഷം, വേണ്ടണെന്നാൽ പക്ഷം; ഈ രണ്ട് പക്ഷങ്ങൾക്കും അവരവരുടെ അടിപ്രായങ്ങളെ സ്ഥിരീകരിയുള്ളവാൻ പ്രമാണങ്ങളെ ഉല്ലരിക്കുവണ്ടുണ്ട്. അപ്പോരു എത്ര പ്രമാണമാണ് ശരിയായിട്ടുള്ളതെന്നു തീരുമാനിയ്ക്കുന്ന ചുമതല, മുന്നാമതൊരാംക്കാണുന്ന വന്നചേരുന്നു. മുന്നാമതൊരാം ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു തീരുമാനം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അയാൾ അറിഞ്ഞതിരിയ്ക്കുന്ന ചുലിലുണ്ട്.

സംഗതികളെ താഴെ ചേർക്കു. പ്രമാണങ്ങളുടെ റാബ്, അച്ചാ രൂഹാങ്ങളുടെ ഗതി, അവ റണ്ടിനോയിം അപ്പുമാക്കീടുള്ള നൃഥാ നോപചാരം, അഞ്ചിനെ നൃഥാനോപചാരംകൊണ്ട് കീടുന്ന ഒരു വൈദികമാനം ഇഷ്ടിനെ നാലു സംഗതികളെയാണ് താഴെ ചേർക്കുവാൻ ഫോകുന്നത്.

ഹിന്ദുക്കളുടെ ദഖ്യപ്രമാണങ്ങൾ വേദങ്ങളാണ്. വേദങ്ങളെല്ലാം ഔദ്യോഗിക മുതലായ നാലു വേദങ്ങൾ, ബ്രാഹ്മിണങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുകൾ ഇവകളാണ്. ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളോടു കൂടിയ ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളാണ് പിന്നെത്തെ പ്രമാണങ്ങൾ. മുന്നാ മത്തെ പ്രമാണം സദാചാരവുമാക്കുന്നു. ഒരു വിഷയത്തിൽ വിജയം ലഭിക്കുന്ന അഭിപ്രാധാരങ്ങളെ വേദങ്ങളാൽനെ കാണിയ്ക്കുന്നവു കുഠിൽ അ അഭിപ്രാധാരങ്ങളെയെല്ലാം വികല്പങ്ങളായി സ്വപ്നികരിയ്ക്കും. വേദാക്ഷതങ്ങളെല്ലാം പ്രമാണങ്ങളും സാരം. സൃതികളുടെ റാബ് ഇതല്ല. വേദവികാശങ്ങളായ സൃതികൾ പ്രമാണങ്ങളല്ല.

“ദ്രുജ്വലാഭേക്കൂലത്പസംഭവേ ശ്രദ്ധകല്പനാർ”

(ജൈമിനീയനൃത്യമാല)

“പോദ്രൂലങ്ങളായ സൃതികൾ പ്രമാണങ്ങളല്ല അല്ലോ” എന്നാണ് ദാനു കാണിച്ചതിനേറ്റ് താല്പര്യം. കളിക്കാണയംപോലെ യുള്ള സൃതികൾ ഉണ്ടെന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കമാരിലെടുസ്പാമി കരി സൃതികളെ പ്രമാണങ്ങളായി സ്വപ്നികരിയ്ക്കുന്നേം നന്നാ മനസ്സിൽത്തന്നെമെന്ന പറയുന്നു; അതായതു വേദമൂലങ്ങളായ സൃതികൾക്ക് മാത്രമേ പ്രാധാന്യം ഇല്ലെന്നുവെന്ന സാരം. സദാചാരത്തിനേറ്റ് പ്രാധാന്യത്തിലും ചിന്തിപ്പാനണ്ട്. വേദത്തിനോ, പ്രമാണങ്ങളായ സൃതികൾക്കോ വിഹരിത്തായ സദാചാരങ്ങൾ പ്രമാണങ്ങളല്ല. സൃതികൾ എങ്കിനൊരുവാനും വേദമൂലങ്ങളായി തീരുക്കാനെന്ന പറയാം.

ഈ വിഷയത്തിൽ റണ്ടിപ്രാധാരങ്ങളുണ്ട്. അനേകം വേദങ്ങൾ നശിച്ചപോയിട്ടുണ്ട്. തുടക്കാലിനാനുഭൂതി മന മുതലായ ഔഷധിമാർ നശിച്ചപോയ വേദങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങളെ ദിവ്യചക്ഷി സ്ഥാക്കാണ്ടിരിക്കുന്നതു സൃതികളിൽ രേഖപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങനെന്നയാണ് സൃതികൾ വേദമൂലങ്ങളായിതീരുക്കാനെന്നുവെന്നും. ഒരു ഗൈമായ വേദങ്ങളിൽ സുചിപ്പിച്ച താല്പര്യങ്ങളെ ധർമ്മശാസ്ത്രകാരികൾ ധർമ്മശാസ്ത്രി സ്വപ്നികരിച്ചു. സംഗതി, ബ്രാഹ്മണം, ഉപ-

നീഷ്ഠരുടെ ശുദ്ധിനെ ദൂരം ഭാഗങ്ങളാണ് വേദത്തിലുള്ളത്. സാധാരണക്കാരുടെ പ്രവൃത്തിവിഷയത്തിലുള്ള വിശീറനിഷയ ഒപ്പാം ഭ്രാഹ്മണങ്ങളിൽമാത്രമേ കാണാകയുള്ളൂ, ആ വിശീരണിഷയം അഥവാ യാഗസംഖ്യയുള്ളായിരിക്കും. ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കാണാനാവില്ലെങ്കിലും ഏതൊക്കെ ദിനപ്രവൃത്തികളെ സംബന്ധിച്ചവരാണ്. മനുഭാഗത്തിൽ സാമാന്യത്തിലുള്ള പരിപ്രേക്ഷ സംഗതികളെ ആസ്ഥാനകൾ മന ധർമ്മാധികാരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും എന്നാണ്. രണ്ടാമതൊന്തരം അഭിപ്രായക്കാരുടെ താല്പര്യം. വേദാശ്വരം, നീരുക്തം, ധർമ്മസ്വാത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം ധർമ്മാധികാരിക്കുന്നതിൽ മനുതാല്പര്യത്തിൽനിന്നും ധർമ്മത്തിന്റെ ചെയ്യാദശാഖക്കു പായനമുണ്ട്. ഔദ്ഗോദത്തിൽനിന്നും മുന്നാ മനുംപോലെ താഴെ ഉശരിക്കുന്നു.

“തന്നെ സത്യം പവമാനസ്യാസ്ത്വം
യതു വിശ്വേപ കാരവസ്തുനസനത്”

ഔദ്ഗോദം, 7-4-2-5

ഉപാസക്കും എത്തു സ്ഥലത്താണോ കനിച്ചു ചേരുന്നതു, ലോകത്തെ ശ്രദ്ധിവക്ത്വത്തുനാം പെഖത്തിന്റെ സത്യമായ ആ പ്രദേശം ഞങ്ങളാക്കണമുള്ളവക്കിം ലഭിക്കാരാവേണ്ടെന്നേ എന്നാണിതിന്റെ താല്പര്യം.

“നാജാ യതു പ്രമമം സന്നസാമഹ്യേ
തതു ജാമി തപമദിതിഞ്ച്യാതു നഃ”

ഔദ്ഗോദം, 8-2-3

ആദിവോലെ പ്രധാനമായ പ്രദേശത്തു (യജ്ഞത്തേം എന്നാണോ വ്യാഖ്യാനം) ഞങ്ങളെല്ലാവക്കംകൂടി ചേരുന്നോരാം എല്ലാവക്കിം പരസ്പരം ബന്ധസ്വഭാവമുള്ള ബോധം ഞങ്ങളാക്കി പേരാതാവായ അഭിതി ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇതാണിതിന്റെ ചുജക്കം.

മനഷ്യരെല്ലാവക്കം സഹാനജാതികളാണെന്നുള്ളൂ ബോധം ഉണ്ടാക്കണമെന്ന മതത്തുക്കല്ലോടുള്ള പ്രായമന്നാണു ഇപ്പോൾ കാണിച്ചു മനുത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ കാണുന്നതു. ദേവാസനനിധികൾ (യജ്ഞവേദിയിൽ) മനഷ്യരെല്ലാവക്കം കൂടിച്ചേരാവണ്ണും, അങ്ങിനെ കൂടിച്ചേരുകയും അനൈന്യാന്വയം സൈംഹാദ്രം വല്ലിപ്പാറാ സെന്നം കാണിക്കുന്ന മനുംപോലെ അനോക്കഡശങ്ങെന്ന പരിയേണ്ട

തുള്ളി. ദിവു മാത്രംമി തിനാലുതിപ്പിൽ ഞാൻ കാണിച്ചിട്ടിള്ളു കനം. രണ്ട് അഞ്ചിപ്രായങ്ങളേയുംകൂടി താഴെ ചേക്കുന്നു. ഒപ്പേവതെന്നു പിതാവിന്നെപ്പോലെയും മനഷ്യരു സഹോദരരുപ്പോലെയും വിചാരിച്ചറഫിച്ച പരസ്യരു എഴുകമത്യം ഉണ്ടാക്കണമെന്നും, ഈ എഴുകമത്യത്തിലാണ് ലോകസൗഖ്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു മാണം ഫ്രേഗ്രാഫ്റ്റിന്റെ ഉപകരണമോപസംഹാരങ്ങളിലുള്ള ഫ്രായ്മന കൂളിട താല്പര്യമെന്നു ദിവു കാണിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. ‘പാഡജനാ’ ഈ ശബ്ദത്തിന്റെ ഫ്രേഗ്രാഫ്റ്റിൽ പലേടത്തും കാണാം. ബ്രോഹ്മഗാഡി നാലു ജാതികൾ, നിഃശാഖ ഇന്താനെ ശാഖപു ജാതി ക്രിക്കെറ്റ് പാഡജനശബ്ദങ്കാണ്ട് കാണിക്കുന്നവെന്നു യാസ്തും, സാധ ഞാൻ മുതലായവർ പറയുന്നു. ഈ പാഡജനാഭാര്യരക്ഷ ദേവകാര്യ ഔദ്ധീകരിച്ച സഹകരണവും സാഹചര്യവും ഉണ്ടെന്നു പല മന്ത്രങ്ങൾ ഇൻഡിനിനാം കിട്ടുന്നു. ഈ അഞ്ചിപ്രായവും ദിവു കാണിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഫ്രേഗ്രാഫ്റ്റിലെ സപാരസ്യം നോക്കിയാൽ ദേവസന്നിദിയിൽക്കൂടി എല്ലാവക്കും വക്കവാനുള്ള അധികാരമുണ്ടാണ് വന്നപേരു നാത്. തീണ്ടൽ എന്ന ആചാരത്തിന്റെ സുചനപോലും ഫ്രേഗ്രാഫ്റ്റിലെ ഒരേത്തും കാണാനില്ല. സഹകരണത്തിനാം തന്നുലം ചെറുക്കുത്തിനാം ഒരു മാറ്റം എന്ന നിലക്കായിരിക്കുന്നു ചാതു ത്രംഖ്യം ആദ്യം ആരംഭിച്ചത്. ആചാരങ്ങളെപ്പറ്റി സൃഷ്ടികളിലും മാറ്റം ഉണ്ടായത്, ആചാരങ്ങളെക്കു കാലപേരുണ്ടാക്കു യോജിപ്പിയേറ്റുന്ന മെന്നുള്ള തത്പരതയോലായിരിയ്ക്കുന്നും. ഈ നിലയ്ക്കു നോക്കു വേബാം സൃഷ്ടി മുതലായവ വേദഭൂലങ്ങളാണ് എന്നും പറയാം. ഇനി ആചാരയുംനടക്കം ഗതിയെപ്പറ്റി രണ്ട് വാക്കു പറയുന്നു.

“മാത്രവ്യം മയാ സ്വശ്വം” എന്നുള്ള ഗൈതാദ്രോക്തത്തിന്റെ ശാക്രാഡാഷ്ടത്തിൽ ബ്രോഹ്മഗാഡിജാതിയേദ്ദശാവുന്നതു സത്പര ജന്മോശനാഭങ്ങളുടെ അവസ്ഥാദേശകാണ്ഡാണുന്നും അതിസ്വശ്വമാണും. മാത്രവ്യം ചാതുവ്യം ചാതുവ്യം മരുപ്പുമുണ്ടാണും അതിനുശ്വരിയാണും. അഞ്ചിപ്രായഭേദങ്ങൾ സൃഷ്ടികളിലും മാറ്റം ഉണ്ടായത്, ആചാരങ്ങളെക്കു കാലപേരുണ്ടാക്കു യോജിപ്പിയേറ്റുന്ന മെന്നുള്ള തത്പരതയോലായിരിയ്ക്കുന്നും. അഞ്ചിപ്രായമെന്നു ശാക്രാഡാഷ്ടത്തിൽനിന്നും തീരുമാനിയ്ക്കുന്നും. അപ്പുറം രണ്ട് അറിയാത്ത ഒരു ബാലനും, ശായാം സത്യം പറഞ്ഞു എന്ന കാരണത്തിനേതു, ഉചനയിച്ച വേദാല്പയും ചെയ്യിക്കുന്നതായി മഹാനോഗ്രാഹനിപ്പത്തിൽ കാണുന്നു. ജീവംകൊണ്ടും, ബ്രോഹ്മഗാഡിജാതി ഉണ്ടാവുന്നതെന്നു വാങ്ങുമ്പുപറിയും

ത്തിൽ സ്പുഷ്ടമായി പറയുന്നു. ഇതെല്ലാം അറിയുന്ന ശക്രാംഖാ രൂർ ജനങ്കൊണ്ട് ജാതിയിംഗാവുമെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൂടി സ്ഥിതിയാണ്. മനിഷാപഠവകത്തിൽ ശക്രാംഖാരൂർ ജനത്തിനു മുായാ നൃമിലൈനു വിളിച്ചുപറയുന്നു. മണിഷാലൻഡത്തു സകലക്ഷം മുഹോപദേശം ചെയ്യണമെന്നുണ്ട് രാമാനജാംഖാരൂരുക്കുടെ അഭിപ്രായം. മഹാപണധിതനും, പരമഭക്തനമായ ദേവതന്റെ സ്വപാമികളിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒക്കെ കാലത്തു് എത്താണ്ടു് നാസ്തികനായിരുന്ന വിവേകാനന്ദസ്വപാമികൾക്കു് ഇഷപരസഭാവത്തെ അനുഭവപ്പെട്ടത്തിക്കൊടുത്തതു രാമ കൂദ്ധിപരമഹാസപാമികളാണെല്ലാ. ദേഹത്തെമനായ ഇം പരമ മംസനു ജാതിമുലഭായ സക്ഷചിത്മനോഭാവം സ്പർശിച്ചിട്ടില്ല. ദഹിജനങ്ങളെ ഉയർത്താതെ ഭാരതവഹ്നത്തിനു് അദ്ദുന്നതി ഉണ്ടാവുകയിലൈനു വിവേകാനന്ദസ്വപാമികൾ പലതവണ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മാവിനേലിംഗാവുന്നതെല്ലാം മാങ്ങ—ഇത്തരത്തിലാണു് ഇന്നത്തെ ജാതിമനോഭാവം. എന്നാൽ അധികം ആചാര്യനായ ദേയും ജാതിയെസ്തുംബന്ധിച്ചു മനോഭാവം ഇംഗ്ലീഷൈറ്റുകളും നില്ക്കുന്നു് ചുംകൾ. ജനത്തെ റോക്കാരെ ഗ്രാമങ്ങളെ മാത്രം ആസ്ത്വമാക്കി ജാതി നിന്നുന്നയിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഭാഗവത തതിൽ പറയുന്നുംഡിക്കും. ജാതികൾക്കു് ഉണ്ടെന്നവെച്ചിട്ടുള്ള ഉല്ലംശാപകച്ചകല്പനയുടെ നൃയതത്തെപ്പറ്റിയും ചിന്തിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്.

ഓഹരിംസ, സത്യം മുതലായ യമനിയമയമ്മണ്ണഭിൽ ഉറച്ചു നില്ക്കുന്ന എത്രക്കമത്രും, സഹകരണം, സപ്ത്രണോദ്ധവമായ പ്രയത്ന ശീലം മുതലായ സത്പ്രയാനമുണ്ണങ്ങളാണു്, ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ മാത്രം ആസ്ത്വമാക്കി ജാതി നിന്നുന്നയിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഭാഗവത തതിൽ പറയുന്നുംഡിക്കും. ജീവിക്കാക്കി ഉണ്ടെന്നവെച്ചിട്ടുള്ള ഉല്ലംശാപകച്ചകല്പനക്കും അഭിവിജ്ഞാനമായ മുന്നോദ്ദേശം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നും വിശ്വാസിക്കുന്നും ഉത്തേവിച്ചുതു്. ബ്രാഹ്മണൻ അഞ്ചാം കൊണ്ട് ലോകസേവ ചെയ്യുന്നോരു ക്ഷത്രിയൻ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ദേഹബന്ധംകൊണ്ടു് ആ സേവയിൽ എപ്പെട്ടുകൂടും. ജീവിതോപകരണങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി അവവെയെ ധന്ത്വാന്തരം വിതരണം ചെയ്യുക യാണു് വൈശ്യന്റെ ലോകസേവ. ഇം മുന്നു വർക്കാരെയും മറുപ്പുള്ളിവർ സഹായിയീഴ്ചകു എന്നാളുള്ളതാണു് നാലുമത്തെ വർക്കാരുകൾ സേവാമാർഗ്ഗം. ഇതാണു് മാത്രമുണ്ടുതിന്റെ ലോകസേവാപരമായ മൂലത്തപം. സകലക്ഷം ജീവിതമാർഗ്ഗം കണ്ടപിടിക്കേണ്ട ചുമതല ബ്രാഹ്മണന്റെതാണു്. ആ ജീവിതമാർഗ്ഗത്തെ മുായാഗികമാ

ക്ഷേണം ഭാരം കുറ്റിയനില്ലോ, വൈശ്യനില്ലോ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഇത്തിനെ ലോകത്തിൽ ദാരിദ്ര്യമില്ലാതാക്കാക്കയെന്നാജീവി ചാതുവ്യർഥം എന്നും ഒരു പരമോദ്ദേശ്യമായിരുന്നു. ഇല്ല ലോകസേവപോലെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായ ഉമ്മുക്കു ഉണ്ടാനുമാണില്ല. ഇല്ല ലോകോത്തരമായ ഉമ്മുക്കു അനിന്നം മുത്തിപ്പാം കൊട്ടക്കാവാനം സാഖ്യമില്ലോ. ലോകസേവയിൽ ഏപ്പോടു വർക്കാക്കടക്ക ത്യാഗത്തിനെന്ന് താരതമ്പ്യത്തെ അന്ന സരിപ്പ് ഇല്ല വർക്കാരാ ബഹുമാനിയേക്കു ഏതൊരുപ്പാടു വന്ന ചേന്ന്. ലോകസേവാവ്യഴശ്വേഷക്കില്ലോ, ദാരിദ്ര്യത്തെ സ്വയം സ്വപീകരിച്ചു് ആദർപ്പരമായി ജീവിതം നാശിച്ചിരുന്ന് ബ്രഹ്മണ്ണരെ, മറ്റുള്ളവർ പലതരത്തിൽ പൂജിച്ചിരുന്നു. ബ്രഹ്മണ്ണാനം ഇത്തരത്തിൽ ഉണ്ടായതാണോ. ഒരു കാര്യഭാക്തിണം. ആക്കം ഏതു ജാതി വേണമെങ്കിലും ആര്യിത്തീതവാൻ ആദ്യം സ്വാതന്ത്ര്യധികാരിയിൽനാണോ. വിശ്വാമിത്രരെ കമ്മതിനാ ഒരു ലക്ഷ്യമാണെല്ലോ. ലോകസേവാവ്യഴത്തെ ഉദ്ദേശിക്കു, മാനസിക നിലയെ ആസ്ഥാനക്കിരക്കാണോ ആവിഭിഞ്ചിപ്പ് വർക്കേഡം കാല ക്രിയോ ജാതിയായിപ്പരിണമില്ലോ. ഒരു ത്രിതമായ ആദർത്തേട്ടാടക്കിയ ചാതുവ്യർഥം ഇന്ന പരാജിതമായിപ്പോരിയേക്കുന്നു. മാത്രമല്ല സ്വായംകല്പിതവും നാമമാതൃവുമായിത്തീർന്ന് ഇന്ന തന്ന ചാതുവ്യർഥം നിലനില്ലെന്നതോളം കാലം, ഭാരതത്തിനു സ്വീകരിയമായ ശ്രദ്ധയ്ക്കു ഉണ്ടാവുകയുമില്ല.

ഒരു കാലത്തു് അനൃതാജ്യക്കാർ അടക്കിക്കളെ മുഗ്ധപ്പാള പ്രേരണയാഗിച്ചിരുന്നു. അമേരിക്കക്കാർ അവിടുത്തെ ആളിമനിവാസികളെ പ്രേഷിക്കുന്നു. യുറോപ്പുനാർ കുടിത്ത വർക്കാരാ നിന്ദയോട്ടുടർന്നു വീക്ഷിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിൽ ഹിന്ദുക്ക്രാം അനൃതാജ്യക്കാക്കടക്ക മാറ്റുവരോടുള്ള പെയ്മാറ്റത്തെ അഡിക്കേഷൻപിക്കാറണ്ടോ. സ്വന്തം പെയ്മാറ്റത്തെ വീക്ഷിക്കുന്ന ഹിന്ദുക്ക്രാംക്കു മാറ്റുവക്കു സമഭാവനയില്ലെന്ന പറഞ്ഞതു് അവരും അഡിക്കേഷപിക്കാവാൻ അവകാശമില്ലോ. ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ കിടപ്പും ഇന്നത്തെ നടപ്പും യോജിപ്പില്ലാത്തതാണോ. മുതലാളിക്കിട്ടുന്ന അല്ലോ തുലി കൊട്ടത്താണോ തൊഴിലാളിക്കളെ പുണ്ണംചെയ്യുന്നതോ. ഏന്നാൽ സവണ്ണർ ഹരിജനങ്ങളെ താഴ്ത്തുന്നതു യഥ്തത്തിനും വ്യാജംകൊണ്ടാണോ. ചാതുവ്യർഥംനാിലെ ലോകസേവയിലുള്ള ത്യാഗത്തിനെന്ന് തോതനുസരിച്ചു സവണ്ണർക്കു ചീല സ്ഥാനങ്ങൾ പണ്ടും സിലബങ്ങളായിരുന്നു. ഇല്ല ത്യാഗം ക്രിക്കറു ആ സ്ഥാനങ്ങളെ

സുരക്ഷിതമാക്കബാൻ ഇന്ന പല സഖ്യർക്കും യതാചുവങ്ങാ. ഇന്ന മതം അനുപ്പാനത്തിനാളുള്ളതല്ല; സാഖ്യായികനിലവയ റാഡി നിത്രാം മതത്തിന്റെ പേരിനെ സപീകരിക്കുന്ന എന്നാണതും. അബ്ദുമാരു താഴ്ചിക്കൊണ്ട് സാഖ്യായികനിലവയെ നിലവിൽനിന്നുന്നതു ഒരിക്കലും ധന്തമായിത്തീരുന്നതല്ല. സപഡ്യം ഉപേക്ഷിക്കുക, സപാഭിഷാനത്തിനും അബ്ദുമാരു താഴ്ക്കു ഇങ്ങിനെ രണ്ടുതര തതിൽ മറിട്ടക്കും അധികമം സന്ദേശാച്ചുവെക്കാണ്ടുവരുന്നവേഗം താണും വാസ്തവം. ഈ അധികമംപോരാക്കു പ്രായശ്വരിതമായി മരി ജനങ്ങളെ കേൾക്കുന്നതിൽ മുവേശിപ്പിച്ചും അവക്കും ഉണ്ടെന്നവെച്ചി കൂടും അസമത്പരപ്പള്ളി ഇല്ലാതാക്കേണമെന്നാണും മതത്തിൽ വാസ്തവമായ ക്ഷതിയുള്ളവർ പറയുന്നതും. അവർ പറയുന്നതു ശരിയാണെന്ന വിചാരിക്കുവാനാവാസരംഭങ്ങളും ചീല പ്രമാണങ്ങളെ (എന്നിൽ കാണിക്കുത്തിനു പുറമെ) ഇവിടെ ഉല്പരിക്കുക.

“അശൈന്ത്രേവാ പ്രിജാതീനാം
ഥനീനാം എദി ഏവവതം
പ്രതിമാ സപല്ലബുഖിനാം
സ്വ്യത്ര വിജിതാത്മനാം.”

“പ്രിജാതീകളുടെ (ശ്രൂഢമാക്കുന്നതിനും വെച്ചുന്നതും) ഇംഗ്രേസ് അശൈന്ത്രാക്കനും; ഫന്റിമാരുടെ ഇംഗ്രേസ് എദയത്തിൽ സ്ഥാതിചെയ്യുന്നു; പ്രതിമാകളിലുണ്ടും അല്ലിലുണ്ടും കേൾക്കുന്നതും ഇംഗ്രേസ് എല്ലായിടത്തും ഇംഗ്രേസരുടും” എന്നാണും ഈ ദ്രോക്കത്തിന്റെ താല്പര്യം. ശ്രൂഢമാക്കുന്ന മുതലായവക്കുടെ സേവാ മാറ്റംപോരാക്കുന്നതിലെ വിശ്രമാരാധനയല്ലെന്നും, വിശ്രമാരാധന ധന്തമായി മാനസികമായ വളർച്ച കുറയ്ത്വക്കുടെ താണ്ടനും ഈ ദ്രോക്കത്തിൽനിന്നും വ്യക്തമാക്കുന്നു. മരിജാ പോരാ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളവർ കേൾക്കുന്നതിലെ ശരിയായ ഉപാസക നൂറാവേണ്ടതാണെന്നാതുടി ഇതിൽനിന്നും വിശ്രമാക്കുന്നു. അപ്പോൾ, കേൾക്കുന്നതിലെ ശരിയായ അധികാരിമാരായ മരിജാങ്ങളെ കേൾക്കുന്നതിലാവശ്യമല്ലാത്ത ശ്രൂഢമാരിവർദ്ധകരും ദേവസന്നിധി യിൽനിന്നും ഭാടകിക്കയാണും ഈ ചെണ്ണുന്നതും എന്ന വരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഓടിക്കുന്നതു ഒരിക്കലും സ്വായമല്ല. ഫോമങ്ങളുടെ തത്പരത അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതി മഹാമാർക്കുന്ന ഉണ്ടാക്കിയതാണും കേൾക്കുന്നതിലെ ഉപാസന എന്നും, പാതവരാത്രം മുതലായ ഉൾക്കൂട്ടുന്നമാണും വിശ്രമാരാധനയെപ്പറ്റി ഔഷധിമാർത്തനു പറ

യുനിബിംഗം, അതുകൊണ്ടു വിഗ്രഹാരാധന കൈവരിയത്തിൽ വേദമൂലക്കഥാബന്നു വന്നാമേതന്നാബന്നാം ചീലർ അടിപ്രായപ്പെട്ട ദാരിംഗ്⁹. ഈ അടിപ്രായക്കാർ ഹരിജനങ്ങളാക്കു കേശത്രപ്രവേശനിരോധപരണ്ണളായ പ്രമാണങ്ങൾ താന്ത്രികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉണ്ടെന്നും പറയുന്നു. ഈ താന്ത്രികഗ്രന്ഥങ്ങളാക്കു¹⁰ എത്താണ്ടും സൃഷ്ടിക്കളിപ്പോലെയുള്ള പ്രാഥാണ്യധനങ്ങളാണും ഈവരുടെ അടിപ്രായം. അപ്പോരു ധന്തശ്രദ്ധപ്രകാരം ഹരിജനങ്ങളിൽനിന്നും കേശത്രപ്രവേശനാം റിച്ചിലഭമായില്ലെങ്കിൽ ഏതൊന്നായ ചോദ്യം വരുന്നു. എന്നാൽ ഹരിജനങ്ങളിൽനിന്നും കേശത്രപ്രവേശത്തിനും ശാന്തിലഭങ്ങളായ പ്രമാണങ്ങൾ ഇവരുടെ ദ്രോജിയിൽ പെടാത്തതാണും കുഴ്സും.

“‘ദേവാലയസമീപസ്ഥാനം

ദേവസേവാവർമ്മാഗതാനം

മണ്ഡാലാനം പതിതാനം ചെചവ

സംപ്രജ്ഞപ്പാ ന സ്ഥാനമാചരേൽ’”

ഈശപരനെ ഉപാസിപ്പാനായി വന്ന ശ്രീകോവിലിന്റെ അടക്കത്തു നില്ക്കുന്ന ചാല്ലു ചാല്ലുവാരേയും പതിതാരേയും തൊട്ടാൽ സ്ഥാനംകഴിക്കേണ്ടതില്ല. ഹരിജനങ്ങളാക്കു കേശത്രപ്രവേശനും സംബന്ധമാത്രമല്ല കേശത്രങ്ങളിൽവെച്ചും അവരുടെ തൊട്ടാൽ അത്രുഖിയിലെപ്പോരുന്നു.

നടപ്പും, അല്ലെങ്കിൽ സദാചാരം, ഈ¹¹ ഒരു വലിയ പ്രമാണമാണും. കേരളാധാരപ്രകാരം അധിക്കരിക്കുന്ന മരവും കേശത്രത്തിൽ കടക്കാറില്ല. ഈ നടപ്പുതന്നെന്നയാണും അവരുടെ കേശത്രപ്രവേശപരിഹാരത്തിലുള്ള ഫവ്യപ്രമാണം എന്ന വേറു ചീലർ അടിപ്രായപ്പെട്ടാണും.

“‘പ്രതികാലം പ്രമാണാനി

ബീഡ്യനേത കാലവെവെജവാൻ

പ്രതിശമ്പണ്ണ ബീഡ്യനേത

തൽ പശ്യേൽ ബഹുസമ്മതിം.’”

ബഹുജനങ്ങളിൽ അനാമതിരെയും അനാസരിച്ചു കാലവേശങ്ങളാക്കു യോജിപ്പിവിധി പ്രമാണങ്ങളെ ഭേദപ്പെട്ടഭരണാനുമന്നും ഈ ദ്രോകംകൊണ്ടു പറയുന്നതും. മലയാളത്തിൽത്തന്നെന്ന തുതിനും ഉഡാ മരണങ്ങൾ ഡാരാളിക്കും. മലയാളത്തിലെ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകളിൽനിന്നും വിവാഹരീതി, നന്ദിതിരിമാരുടെ വിജാതീയവിവാഹസന്ധ്യ മാരും ഇതിനെല്ലാം ശരിയായി ശാസ്ത്രപ്രകാരമായ സാധ്യത്പരം കിട്ടും.

നുരക്കിത്തമാക്കവാൻ ഇന്ന പല സവണ്ണങ്ങൾ യതാച്ചുവരുന്നു. ഇന്ന മതം ശാഖാപ്രാന്തത്തിനാളുള്ളതല്ല; സാഖായികനിലയ റാഡി വിത്തുവാൻ മതത്തിനെന്ന് പേരിനെ സപീകരിക്കുന്ന എന്നാണതും. അന്നുമാരു താഴെ ഒക്കാണ്ടു സാധാരണ്യികനിലയെ റാഡി ഇത്തന്തം കരിക്കലും ധർമ്മമായിത്തീരുന്നതല്ല. സപ്തബഹും ഉപേക്ഷിക്കുക, സപാളിഭാവത്തിനും അന്നുമാരു താഴെ കൂടുതൽ റണ്ടുതര തതിൽ ഹൈന്ദവരും അധികാരിക്കുന്ന സവാദിച്ചുവെക്കാണ്ടുവരുന്നവും താണും വാസ്തവം. ഈ അധികാരിക്കുന്ന പ്രായശ്രൂരത്തായി ഹരി ജനങ്ങളെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മുവേദിപ്പിച്ചും അവക്കും ഉണ്ടുന്നവും കൂടുള്ള അസംമതപണ്ഡളെ ഇല്ലാതാക്കേണ്ടതുണ്ടും മതത്തിൽ വാസ്തവമായ ക്ഷതിയുള്ളവർ പറയുന്നതും. അവർ പറയുന്നതു ശരിയാണെന്ന വിചാരിക്കുവാനാവസ്ഥാക്കുന്ന ചീല പ്രമാണങ്ങളെ (എന്നിൽ കാണിച്ചുതിനു പുരോ) ഇവിടെ ഉണ്ടാക്കുന്നു.

“അഗ്നിദ്രോവാ പ്രിജാതീനാം

ദന്തിനാം ഏദി രൈവതം

പ്രതിമാ സപ്ലബ്യുഖീനാം

സ്വർത്തു വിജിതാത്മനാം.”

“പ്രിജാതീകളുടെ (ബ്രഹ്മാക്ഷത്രിയവെദ്യുഗാർ) ഇംഗ്രേസ് അഗ്നിയാക്കുന്ന; ദന്തിമാരുടെ ഇംഗ്രേസ് ഏദയത്തിൽ സ്ഥാതി ചെയ്യുന്ന; പ്രതിമാകളുടെ അല്ലബ്യുഖീകളുടെ ഇംഗ്രേസ്; ജിതേ ആയുക്ക്” എല്ലാണും ഇംഗ്രേസ് ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ വിഗ്രഹാരാധനയെല്ലാം, വിഗ്രഹാരാധന ധർമ്മവിഷയത്തിൽ മാനസികമായ വളർച്ച കുറഞ്ഞവകയും താണുന്നും ഈ ദ്രോക്കത്തിനുനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. ഹരിജന ദാരാ ത്രാടങ്ങിയിട്ടുള്ളവർ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ശരിയായ ഉപാസക നാരാവേണ്ടതാണുന്നതുടി ഇതിൽനിന്നും വിശദമാകുന്നു. അപ്പോൾ, ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ശരിയായ അധികാരിമാരായ ഹരിജനങ്ങളെ ക്ഷേത്രങ്ങളാവശ്യമില്ലാത്ത ബ്രഹ്മാദിവർദ്ധക്കാർ ദേവസന്നിധി യിൽനിന്നും ഓടിക്കുകയാണും ഈ ചേയ്യുന്നതും എന്ന വകുന്നു. ഇപ്പോൾ ഓടിക്കുന്നതും കരിക്കലും നൃായമല്ല. ഫോമാദാക്കളുടെ തത്പരത അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതാണി മഹാവാർ ഉണ്ടാക്കിയതാണും ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ഉപാസന എന്നും, പാതയാറും മതലായ ഉൾക്കൂട്ടു ഗുംഗുമാദാക്കളിൽ വിഗ്രഹാരാധനയെപ്പറ്റാറി ഔഷ്ഠിമാർത്തനു പറ

യുന്നതണ്ടനോ, അനുകൂലാ വിഗ്രഹാരാധന ക്രവിപ്പത്തിൽ വെദ്ധുലക്കഹാണ്ണന വനാചേരുന്നവുനോ ചീലൻ അടിപ്രായപ്പെടാണ്. ഈ അടിപ്രായക്കാർ ഹരിജനങ്ങൾക്കു കേശത്രപ്രവർത്തനിനോടൊപ്പം പരായായ പ്രമാണങ്ങൾ താന്ത്രികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉണ്ടുനോ പറയുന്നു. ഈ താന്ത്രികഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് ഏതാണ്ടോ സ്ഥാനികളുമ്പോലെയുള്ള പ്രമാണങ്ങളുണ്ടുനോ ഇവയുടെ അടിപ്രായം. അപ്പോരു ധന്തംഗാന്ധുപ്രകാരം ഹരിജനങ്ങളിടെ കേശത്രപ്രവർത്തനാം റാഷ്ട്രിലെമാരിയേപ്പു എന്നൊക്കെ ചോദ്യം വരുന്നു. എന്നാൽ ഹരിജനങ്ങളിടെ കേശത്രപ്രവർത്തനിനു അനുകൂലപ്പെടുത്തായ പ്രമാണങ്ങൾ ഇവയിൽ പെടാത്തതാണോ കയ്യും.

“‘ദേവാലയസമീപസ്ഥാനം

ദേവസേവാവംമാഗതാനം

മണ്ണാലാനം പതിതാനം ദൈവം

സംപ്രജ്ഞപ്പാ ന ഗൂഡമാചരണം’’

ഈശപരനു ഉപാസിപ്പാനായി വന്ന ശ്രീഹോവിലിന്റെ അടക്കത്തു നില്ലുന്ന വാന്നിയാലുമാരേയും പതിതുനാരേയും തൊട്ടാൽ ഗൂഡാനംകഴിക്കേണ്ടതില്ല. ഹരിജനങ്ങൾക്കു കേശത്രപ്രവർത്തനയുണ്ടെന്നാമാത്രമല്ല കേശത്രംളിൽവെച്ചും അവരുടെ തൊട്ടാൽ അത്രും അത്രും ദിക്കിലുണ്ടോ ഇവ പ്രമാണം വിളിച്ചുപറയുന്നു.

നടപ്പും, അല്ലെങ്കിൽ സദാചാരം, ഈ ഒരു ഒരു വലിയ പ്രമാണമാണോ. കേരളാധാരപ്രകാരം അഡഃക്തതങ്ങം മറുവം കേശത്രത്തിൽ കടക്കാറില്ല. ഈ നടപ്പുതന്നെന്നയാണോ അവയുടെ കേശത്രപ്രവർത്തനയിൽനിന്നും ഫവ്യപ്രമാണം എന്നു വേറു ചീലൻ അടിപ്രായപ്പെടാണെന്നോ.

“‘പ്രതികാലം പ്രമാണാനി

ഭീമ്യനേത കാലവെവെവാൻം

പ്രതിഭേദങ്ങളു ഭീമ്യനേത

തൽ പശ്യേൽ ബഹുസമ്മതിം.’’

ബഹുജനങ്ങളിടെ അനാമതിയേ അന്നസരിച്ചു കാലഭേദങ്ങൾക്കു യോജിച്ചുവിധി പ്രമാണങ്ങളെ ഭേദപ്പെട്ടഭരണാനുമന്നാണോ ഈ ദ്രോകംകൊണ്ടു പറയുന്നതോ. മലയാളത്തിൽത്തന്നെ മുതിന്താം ഉഭാ മഹാന്മാരം ഡാരാളമുണ്ടോ. മലയാളത്തിലെ ക്ഷത്രിയന്മുഖികളിടെ വിവാഹരീതി, നന്ദിതിരിമാരുടെ വിജാതൈവിവാഹസന്ധ്യ ഭാഗം മുതിന്താം ശരിയായി ശാസ്ത്രപ്രകാരമായ സാധ്യതപം കിട്ടു

വാൻ പ്രയാസമാണ്. ലൗകികസംസ്കർത്തതിൽ എഴുതീടുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വാച്ചായ്മപ്രകാരം ഇവയ്ക്ക് സാധുതപമുണ്ടെന്നു പറയുന്നാണ്. ഹിന്ദുതത്രഗമങ്ങളുടെ സ്വന്നസ്വപ്രകാരം നോക്കിയാൽ ഇവയ്ക്ക് സാധുതപുണ്ണിതാണ്. അതുപോലെയുള്ള സാധുതപം റഹിജനങ്ങളുടെ ക്ഷേത്രപ്രവേശനത്തിനുംബും. കമ്മകാജാസ് ത്രിലെ റിലയൈപ്പാറി “കത്തുകത്തുമനുമാകത്തം ശക്യം” എന്നാണ് ആചാര്യസ്വാമിക്കര പാറുന്നത്. പരിഥിശ്വമിതി കളിടു ഭേദംകൊണ്ട് ഒരേ സംഗതിത്തോന്നു ധന്മാര്യം അഡയമ്മാര്യം കലാശരിക്കുമെന്ന സാരം. ഹിന്ദുക്കളുടെ ആദർപ്പംപ്രധാനം ധന്മാര്യത്തിനും അഡയമ്മാര്യം കലാശരിക്കുമെന്നു ഭാര്യയ്ക്ക് എത്ര ഭർത്താക്കരാർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ലോചിച്ചാൽ ഇപ്പോൾ പാരതത്തും അല്ലെങ്കിൽ ദാനാം. ഹിന്ദുമതത്തിനു ശ്രേഖാൽ രക്ഷ ഉണ്ടാക്കുമെങ്കിൽ ഹരിജനങ്ങളേയും ക്ഷേത്രത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു അഭ്യരംഭം സഹോദരിക്കാരെപ്പോലെ മറ്റു ഹിന്ദുക്കരാൽ ക്രതിത്രംട്ടണ്ണഃ

ലൗകികസംസ്കർത്തതിലുള്ള പ്രമാണങ്ങളെ ഉഖരിച്ചുകൊണ്ടാണ് സന്നാതനാികക്ലേഗ്നിമാനിക്കന്നവർ ഹരിജനങ്ങളെ ഫെത്ര ത്തോലിൽനിന്നുകാജാതു. ഹരിജനങ്ങളുടെ ക്ഷേത്രപ്രവേശനത്തിലും ഉണ്ടായാണ് ഇവിടെ കാണിച്ചുവെള്ളു. സന്നാതനാികക്ലേഗ്നിമാനിക്കന്നവർ ഹിന്ദുമതത്തെ വാസ്തവമായി സ്നേഹിക്കുകയും ഹിന്ദുമതവഴിക്കുക മറ്റും ചുണ്ണവു സംസ്കരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുവുപക്ഷം അവ കുടെ മതസംബന്ധമായ ശ്രദ്ധയെല്ലാം സംഘിതാഭാഗമായ വേദ തതിലാണ് പതിയേണ്ടതു. സംഘിതാഭാഗമായ വേദത്തിന്റെ സ്വന്നസ്വപ്രകാരം ഹിന്ദുമതത്തെ പരിപ്പൂരിക്കുവാൻ നോക്കുകയും ദിവാം. ഇംഗ്രേസിന്റെ ഉചാസനാവിഷയത്തിൽ എല്ലാവക്ഷം സാഹചര്യപ്പും സഹകരണവും വേണമെന്നു കാണിക്കുന്ന മന്ത്ര ഔദി സംഘിതാഭാഗത്തിൽ ധാരാളിച്ചുണ്ട്. അതുവരെത്തിൽ റണ്ട് മന്ത്രങ്ങളെ ഇവിടെ കാണിച്ചുവെന്നുള്ളൂ. സംഘിതാമന്ത്രങ്ങൾ സന്നാതനാികക്ലേഗ്നിമാനിക്കന്നവക്കുടെ റാഹവിഷയത്തിൽ മാർഗ്ഗ ദർശയായിത്തീരുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ മൂലമായ വേദംതനെ മേലാലും ആ മതത്തിന്റെ മൂലമായി കലാശക്രൈ. അഞ്ചിനൈയുള്ള റിലയൈംഗ്രാന്റുടെ ഹരിജനങ്ങൾക്കും ഉയരവാനുള്ള അവസര മുണ്ടാവുന്നു. വേദപ്രതിപാദ്യനായ ഇഗനായന്താവു രക്ഷിക്കുന്നു.

പാത്രമരഹായജനത്തോദ്ദി

ദേവപുജ, പിത്രപുജ, മനസ്യപുജ, ആശിപുജ, ഭത്തവലി ഇവയാണ് പഠനമർഹായജനത്തോദ്ദി. ഇവയെ എത്തവിധമാണ് അനുഷ്ടിയ്ക്കുന്നതെന്ന മനസ്യത്തി മുതലായ ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സവിസ്തൃത പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ദേശകാല സ്ഥിതികളനുസരിച്ച് ഇവയെ അനുഷ്ടിയ്ക്കുന്നതോടു മുമ്പാണ് വേണമെ കൂൽ എങ്ങിനെ അനുഷ്ടിയ്ക്കാം എന്നുള്ളതാണ് ഇവിടെ ചിന്തി യ്ക്കാൻ പോകുന്നത്. സഭാചാരങ്ങീഡിതം ആവശ്യമാണെങ്കിൽ അതിലേയുള്ള ആളിവാഴ മാറ്റം പഠനമർഹായജനത്തോദ്ദി അനു ഷ്ടാനഭാഗാനും പറയാം. ദേവപുജാദികളെ ഓരോന്നായി നടുക്ക പരിശോധിയ്ക്കുക.

മോമങ്ങൾ, വിവിധങ്ങളായ ധാരാങ്ങൾ, സാളിഗ്രാമാദ പുജകൾ എവാംവിധമായ പലതുമാണ് ദേവപുജ. ഇവയെല്ലാം പട്ടണങ്ങളിൽ താമസിയ്ക്കുന്ന സാമാന്യങ്ങൾക്കും നാട്ടിന്റെ ഒരിട്ടുകൂടാം സുസാധ്യമാവുകയീല്ല. എന്നാൽ മാനസപുജ എല്ലാവക്കം എല്ലാ സന്ദർഭത്തിലും ആവാമല്ലോ. സപ്രകടനവാത്ത റാനൊ സ്കൂളുമൊയ്ക്കുന്ന ഒരുവൻ മനസ്സിൽനിന്ന് എത്തു ജോലി ചെയ്യുന്നോഴം സപ്രകടനവചിത്ത, നീറ്റിയായിട്ടു കുറഞ്ഞും, അധികാരിയായിരിയാതെ നീലക്കൊള്ളുന്നും. ഇതേമാതിരി ഇംഗ്ലീഷ് പിന്നീടു മനസ്സിൽ എല്ലാംയും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിരിപ്പാണ് നമ്മൾ അഭ്യസിയ്ക്കുന്നത്. എന്നായും ധർമ്മഭാംഗം വരുത്തേ,

ഒരച്ച സത്യനില്ലെ ഉണ്ഡാക്കുമെ, അതുനം വാഭാല്പുംജീ അയ്യ സപ്പസംഗാമങ്ങളെ നോക്കുന്നതുപോലെ അവൈട്ടുന്നു് എന്ന രക്ഷി ഫ്രൈഡാമെ ഇത്യാദി ശ്രദ്ധപരപ്രാഥമന നാഥാലിൽ സ്വർഘാ ഉണ്ഡാ തിരിയുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നും. മുക്കിലുതിക്കിലുന്നുനു തിരികെ പോരുന്ന അവസരത്തിൽ ചെയ്യുന്ന കമ്മാണു് സമാവത്തനം. ശ്രദ്ധപരന്നു കുറിച്ചിരുന്നാകൊണ്ട് എന്നില്ലെ ജീവിതത്തിൽ സ്വർവ്വജിയവും ഉണ്ഡാക്കുമുമെ എന്ന അഫ്മതിൽ ഒരു മന്ത്രം സമാവത്തനമന്ത്രത്തിലുണ്ടു്. ഇം താല്പര്യത്തെ എല്ലായ്ക്കാഴ്ച ബാക്കേണ്ടതാണു്. എല്ലാം ശ്രദ്ധപരൻ ചെയ്യുമെന്ന കത്തി കൗം പ്രവത്തിയ്ക്കാതിരിക്കുന്നതു്. “താൻ പാതി; ദേവം പാതി” എന്ന പശാവാലു് അക്കരംപ്രതി വാസ്തവമാണുന്നതാൽ പ്രപുതി ഫ്രൈഡാ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കും. ഏതക്കിലും തരത്തിൽ ശ്രദ്ധപര ചീതിയുസന്നംതന്നെയാണു് മാനസചൂജ എന്ന പാശ്രതു്. സകലമത്രപ്രവത്തകമായം ശ്രദ്ധപരചിന്ത അത്യാവദ്യുഖാണുന്നു് ഉപദേശിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. ശ്രദ്ധപരചിന്താജ്ഞസന്നം നിവിലുമതക്കാക്കം വേണ്ടതാണു്. ശ്രദ്ധപരാനഗ്രഹിണാവാനും മാർഗ്ഗഃരം അനേ ക്രമം. അവക്കിൽ എത്ര മാർഗ്ഗതലിലുടെയുംജീ നിവ്യൂജമായ പോക്ക പാനയമഹായജനത്തിലെ ദേവപൂജയായി കരത്തേണു്. ഇഷ്ടിനായും ദേവപൂജ കൂളിയ്ക്കുന്നും ഉള്ളുന്നും എന്നവേണ്ട മിക്ക സമയങ്ങളിലും നടത്താവുന്നതാണു്, നടത്തുവാൻ ശ്രമിക്കു സന്തുമാണു്. ഇന്നി പിത്രപൂജയെപ്പറ്റി അല്ലോ ചിന്നിയ്ക്കാം.

ശ്രദ്ധപരമാരഹ്മ്യോലു പിത്രാണങ്ങൾ എന്നൊരു വർദ്ധകാരണങ്ങു് ഔദ്യോഗിക്കിയും വിശ്രദാസം അതുനം പ്രാചീനകാലംഛത്തല്ല തന്നെ ഭാരതീയക്ഷണഭായിന്നുവെന്ന സാരം. പ്രത്യേകക്കിട്ടാം അംഗങ്ങൾ പ്രത്യേകപിത്രക്ഷളഭാഗങ്ങം വിശ്രദിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. ശ്രൂജം, പാറുകു്, പിണിസം, ജലംകൊണ്ട തപ്പിയ്ക്കു ഇഷ്ടിനെ പലതരത്തിൽ പിത്രപൂജയുണ്ടു്. സാധ്യാവിജ്ഞാനത്താട്ടചേരൻ പിത്രതപ്പി സാം നടത്തുക എന്നൊരു സന്റ്യുദായം ചില ശാഖക്കാരുടെ ഇടയിൽ കാണാം. പഴന്ത്യാർഹായം പഴന്ത്യാർമ്മടക്കളിം എല്ലാം മോൾ മെന്നും മനോഭാവം ഇന്നാത്തെ മിക്ക യുവാക്കണ്ണാരിലും ഒരു പഠിയ്ക്കാരായിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇം മനോഭാവം ഭാരതീക്കണ്ണംഗ്ലാരത്തിന്നു സൂചകമല്ല. സോരമരിച്ചു് പണ്ടത്തെ കാരണവന്നാരെ സന്നബ്രഹ്മാനാം ആരംഭിക്കുക, നമസ്കരിക്കുക തുടങ്ങിയ പ്രപുത്രിക

ക്ലൈക്കാണ്ട് അവരുടെ അന്നഗ്രഹം ആറുഗ്രഹിച്ചുവരായിരുന്ന ലാരതീയങ്ങന്ത്. ശാതാണ് ലാരതീയസംസ്കാരം. ഇന്ന് നമ്മൾ അംഗവീച്ചുവക്കുന്ന പല സ്വഭാവസ്ഥകരുംഡിം പണ്ടുള്ളവക്കുന്ന പ്രയതിഖലാം ദിം. അങ്ങിനെന്നായിരിക്കെങ്കിൽ അവരുടെ നിസ്സാരക കോടിയിൽ തജ്ജീക്കളിയുന്നതു നമ്മൾ അവരോടു കാണിയ്ക്കുന്ന കൂദാശയാജന്മാം. കൂദാശയും പ്രായശ്വിത്തംപോലുമില്ലെന്ന പാഠാവണങ്ങ്. അതു ചാപമാണെന്ന്. ഇന്നും ഗ്രാലം ദിതലായ ക്രിയകൾ നടന്നവക്കുന്നണു്. പക്ഷെ സദ്ധാരണത്തെ ദേഹപ്പെട്ടി ചീലതു കാട്ടിക്കൂട്ടുക എന്ന മട്ടിലാണ് അതു പാലേടത്തും നടക്കുന്നതു്. മുഖ്യപരമക്കിപ്പോലെ പ്രിത്യക്കതിയും നമ്മളിടെ ഉംഗതിയും അത്യാവശ്യമാണെന്നേ പാര്വ്വേണ്ടതുള്ളൂ. അടുത്തതായി ഔഷധിപുജയിടെ സ്വന്നപരമെന്നെന്ന ഫൊക്കാം.

വേദവേദാംഗാഭികളായ ഉൽക്കുഞ്ചുഗ്രന്ഥങ്ങളിടെ അധ്യയനം, അത്തരത്തിലും ഗ്രന്ഥങ്ങളിടെ ചാരാധനാം, സദാചാരപരമായി ജീവിയ്ക്കുന്ന—ഇവയെല്ലാംതന്നെന്നാണ് ഔഷധിപുജ എന്ന പാര്യന്നതു്. എല്ലാവക്കും വേദാധ്യയനം സാധ്യമാണോ? ആർവ്വേദാധ്യയനം ആറുഗ്രഹിയുന്നുനോ? ഇങ്ങിനെ ശക്കളിം ഉണ്ടാവാം. ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കാണാനു വേദപരംഗ്രാമധാരയ ഔഷധിപുജയെ ഇന്നുത്തെ പരിതിശയമിതിയിലേജ്ഞു യോജിപ്പിയ്ക്കുത്തന്നെ വേണം. ശാന്തിയും സമാധാനത്തിനും സദാചാരജീവിതം അത്യാവശ്യമാണു്. സദാചാരജീവിതത്തിന്റെ നിലനില്ലു് സാത്പരികമായ ഉണ്ട്രിനെ ആറുഗ്രഹിച്ചുന്നുണ്ടു്. സാത്പരികമായ ഉണ്ട്രു് ഉണ്ടാക്കാനും എത്രു് ഉദ്ദേശത്തെന്തും ഔഷധിപുജയായി കണക്കാക്കാം. സാത്പരികമായ ഉണ്ട്രു് എത്രവിധത്തിൽ സ്വജ്ഞിയ്ക്കാമെന്നുള്ള തീനെ അല്ലോ വിസ്തരിച്ചു മറ്റൊരവസ്തുതിൽ പാണ്ടതുകൊള്ളാം. ഇപ്പോൾ മുഴുവിച്ച വിശയത്തെക്കാറിച്ചു രണ്ടു വാക്കുകളായും പറയുന്നു.

“ജാനാമി ധന്മം ന ഹി മേ പ്രപുത്രിഃ
ജാനാമൃധന്മം ന ഹി ദേ നിരുത്തിഃ
കേനാപി കാമേന എദിന്മിതേന
യമാ നിയുക്താസ്യി തമാ കരോമിഃ”

പ്രതരാഘ്നും എത്രോ സമംത്തിൽ അവനവന്നുപൂറാി പറയുന്നതായിട്ടാണു് മുഴുവാക്കത്തിന്റെ നില. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: “എന്നായും ധന്മം അറിയാം. അതിൽ പ്രപുത്രി വകനില്ല.

ശാഖക്കമന്നെന്നും അറിയാം. എന്നാൽ അതിൽനിന്നു നീവു തിരിച്ചു നാഭുനാപ്പിലുണ്ട്. അറിയുമ്പന്നീയമായ ചുനോ ഒരാഗ്രഹം എന്നും മാസ്സിലുണ്ട്. ഒരു ആഗ്രഹത്തിനു വഴംവന്നായി എന്നും എന്നെന്നും ക്ഷയാശയും പ്രാവർത്തിയുള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.” ഇന്നെത്തെ ഓട്ടേസ്റ്റിലും പ്രാവർത്തിയും പേര് ഇംഗ്ലീഷ്യോക്കത്തിനു ഉള്ളിട്ടും മാറ്റിവരാണ്. പൊളി പാരാത്തെനും എത്തു കുട്ടിയുള്ളം അറിയാം. എന്നാൽ പൊളി പാരാത്തെനും വളരെ അപൂർവ്വമാണ്. ഇതുപോലെ പ്രസംഗവേദിയിൽ ധന്മാധമുണ്ടാക്കിയാൽ ദാരാ മുഖ്യമായി പ്രാഥിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ബുദ്ധി ചൂപ്പും ശാഖക്കമന്നും പരിഹരിയുള്ളവാനും ദമ്പംനും പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരാനും ശ്രദ്ധിച്ചു ശ്രമിയുള്ളുവൻ കിരയും. ഇതിൽ അതരെയും കുറപ്പെട്ടതുവരാനില്ല; കാലഘട്ടമാണിത്. പുക്ക ക്ഷണം ചില കാലത്തു തളിരിട്ടും; മറ്റ് സമയത്തു പുഷ്പിച്ചു ഫലവത്തായിവരുത്തിം; പിന്നൊരിയ്ക്കുന്ന ഇലക്കളെല്ലാം കൊഴിഞ്ഞു ശോഷിയും. അതുപോലെ സത്പരജസ്തമോഹനങ്ങളുടെ പുഡ്ധി ക്ഷയങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ ചുമ്പും ലോകത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിലും പല മാറ്റങ്ങളിലും ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇന്ന് രജാമഹാനാത്തിന്റെ കാലമാണ്. ചരിപ്പേടത്തു തന്മാഹാന്നപ്രധാനമായ രജാമഹാനാത്തെയും കാണാം. സത്പരാനും തീരു നശിച്ചുവന്ന പാര്യന്നില്ലെന്നമാത്രം. ഇക്കിനെന്നെന്നും ശ്രദ്ധിച്ചാൽ സത്പരാനാത്തെ വബ്ദി പ്രീയുള്ളവൻ സാധിക്കുമെന്നാണ് ആചാര്യരൂപാർ ഉപദേശിയുള്ള നന്ത്. കല്പിക്കാലത്തു നാമജപംകൊണ്ടുമാത്രം പരമപുരാത്മ പ്രാപ്തി സാധ്യമാണെന്നും പുരാണാദികളിൽ പറയുന്നതിന്റെ താല്പര്യവും ശ്രദ്ധാര്യപദ്ധതിയിലും അനുത്തലമാണ്. വിദ്യാ ദ്രോസ്ത്രപരാണംപോലെ സത്പരാനാത്തെ ഉൽഖംഖലമാക്കുവാ നഷ്ട ശ്രമവും സ്വർത്ത ഉണ്ടാവേണ്ടതാണ്. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മതപഠനം വേണമെന്നും പറയുന്നത്. ക്ഷേത്രങ്ങളെയെല്ലാം സത്പരാനാത്തിന്റെ ഉൽഖംഖലയുടുക്കയാണ് വേണ്ടത്.

ക്ഷേത്രപ്രവേശനക്രിയ കുറളുത്തിലെല്ലായിട്ടും നടപ്പായി രിയുളുണ്ട്. നീസമം വന്നവെന്നും അരു നീയമത്തിന്റെ പ്രവ ത്താം ആക്കം മുണ്ടുകരംായിട്ടുണ്ട് കാണാനുത്. ദേവസ്പദംദാന തതിലും ചില മാറ്റങ്ങളും വന്നവേൻടിട്ടുണ്ട്. ദേവസ്പദംക പ്രിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ സവിശേഷം പെടേണ്ടതായ ധാർമ്മികവശ തതിന്റെ പുരോഗതിയുള്ളൂ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഒരേത്തും പ്രത്യക്ഷിപ്പി

ചുട്ടിലു. കുറാ ഉദ്യോഗ നുമിഷാരെ സ്വീച്ചിപ്പുത്തകാണ്ടമാതും. കുറന്തുവാഴിയായി ഡാമ്പികവശത്തിന്റെ പുരാഹതി ഉണ്ടാ വന്നതുമല്ല. രോഗചാകിതിസിങ്കു എവദ്യൻ്തന്നെ വേണം. വല്ല വിഷാഖാജിലും വൈദശ്യസ്ഫുളും ബുദ്ധിഭാന്മാക്കു രോഗചാകിതിസാധ്യമാവില്ല. ഇതുപോലെ ദക്ഷഭോവാദം, ഡാമ്പികജീവിതം, മാറ്റുള്ളവരും ഉപദേശിയുള്ളവാനുള്ള സാമഘ്യം ഇത്യാദി പല മണിക്കൂളം ഉശ്ചിവങ്കട നേത്രത്തെലിപ്പുള്ള ശ്രൂംക്കാണേം ഡാമ്പികപുരോഗതിയും, തന്ത്രലും ശാന്തിയും ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ദേവസ്വംവക്ക് പ്രീതിനിന്നു നല്ലൊക്കെ സംഖ്യ കിട്ടുക, ശ്രീരാമചുഡാമിവ്യുന്നപോലെ ഒഴികുളി പ്രാഥമാനാജാക്കു മതകാര്യപ്രവർത്തനാജാളല്ലോ. വിട്ട കൊട്ടക്കുക; അർവ്വുള്ള സജജാജാജൈലു പ്രത്യേകിച്ചും സഹകരണ തത്ത്വിനു ക്ഷണിയുള്ളുക—ഇത്തന്നെന്ന ഒങ്ങവിധത്തിൽ പ്രവർത്തനാമാരം ദീച്ചാൻ ഡാമ്പികപുരോഗതിയുള്ളുള്ള മാറ്റുങ്ങൾ നന്നായിത്തീരോ. എത്തക്കിലും വിധത്തിൽ ഡാമ്പികശ്രൂംക്കാണ്ട ഡാമ്പികവിശ്വാസി ഉണ്ടാക്കുകയാണു് ആച്ചിപ്പുജയാവേണ്ടതു്. ലോകശാന്തിയും അവയ്ക്കും വേണ്ടതു് ആച്ചിപ്പുജയാണേന്നും പാഠത്തുനകാളിലുണ്ടു്.

ഭ്രതവാലി ഒരു പ്രധാനകാര്യമാണു്. കൂച്ചിയുള്ള കണക്കാപ്പുട്ടി വാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതിൽ ജീവിയുള്ളനു അന്നേകം ചെടജീവികളെ കൊല്ലാൻ തുടങ്ങുകയായി. അതായതു സംസ്കാരപരമതയിനു വേണ്ടി അന്നേകം ചെടജീവികളെ കൊല്ലുകയും പക്ഷി തുടങ്ങിയ അന്നേകം പ്രാണികൾക്കു് ഉപദ്രവം ഏല്ലിയുള്ളുകയും വേണ്ടിവരുന്നു. ഇത്തന്നെന്നാജാവന്നു ഹീംസാദാഹരിത്തിന്റെ പ്രായഗ്രാംതമാണു് ഭ്രതവാലി. വുക്ഷണാളിൽ ക്ഷേണസാധാരണാജാരു കെട്ടിത്തുകൾക്കിയും ധറാത്രം മറം ക്ഷേണസാധാരണാജാരു എറിഞ്ഞതുകാട്ടത്രം പല വിധത്തിൽ പക്ഷികൾ തുടങ്ങിയ മിണ്ടാപ്രാണികൾക്കു ക്ഷേണം കൊട്ടക്കണ്ണ സൽപ്പവ്യതിരെയാണു് ഭ്രതവാലിയായി ഗണിയുള്ള നന്ദി. മനസ്യരെൻ്റെ ഭാന്ധാരീലപ്പത്വം മനസ്യരിൽമാതും പോരാ, സകലപ്രാണികളിലേയുള്ളും അതു വ്യാപിയേയുണ്ടെന്നു സാരം. ഈ ഭാന്ധാരീലപ്പത്വം മനസ്യനെന്നമാതും ഉദ്ദേശിച്ചാക്കേണ്ടം അതു മനസ്യ പുജയായി.

അതിമീഡയെ സ്ഥാരിയുള്ളന്നതിനെന്നയാണു് ദക്ഷഭാസ്യാജാളിൽ മനസ്യയശ്വന്മായി (മനസ്യപുജ) പായാവുള്ളതു്. ഇന്നത്തരത്തി ലുള്ളവന്നാണു് അതിമീഡി; ഇന്നാജാതിയിൽപ്പുട്ട് അതിമീഡയെ ഇന്ന വിഡം സ്ഥാരിയുള്ളനും എന്നിങ്ങിനെ പല നീയമങ്ങളിലും ദക്ഷ

ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കാണാം. അതു ശാസ്ത്രീയമായ വഴിക്കു പോകേണ്ട. “പരോപകാരാത്മമീഡം ശരീരം” ഇത്യാദി വചനങ്ങൾക്കാണ്ടു പരോപകാരം ചെയ്യുന്നത് അതുവശ്യമാണെന്നു വരുന്നു. എന്തു തരത്തിലും പരോപകാരത്തെയും മനഷ്യപുജയായി കണക്കാ കുണ്ടാം; അതു നിസപാത്മവും പ്രത്യോപകാരം ആവശ്യപ്പെട്ടു തത്ത്വത്വായിരിയ്ക്കുന്നും. “അരാത്രി” എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ അവാ യവാത്മം ഭാഗം ചെയ്യാത്തവൻ എന്നാക്കുന്ന (അവില്ലൊന്നാ രാത്രിഃ യസ്യ സഃ). ശത്രു എന്നാത്മത്തിൽ അരാത്രിശബ്ദത്തെ ഉച്ച യോഗിയ്ക്കുന്നും. ഭാഗംചെയ്യാത്തവൻ ലോകശത്രുവാക്കുന്നവു നാണ് പ്രാചീനമായ ഭാരതീയാശയം എന്നുള്ളടക്കി ഈ ഉപഭോഗ തത്തിന്തനിനു വന്നുചേരുന്നു.

പാശൻ എന്നതിനേയും ശാസ്ത്രത്തിനു വികാസമായി സപീക റിഫൂകയോ ആറുഹിയ്ക്കയോ ചെയ്യുകയെ ചെയ്യുകയെ എന്നാത്മത്തിലും ശാസ്ത്രവിലും “ശാപരിഗ്രഹം” എന്ന ധർമ്മത്തെ മനഷ്യരെല്ലാം അനുസ്ഥിയ്ക്കുന്നും താണ്ടണം ശാസ്ത്രം. ഭാഗംചെയ്യുക എന്നുള്ള അതു ശാത്രുൾ തുച്ഛധനം വേണ്ടവിധം നടത്തുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്നു സാരം. ശാപാത്രത്തിൽ ഭാഗം ഭാതാവിനും ആപത്രം ചാപവും ഉള്ളവാക്കം. ധർമ്മക്കാരൻ എന്ന പേരും പരിശീലനം ശാലസജ്ജീവികളായിത്തീർന്ന ലക്ഷ്യക്കണക്കാിലും ആളുകളിടുന്ന നിവാസഭേദിയാളായിത്തീർന്ന ഇന്ന തത്ത ഭാരതത്തിലെ സ്വാത്മം, വാനുന ഇത്യാദി ഭൂത്തണ്ണലു കൊണ്ടും അധികാരിയാണ് അഭിരുചിയും അഭിരുചിയും അഭിരുചിയും അഭിരുചിയും അഭിരുചിയും —ഇത്യാദികളെക്കാണ്ടു നിരാഗ്രയ മാരായവരും പണക്കാർത്തനെന്നേയോ, മരഘളുവർ സംഘങ്ങൾ വഴിയായോ അവശ്യം സഹായിയ്ക്കുന്നതാണ്. അതുതന്നേയാണ് മനഷ്യപുജ.

ഈശ്വരപുജക്കൊണ്ടും ഇശ്വരവിശ്വപ്രാസവും, പരിപുജക്കൊണ്ടും കാരണവാദാരിലും തത്ത്വമാനകാരിലും ക്ഷതിബഹുമാനാ പരികളിലും ഉണ്ടാവുന്നു. ഔഷധിമാരിൽ ആദരവും അതാനസവാദന തത്തിൽ ആറുഹിവും ഔഷധപുജയുടെ ഫലമായിത്തീരാം. നമ്മരാ മിണ്ണാപ്രാണികളോടും ഒരുപ്പുള്ളവരായിരിയ്ക്കുന്നുമെന്നു ഭൗതികവി യിൽനിന്നും പഠിയ്ക്കാം. മനഷ്യപുജയുടെ ഫലം എന്നാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതുമാണല്ലോ. മനസ്സിനെ സാത്പരിക്കാരായി സംസ്കരിയ്ക്കുവാനുള്ള

ശാന്ദോകം മാർഗ്ഗാഖിൻി ശാത്രിപ്രധാനമായ ഒന്നാണ് പഠ്യജവാ
യശനത്തേഴ്സി. ഈ യശനത്തേഴ്സി യദാശക്തി അനിഷ്ടിയ്ക്കുവാൻ
ഗ്രാമവാസികൾക്കും നഗരവാസികൾക്കും സാധിയ്ക്കും. ഈ ശാന്ദോകം
ജൂനം റാത്രിജീവിതത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ ശ്രമിക്കും എന്നാണ്.
പഠ്യജവായശനത്തേഴ്സി അചാർയം അനിഷ്ടയ്ക്കുവാൻ ധർമ്മശാ
സ്രൂത്യാളിലും കാണുന്നു. ഈപ്പോൾ ഇതുമാത്രം.

[തൃഞ്ചേരെമഴുത്തുക്കൂട്ട്, 1126 കന്റെ.]

ഹിന്ദുസ്സിംഗേരമത്രീയങ്ങൾ

ഹിന്ദുസ്സിംഗേരമത്രീയരെ മലം കൈ വൃക്തിയ്ക്കുമാതുമായി ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. ഭാരതത്തിലെ അന്നേകം കോടി പാവഞ്ചിം പണക്കാരമായ ജനസംഖ്യയിൽനാം ഹിന്ദുസ്സിംഗേരമത്രീ മുലം സൗഖ്യത്തിനാളും മാർദ്ദുണ്ടാവാം. അതിനാൽ അശ്വരമേധം ദിതലായ മഹായശത്രാജുക്കാരാം ഇന്ന്⁹ ആവശ്യമായി മിച്ചിന്റീ കൂഷിതു ഹിന്ദുസ്സിംഗേരമത്രീയാക്കന്നു. ലോകത്തിൽ മറ്റൊരു പരിപ്പൂരാജ്യങ്ങളാക്കുമും നാലുദിം വിലധിം ഭാരതത്തിനാണ്ടാണു സാമൈക്യിൽ ഹിന്ദുക്കളിം ദസ്സിംഗളിം കൈ കോത്തുപിടിച്ചു സൈഹ്യാദ്ധ്യത്താട്ടുടക്കി ജീവിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങുക്കത്തെന്ന വേണ്ടാം.

കാംഗമായ ഭാരിപ്രാം, ഭാരിപ്രാപരിഹാരതത്തിനാളും പരിത സ്ഥമിതി സ്വപ്നയ്ക്കുവാൻ അധികാരമില്ലായ്ക്കു, ഇവ രണ്ടുമാനു¹⁰ നമ്മ കൂടുന്ന നാലുവിലമായ ആപത്തിനാം നിബാനം. പട്ടണങ്ങളിലേഡിം നാട്ടുപുരാജുകളിലേഡിം ഭരിപ്രായരെ സ്ഥമിതിക്കലെ നോക്കുക. റാട്ട് പുരാജളിൽ അഹോവൃത്തിയ്ക്കു മാർഗ്ഗമില്ലാതെ പട്ടണങ്ങളിൽ പോയി പലകം മാട്ടറിക്കളിലും മറ്റും ജോലിക്കാരായിത്തീരുന്നു. നല്ല കാരംപോലും കിട്ടുവാൻ വയ്ക്കാത്ത സ്ഥലവും ദിവസത്തിൽ 8—10—. മൺസിന്റെ വേലചെയ്യുക, വേണ്ടവിധിം സാന്നിഃറ ചാൻ ഇല്ലാതെ പ്രദേശങ്ങളിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ ചെറിയ ചുറികളിൽ എട്ട് പത്തും പേര് താമസിയ്ക്കുക, ജോലിസ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും താമസസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ഉണ്ടാവുന്ന അസുവണ്ണരാശി¹¹

ഒരു പരിഹാരമാർപ്പം എന്ന നിലയ്ക്ക് കൂളിയായി-കീടുന്ന സംവ്യൂഹിൽനിന്നും നാലു മദ്യപാനത്തിനു ചെലവിട്ട് വീടിൽ തിരികെ വന്നാൽ ഭാര്യമാരേഡം കുട്ടികളേയും പ്രഹരിയ്ക്കുക—ഉണ്ടിനു ശ്രതിനാിക്രമ്മായ നിലയിലാണ് പ്രച്ഛന്നങ്ങളിലെ ദരിദ്രനാർ പ്രാണേണ ജീവിയ്ക്കുന്നത്⁹. ഇതുരുത്തിൽ റാിക്രമ്മായി ജീവിയ്ക്കുന്നവകരുടെ ജീവിതസ്ഥലായം അവ അടു സന്താനങ്ങളിലേയും വന്നാചേരുന്നു.

ഭാരിപ്രധാനം അജന്തയും ഇവരും ഇംഗ്ലീഷ്യുനിനു അധികാരിക്കുന്ന അജന്തയും ഇവരും കുറപ്പെട്ടതുവാനും തന്മീലും. നാട്ടപുരാജാളിലും മറ്റു തന്ത്രത്തിൽ ഇതേമാതിരി കുഴുപ്പെട്ടനുവർ ലക്ഷ്യ കണക്കായിട്ടുണ്ട്. നാട്ടപുരാജാളിൽ പണിക്കെടുക്കുന്നവക്ക് നല്ല വായു ശ്രദ്ധിയ്ക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കും എന്നമാത്രം കുളിക്കാം. കൂദാശി നടത്തിയ്ക്കുന്നവക്കുന്ന ശക്താരവും പ്രഹരിപ്പം നിറ്റിപ്പുമാണു സഹിച്ചു, സുര്യാദയം ദിവസം സുര്യാസ്ത്രമയം വരുന്ന വെയിലും മഴയുമോറു പണിക്കെടുത്തു, തണ്ടളിടു സകലചൊലു വിശേഷം. കൂദാശി നടത്തിയ്ക്കുന്നവക്കുന്ന ശക്താരവും പ്രഹരിപ്പം നിറ്റിപ്പുമാണു സഹിച്ചു, സുര്യാദയം ദിവസം സുര്യാസ്ത്രമയം വരുന്ന വെയിലും മഴയുമോറു പണിക്കെടുത്തു, തണ്ടളിടു സകലചൊലു വിശേഷം ജീവിയ്ക്കുമായി വള്ളിയായി കീടുന്ന രണ്ടു മുന്നോ ഇടങ്ങളിൽ നെല്ലുകൊണ്ടും ഇംഗ്ലീഷ്യുനിനു അഭിയുമിലും താമസിയ്ക്കുവാൻ സ്വന്തം വീടിലും, ഉണ്ടുവാൻ അഭിയുമിലും ഇംഗ്ലീഷ്യുനിനു അത്യുഗ്രാധികാരത്തിൽ കീടുന്ന വല്ല മുന്നു അന്നേകം ലക്ഷ്യം ജനങ്ങൾക്കുള്ള എക്കമായ സമാധാനമാർപ്പം, ഇതെല്ലാം ദൈവക്കളിൽനിന്നും എന്നുള്ള വിചാരംമാത്രമാക്കുന്നു— ഇതു പാവക്കളിടു കുട്ടത്തിൽ ഭാരതത്തിലെ മിയും, സൗഖ്യാദി ദേശങ്ങളിലും കാണുന്നു. ഉദ്യോഗലഭ്യി, സ്ഥാനപ്രാപ്തി മുതലായ അല്ലെങ്കിലും ചിലതു സുവേദാദ്വേശങ്ങളെ മുൻനിത്തി സൗഖ്യാദിത്തിനുവേണ്ട പഠനത്തു പഠിപ്പം പാഠവും മുതലായവയെ പരിശീലനിയ്ക്കുവാനുള്ള പരിത സ്ഥിതിയാണു ആദ്യം ഉണ്ടാവേണ്ടതും. ഇംഗ്ലീഷ്യുനി ദക്ഷാദിയതം യോജിച്ച പ്രവർത്തനയ്ക്കുന്നു വേണും. അതിനാൽ സ്വന്തപ്പെടുത്തിയ സൗഖ്യാദിയങ്ങളിലെ പാവക്കളിടു കുഴുപ്പാടുകളെ ഓത്തക്കാണും.

രണ്ട് സച്ചടായങ്ങളിലെയും പ്രമാണികൾ സച്ചടായമെന്തിയ്ക്ക്⁹ അവശ്യം യതാിയ്ക്കേണ്ടതാണ്¹⁰. മതം സച്ചടായമെന്തിയ്ക്ക് പ്രതിബാധകമാണാൻ തരമില്ല. ഹീയ്യമതത്തിന്റെ നില എന്നതുനാണോക്കാം.

എന്നും പാരതീകവുമായ സകലനുവൽപ്പംകഴം മുലകാരണം മനസ്യരിൽ എന്നുകമത്യമാകുന്നു. ഇതാണു് ആഗ്രഹത്തിലെ ദഖ്യതാല്പര്യം എന്നതുനാണ് പറയാം.

‘സ നഃ പരിതേവ സൃനവേശാ

സൃപാധാനാ വൈ’

(ആഗ്രഹം)

‘പത്രനാ പിതാവം ഏന്നപോലെ സകലക്ഷം ഇംഗ്രേസിന്റെ സുപ്രാപ്യനായി വേണ്ടിയേടു് ഇതാണു് ആഗ്രഹത്തിലെ അട്ടിപ്പുറം പ്രായമ്മനാ.

‘യമാനമസ്തു വോ മനോ യമാ

വസ്ത്രസഹാസതി’

‘നിങ്ങളാക്കല്ലാവക്ഷം എന്നുകമത്യദണ്ഡാകാവുന്ന വിധത്തിൽ നിങ്ങളിടെ കനസ്സു് ഒരോന്തിരിയായിത്തീരട്ടു് —ഇതാണു് ആഗ്രഹത്തിലെ ഒട്ടവിലങ്ങെന്തെ മന്ത്രം. ഈ രണ്ട് മന്ത്രങ്ങളെ ഉപകൂദാസ സംശാരങ്ങളായി വിചാരിയ്ക്കും. അപ്പോൾ, ഇന്നങ്ങളിൽ എന്നുക മത്യദണ്ഡാധാരാണ് ഇംഗ്രേസ്റ്റിപോലും സൃസാജ്യമായിത്തീരും. ഇതാണു് ഈ രണ്ട് മന്ത്രങ്ങളിടെയും അബ്ലൈക്കിൽ ആഗ്രഹത്തിന്റെ തന്മൂലം താല്പര്യമെന്നു വിചാരിയ്ക്കും. എന്നുകമത്യസ്ഥാത്മാജോ വേദതാല്പര്യം, എന്നുകമത്യം ഇംഗ്രേസ്റ്റിയ്ക്കും കാരണമാവുന്നതെങ്കിൽ ഇത്യാദി വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു തല്ലാലും ചിന്തിയ്ക്കും. അനേകം ഇന്നങ്ങളിടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളാക്കണമെന്തെങ്കി എന്നുകുസന്ധാരാത്തിനും വിനിയോഗിക്കുന്ന പ്രതിബന്ധം പിന്നോട്ടും ഉപശമിയ്ക്കുന്ന വൈദികമതവും ഇസ്ലാംമതവും ടിന്നമതങ്ങളാണുന്ന പാരമ്പര്യനുതന്നും ശരിയാണോ എന്ന സംശയിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. നബിയുടെ ദിവ്യത്പരമാത്മകമായിലും വിത്രക്കണ്ണം മഹാദീയരെ സ്നേഹിയ്ക്കുന്നും അഭരിയ്ക്കുന്നും വേണ്ടതാണു്.

നബിയുടെ ലോകാന്തരങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങളും, അത് ദിവ്യാത്മാവു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉർക്കച്ചുക്ത്യങ്ങളുംപറി ഒരു ചെറിയ ഉപന്യാസത്തിൽ പറയുക സാഡ്യമല്ല. ഇതുമാത്രം ചായാം. നബി, കമ്മ്യോഗിയിം അതേ സമയത്തു അണാന്നു ഗിയമായിരുന്നു. ഭ്രതദയയിൽ നന്തിദേവന്മാപ്യാലേഷം കേതിയിൽ പ്രസ്താവനമാപ്യാലേയുമായിരുന്നു ഒരു ദിവ്യശക്തിയാണു നബി. സ്വാധ്യശക്തികൊണ്ടപ്ലാതെ സാത്തപിക്കശക്തികൊണ്ടു ഒരു രാജുത്തെ ഉല്പരിയുള്ളവാൻ സാധിക്കുകയില്ലോ പലതം പറയാണിട്ടും. ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതിനു വിപരീതമായ ചരിത്ര പ്രശ്നാന്തം കാണിച്ചതനിട്ടുള്ള മഹാപുഞ്ചനാണു ഇപ്പോൾ തനിന്നീറ സ്ഥാപകന്. വാഴക്കാണ്ടാണു നബി മരം പ്രചരിപ്പിച്ചതെന്ന ചിലർ തെററിശ്രിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മതസ്പാതത്രുത്തിനു മാത്രമായിട്ടാണു ചിലപ്പും നബിക്കു മുഖത്തിൽ ഏപ്പെട്ടു ണ്ണിവനിട്ടുള്ളതെന്നു ഭാക്കണ്ടതാണു്. അനബിരാജുത്തു് അക്കാലത്തുനാണിയിൽ കൂപ്പൂനകിക്കാക്കം മറ്റും നബിതന്നെ മതസ്പാതയ്ക്കു അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. വേദാന്തി, അതേ സമയത്തു കമ്മി, പരമഭക്തൻ, ഭ്രതദയയുടെ മുത്തി, സത്യനിഷ്ഠ ദത്വായ ലോകഹിതങ്ങളായ മൃണംജ്ഞിടു ആവാസസ്ഥാനം ഇങ്ങിനെ ദൈപ്പാമിരിയുന്നു മഹമാദിനബിപ്പുള്ളു് നമ്പ്പും എന്നമാത്രം പറഞ്ഞുകൊള്ളുട്ടു്. ഏവാംവിധനായ ലോകഗൂദയിനെ ആദരിയുക്കു എന്ന നിലവില്ലെങ്കിലും നശം ആ മഹാന്നീര അനുധായി കളായ മഹമഹിയും സദഹാരണനിറ്റിശ്രേഷ്ഠം വിക്ഷിപ്പേണ്ടതാണു്. രണ്ട് ക്രൂരങ്ങയേയും ജനനിധാന ഭാരതത്രാംഭയേണ്ട നാളി കണ്ണു കടക നമ്മു തീച്ച്ചയായും യോജിപ്പിയുന്നും. ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ എപ്പോംകൊണ്ടും പ്രാബല്യദശം രണ്ട് കിട്ടംബാമുള്ളണ്ണെന്നു വിചാരിയുക്കു. ഇം രണ്ട് കിട്ടംബാമുള്ള തമ്മിൽ മതസ്ഥവും അടിപാടിബന്ധങ്ങളും തുടങ്ങിയാൽ അതുകൊണ്ടുള്ള അടനാളിയുംരം ആ കിട്ടംബാക്കാക്കമാത്രമല്ല ആ ഗ്രാമത്തിലുള്ള മിയു പേക്കം ഉണ്ടായി എന്നവരാം. സ്വാഭാവികമായി തമ്മിലുള്ള വിദേശത്തിന്നീര ഫലം പലരേയും സ്വാധിയുള്ളമെന്നാളുള്ളതിനു ഭാരതത്തിലെ ഇന്നത്തെ നാലിതന്നെ ഒരു പ്രശ്നാന്തമാണു്. ഒരു രാജുത്തിലുള്ള രബ്ബ സൗഭാധ്യങ്ങൾക്കും അന്വേഷാന്വും സ്വഹ്രമാനധിണ്ണാഡവണ്ണതാണു്. ഇം ബഹുമാനം ഭയംകൊണ്ടും സ്വഹ്രമാനാഡുണ്ണാഡവാം. ദേഹം മുള്ളു ബഹുമാനം സ്വഹ്രമാനത്തിന്നീര ആഭാസസ്പദപ്രമാണി

ടാനു^o പ്രായണ പരിശോധിക്കുക. സ്നേഹംസ്വല്പംജാവുന്ന ബഹു ചാനംഭാനു^o ശരീരായ ബഹുമാനം. അതിനാണു^o ആഗ്രഹിയ്ക്കു ണ്ടത്. വിവിധസമ്ഭവങ്ങൾ തമിൽ ഏകമത്യമില്ലായു റാനു^o ഭാരതത്തിൻറെ പുരോഗതിയ്ക്കു പ്രതിബന്ധമായി നില്കുന്ന തെന്നം ആ ഏകമത്യം എത്ര ത്യാഗംവഴിക്കൈക്കും സുസ്ഥാപി തമാവേണ്ടതാണെന്നുള്ള ദ്വാരാ ശ്രദ്ധാരായാൽ ഏകമത്യവും സ്നേഹവും എല്ലാംതന്നെ താനേ ഉണ്ടായിക്കൊള്ളിം. അപ്പോരു മതദേശംനിലിത്തമാണെന്ന വിചാരിയ്ക്കുമ്പുട്ടന്ന തിനിപ്പം പോകിം. നമ്പിയുടെ ഭാവാത്മ്യമോത്തക്കിലും ഹിന്ദുക്കൾ ദുഹമണിയരെ ആദരിയ്ക്കുംണ്ടാണെന്നാം, ഭാരതത്തിൻറെ ഉർക്കഷ്ടതിനായിട്ടു കിലും ദുഹമണിയർ ഹിന്ദുക്കൾ സ്നേഹപൂർവ്വം വീക്ഷിയ്ക്കും താണെന്നമന്മാനു^o ഇപ്പോരു പാഠത്തിൻറെ ചുരുക്കം. ആദരവും സ്നേഹപൂർവ്വംജാഹാർ ഇന്ന് പലേട്ടണ്ടളിലുംജായിരിക്കുന്ന ലഹരിയ്ക്കുള്ള കാരണങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷിപ്പിയ്ക്കും. അപ്പോരു പര സ്മരം മെത്രത്തിയ്ക്കും, തദ്ദൂരം ഭാരതത്തിൻറെ ശ്രദ്ധയോടിരുമ്പാഡാ പുരോഗതിയ്ക്കും മാർഗ്ഗംജാകിം. ഹിന്ദുസ്മരം മെത്രത്തിയാക്കാനു മഹായശത്രാജിൻറെ ഫലം നടക്കപ്പെട്ടാവക്കും അന്തഭവിക്കാം. സകലമതകാരന്തോടും ഒരുമായ ഇഗനിയന്താവു നാമകളെല്ലാം സ്നേഹപൂർവ്വം ബാധിപ്പിയ്ക്കുക. ഭാരതത്തിലെ ജയിയ്ക്കു ഭാരതത്തിലെ ദരിദ്രക്കോടികൾ സ്വഭാവം

[മാതൃത്വി അഴീപ്പത്തിപ്പ് 1941 കേളാബർ 26]

മനഷ്യൻറെ ഉർക്കർഷണം

ബുദ്ധസ്മാളിക്കിൽ മനഷ്യനു പ്രായാന്വയംകൂടിചെന്നു പറായാണ്². ഈ പാര്യൻ മനഷ്യൻറെ വെറം സ്വന്തമികല്ലും യാഥാ ഭാഗം പറിശോധിയ്ക്കുന്നതാണ്³. മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കിയാൽ മനഷ്യപ്രായാന്വയം കാണാം. ഫഗ്രവാഗത്തിലെ ഒരു രഹിയാരണ്യകത്തിൽ ഈ സംഖ്യ സ്പൃഷ്ടമാക്കിയിട്ടിട്ടും⁴, മണ്ണും⁵, കല്ലും മുതലായവയ്ക്കും അസ്ത്രിതപരമാത്മാമേധാവിളിഡി. വുക്ഷലവതാദികരാക്കും അസ്ത്രിതപരവും പ്രാണിനം ഉണ്ടാകുന്നു. പക്ഷിമുഖാദികളാക്കുന്നുണ്ടുമും അസ്ത്രിതപരത്തിന്റെയും പ്രാണിന്റെയും ചുറകെ ക്ഷുർഖ പിപാസാദിപുത്രിയ്ക്കും ഉപാസമാർഘാനേപ്രശ്നത്തിനും മറ്റു മായി സ്വപ്നപ്രായമായ ബുദ്ധിവിശേഷങ്ങളും അല്ലിക്കായി ഉണ്ടാകുന്നു. മനഷ്യനും കുട്ടിയും ഇവയുടെയെല്ലാം പുറത്തെ വിശ്വജീവി എന്നൊന്നും ഒരേവദ്ദേശമായിട്ടിട്ടും⁶. പുരുജ്ജീവസൂത്രങ്ങളും മായ ഈ വിശ്വജീവബുദ്ധിനെന്നയാണ്⁷. മനഷ്യൻറെ ഉർക്കർഷ്ണക്കു കാരണം, ഹിന്ദുമതത്തെ അസ്ത്രാക്കിയാണ്⁸ ഇവിടെ പുരുജ്ജീവം മെന്നു പറഞ്ഞതു്. മനഷ്യപ്രായാന്വയം മറ്റു മതക്കാക്കണ്ണ സ്വന്തമാണ്⁹. വിശ്വജീവബുദ്ധിയുടെ പ്രത്യേകത എന്നതു ചിന്തിക്കാം.

ഈ വിശ്വജീവബുദ്ധിയുടെ സഹായംകരാണും¹⁰ പ്രാണിസ്വീകാരിയാണും ജീവിതോദ്ദേശം സഹായമാക്കുന്നതു്. പരമാനന്ദാശ്വതിയാണും¹¹ ജീവിതോദ്ദേശം. ഭാരതത്തിൽ ആനന്ദമായി കയറ്റുന്നതു് ഭാരതാന്നയിരിയ്ക്കും. പിച്ച തെണ്ടി ജീവിയ്ക്കുന്നതായി

രിയും കരാഴിട പരമാനന്ദം. ആവുന്നതും സന്ധാരിച്ച കഴി യുനോട്ടേതാളം ലെശകിക്കുവമനുവിയുള്ളവാൻ മറ്റ് ചില രാഗവിയുള്ളുണ്ട്. ലെശകിക്കുവം ക്ഷണംമുറമാണ്; ശാശ്വത സ്വംതനന്ന കിട്ടുന്നും. അതിനു യമ്മം, അഞ്ചാനം ദിതലാ വിവയാണ് വേണ്ടതോ. ശാത്രകൊണ്ട് ധർമ്മാഡിസന്ധാദനത്തിനു വേണ്ട ചീലർ ശാഖപാനിയുള്ളുണ്ട്. എത്ര മതം നോക്കിയാലും ലെശകിക്കുവത്തുക്കാം പാരതീക്കുവത്തിനാണ് സ്ഥിരതയും മും ധന്യവും എന്ന കാണാം. ആത്മാനാദത്തിന്റെ ഒരു നിശ്ചൽമാ തുമേ ലെശകികാനാദത്തിനാളുള്ളവനാണ് തെത്തിരീംധ്യാപനിഷി ത്രിശ്ലൈ സ്വപ്നജ്ഞനായി പായുന്നണം. മനഃപ്രഭേന്നു വിശ്രേഷണപ്രലൈ യെ വേണ്ടബിധിം വികസിപ്പിച്ചാൽ ആ വിശ്രേഷണപ്രലൈയും സാം ലുംമല്ലാതെ ധാതാനാമില്ലെന്നു യോഗശാസ്നും ഭോജിയുള്ളുണ്ട്. ഏഹികവും പാരതീകവുമായ സൗഖ്യത്തിനു ഹേതുത്തുംജായ സകലശാസ്നപ്പള്ളിം ഹും വിശ്രേഷണപ്രലൈയിടെ മലപ്പരംജാതനന്നു. കഴിഞ്ഞ സംഭവങ്ങളെ ആലോച്ചിച്ചു വേണ്ടുത്തിനെ സ്വംകരി മാക്കിത്തീക്കാൻ മനഃപ്രഭേന്നു സാധിയുള്ളുള്ളി. മുഹാഡികരാക്കും ശാരൂ സാധ്യമല്ല. മനോനിയമന്നുംകൊണ്ട് മനഃപ്രാണും ഹുംഗര തല്പരനോ ഹുംഗരപരമ്പരയെ ആയിരക്കീരാമെന്നു മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം. പതഞ്ജലിയുടെ ഫോഗത്തിലേക്ക് കന്നാത്തി നോക്കുക.

യും, നിഃമം എന്ന രണ്ട് ധർമ്മങ്ങളെ മനഃപ്രശ്രദ്ധാവയം ആദരിച്ചു് ശാഖാപ്രയോജ്യം ഉപയോഗം പതഞ്ജലി ആദ്യം ഉപയോഗിയുള്ളുണ്ട്. ധമനിയമങ്ങളെ സവിസ്തരംായി പ്രതിപാദിയുള്ളവാൻ തല്പാലം സാധ്യമല്ല. എക്കാലം ശാവഞ്ഞുടെ ഒരു സംക്ഷേപത്തു താഴെ ചേക്കാം.

“ശാധിംസാ സത്യമന്ത്രയും—
ബ്രഹ്മചര്യാപത്രിഗ്രഹാഃ ധമാഃ;
ശ്രോചസന്നാധതപാസപാധ്യായേ—
ശ്രപാലുനിധിനാനി നിയമാഃ.”

ഈ ധമനിയമങ്ങളില്ലോറ്റാറിയുള്ള സ്വത്രംജാണും. ശാധിംസ, സത്യനിഃ്ബന്ധം, ക്ഷണാതിരിക്കൾ, ബ്രഹ്മചര്യം, ശാന്ധരിക്കനിനു വാതാനം വെറുതെ സ്പീകരിക്കാതിരിക്കൾ ഇവ അഭ്യും ധമങ്ങളാണും. സ്വാധ്യമായും ആദ്യന്നരമായുള്ളുള്ള ശ്രൂദി ഉള്ളതുകൊണ്ട്

തൃപ്പിരൈപ്പുട്ട് സന്തോഷിക്കാൻ, തപസ്സ്, ഉപദേശപരമാളായ ദുന്നങ്ങളിടെ പാരായണം, എല്ലാം ഹാശ്ചരാപ്പുണം ചെയ്യൽ—ഈ അഭ്യും നിയമങ്ങളാക്കുന്നു. ഇത്തീരെയുള്ള 10 കാര്യങ്ങളാണ് യമനിയമങ്ങൾ. ഇവയിൽ കാരാനിരൊപ്പുറിയും ചിന്തിക്കാൻ വളരെയധികമണം. അതു മഹാരാജാവാനും മനസ്സിനെ ശ്രദ്ധവും എക്കാഗ്രവുമാക്കിത്തീക്ഷ്ണവാൻ പതഞ്ജലി ഉപദേശിച്ച ഒന്നാണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി കാണിക്കാം.

“ഹാശ്ചരാപ്രണിയാനാദ്യ” — ഹാശ്ചപരശ്യാനംകൊണ്ടു മഹാനിയമനസ്സാക്കമെന്നാണ് ഈ കാണിച്ചു പതഞ്ജലി സുക്തത്തിന്റെ താല്പര്യം. “വിതരാഗചീത്തം വാ” — രാഗദേശാലികളില്ലാത്ത പുണ്യദ്വൈകളായഒരു ചീത്തത്തെ യൂനിക്കേന്നതു മഹാനിയമനാവേദ്യത്വാബന്നാം രണ്ടാമത്തെ സുത്രം പറയുന്നു. ശ്രൂക്കലുമുഖി, വ്യാസൻ, ശ്രീരാമക്ക്ലിപ്പവരമഹാബാൻ, യോഗി വരുനായ ശ്രീ ശരവിദ്വൻ, ക്രീസ്തു ദത്തലായ ലോകത്രക്കണ്ണ തുടർന്നു ഉപദേശങ്ങളിൽനിന്നും അവരുടെ മനസ്സു പരിപാവനമാണെന്നു നാളുകാരിയാം. അതുവരെ പാരിപാവനമായ ചിന്തനെ യൂനിച്ചാൽ യൂനിക്കേന്നവൻ ചീത്തത്തിലും ആ യോഗി വരുനായുടെ മഹാശ്രദ്ധാഭ്യാസങ്ങളിൽക്കൂടും. അങ്ങിനെ മഹാനിയമനാവേദ്യം വാല്പിക്കണം. ശാസ്ത്രപ്രശ്നാ ഉള്ള അദ്ദോഷവും മനസ്സിനെ ശക്തവും ശ്രദ്ധവുമാക്കിത്തീക്ഷ്ണം.

ശ്രീ ശരവിദ്വൻ ശ്രീപ്യാണാരിൽ ഒരു ഉത്തമഗ്രിച്ചുന്നാണ് ശ്രീകപാലിശാസ്ത്രിയെന്ന മഹാബാൻ. തമിഴ്, ഹംറ്റീഷ്, സംസ്കാരം എന്നീ ഭാഷ ഭാഷകളിലും അദ്ദോഷം അപാരപണസ്ഥിതിനമാണ്. അദ്ദോഷമിപ്പോരു പോണ്ടിച്ചേരിയിലുള്ള ശ്രീ ശരവിദ്വാനുമാർത്തിൽ ഏഴുന്നൂറു പ്രശ്നപരമത്തിലുണ്ട് സംസ്കാരത്തിൽ ഒരു ഭാഷയും എഴുതി കൊണ്ടിരിക്കയാണതു. ശരവിദ്വൻ ചില ആധ്യാത്മികത തത്പര്യാദി ക്രോധികരിച്ചു തത്പര്യം എന്ന പേരിൽ ഒരു സംസ്കാരപ്പെട്ടെല്ലാം കൂടാഡിക്കരിച്ചു തത്പര്യം എന്ന പേരിൽ ഒരു സംസ്കാരപ്പെട്ടെല്ലാം കൂടാഡികരിച്ചു എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ആ പുസ്തകത്തിലെ രണ്ടുനൂറു ദ്വൈകളാണുള്ളതു താല്പര്യമാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്.

സപ്തവ്യാദ്രതികരം എന്ന പറയപ്പെട്ടുന്നതു സസ്യാവസ്ഥാക്കിയുള്ളതിനും ഉപയോഗിയുള്ളതുമായ ഒരു മന്ത്രമണം. ഭാം, ഭ്രാം, സപ്തം, മഹം, ജനം, തപം, സത്യം—ഈ എഴു പറയുന്നുകളും അഭ്യുക്തിയിലുണ്ട്. ആ പുസ്തകത്തിലെ അഭ്യുക്തിയിലുണ്ട് എഴു മന്ത്രങ്ങളാണ് സപ്തവ്യാദ്രതികരം. കാരാ

നാഡിവാചകളുടെ പ്രാണം (കാം) ചേത്തിട്ടാണ് വ്യാഹ്രതികളെ ഉപയോഗിക്കാവുള്ളത്. തമോഗ്രാം, രജാഗ്രാം, സതപഗ്രാം എംബല്ലുകൾ അന്നമയലോകം, പ്രാണമയലോകം, മനോമയലോകം ശുശ്രാവ മൃഥംഖലഭ്രാന്താ ലോകങ്ങളഭ്രാന്താ ആണ് ആദ്യത്തെ മൃഥാ വ്യാഹ്രതികൾക്കാണ് കാണിയ്ക്കുന്നത്. ബുദ്ധത്തപ്രതിനിധി സത്, മിത്, ആനറം (സച്ചിദാനന്ദൻ) ഈ മൃഥാ പദങ്ങളെ ഏകാണ്ട പാശുന്നതുപോലെ വ്യാഹ്രതിയിലെ അഞ്ചുത്തൽ മൃഥാ പദങ്ങളെക്കാണ്ടം (ഇവാം തപഃ സത്യം) ദിവ്യഭ്രാന്തത്തെ പാര്യാം. അന്നപ്രാണമനോചയലോകങ്ങളും അവയിലൂടെ പ്രൂണിസ്ഥിരമാണുമല്ലാതെനാ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ പ്രതിബിംബ ക്ഷാംഖാണ്. അന്നമയാദി ആകുന്ന ആദ്യത്തെ മൃഥാ ലോക തന്ത്ര അദ്യാലോകങ്ങൾ, ജനരലോകം മുതലായ മൃഥാ ലോകത്തെ പരലോകമന്നാം പാര്യാം. അദ്യാലോകത്തിലുള്ളവരെ പരലോകത്തിലേള്ളുയെങ്കുന്ന ശക്തിവിശ്രഷ്ടം അഭല്ലുകൾ ശാസ്ത്രസിലബ നായ പുഞ്ചയോത്തമൻ വ്യാഹ്രതിയിൽ നാലാമത്തെ പദമാകന്ന മഹർല്ലോകത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. സമ്പ്രശക്തിയും അടി സ്ഥമാനമായ ഈ മധ്യമലോകത്തെ ഇന്നത്തെ ഭാഷയിൽ പാര്യന്ന തായാൽ അബോധമനസ്സ് എന്ന പാര്യാം. പ്രാണികളെ പ്രൂരിപ്പി യുണ്ടായും സ്വശുഭരായി പ്രകാശരിപ്പിക്കാത്തതുമായി അന്തേക്കരണത്തിൽ ലീനമായിക്കിടക്കുന്ന വാസനാസംഖ്യയിൽ ബോധമനസ്സ് വികസിക്കുകയെന്ന കാര്യം അദ്യാലോകത്തിലെ പ്രത്യേകതയാണ്. അന്നമയലോകത്തിൽ ലയിച്ചുകൊടുന്ന ശക്തി പൂക്കൂടി എന്നവ സ്ഥായിൽ പ്രാണത്തുപേണ വികസിയ്ക്കുന്നു. മനസ്യാവസ്ഥയിൽ ആ ശക്തി മനോആപമായും വികസിയ്ക്കും. മനസ്യനിൽ മനോ ആപണ വികസിച്ചതു്, മധ്യലോകമാകുന്ന മഹർലോകത്തിന്റെ സഹായത്തോടുള്ള വിജ്ഞാനമായി വികസിയ്ക്കും. ഈ വികാസത്തോടുള്ള മനസ്യത്തിൽ നാനാവിധങ്ങളായ ദിവ്യത്പരം ഭായിത്തീരുന്നതു്. വിജ്ഞാനവികാസത്തിന്റെ പരായായിരിയുണ്ടു് കാഴ്ച (പരമാവസ്ഥ) ബ്രഹ്മതപ്രാപ്തിയുമാണു്; ആനറം നിന്തിമാത്രം എന്ന സാരം. നിത്യാനന്ദാനിന്തിയുള്ള അവ സരം പ്രായേണ മനസ്യരിൽമാത്രമേ കാണപ്പെടുന്നാലും. അതു കൊണ്ടുതന്നെയാണു് മനസ്യാവസ്ഥയും ഉള്ളിഷ്ടം തീരുന്നതു്.

[കൈകരളി]

ഇന്ത്രൻ

ഇതിഹാസപുരാണാദികളിൽ വിചിത്രമായിട്ടാണ് ഇന്ത്രൻറെ നില കാണപ്പെട്ടുനന്നത്. ഉപ്പശി മതലായവരോടു ചേന്ന കൂടിയി ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന കാമി, അന്യുനാർ തപസ്സചെയ്യുന്നേരം അതിനു വിശ്ലേഷണാക്ഷണ ദേഹം, അസുരരാഹ്യ ജയിയ്ക്കുവാൻ വിഷ്ണവിന്റെയും ശിവന്റെയും ചിലഭ്യാസ ഭ്രംഗകവാസികളായ രാജാക്കന്നാരുടെപോലും സഹായമപേക്ഷിയ്ക്കുന്ന രഥക്കൽ, ആര്യിരം ക്ലീഡും വിക്രതവേഷക്കാർൻ—എവാംവിധമായ വല്ലാത്ത ഒരു ഒരു തീലാണ്⁹ ഇന്ത്രൻ പുരാണങ്ങളിലൂടെ ദ്രോഹാചരന്റെ നന്ദി. എന്നാൽ വൈദികക്രിയകളിൽ ഇന്ത്രൻ വലിയ പ്രാധാന്യവും കാണുന്നു. ഇന്ത്രശമ്പൂത്മചീനി അവശ്യം വേണ്ടുന്ന സൗന്ദര്യം പുരക്കാം. അതിനുംപും ഒരു വൈദികസങ്കേതം എന്ന മട്ടിലും ഒരു സംഗതി പറയുവാനണം¹⁰.

ഒരു ക്രാന്തികപ്പള്ളായി പറയുന്നവയെ, ആധ്യാത്മികപ്പള്ളായി വ്യാവ്യാനിരക്കും പിബാകം. ഇന്ത്രൻ പജ്ജന്യസപത്രപരമായിത്തീർന്ന പുഷ്ടികൊണ്ട് ഭ്രംഗക്കത്തെ സുഖിക്കുമാക്കുന്ന എന്ന അഭിപ്രായത്തെ പലതരത്തിൽ പറയുന്നതായി കാണാം. പുഷ്ടികൊണ്ട് ഭ്രംഗകം നന്നാവുക എന്നാളുള്ളതിൽ സദപിച്ചാരംഘരകൊണ്ട്¹¹ അന്തിക്കരണം പഠിത്തുല്ലമാവുക എന്നാളും അതിനും ഉറപ്പെട്ടുന്നു. ഭ്രംഗക്കത്തിൽ നിന്നു വൈഴ്ഞ്ഞം ആവിധായി മുകളിലേയ്ക്കു പോയിട്ടും അതു നാടുക്കു പ്രത്യുക്കമല്ലാത്ത സ്ഥലത്തു സ്ഥമിതിചെയ്യുന്നു. ഇതുപോലെ നാടുക്കു കുഞ്ഞാക്കുന്ന അന്നഭവശഭക്ഷ്യം സംസ്ഥാനത്തിൽ ഉയരിച്ചു¹² ശാല്പ

ത്രക്ഷമായിരിക്കുന്നു. പജ്ഞാറുൻ വായുമല്ലെന്തിലോ മറ്റൊ ലളിച്ചുകിടക്കുന്ന ജലാംഗങ്ങളെ മഴക്കായി കീഴ്ത്താട്ട് വിടുന്നു. ഇതുപോലെ, അമർന്ത്യുഖായ ആ ഇംഗ്രേസ്രൈറ്റേറന്റും നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന ശ്രീപ്രതിഷ്ഠായ അനുവേദങ്ങളെ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നു് അന്തിക്കരണത്തിൽ വർപ്പിയ്ക്കുന്നു. ഈ വർപ്പം അന്തിക്കരണത്തെ പരിഗ്രൂഹമാക്കുന്നു. ഇതുന്ന് വർപ്പിപ്പി യ്ക്കുന്ന എന്ന പായുന്നതിൽ ഇതും നമ്മളിടെ അന്തിക്കരണത്തിനു ശ്രദ്ധിവരുത്തുന്ന എന്നും അതും ഉംബ്രപ്പെടുന്നു. ഇതുതന്നെന്നാണു് ഒഴികെടുവുവഹാരതെതെ ആല്പ്പാത്മികമായി വ്യാവ്യാനിയ്ക്കുക എന്ന പായുന്നതു്. ഇതുംബുത്തിനു യാസ്തുൻ പറഞ്ഞിട്ടും അത്യം താഴെ ചേക്കുന്നു.

1. ഇരാം ദ്രണാതി=ഇരായ പിളക്കുവൻ. ‘ഇരാ’ എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ ഡാത്പര്യമ്പ്രകാരഭൂതി അത്യം കാമപുരകം എന്നു നണ്ണനിക്കുന്നാലും അന്നും എന്നാണു് അത്യം പറയാറുമുതോ. ‘ഇരാം ദ്രണാതി’ എന്ന വിഗ്രഹമനസ്സരിച്ചു് ‘ഇരാഭാര’ എന്ന ശബ്ദമുണ്ടാവുന്നു. ഈ ‘ഇരാഭാര’ശബ്ദം ഇതുംബുത്തമായിരിക്കുന്നു. ഇതുരത്തിലുണ്ടു്, ശബ്ദങ്ങളിടെ ആകൃതിമാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ചു ബ്രാഹ്മണങ്ങളിലെ അടിപ്രായമിരാക്കുന്നു. ‘പരോക്ഷപ്രിയാഃ ഖവ ഹി ദേവാഃ’ അതായതു്, സാധാരണക്കാക്കി ദേവതാവാചക ശബ്ദങ്ങളിൽനിന്നു ധാത്രാരത്യമും ഉംഗിബേഘ്നക്കുവൻ സാധി യൂകയില്ല. വിദ്യാമാർ നിക്ഷതാദിഗ്രന്ഥങ്ങളിടെ സഹായ തന്ത്രാട്കൂട്ടി ദേവതാവാചകശബ്ദങ്ങളിടെ താല്പര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിയ്ക്കുകയും ഗ്രഹിപ്പിയ്ക്കുകയും വേണം. ദേവതാവാചകശബ്ദങ്ങളിടെ അത്യംചിന്ത പരമപുജ്യായമ്പസന്ധാരന്തരത്തിനു് ഉപകാരമായി തന്നീരാം. നാമജപത്രംനാൽ ദേവതാവാചകശബ്ദത്തിന്റെ അത്യംചിന്തയാണില്ലോ. പ്രത്യേകത്തെത്തന്നെ അന്തസ്സരിയ്ക്കു. ഇരായ പിളക്കുവൻ എന്നതിന്റെ അത്യം പറയാം. ജലസ സ്വകംംകൊണ്ടു് ആർദ്രമായിരിക്കുന്ന ധാന്യസീജിങ്ങളിൽ വെവല്ലു താണിയെ ഉണ്ടാക്കിട്ടു് അക്കരാവസ്ഥയെ ഉല്പാദിപ്പിയ്ക്കുന്നവൻ എന്നാണു് ഇരായ പിളക്കുവൻ എന്നതിന്റെ അത്യം. ഇതു ഒഴികെടുവുകമായ അത്യംമാക്കുന്നു. ഓരോരോ അത്യംതന്ത്രപുറിയും ആത്മീയപ്രഭാഗതിയ്ക്കുന്നുലമായ പുതിയ പുതിയ അറിവിനെ തന്നെന്നവൻ എന്നാണു് ആല്പ്പാത്മികമായ അതിന്റെ അത്യം. ഇതുംബുത്തതിന്റെ അനേകം നിറ്റ്യചനകളെ യാസ്തുൻ കാണിയ്ക്കു

നാണ്ഡ്. അവരെ വിസ്തരിച്ചുകൂട്ടാൻ സഹലമില്ല. എല്ലാറീ നേരയിൽ ഒരു സംക്ഷേപം കാണിയ്ക്കാം.

2. ഇരാം ദദാതി=പുഷ്ടിപ്രദാനംവഴിയ്ക്ക്⁹ അനാഥാവം.

3. ഇരാം ദദാതി=സസ്യവർദ്ധം മുതലായവയെ പോഷിപ്പി ചുട്ടുനാശം.

4. ഇരാം വിഭാരയതി = സസ്യവർദ്ധത്തിന്റെ ഉല്പത്തിയ്ക്കായി ഭൂമിയുടെ തഭന്ത്രണമായ മാറ്റൊളിക്കുന്നവൻ.

5. ഇരാം ധാരയത ഇതി = സസ്യവർദ്ധത്തെ, നിലനിർത്തുന്ന വൻ.

6. ഇന്ദ്രവേ പ്രവതി = സോമചാവാത്തിനു ശമിയ്ക്കുന്നവൻ.

7. ഇന്ദ്രജ രമതേ = സോമരസത്തിൽ രമിയ്ക്കുന്നവൻ.

8. ഇന്ദ്രേ ഭ്രതാനി=പ്രാണിപ്രഹത്തിൽ ചെച്ചതന്നുത്തുപേണ പ്രവേശിച്ച്¹⁰ അവരെ ഉദ്ദീപിപ്പിയ്ക്കുന്നവൻ.

9. ഇംകരണാദിത്യാഗ്രാധണി=ജഗത്തിനെ സ്വഷ്ടിപ്പിച്ചുവൻ ഏന്നത്തിലാണ്¹¹ ഇന്ദ്രശബ്ദവുംവൃംഖവുംപത്തി ഏനിക്കിനെ ആഗ്രാധണി എന്ന ആചാര്യവൻ അഭിപ്രായ ദ്രോഢനാണ്.

10. ഇംഡർനാദിത്യപമന്നുവിഃപരമാത്മദർശനം എന്നാണ്¹² ഇന്ദ്രശബ്ദാംഖം ഏനിക്കിനെ ഒപമന്നുവൻ എന്ന ആചാര്യവൻ പറയുന്നു. ഈ അമ്മത്തിലുള്ള നിർപ്പപനം ശ്രൂരണ്യകത്തിലുംശ്രൂതിയാണ്.

11. ഇന്ദ്രേഃ പരമൈഗ്രപരുക്കമ്മണി=സപമാധകാണ്ട താൻ തന്നെ ജഗദ്ധപത്തെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നവൻ. ഈ അമ്മത്തിൽ രണ്ട് മണ്ഡം പ്രഗ്രാമത്തിൽ കാണാം.

12. ഇന്ദ്രഗതുണാം ദാരയിതാ = ശത്രുഹിംസകൻ.

13. യജ്ഞപാനാം ആദരയിതാ = ഭക്തരക്ഷകൻ.

ഇതാണെന്ന പതിമുന്നൻ വീഡത്തിൽ യാസ്ത്വൻ ഇന്ദ്രശബ്ദത്തെ നിർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സംഹിത, ശ്രൂപമണം മുതലായവയിൽ വേറേയും നിർപ്പചനകൾ കാണാം. പുത്രദ്വാരം പുത്രജ്ഞദ്വാരം ഏന്ന ഫ്രഗ്രാമമന്ത്രത്തിൽ (6-6-15-2) ഏന്നതാനാണെന്ന നാശരഹിത മായി കേരക്കുന്ന അതിനെ ഇന്ദ്രഗാണ്ഡന പരാതതാലും യദ്യാപ്പുഖി എന്ന മരാനു ഫ്രഗ്രാമമന്ത്രത്തിൽ (6-6-21-5)

‘ഞാൻ മരിയുടെകയറിപ്പും’ എന്നു് കരാരാ ചരിയന്നോരം ഏതൊരു വസ്തുവിനെ റാക്കരാ നാശരഹിതമായിട്ടു് അറിയുന്നു, അതു് ഇതു നാക്കുന്ന എന്നാണു് പറയുന്നതു്. എപ്പും ദേവന്മാരുടെയും അല്ല ഭാഗം ഇതുനാക്കുന്ന എന്നത്തുമായി വാമദേവരൻറെ മാസ്യലത്തിൽ ഒന്നരണ്ടു പ്രധ്യാഗ്രാംഡു കാണാം. ശരീരത്തോട്ടുടർന്നു ഒരു ഇംഗ്രേസ്, വജ്രംകൊണ്ടു വുത്രൻ മുതലായ ശത്രുക്കളെ ഹനിയും നാവൻ, സോമപാനംകൊണ്ടു ഉദ്ധോഷത്തനായിത്തീരുന്നവൻ, എതാണ്ടു് ഇത്തരത്തിൽ ഇതുനെപ്പുറാറിപ്പുറയുന്ന മനുഷ്യരും വേദങ്ങൾ കൂടിൽ ധാരാളമാണു്. ആഭാസമായിട്ടു് ചിലേടത്തു് ഇതുനെപ്പുറാറി പാരുന്നതു കാണാം. ഭാഗവതത്തിലെ രാസത്തിലെ ആഭാസമാണു് എക്കിൽ ശാത്രവരത്തിൽ ആഭാസമായ ഇതുനെപ്പുറാറി ചില വർണ്ണന വേദങ്ങളിൽ ഇല്ലെന്നില്ല. മനുഷ്യരാഖായായും ധാഗാദിക്രിയ കുംഭാഖായും ഇതുണ്ടാവുത്തിരുന്നു അത്യമെരുന്നു ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങിയാൽ അതു ചിന്തന ഇംഗ്രേസ്റ്റത്തപ്രാബന്ധിത്തിൽ പറ്റുവ സിക്കം എന്ന തീരുത്തപാരയാം. ദേവതാത്തപ്രാബന്ന ആഭ്യന്തരപ ചിന്തത്തിനായാണു് എന്ന പക്ഷമുണ്ടു്. ഇതുണ്ടാവുത്തിരുന്നു അത്യമെരുന്നു ചിന്ത ശഹനമായ ഒരു വിഷയമാക്കുന്നു.

[മാതൃഭൂമി അക്ഷപ്രതിപ്പും, 1945 ജൂൺ 3]

വേദവും ഉപാസനയും

ഇന്നത്തെ ഹിന്ദുമതത്തിൽ പ്രധാനഗണപരമാരാധി അറിയപ്പെടുന്ന വിജ്ഞ, ശിവൻ മഹാദൈവക്ക് വേദങ്ങളിൽ സ്ഥാനം കൊടുമെന്നു് ഒരു പക്ഷമുണ്ടു്. ഇതുപോലെ മറ്റൊരു കാര്യംകൂടിയിൽ കാറു്, ഭൂമി, വൈഷ്ണവം, തിരു് ഇത്യാദി പ്രത്യക്ഷവസ്തുക്കളെ ആദ്യപരം മഹാദൈവയിൽ ഇഷ്ടപരമാരാക്കിയിരിയ്ക്കുന്നതു് എന്നുണ്ടു്? ശാതുപോലെതന്നെ വിഗ്രഹാരാധന, ക്ലു് മണിന്നു് മഹാദൈവയെ ഇഷ്ടപരമാന്നീര വിഗ്രഹമാക്കിക്കലുണ്ടു് എന്നുണ്ടു്? എന്നിങ്ങിനെയെല്ലാം ചിന്തിച്ചു പ്രത്യക്ഷക്കു കൂടെ ഇഷ്ടപരമാരാക്കി ആര്യനാർ ഉപാസിയ്ക്കാറു് എന്നു് അവസാനം ചിലർ തീരുമാനിയ്ക്കുന്നു. ഈ പരിശീലനം രണ്ടു കാര്യങ്ങളുടെ ചിലതു പറയുന്നതു നന്നായിരിയ്ക്കും.

സപ്തവും സപ്തസ്പതിപ്രമാണാനുള്ള മുലതപ്രത്യേക സ്വച്ഛിപ്പിയുള്ളനടപരിനാശം പ്രത്യക്ഷക്കു കൂടുതലും ക്ലു് മഹാദൈവയെയും ഇഷ്ടപരമാരാധി പുജിയ്ക്കുന്നതു്. അന്നമയലോകം, പ്രാണിമയലോകം, മന്ത്രമയലോകം—ഇവയാണു് മുന്ന ലോകങ്ങൾ. എത്തെക്കിലും ഒരു വസ്തു കണ്ണാടിയിലോ മറ്റൊരു പ്രതിബിംബിയുള്ളേബാൾ ബിംബത്തിനു വിപരീതമായി പ്രതിബിംബം കാണപ്പെടും. ബിംബത്തിന്നീര വലത്തോഗം പ്രതിബിംബത്തിന്നീര ഇടത്തോഗമാകിം. പരമമായ തത്പര സച്ചിദാനന്ദസ്പതിപ്രമാണാഭ്യൂ. ആത്തപത്തിന്നീര സത്ത എന്ന ഭാഗം മായയിൽക്കൂടിടെ പ്രതിബിംബിയുള്ളേബാൾ അന്നമയവും അന്നത്യുദ്ധമായ ലോകമായിതീരുന്നു.

പരമാത്മവസ്തുവിന്റെ ചിത്രം എന്ന ഭാഗം പ്രാണമയമായും അല്ലെങ്കിൽ നാനാശക്തികളായും മായയിൽക്കൂട്ടെട പ്രതിബന്ധിംബി ജീവാം. ആനന്ദത്തിന്റെ പ്രതിബന്ധിംബമാണ് മാനസികലോകം. ലോകത്വാല്പള്ളി ഒരോരോ വസ്തുവിലും ആ സച്ചിദാനന്ദസ്ത്രവ ദണ്ഡം. എല്ലാറിലും എല്ലാറിന്റെയും വികാസചംഡാകന്നാലും. കല്പി ദത്താധിവാധിൽ സത്ത എന്ന അംഗത്വത്തിന്റെ വികാസം മാത്രമേയുള്ളൂ. പുക്ഷലതാദികളാക്കന്നോശജ്ജീവം സത്തിന്റെ ഭാഗവും, ചിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായ പ്രാണൻ അല്ലെങ്കിൽ ഒപ്പയാദീ രൂപത്തിൽ ശാന്തേകം ശക്തികരം വർക്കസിജ്ജീവാം. ജാഗമഞ്ചളായ പ്രാണികളിൽ മനസ്സിന്റെ വികസനം പല മാതിരിക്കാണ്. മനഃപ്യാവസ്ഥയിൽ മാനസികവികാസത്തിന്റെയും വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും പൂജ്യമായ വളർച്ച ഉണ്ടാകാം. ഇങ്ങിനൊ വളർച്ച സിഖിച്ചവരായിട്ടാണ് ആഹിമാരെയും ലോകഹ്രജകൾായ തുിഞ്ചു ദത്താധിവരെയും നാം വീക്ഷിയ്ക്കേണ്ടത്. നമ്മരാ നിന്മാരമായി വിഹാരിജ്ജീവാം എന്നു വസ്തുവിലും സകലഹ്രണങ്ങളിൽ ഇംഗ്രഹം ശരംഭിച്ചം ലയിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ചില നിയമങ്ങളെ അനുസരിച്ചുള്ള പദാർത്ഥവികാസംകൊണ്ട് അവന്നെല്ലാം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകാം. ഇപ്പോൾ പരാത്തവരെയല്ലാം ഫ്രാഗ്രദത്തിൽനിന്നുന്നാം ഉപനിഷത്തു കളിൽനിന്നുന്നാം ഗഹിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് “സദ്യം സദ്യസ്ത്രപ്പം” എന്നാലും തത്പരത ഗഹസ്യമായി സൂചിപ്പിയ്ക്കുവാൻവേണ്ടി ആഹിമാർ പ്രത്തിശക്തിക്കുള്ള സൂത്രിയ്ക്കുള്ളും ഉപാസകങ്ങൾ കല്പി ദത്താധിവാധ പൂജിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വീണ്ടും ദത്താധിവാധ വേദത്തിലുള്ള നിലവെല്ലപ്പറ്റിയും ചിന്തിയ്ക്കുന്നു.

മനുഷ്ണാളും ഉദ്ദരിയ്ക്കുന്നാലും. മനുഷ്ണങ്ങൾടെ ധമാസ്ഥിത മായ അയ്മത്തെ മലയാളത്തിൽ കാണിയ്ക്കും. എഴാമത്തെ മണ്ണ ലമായ വസിപ്പിക്കുന്നു മണ്ണാധിവാദാം പറയുന്നാഃ—“കണക്കാശവാന് സാധിയ്ക്കാത്ത വിസ്താരത്വാട്ടുടി വത്തിയ്ക്കു യുംനാവനെ, അല്ലെങ്കിൽ വിസ്താരത്വാട്ടുടി. അപേക്ഷാ വിസ്താരവാനെ, അപേക്ഷാ മഹത്പെം മറബാക്കമില്ല. ഇവരലോകത്തെയും പരലോകത്തെയും ഇവ ശണ്ടിൽനിന്നും മീരതയുള്ള ആ ലോകത്തെയും പരമതപത്തെയും അപേക്ഷയുമാത്രമേ അറിഞ്ഞതുകൂടു. ഭിന്നം ലോകത്തെയും വക്കും അപേക്ഷയുടെ വല്ലപ്പത്തിന്റെ അവസാനം കാണബാൻ സാധ്യമായിട്ടില്ല. അതുകൂടുന്നതുകൊണ്ട് രഫീക്കളുകൊണ്ട് ലോകത്തെ നിലവനിത്തനുത്താം. അപേക്ഷയും ഇദ്ദേശംകൂടി സൂര്യനെയും

ഉച്ചസ്സിനെയും സ്വശ്ചിത്ത യജത്തെനിന്നവേണ്ടി മഹത്തായ ലോകത്തെ നിർമ്മിച്ചു. ലോകത്തിൻറെ ഉട്ടിരിയ്ക്കു തന്റെ സ്ഥാപനങ്ങളായ ശക്തികളെ അഞ്ചുതന്നെ ഹിംഗസിയ്ക്കുന്നു. പാദവിക്ഷേപംകൊണ്ട് ലോകത്തെ മുന്നായി വിഭജിച്ചതോ അഞ്ചുതന്നെയാണോ. (വാമനാവതാരത്തിൻറെ സ്വചനയാണോ ഇപ്പോൾത്തിലുള്ളതോ.) അപ്പെന്നെങ്കിൽ ആഗ്രഹിച്ചവർ നിന്ത്യാനന്ദഹാരായിരിയ്ക്കുന്നു.”

ഈവി ആദ്യത്തെ മണ്ഡലത്തിലുള്ള ചില വിഷയങ്ങളിനും കാണിക്കാം. ദീർഘതമസ്തുവം എന്ന മഹാപി ആദ്യത്തെ മണ്ഡലത്തിൽ ഇപ്പോൾ സ്വത്തിയ്ക്കുന്നു:—“അപ്പെന്നെങ്കിൽ അപ്പെന്നെന്നു ഭക്തി ചൂണ്ടം ചൂജിയ്ക്കുന്നതോ, അപ്പെജുടെ ജനനത്തെയും ജനനക്കമക്കെളിയും ഏവരെല്ലാമാണോ എക്കുതുന്നതോ, അവരെല്ലാം ആ പരമലോകത്തെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ സ്നേഹാക്കളേ, നിന്മരാക്കി റിയാവുന്ന വിധത്തിൽ വിഷ്വവിൻറെ നാമത്തിൻറെ അത്മജങ്ങളെ വിശദഭാക്ഷവിൻ. അപ്പോൾ വിശദമാക്കി ഉറക്കെ ഉച്ചരിയ്ക്കുവിൻ. അഞ്ചു നിശ്ചയലന്നുയായി ഇരുന്നുകൊണ്ട് ലോകത്തെ മുഴുവൻ പലവില്ലയ്ക്കുന്നു. അഞ്ചുതന്നെയാണോ ലോകത്തെ നിലനിന്ത്രന്തും. രഫീക്രിട്ടടയ്യല്ലാം ആഗ്രഹം അഞ്ചുതന്നെയാണോ” — ഇപ്പോൾ പലതും ദീർഘതമസ്തുവം പറയുന്നു. ഇവയിലെല്ലാം പുരാണത്തെപ്പാടാം ഗ്രംമായി കിടക്കണമെന്നു.

രണ്ടാമത്തെ അധ്യായത്തിൽ ആഗ്രഹപത്രത്തിൽ ഇപ്പോൾ കാണാം. വിഷ്വ ലോകത്തെ മുന്നാക്കി റാഗിച്ചുതക്കാണ്ടാണോ ധർമ്മം നിലനില്ലെന്നതോ. ധർമ്മമാണോ ലോകത്തെ കാര്ത്തരക്ഷിയ്ക്കുന്നതോ. ഇപ്പോൾവെള്ളു വിഷ്വവിൻറെ ഉൽക്കച്ചുംബാനത്തെ മേഖാവികളായ സജ്ജനങ്ങൾ ഗ്രുബയോട്ടം ജാഗ്രതയോട്ടംകൂടി ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. നാലാടെത്തെ മണ്ഡലത്തിൻറെ കർത്താവായ വാമദേവൻ, വിഷ്വ എല്ലാഭ്യൂഢം പ്രസന്നനം ശരിവൻ എല്ലാഭ്യൂഢം ഉഗ്രം മറ്റൊരില്ലെന്നു പ്രസന്നനമാണെന്നു പറയുന്നു. ശരിവൻറെ ഇംഗ്ലീഷ് വാദകളും കാണാം. യജൂദ്യപ്രത്യേകത്തിലെ തദ്ദേശം എന്ന ഭാഗം നോക്കുക. പുരാണങ്ങളിൽ വിഷ്വവിൻ പ്രസന്നനായിട്ടുണ്ടോ കാണാംതോ. വേദങ്ങളിലെ സ്വചനകളെ വിശാലങ്ങളാക്കുകയാണോ പുരാണങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതോ.

വേദങ്ങളെക്കാണോ എത്തിന്റെരെന്നും സ്വത്തിക്കാമെന്നു വിശ്വാസവും ആ വിശ്വാസത്തിനോൽപാടം അത്തരത്തിൽ പ്രവൃത്തിയും

ഉണ്ട്. രാമൻ എന്നാരാളെ സൃതിയുള്ള കവിതകൊണ്ട് തിണ്ണൻ പ്രഭന്നാരാളെ സൃതിയുള്ളവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നോ. ഇതുപോലെ അഥവിയെ സൃതിയുള്ള മഹാകാണ്ഠ സുരൂനെ സൃതിയുള്ളന്തെ ഒരുണ്ടും എന്നാണ് ശക്തിയുള്ളനവന്നും അടിപ്രാശം. പ്രക്ഷീ നിക്ഷതം ദിതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇത്വക ശക്തിയുള്ള അവസ്ഥമില്ലാതാക്കിത്തീക്കംനാണ്.

വേദത്തിലെ സകലശബ്ദങ്ങളിൽ ധാതുക്കന്ദ്രങ്ങളാണെന്നു സ്വീകരിയുള്ളൂ. ലേഖകിക്കുന്നതുത്തിലോ മറ്റ് ഭാഷകളിലോ ഇവ സ്വീകാരമില്ല. വേദത്തിലെ പദങ്ങളിൽ നില ഇതാണ്. ഒരു ധാതുവിൽനിന്നോ ഒന്നിലെയിക്കും ധാതുക്കളിൽനിന്നോ ശബ്ദങ്ങളാണും. ആ ധാതുക്കൾക്കും ഏതെന്നല്ലോ അവ അത്യംശങ്ങളും ഇത്തുനെയുണ്ടായ ശബ്ദത്തിനുംഡിണ്ട്. ധാതുക്കൾക്കും അനേകകും അത്യംശങ്ങളാണും ശാസ്ത്രസിദ്ധമാണ്. അപ്പോരും ധാതുവിന്നും അത്യംശങ്ങളും അവലുംവിചും ആ ധാതുവിൽ നിന്നുണ്ടായ ശബ്ദത്തിനും ആ അത്യംശങ്ങളും അവലുംവിചും അവലുംവിചും വന്നാചെയ്യും. ഇതാവധിനാം പറയാം.

ഗമിയുള്ള എന്നത്മമായ ധാതുവിൽനിന്നുണ്ട് ഗൈം ശബ്ദം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും. ഗമനത്തിനാഗ്രയമായതുകൊണ്ട് ഭൂമിയെ ഗൈം എന്ന പറയാണെന്നോ. നീങ്കുപറുവമായീ സംഘരിയുള്ളൂ ഒരു ജീവിയായതുകൊണ്ട് പത്രവിനു ഗൈം എന്ന പേരുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഗൈം എന്ന ശബ്ദത്തിനും അനേകകും അത്യംശങ്ങളും അഭ്യന്തരം പറയുണ്ടെന്നുള്ളൂ. അവനുകും ധാതുക്കളിൽനിന്നുണ്ടായ തായി സ്വീകരിച്ച അഥവാ എന്ന ശബ്ദത്തിനു നീങ്കുത്തത്തിൽ അഭ്യന്തരമായിരിക്കുന്നവയുമായി പറയുന്നു. ആ അത്യംശങ്ങളെയെല്ലാം കാണിച്ചു ദിർഘിപ്പിംഡിംഡിം ആവശ്യമില്ലെന്നോ. ഉചാസകന്നും ഇപ്പോൾ വേദമന്ത്രങ്ങൾക്കും അത്യംശകളില്ലെന്നും സാരം. മഹാ പേരും എന്ന വാക്കിനു ശിവൻ എന്നാണ് സാമാന്യമായ അത്യംശം. ഒരുപാദമറിയ ഇശ്വരൻ എന്നാണ് മഹാദേവ ശബ്ദത്തിന്നും അവധിവാത്മം. അപ്പോരും ശിവനേന്തോ വിഷ്ണവിനേയോ ശ്രൂഹവിനേയോ എത്തു വേഗനേയും മഹാദേവശബ്ദം കൊണ്ട് പറയാം എന്ന വരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ശ്രീ അരവിന്ദമോഹം “To translate the Vedas is one of the impossibilities എന്ന പറഞ്ഞതിട്ടുള്ളതും. പല ഭാഷകളിലേയും ജ്ഞശ്രേംദരത്തെ മോഹനരീക്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ഭാഷാന്തരരീക്കരണം

എത്രക്കണ്ണ ശരിയാക്കലെന്ന ചീലർ പണ്ഡിതനും ക്ഷതനമായ കരാളാട് ചോദിച്ചു. ആ ക്ഷതനെറ്റു സമാധാനം ഇതായിരുന്നു. “പ്രഗ്രേഢത്തിനെറ്റു ആരംഭത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധം അശ്വി എന്നാക്കും. അശ്വിശ്രദ്ധത്തിനു യാസ്തു എന്നതല്ലും അതുകൊണ്ട് വിശ്വാസം ഏതുവിളിക്കുന്നുണ്ടോ ആ അത്മജാലൈല്ലും ഗ്രഹിപ്പിള്ളാവുന്ന വിധത്തിൽ ഒരു വാക്കു സംസ്കൃതത്തിലെന്നല്ലും എന്നതാൽ ലോകവിശ്വാസം എന്നുണ്ടോ. അതുകൊണ്ട് വേദത്തിനെറ്റു ലോകവിശ്വാസം ഒരു തരത്തിലും പുന്നീമാവാൻ തരമില്ല” എന്നാണു് ആ പണ്ഡിതൻ പാഠത്തോ. തന്നെ അഭീപ്രായത്തിനു തക്കനബിയത്തിൽ ഉപാസകനു വേദമന്ത്രജ്ഞാനശശിഖാം അത്മാ കല്പി ജ്ഞാമെന്ന പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളാൽനിന്നു പറയാറണോ. ഇംഗ്ലീഷു വിശ്വമം പിടിച്ച രീതിയിൽ വേദം നിന്മിച്ചിട്ടു് ആക്കാണു് ഉപയോഗം? ആരാനു് അതിനെപ്പറ്റാൻ ചിന്തിക്കും പോകുന്നതോ? എന്നു് ഇന്നുള്ളവർ ചോദിപ്പിള്ളായിരിക്കാം. സാമ്പത്തികകാരു ദിനമാത്രം ഉദ്ദേശിച്ച വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുകയും ആ ഉദ്ദേശത്തെ ക്രാനനു മുൻനിന്തി ലോകത്തിൽ ഇവിപ്പുള്ളകയും ചെയ്യുക എന്നാണു് ഇന്നത്തെ സാധാരണനാഡിലും. അവരിംസ മുതലായ സദാചാരങ്ങളോടുള്ളിട്ടും ഇവിച്ചു് ഇഹത്തിലും പരത്തിലും നാകും ഉണ്ടാക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു പണ്ഡത്തെ വിദ്യാഭ്യാസവക്ഷ്യം. ആ ലക്ഷ്യനിർപ്പിക്കുന്നതിനു് പ്രഗ്രേഢംപോലെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആവശ്യമാണതാനും.

മന്ത്രബന്ധനാൽ മനനസാധനമാക്കും. മനഗംഭീഷണി, മനോ ദൈര്ഘ്യം, ദയമില്ലായ്ക്കു ഇത്യാദി അനേകം മനോഭ്രംഥങ്ങൾക്കു മനനം അത്യാവശ്യമാണു്. സുവിജ്ഞവമുഖങ്ങളും ക്ഷേമാക്കുന്നതുകൊണ്ടു മനസ്സിലും നാമകരം പറയാം. അഞ്ചിനെയുള്ള മനസ്സിനു നേർഖണ്ഡിപ്പുള്ള കൊണ്ടുപോകുവാൻ മനനത്തിനു് എന്നെന്നില്ലാത്ത ഒരു ശക്തിയുണ്ടോ. മനനംവഴിയുള്ള മനസ്സിനു പരിത്രാലുമാക്കുക എന്നുള്ള മഹാകാരു സിഖി വൈദികമന്ത്രങ്ങളുടെ ഒരു പ്രധാനാദ്ധ്യാത്മകാം. വായു മുതലായ പ്രക്രിയകൾക്കു ഉപാസിക്കുക; തീയ്യിൽ നെയ്യു തുട ത്താഡിയ സാധനങ്ങളും വോഹിക്കുക; കല്ലു്, മൺ്ണു് തുടങ്ങിയ അഫേ തനസാധനങ്ങളും സകലപുന്നും പൂജിക്കുക; എവാവിധിങ്ങളായ ഉപാസനകളിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന തത്പരങ്ങളും ശശിഖാം മനും പാഠവഴിയായി മനനംചെയ്യുക എന്നിവയെല്ലാംതന്നു മന

സ്ത്രീനും സാതപികങ്ങളായ അദ്യാസങ്ങളാണ്. ഈ സാതപികാ ദ്രോസം ഒപ്പനംബിനുത്തുങ്ങളിലും വന്നാക്കാണ്ടിരിയ്ക്കേണ്ടിം. വേദ തജ്ജളിലെ സുചകപ്രയോഗങ്ങൾ (സിംഖോജികൾ) മനനത്തി നാളിൽ മറ്ററായ വിഷയമാണ്. ധാഗാദിവൈദികങ്ങളിലെ ആന്തരാമ്മിപ്പുചക്കായ വേദഭാഗം ധാരാളം ചീനയ്ക്ക് അവ സരച്ചണാക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രയോഗം യജൂദപ്പറമ്പതിലാണ് അധികച്ചുള്ളത്. ആലോചനവഴിയ്ക്ക് ഇവയെത്തെയും പരാത്തെയും യോജിപ്പിയ്ക്കുവാൻ മാർഗ്ഗംഞാക്കുക എന്നാളുള്ള വേദത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേകത്തന്നെന്നാണ്. പുരാണങ്ങളിടെ ഗതി മറ്ററായ തരത്തിലാതെ. പാശ്വാത്യപണ്ഡിതനാർ വേദരഹസ്യമെല്ലാം വെളി പ്രപ്രചന്തിക്കണംഞ്ചെത്തുവെന്ന വിചാരിച്ചു വൈദികചീനയിൽ നാം ശാലസന്നാരായിരുന്നുതുടാം. നാടകം പലതും ചെയ്യുവാനണ്ട്. വൈദികചീനയ്ക്കു സഹായയിയ്ക്കുന്ന വിശാലമായ ഒരു വൈദിക ഗ്രന്ഥാലയമാണ് ആദ്യം വേണ്ടത്. ഈ ഗ്രന്ഥാലയത്തെപ്പറ്റി മറ്ററാവുംസരംതിൽ വിസ്തരിയ്ക്കാം. ഇന്നത്തെ വെരും രാജ സദ്യം തന്നുലും രക്തബഹുരിച്ചിലിനാപോലും അവാസരച്ചണ്ടാക്കി പുന്നത്രമായ ജീവിതത്തെ ശാന്തവും സാതപികവുമാക്കുവാൻ സഹായമാക്കാം പലതും നാടകം എവെടിക്കോപാസനയിൽ കാണാം വാൻ കഴിയും. ഇപ്പോൾ ഇത്തരം.

[രുമ്മവൈദികാശ്വരി, ജൂലൈ 1952]

യമ്മ പുനരവസ്ഥാരണം

തിള്ളിസാരാസ്യ പരതി
 തിഗാ യത്ര സ്വപജാവതഃ
 സ ജേഞ്ചേരു യജ്ഞാശയം പേശേ
 ദൈഷ്ടാദശസ്യതഃ പരം... — മനസ്യതി.

തിള്ളിതുഗം എവിടെ സ്വപാജാവികമായി സാമ്പരിക്കുന്നവോ അതു പ്രാഥം യജ്ഞത്തിനാ ദായാഗ്രാമായ ഭ്രാഹ്മജാക്ഷിനാ. ഇതരം തതിലപ്പൊത്ത പ്രാദേശികഭേദപ്പൊത്താം ദൈഷ്ടാദശമാക്ഷിനാ. ഇതാണു മെൽക്കാണിച്ചു ദുറ്റാകത്തിന്റെ താല്പര്യം. തിള്ളിതുഗമനാലെന്തു എന്നും സംഗതിക്കുള്ളപ്പറ്റി ചിന്തിയ്ക്കുണ്ടാണ്.

“എക്കിസാമയോ: ശില്പേ സ്ഥാം” എന്ന ഒരു പ്രധാനം യജ്ഞാദ്യുത്തത്തിലുണ്ട്. തിള്ളിതുഗത്തിന്റെ തോലിൽ കൂർത്തും വെളുത്തുമുള്ള പുള്ളികൾ കാണുന്നു. കുറത്ത പുള്ളി ഇന്ധപ്രത്തതിന്റെയും വെള്ളത്ത പുള്ളി സാമവേദത്തിന്റെയും ശില്പങ്ങളാക്കുന്നവുന്നാണു അതു യജ്ഞാദ്യുത്തത്തിന്റെ താല്പര്യം. യാഗസമയത്തു യജമാനനം, ബ്രഹ്മചര്യാഗ്രാമത്തിൽ ബ്രഹ്മചാരിയും തിള്ളിതുഗത്തിന്റെ തോൽ ധരിക്കാറുണ്ട്. ഇഴ തോൽധാരന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശത്തെ രഹസ്യമായി പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കുകയാണു അതു യജ്ഞാദ്യുത്തമുന്തും ചെഡ്യുന്നതും. കുറപ്പു തമോഗ്രാമത്തിന്റെയും വെള്ളപ്പു സത്പരഗ്രാമത്തിന്റെയും സൂചകങ്ങളാണു. തുിഗ്രാമങ്ങൾക്കും വേദത്രായങ്ങൾക്കും പ്രപൂജരികൾക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അറിയുന്നതിരിക്കുന്നും

പ്രഗ്രഹം തമോഗ്രന്ഥതിനെറയും യള്ളിയേൽപ്പം രജാഗ്രന്ഥത്തിനെറയും സാമവേദം സതപ്രഗ്രന്ഥത്തിനെറയും സുമക്കണ്ണലാണ്⁹. ശരീരത്തിനാം വാതപിത്തകമണ്ഡിക്കം തമീലുള്ള ബാധാരത ദ്വൂപാലൈ മനസ്സിനാം സതപരജസ്തമാഗ്രന്ഥമാണെങ്കം തമീൻ ബാധാഡിണി¹⁰. ത്രിഭാഷണങ്ങൾടെ സമാവാസമ ആരോഗ്യവും, വിശ്വമാവാസമ രാഗവുമാണെന്നു പ്രസിദ്ധമത്രെ. ഇതുപോലെ മനോവ്യാപാരത്തുംബാധാഡിച്ചു ത്രിഗ്രന്ഥങ്ങം ചീല നീല ഫുഞ്ചു¹¹. സ്ഥിരത, ബോധം, അപ്പത്തിശീലം ഇവ മുന്നാം കാര്യസിദ്ധിയും¹² അത്യാവശ്യമാണ്¹³. സ്ഥിരതയും പ്രതിഭയും ശരീരജീവനാലേ സ്രഷ്ടാവുകയുള്ളിൽ. തൃഖ്യൂരുഗം സഹജമാണും സന്ദർഭിയുള്ളുന്നടമാണ്¹⁴ യജത്തത്തിനാം അവർത്തയുള്ള പ്രാഥശ്രമം നാണ്ഡ്രോ മന പായുന്നതോ. അതിനെററ താല്പര്യമിതാണ്¹⁵. മനസ്സുതി ധർമ്മശാസ്ത്രമാണെല്ലാ. ധർമ്മാഭിപ്രാഥിയും¹⁶ അനൗദ്യമായവിയത്തിൽ സ്ഥിരതയും പ്രതിഭയും ഉള്ളൊരു വണ്ണാഗ്രമധർമ്മാനഷ്ടാനത്തിനാം നീലനില്പു¹⁷ ഉണ്ടാവുകയുള്ളിൽ. അല്ലാതെ ഏപ്പോദ്ദേശത്രംഭാവുകയില്ലെന്ന സാരം. “എപ്പോൾ അവധുക്കെതിനാം ദാഖ്യു” എന്നാണ് ഡാതുപാഠം. മനസ്സിലുള്ളതിനെ മറവുള്ള വരെ അറിയിയുള്ളവാൻ ഇംഗ്രേസ്റ്റത്തമായ കനാണ്¹⁸ വാക്കും. മനസ്സിലെബാനും; പാരുന്നതു മനാനും—അത്തരത്തിലുള്ള വാക്കും അവധുക്കതമായ വാക്കെന്നു. വ്യാജം പായുന്നവൻ ഏപ്പോൾ നെന്ന ചുരുക്കം. വ്യാജമുള്ളൂട്ടു വണ്ണാഗ്രമധർമ്മം ശരീപ്പേട്ടുകയില്ലെന്ന മനതന്നെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

നീല്യാജമായ വണ്ണാഗ്രമധർമ്മാനഷ്ടാനം ലോകശാന്തിക്കു ഹതുക്കതമാംവാതിരിയുണ്ടുണ്ട്. ജാതിവിഭാഗത്തിനെററ മുലതപാഠനോക്കാം. അറിവു സമാഖ്യിയുള്ളുകു, സദാചാരപരമായി ജീവിച്ചു സപജീവിതംകൊണ്ടും ഉപഭോഗംകൊണ്ടും മറവുള്ളവരെ വിശേഷിപ്പിച്ചുനുയ്യോരുക്കാതിരിക്കുക, പ്രതിമലം ആഗ്രഹിയുണ്ടാതിരിക്കുക— ഇത്തന്നെ ഒരു ക്രമം; വേണ്ട ദിക്കിൽ ശക്തി ഉപയോഗിച്ചും പക്ഷപാതരഹിതമായി പുതുനിയൂസിശേഷം ജനങ്ങളെ രോധ്യുകയും പാലിയുള്ളകയും ചെയ്യുക—ഇത്തരത്തിൽ വേറെ ഒരു സംഘം; ആവശ്യങ്ങളായ ജീവിതസാധനങ്ങളെല്ലാം മറം ഉണ്ടാക്കി അതിലുണ്ടതിൽ ആഗ്രഹംകൂടാതെ അവയെ ലോകമിതകരമാംവണ്ണം വിതരണം ചെയ്യുക—ഇത്തരത്തിൽ മുന്നാമതൊരു ക്രമം; സപദേഹംകൊണ്ടും ഇം മുന്ന പേരെയും സഹായിയുള്ളുകു—ഇതാണും

നാലാമത്തെ വർഗ്ഗങ്ങളുടെ നില. ഒരു കിട്ടംവുത്തിലുള്ള നാല് സ്വീകരിക്കുന്ന കിട്ടംവുസംബന്ധമായ ഓരോരോ കാര്യങ്ങളിലേ പ്ല്ലേറ്റ് കിട്ടംവുത്തെ പോയിപ്പിണ്ണുന്നതുപോലെ ജഗദ്ദൈവത്തിന്റെ നിഖാസന്മാനമായ ലോകത്തെ ചാതുവ്യംശ്യംവഴിയുള്ള്⁹ ഈ നാലു വിഭാഗങ്ങളായം സേവിയുള്ളുകു എന്നതും ചാതുവ്യംശ്യത്തിന്റെ മൂലത്തും. പുരാണാദികളിൽ കാണുന്നതുപോലെ ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ ഉച്ചനീചഭാവമോ അധികാരങ്ങളോമാ കനം പഴയ വേദ ക്ഷാളിൽ കാണുന്നില്ല. ഔദ്യോഗത്തിൽ രാംത്രം വിരാട്ട്‌പുത്ര ഷനീന വൻ്നീയുള്ള പുഞ്ചസുക്തത്തിൽമാറുമേ വിരാട്ട്‌പുത്രഷ സീരു അംഗങ്ങളായി ഭ്രാഹ്മണക്കുത്രിയഥെവശ്യമുള്ളുള്ളാരെ പറ എത്തിട്ടുള്ളി. മനഃപ്രദേഹത്തിലെ അവധിവശംരക്കു ജനനാ ഉച്ച നീചഭാവം ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ല. പിന്നീടുണ്ടായ കാലങ്ങളിൽ ഉച്ചനീചഭാവം ഏതാണ്ട് സുന്ധമിരംഘായി. മാത്രമല്ല സ്വന്നമും വും വന്നുചേരും. എന്നെന്തുകളിലും ചില മാറാഞ്ഞരി വരാതെ വൈദിവസ്ഥഭായാലുടനും സ്ഥിരതയോടുകൂടി നില്ക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാതായി. വൈദിവസ്ഥഭായാലുടനുബന്ധപ്പറി വല മഹാംഹാർ പല തരത്തിൽ പറയാണെങ്ക്¹⁰. രണ്ട് മഹാംഹാർക്കു രണ്ട് മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് സപ്രീകാര്യങ്ങൾ ഏന്ന തോന്തരം: ഏക ജാതി, ഏകക്കാലവം, ഏകക്കമതം എന്നാളും ശ്രീനാരായണമുള്ളക്കുപാരികളിൽ ആശയം. എന്നാൽ മഹാത്മജിയുടെ ആശയവും ക്ഷും ശശ്രദ്ധയാനമല്ല. ശരമിംസ, സത്യം മുതലായ ലോകസാഹാര ക്ഷാളിൽ സുപ്രതിഷ്ഠിതവും വർദ്ധരഹിതവുമായ ജനസംഘത്തിന്ത യാണ് മഹാത്മാവും ആവശ്യപ്പെടുന്നതോ. ഇപ്പോൾ കാണിച്ച ഈ രണ്ട് മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഏതിനൊരുവയക്കിലും കനിഞ്ഞ സുന്ധമാ പ്രിതമാക്കിവാനാണ് ശ്രീരാമേണ്ണെന്തോ¹¹. മൂലമുമാണം മുഖപീഡ വേദങ്ങളുമാവാണം. കാലത്തിനു യോജിച്ചവിധിം വൈദിവക്കത തെരു പരിപ്പുരിച്ചു ജനങ്ങളെ സദാചാരങ്ങൾവികളാ കാത്തീക്കം വാൻ മുക്കണ്ണുട്ടക്കേണ്ടതു വേദസ്വംബക്കപ്പെട്ടിരുന്നു കടകയാണെന്നു പായഞ്ചു.

യോ നായിത്യ പ്രിജോ വേദ—

മന്ത്ര ക്രതേ ശ്രമം

സ ജീവനേവ ശ്രദ്ധത്ര—

രാത്രു ശ്വേതി സാന്പരയഃ.

—മനസ്തി

ശ്രൂപമണക്കുതിയവെശ്യവാർ വേദാധ്യയനം ഉപേക്ഷിച്ചു മറ്റു വല്ലതിലും ഏതെല്ലാവന്നതായാൽ ശാഖകിനെ ഏതെല്ലാവർ കിട്ടാംബ തന്ത്രാടക്കളി ശ്രദ്ധാരാചിത്രത്തിൽ എന്നാണ് മന പാച്ചുന്നത്. ശാത്രുപ്രകാരം നോക്കുന്നതായാൽ ഇന്ന ഭാരതത്തിൽ പരിജ്ഞാതി (ഉപനയനദിജീവർ) ഇബ്ലുന്നാരുത്തീരാം. ഇന്നതെത്ത നടപ്പും ശാസ്ത്രജ്ഞങ്ങൾ കിടപ്പും യോജിയ്ക്കുന്നില്ലെന്ന കാണ്ണിയ്ക്കാൻ ഇത്തരം തത്തിൽ അനേകം ഉപാധരണങ്ങൾ പാറും. തന്നെ ജാതി മേലെ; മഹാവാൻറെ താഴ്ത്തു എന്ന കാട്ടിക്കൂട്ടുവാൻ ചീലത്തെല്ലാം വേണമെന്നമാത്രമായിത്തീർന്നിരിയ്ക്കുന്ന ഇന്നതെത്ത നടപടികൾ. കോടിക്കണക്കെണ്ണിൽ ജനങ്ങളെ അധിക്കൃതരാക്കിവീട്ടുകാണ്ടിള്ള പൊക്ക സർവ്വമാ ദിന്യമാണെന്നു വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ പല തവണ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ക്ഷേത്രപ്രവേശനിയമത്തെ അധിക്ഷേപി യുന്നവരെ ഇന്നം കാണാം. വാസ്തവത്തിൽ വേണ്ടതു “ഭയിച്ച കിടക്കുന്ന ബൈഡികമതവെൽ ക്ഷേത്രപ്രവേശം ശാസ്ത്രമെങ്കിലും പറി ശ്രദ്ധമാക്കി” എന്ന വിചാരിയുള്ളകയാണ്. ക്ഷേത്രപ്രവേശനിയമ തത്തിന്നെൻ്റെ തന്മാലിൽ ഹരിജനോദ്ദാരണത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി വെവിക്കുമ്പോൾ ദിന്നക്കയ്യുട്ടക്കേണ്ടതു ദേവസ്പം വക്കുപ്പാണ്. മറ്റെല്ലാവർ അതിനോട് സഹകരിയ്ക്കുകയും വേണം.

“ഒപ്പും നോ അപി വാതയ മനഃ” — മംഗലത്തിനും പണ്ടി മനസ്സു മുവത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു.

[മലയാളാജ്യം ശ്രദ്ധപ്പതീപ്പും, 1127 മേം 2]

വേദപ്രമാണ്യം

ഷിഖം ദർന്നുണ്ടായാണ്, ധർമ്മാനുസ്ഥിരതാണോ ദിക്കരാ ദത്തലായ പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വേദപ്രാഥാണ്യം സ്വീകരിയ്ക്കുന്നു. മാത്രമല്ലോ, ഇവയുടെയെല്ലാം മുലംതന്നെ വേദമാണോ നാണോ ആചാര്യരൂപങ്ങൾ അഭിപ്രായം. ധർമ്മവിശയങ്ങളിൽ ജൈമിനിയുടെ പുര്വമീമാംസങ്ങളാണോ പ്രാധാന്യമുള്ളതോ. അതു കൊണ്ട് മീമാംസയെ ശാടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതിൽ വേദപ്രാഥാണ്യത്തെ പുറി പറയുന്നു.

വേദവും നിത്യമായ ഒരു വസ്തുവാണെന്നാണോ പുര്വമീമാംസ യിലെ അഭിപ്രായം. പലക്കടയാളം പേരുകളെ വേദങ്ങളിൽ കാണാം. അപ്പോരും അവക്കാഡായതിനാശേഷമാണോ വേദധിണിയെന്നു വിചാരിക്കാം. എന്നാൽ മീമാംസക്കൻറെ അഭിപ്രായം പേരുകളിലും ചില തത്പര്യങ്ങളെ കാണിയ്ക്കുകയാണെന്നാക്കുന്നു. ശക്രഭാഷ്യം ഒന്നാമധ്യായത്തിൽ 2—ാം പാദത്തിലെ 20—ാം സൂക്തം നോക്കുക. എന്നാൽ താങ്കിന്റെ കാഡായം മറ്റും പറയുന്നതോ ഇംഗ്രേസ്റ്റിന്റെ വേദമെന്നാക്കുന്നു. സായം വേദഭാഷ്യങ്ങളിൽ ചിലേടത്തോ ഇങ്ങിനെ പാഠം അംഗീകാരം:

കാളിദാസപ്രഭതികളായ കവികൾ ആലോചനാപുര്വം കവിതകൾ നിക്ഷിയ്ക്കുന്നതുപാലെയല്ലോ ഔഷധിമാർ വേദങ്ങളെ നിക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതോ. ഔഷധിമാരുടെ പരിശൃംഖലമായ മനസ്സിൽ ചില തത്പര്യങ്ങൾ ഉളിയ്ക്കുന്നും അവയെ അന്നത്തെ ഭാഷയിൽ രേഖ

പ്രേക്ഷിക്കാണ് അവൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. സംയാസനിർമ്മാണം ശാഖിപ്രായമാണ് ഇന്നാഴ്വക്ക് അചീക്ഷക എന്ന തോന്തനാ. എതാഖാലും ഒഴിമാർ വഴിയായിട്ടാണ് നടക്ക വേദങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് ഉറപ്പിയ്ക്കാം.

മനുഷ്യാശി, ബ്രഹ്മഗണങ്ങൾ എന്നിൽക്കൊ റണ്ടായി വേദത്തെ ഭാഗിക്കുന്നു. മരാനസാധനം എന്തോ അതു മനുമാക്കുന്നു. വിഡായകം, അത്മവാദം, ആത്മചിന്ത എന്നീ മുന്ന വിധത്തിൽ ബ്രഹ്മഗണങ്ങളെ വിജേജിയ്ക്കാം. ഇന്നതു ചെയ്യണം; ഇന്നതു ചെയ്യ കത്ത് പ്രൗഢം മറ്റൊ വിധിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളെ വിഡായകബ്രഹ്മ ഗണങ്ങളും പറയാം. വീഡിയ്ക്കുപ്പേട്ട കമ്മ്പാളിട മൃണംഗലാശ ചിന്തയാണ് അത്മവാദപരമായ ബ്രഹ്മഗണങ്ങളിലെ ദഖ്യവിഷയം. ആത്മചിന്താപരഭാഗം ബ്രഹ്മഗണങ്ങളാണ് ഉപനിഷത്തുകൾ. വേദങ്ങൾ ശ്രദ്ധകാരം വിജേജിച്ചുകൊണ്ട് വേദങ്ങൾമാത്രമാണ് ദഖ്യപ്രമാണമെന്ന മീമാംസകൾ പറയുന്നു.

വേദങ്ങളിൽ കാണാത്ത അന്വേഷകം വിഡിനിഷയങ്ങളെ ധർക്കം ശാസ്ത്രാദികളിൽ കാണാം. ധർക്കംശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെ കാണാനുത്തരകാണ്ട് അവയ്ക്കു മൂലംഭാഗായി വേദങ്ങളിലോന്തനാവുന്ന നാം ഉംഗിയ്ക്കുണ്ടാം. വേദങ്ങളിലോ ധർക്കംശാസ്ത്രങ്ങളിലോ കാണാത്ത ചില സഭാചാരങ്ങൾ ഉണ്ടാവും. അവക സഭാചാര ഷഡാക്ഷര മൂലംഭാഗായി ധർക്കംശാസ്ത്രം ആ ധർക്കംശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു മൂലമായി വേദങ്ങളിൽ ഉണ്ടായി എന്ന് ഉംഗിക്കുണ്ടാം. ഇങ്ങിനെ അനുമാനങ്ങൾ വഴിയ്ക്കു സകലവിഡിനിഷയങ്ങൾക്കും ആവാരം നിശ്ചാരകൾ വേദങ്ങൾതന്നെന്നാണ് ദഖ്യപ്രമാണമെന്ന മീമാംസ കൾ അഭിപ്രായമെപ്പെടുന്നു. ധർക്കംശാസ്ത്രാദികൾക്ക് വേദങ്ങളുക്കപ്പേണ്ടു എങ്ങാളുമുള്ളതിനെപ്പറ്റിയും മീമാംസ ഏത ലായ ദർശനങ്ങളിൽ ചില ചിന്തകൾ കാണാം. ആ ചിന്തകളുടെ സ്വാത്രപരമെന്നെന്ന കാണിക്കുന്നു.

വിപ്രകീർണ്ണവാദം, ശാഖാപ്രേശവാദം—ഇങ്ങിനെ റണ്ട് സിഖാന്തങ്ങളിൽ കൊണ്ടെന്ന സപ്രീകരിച്ച ധർക്കംശാസ്ത്രാദികളെ ചെലും രേഖാലുക്കങ്ങളാക്കിത്തീക്ഷണം. വേദങ്ങളിൽ പല ടിക്കിലായി പലതും പറഞ്ഞിട്ടിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം ധാർമ്മികങ്ങളിലൂം തത്ത്വാവണിക ക്ഷേര ടിക്കിലാക്കിപ്പറയുക എന്നാഴ്താണ് ധർക്കംശാസ്ത്രം. വിപ്രകീർണ്ണങ്ങളായിക്കിടക്കണമെന്നു കുറെതന്നുകളും

എന്നാളുടെ ഇതിഹാസപരാണാങ്ങളിലും ഉൾക്കൊണ്ട്. പ്രാണ ഗ്രഹണങ്ങളെ ഇംഗ്ലീഷിലും വേദപ്രാഥാണ്യം എന്നും വിശ്വകീ സ്ത്രീവാദമെന്നും പറയുന്നു. ശാന്ദോകം ശാഖകളിൽജ്ഞായിരുന്നു, പലേ ശാഖകളിൽ നശിച്ചപോയശേഷം, നശിച്ച ശാഖകളിലുണ്ട് ഡേഡാ മംഗളങ്ങളെ ദിവ്യചക്ഷുസ്ഥികാണ്ട് കണ്ട് മന ധൂതലാഖവർ യക്കം ശാസ്ത്രം നിന്മിച്ചു. ഇതാണും റണ്ടാമത്തെ അടിപ്രായം. മുന്നാ മതം ഒരുപാടിപ്രായം തുടർന്നുണ്ട്. ഈ റണ്ട് വാദങ്ങൾക്കും ഇക്കാരി പോരാൻവച്ചാണും മുന്നാമത്തെരടിപ്രാധിജ്ഞായതും. മനുഷ്യളിലും അയ്മിവാദങ്ങളിലും സുചീതങ്ങളായ തത്പര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാന പ്രേരിക്കിയാണും യക്കംശാസ്ത്രിഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിന്മിച്ചുതെന്നാണും മുന്നാഭരതെ അടിപ്രായം. മുന്നാമത്തെ അടിപ്രായം ശരിവയ്ക്കുന്ന താണും റാന്നായിരിക്കുന്നു. കാലഘേരങ്ങൾക്കും അനുഗ്രഹാധികാരി വേദത്തെത്തു വ്യാഖ്യാനിച്ചു മഹാശാർ യക്കംശാസ്ത്രങ്ങൾ നിന്മിച്ചു. അതുകൊണ്ട് തന്നെയാണും യക്കംശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും അടിപ്രായം ദാനം കാണപ്പെടുന്നതും. ഇന്നത്തെ പരിത്യാസിത്തിയുടെ യോജിച്ച യക്കംശാസ്ത്രങ്ങൾ നിന്മിക്കുവാനും വിരോധമില്ല. ജീവിതം ധാരം കവം ത്യാഗപരമുഖക എന്നാളുടെയാണും എത്തുകാലത്തും ശാന്തികൾം അനുകൂലമായിത്തീരുക. മനുഷ്യരകാണ്ടം മറ്റും സുചീതങ്ങളിലും അയ്മിങ്ങളെ അവലംബിച്ചു ഒരു സദാചാരജീവിതമായും തെന്നെ കാണാം ജീവാൻ സാധിയ്ക്കുമോ എന്ന ചീനിയ്ക്കുംതുന്നും.

[ഒവേസ്പം പത്രിക, 1952 ക്കേംബർ]

ആസ്തികമതകാരാവണം

മതം, ഭാഷ, ശവമേംഡാ—ഈവ മുന്നം മനപ്പുരെ പറ സ്വരം ബാധിക്കുന്നു. അസേസ്റ്റുഹിമാചലം നീണ്ടകീടങ്ങനു ഭാരതവർഷം ഇപ്പോൾ ബ്രീട്ടിഷ്‌സാമ്രാജ്യത്രതിന്റെ അധിനി ത്വിലാണുള്ളോ. അതായൽ ഭാരതീയരെയെല്ലാം ബാധിക്കു വാൻ നടക്കാം ഒരു ശവമേംഡാ ഉണ്ടുന്ന സാരം. സംസ്കൃത ഭാഷ ഒരക്കാലത്തു് ഉയൻ്ത് ജാതിക്കണാരുന്നവുമുട്ടുള്ള ഭാരതീയരുടെ സാധാരണനംസാരാധാരയായിക്കുന്നു. മേലാൽ ഇംഗ്ലീഷു ഹിന്ദിയോ ഭാരതീയരുടെയെല്ലാം സാധാരണാഭാഷ ധാരാത്തിനീക്കുന്നതാണോ. ഭാരതീയരുടെ ഭാഷയുല്ലഭി ബാധിക്കുന്ന ഭാരത ഭാവിയിൽ ഉണ്ടാക്കുമെന്ന വിശ്വസിക്കാം. ശവമേംഡാ മുലവും ഭാഷയുല്ലഭി ബാധിക്കുന്നതായാലും മതം മുല്ലഭി മറിപ്പും ഇവക്ക് പിന്നെയും ഉണ്ടായി എന്ന വന്നേയും. മതനാമിമിത്രാദിഭി കലഹം ഇല്ലാതാക്കി ഭാരതീയരിൽ ഏതുകൂ ബോധവെത്ത ജനിപ്പിയ്ക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗമാണോ ആലോച്ചിയ്ക്കുന്നതോ. നാമമാത്രംകൊണ്ട് നമ്മൾ വിഭിന്നജാതിക്കാരാഭാണുള്ള തെറ്റി ലഭാരണമുലമാണോ മതസംബാധമായ കലഹങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതോ. ശ്രദ്ധവന്നാർ, വൈദികവന്നാർ, ശാക്ഷതയന്നാർ—ഇങ്ങിനെ പല ഭാഗങ്ങൾ ഹിന്ദുക്കളിലുണ്ടോ. എങ്കിലും ഇവരുള്ളാം ഹിന്ദുക്കളാണുനാം എക്കമതകാരാഭാണും വിചാരിപ്പിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ ഭാരതീയരെല്ലാം എക്കമതകാരാധാരയിൽത്തീരുന്നമെങ്കിൽ നമ്മൾ ആസ്തി

കണ്ണാരായിത്തീന്തോൻ മതി. ഹിന്ദുക്കളിടെ മതഗവണ്ണം വഴി യായി നോക്കുന്നപക്ഷം കുഞ്ചുമതം, ദഹമദമതം ഇത്യാദികളെല്ലാം സന്നാതനമതത്തിൻ്റെ ശാഖാന്തരവിഭാഗങ്ങളാണെന്ന കാണാം. മനസ്സിനം വാക്കിനം അഭ്യാഹനമായ ഒരു തത്പത്തിനു ഇഷ്ടംപോലെ ഒരു പ്രേജ് കൊച്ചുത്ത്⁹ ആ തത്പത്തെ അവവാവശ്വൻ മാനസികശക്തിയും കഴിയുംവിധം ഉച്ചാസിയ്ക്കുന്ന മെന്നാണ് സാമാന്യനിഖാരം. ഏതുതരത്തിലുജു ഉപാസനയേധും നിന്തിയ്ക്കുന്ന നായമധിം¹⁰. ത്രിസ്തുവാക്കുടെ ഉപാസനയും ദഹമദിയക്കുടെ ഉപാസനയും ശ്രദ്ധവൈവർദ്ധിപ്പിക്കാതെ ഉപാസനക്കുടിം എല്ലാം അന്തരീക്കാ. അതിനാൽ അരുസ്തികണ്ണാരായ കുഞ്ചാനികൾ ദത്വാശവരെ ശരിയായ ഹിന്തു, സപമതകാരാ സന്നാതനന വിചാരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഹിന്ദുക്കരിക്കുടും ഹിന്തു എന്ന ഒരു സാമാന്യപ്രേരിണ്ടെ കൊച്ചക്കുന്നതുപോലെ കുഞ്ചുൻ, ദഹമദൻ, ഹിന്തു ഇവകെല്ലാംതുടി അരുസ്തികൾ എന്ന ഒരു പേര് കൊച്ചകാവുന്നതാണ്¹¹. ഇങ്ങനെ അരുസ്തികമതത്തെ സ്വീകരിച്ചു ഓരതീയർ മതകലഹണംഛു ഉപേക്ഷിച്ചാൽ നന്നായിരിയ്ക്കും. മതകലഹം ഉപേക്ഷിയ്ക്കുവാൻ വേണ്ട ഒരു ഒരു മാർപ്പണത്തിലും.

നമ്മരാ ഇംഗ്ലീഷുകാരെ സ്ഥാനത്തിലും അസ്ഥാനത്തിലും അംകരിയ്ക്കുവാൻ¹². മതകാരുത്തിനം നമ്മരാ അവരെ അനുകരിയ്ക്കുന്നപക്ഷം ഭാരതത്തിലുജു മതവ്യത്യാസങ്ങളാം നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ ശ്രദ്ധയ്ക്കുകരിക്കുവാൻ വിശ്വാസങ്ങളായിശ്രദ്ധിക്കുന്നതല്ല. പതിനാറാം നൂറാം ദണ്ഡിന്റെ അവസാനകാലത്തു ഗ്രേറ്റ് ബ്രിട്ടനേ റോച്ചിക്കുന്നതു എല്ലിസവത്തുരാജ്ഞിയായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാക്ക പിന്നീട് ണ്ണായ അംഗീവുലുക്കളിടെ മുലം ആ രാജ്ഞിയുടെ രേണുകാലമാണെന്ന പറയാം. ഇംഗ്ലീഷുകാരെല്ലാം, സാമാന്യനു, കുഞ്ചാനികളാണെന്നിങ്ങനാലും മതകാരുങ്ങളിൽ അവക്കു ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടു്. അങ്ങനെയുജു വ്യത്യാസങ്ങൾക്കു കലഹം എല്ലിസവത്തുരാജ്ഞിയുടെ രേണുകാലത്തു വളരെ ശക്തി മതായിരുന്നു. ഇതു അവസരം നോക്കി സ്വീയിനിക്കിലെ രാജാവും ഇംഗ്ലീഷിനെ ആക്രമിയ്ക്കുവാൻ വന്നു. സ്വീയിനിക്കിലെ രാജാവു കാരണതാലിക്കായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലെ കാത്തൊലിക്കുകാരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഭാഗത്തെയ്ക്കു വരുമെന്നും ആ രാജാവു വിചാരിച്ചു. കാരുത്തിന്റെ പരിണാമം മരീറായവിഭത്തിലുായിരുന്നു. സപമാത്രത്തേസ്തിലും വശംവദനാരായ ഇംഗ്ലീഷുകാർ മതസംബന്ധം

സ്ഥായ വ്യത്യാസങ്ങളിലും മറന്ന ഗ്രഹം ബ്രീട്ടിന്റെ ധർമ്മിനെ സംരക്ഷിയ്ക്കുവാനായി എലിസബ്രത്താജന്തിയുടെ അണിയിൽനാിനു. അവൻരല്ലാവകം അന്ന് എക്കൊപിച്ചുനിന്നു യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ട് ദൗഡിനിലെ രാജാവിനു വലിയ തോല്പന്നയോടെ തിരിയേ ചോരേഡിവനു. ഗ്രഹം ബ്രീട്ടിന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കിനായി ഇംഗ്ലീഷുകാർ മതവ്യത്യാസങ്ങളെ വിസ്തരിച്ചുത്തോലെ ഭാരതീയങ്ങം ഭാരതവപ്പത്തിന്റെ നായക്കായി മതവ്യത്യാസങ്ങളെ വിസ്തരിയ്ക്കുന്നതുനാണ്. മരാള്ളു സംഗതികളേയും മറന്ന ഗ്രഹം ബ്രീട്ടിന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കിനും ഇംഗ്ലീഷുകാർ യതായുള്ളതുപോലെ ഭാരതീയർ ഭാരതവപ്പത്തെ സ്കൂൾഹിച്ചു ഫവത്തിച്ചുവരും ആ അന്ന കരണം ശ്രദ്ധയോജനകമായിരിയ്ക്കും. മതംമുലമായ കലഹങ്ങൾ അവസാനിയ്ക്കും. അപ്പോൾ മതംമുലചില്ലെങ്കുവും സന്നദ്ധിക്കാം. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ മതത്തെ കൊണ്ടുവക്കേന്നതോളം കാലം ഭാരതവപ്പത്തിനും ഉൽഖതി ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. സന്നാതനികളോട് രണ്ട് വാക്കു പറഞ്ഞും ഇതിനെ അവസാനിപ്പിയ്ക്കുന്നു.

വണ്ണാഗ്രുമധ്യമംഗളിലുള്ള മൃണംഗളെല്ല പ്രശ്നസിക്കകമാത്രമാണ് ഇന്നത്തെ സന്നാതനികൾ ചെയ്യുന്നത്. ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ, ഹരിജനോദ്ദേശാർണ്ണവാദം യതാക്ഷണവാൻ ആറുഗമിക്ഷനവരെ ആ ആറുഗമത്തിന്നാിനു ചീലപ്പോരാ വിരുദ്ധപ്പിയ്ക്കുന്നു. വണ്ണാഗ്രുമധ്യമംഗളിൽ അന്നേകം മൃണംഗളിലുണ്ട്. ആ മൃണംഗളെല്ല പ്രശ്നസിച്ചുതുകൊണ്ട് ലോകത്തിനു യാതൊരു നന്ദിം ഉണ്ടാവില്ല. വേദത്തിനെ ഉപേക്ഷിച്ചവക്ക് ധർമ്മാധികാരിക്കുന്നും പ്രശ്നപ്രത്യേകിയും, തെരത്തിരിയ തതിലും സ്വീകൃതമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വേദാഭ്യർഹനം ഉപേക്ഷിച്ചാൽ ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രൂദ്ധനാക്കേണ്ണം സ്മാരിയിൽ കാണുന്നു. ഇന്നത്തെ മിയ്ക്ക സന്നാതനികളിലും വേദത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചവരോ അവക്കുടെ ശാസ്ത്രാദ്ധിമേഖലയും വേദത്തിനു അധികാരിക്കില്ലാത്തവരോ ആണുണ്ട്. ശാസ്ത്രപ്രകാരം സ്വപ്നം വണ്ണാഗ്രുമധ്യമംഗളെല്ല അന്നുണ്ടിപ്പിക്കേണ്ണെന്നും ആറുഗമിക്ഷകയോ ചെങ്ങാതെ വണ്ണാഗ്രുമധ്യമംഗളിലുള്ള മൃണംഗളെല്ല പുക്കിപ്പുറായുകമാത്രം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഹരിജനോദ്ദേശാർണ്ണമാക്കുന്ന മഹായജനത്തിനു വിശ്വാം ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കണ്ണതു കഷ്ടാർക്കഷ്ടതരമാണുണ്ട്. വേദശാസ്ത്രവും വൈദികശാസ്ത്രവും എതാണ്ട് ഒരുപോലെ യാകുന്നു. രോഗസ്ഥിതി, പേരുകാലാവസ്ഥ, രോഗിയുടെ നില

ഇങ്ങിനെ പലതിനേയും ആലോചിച്ചാണ് ശരിയായ വൈദ്യുതി കുറികിൽ നിന്നും വിശ്വാസിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലും വിശ്വാസിക്കുന്നു. ആലൂട്ടുകാലത്തു അനന്മാത്രം കൊണ്ട് ജാതിനിന്ന് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നാളുടെല്ലാം വെം്തനെ യാണ് പ്രമാണം. പിന്നീട് ജനനംകൊണ്ട് ജാതിനിന്ന് വേണ്ട മെന്നു തോന്നുകയും അങ്ങിനെ ഒരാഹാരം നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ ആചാരം ഇന്നിമേലിൽ നിലനില്ലെന്നുതെത്താളം കാലം ദാർത്ഥവാദത്തിനും ഉൽഗതിയ്ക്കും അവസരം ഉണ്ടാക്കിന്നതല്ലെന്ന പല മഹാജ്ഞായും അഭിപ്രായരപ്പെട്ടു. മാനസികമൂലങ്ങൾ അനുസരിച്ചും ജാതിനിന്ന് ഉണ്ടാക്കുന്ന എന്നാളും വൈദികകാലത്തിലുണ്ടായിരുന്ന നടപടിയെ വിശദം സ്ഥാപിയേണ്ടും അഭിപ്രായം നിലനില്ലെന്നുതെത്താളം കാലം ഉണ്ടാക്കുകയും മനസ്സും മനസ്സും മനസ്സും മനസ്സും മനസ്സും ചെയ്യും. പാളി, ക്ഷേത്രം ദിതലായ എല്ലാ ദേവാലയങ്ങളിൽ സകല ജനങ്ങളുടെയും ഇംഗ്ലീഷുപാസനയുള്ളൂം സ്ഥലങ്ങളായിത്തീരും. അപ്പോൾ ആസ്റ്റികമാരെല്ലാം എക്കുകമതകാരായിത്തീരിന്നും. ഇങ്ങിനെ ആസ്റ്റികമാരെ എല്ലാം എക്കുകമതകാരാക്കിത്തീക്ഷ്ണതിലെയ്ക്കും ഔദ്യ.പ പാഠിശാസ്ത്രങ്ങൾ അനുകൂലങ്ങളാണ്, നിശ്ചയം. വൈദിക ദിതലായ വേദങ്ങളിടെ നില ഇതുതന്നേയാണെന്നു ചീല മഹാമാർ അഭിപ്രായരപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സകലവേദങ്ങളിൽ ആസ്റ്റികമാരെ എക്കുകമതകാരായി വിചാരിയുന്നതിൽ സഹായങ്ങളായിത്തീരെന്നു തീരുമാനിക്കാം. ഉത്തരവഴിയായി ലോകത്തിലുള്ളവരെൽപ്പാം യോജിപ്പിയുള്ളവാനുള്ള മാർഗ്ഗമാണ് വേദങ്ങളിടെ സന്നാതനത്തപം എന്നാളും വാസ്തവത്തെ കാണ്റവെച്ച്, ആ വഴിയും, സന്നാതനിക ഇണ്ണെന്നും അഭിമാനിയുള്ളനുവർ ഉദ്യമിയുള്ളനുതായാൽ ആ ഉദ്യമം കൈ അനാഗ്രഹമായിത്തീരും. അതല്ലാതെ ഇന്ന നടന്നവരുന്ന മാതിരിയുള്ള അവക്കുടെ ശ്രൂഢാശാഖാ രാജ്യങ്ങളിലെയും വീജ്ഞകര ക്കുളി, സത്യത്തിനു വിപരീതങ്ങളിൽ, സപാത്യത്തിനു ഉദ്ഘാനങ്ങളിൽ, അതുകൊണ്ട് ഭിംഗത്തിനും ലേയുള്ളൂം മാർഗ്ഗദർശകമുണ്ടാണെന്നും അവരെ ഭാമ്പുപ്പെടുത്തുന്നു. ആസ്റ്റികമായാടെ കിർത്തവും മതഭേദം കൊണ്ടുള്ള പ്രേഷണവും ഏതുവിധത്തിലെക്കിലും നശിപ്പിയുള്ള ധാന്യങ്ങൾ വിശേഷം പാഠത്തു ജഗദിഗ്രാഹനു പ്രായമിച്ചും കൊണ്ട് അവസാനിപ്പിയുണ്ടും. [മാതൃദാമി ആക്ഷഫുത്തുപ്പ്, ഡാനോബർ 1933]

സ്ഥാതന്ത്ര്യം

വാസ്തവമായ സത്യം, വ്യാവഹാരികസത്യം ഇങ്ങിനെ സത്യം രണ്ടുവിധങ്ങൾ എന്ന് പറയുന്നതു കൊണ്ട് വാസ്തവമായ സ്ഥാതന്ത്ര്യം, വ്യാവഹാരികസ്ഥാതന്ത്ര്യം ഇങ്ങിനെ രണ്ടു വിധത്തിൽ കൂട്ടാം. വാസ്തവമായ സത്യം, വാസ്തവമായ സ്ഥാതന്ത്ര്യം ഇവകളിടെ സ്വത്തുപണിക്കിം ഇംഗ്ലീഷ് ശബ്ദപരസ്പത്രവും ഒന്നതനോ ഡാണ്ടാം. സത്യം, സ്ഥാതന്ത്ര്യം ഇവയെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷ് പരസ്പരപര്യായങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷാം സാരം. സാധാരണക്കാരുടെ വാദമുന്നുകൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് പരസ്പത്രവും അവിഭജ്യമാണെന്നീങ്ങനാലും പരിഗ്രാമമന സ്ഥിൽ ആ ടീവ്യസ്പത്രവം മൃത്യുക്കൾവിജ്ഞാനമന മതഗമഘാടം പാര്യം. എതായെല്ലം ഇംഗ്ലീഷ് പരസ്പരപര്യായമായ സ്ഥാതന്ത്ര്യത്തെ പ്രാറി തൻകാലം ചീനിയിൽനിന്നും. വ്യാവഹാരികസത്യത്തിനാക്കേണ്ടി, വ്യാവഹാരികസ്ഥാതന്ത്ര്യത്തിനാക്കേണ്ടി സാപേക്ഷിത്തിനാക്കേണ്ടി, വാവേം ഉള്ളി. സാപേക്ഷിത്തിനാക്കേണ്ടി മീമ്യയാണെന്ന (Relative existence is false) ഭാരതീയവൈദാനികളിൽ, പാശ്ചാത്യരാഖ്യം ചീലില ചീനിയിലും ഓട്ടിപ്പായപ്പെട്ടു. എന്നീങ്ങനാലും മീമ്യാവസ്തുക്കളായ വ്യാവഹാരികസത്യം മുതലായ വയ്യപ്പറ്റി ചീനിയിൽഉണ്ടാണോ. മാത്രമല്ല വ്യാവഹാരികസത്യം, സാപേക്ഷിത്തിനാതന്ത്ര്യം ഇവയെല്ലാം വാസ്തവമായ സത്യത്തിലേ കൂടിയും മാർജ്ജം കൂടിയാണോ.

ജീവിതം ഒരോളിച്ചകളിയാണ്. സ്വജ്ഞിസമിതിസംഘാടകാരണമായ എ ദിവ്യശക്തി എല്ലാടത്തും പരിപ്പുണ്ടായിരിക്കുന്നു. എക്കിലും അതു ചന്ദ്രചക്ഷസ്ഥിനും അപ്രത്യക്ഷമാണ്. മനശ്ശേൻറെ പരിത്രാലുമായ വ്രദ്ധയത്തിലാണ് ആ ദിവ്യശക്തി സാധാരണ മായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഉന്നശ്ശേൻറെ കായികമായും മാനസികമായുമുള്ള ശരിയായ വഴിപ്രയോട്കൂട്ടടക്കിയാണ് അവൻറെ വ്രദ്ധം പരിത്രാലുമായിത്തീരക. പരിത്രാലുമായിതീരെ ഭേദങ്കാണിങ്ങ് ഒരേ വസ്തുതനെ മനശ്ശേൻറെ വഴിപ്രയും അനുകൂലമായും മുതിക്കുലമായും തീരാവുന്നതാണ്. അതിനാൽ പരിത്രാലുമായിതീരെ വസ്തുക്കളിലെ മുണ്ടുണ്ടാക്കാനും അനുന്നേക്കാലും അവനും അവശ്യം അവും അവശ്യമായിത്തീരെ. ഒരാൾ അവയെ സന്ധാരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നും അവൻ, മനോരാജിനെ വഴിപ്രയും തന്ത്രമായിത്തീരാം. അങ്ങിനെ ആവാക്കാൻ, പരിത്രാലുമായിതീരെ മനസ്സിലാക്കുക, വസ്തുക്കളിലെ മുണ്ടുണ്ടാക്കുക, മഹാനൂർജ്ജ സംഭവശിഷ്ടങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധവായും കഴിയുന്നതും സപബുദ്ധിയേയും ഉപയോഗിക്കുക ശ്രദ്ധവക ഉപകരണങ്ങളോട്കൂട്ടടക്കിയും, അന്നുണ്ടെന്നും വഴിപ്രയും തന്ത്രംവരാതേയുമുള്ള വിധത്തിൽ, സപമനസ്സാക്ഷിയോട് യോജിപ്പുകൊണ്ട് കായികമായും മാനസികമായും വളക്കവാനുള്ള അവകാശവും അധികാരവും കാരോരോ വ്യക്തിയും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നും. ഈ അവകാശത്തിനേറിയും അധികാരത്തിനേരിയും പൂണ്ടായ പ്രാണിയാണ് സാഫേക്ഷിതസപാതന്ത്രം.

സപാതന്ത്രികളെക്കാണ്ട് മനസ്സിനെ പരിത്രാലുമാക്കിത്തീർക്കുക, പരിത്രാലുമായ ആ മനസ്സിൽ ലോകത്തിനേൻറെ ആദികാരണമായ ആ ദിവ്യത്രഭ്യത പ്രത്യക്ഷിപ്പിപ്പിയും—ഈതു ജീവിതോട്ടേ ബന്ധമാണെന്നു പറയുന്നവരുടെ സപാതന്ത്രാദ്ദേശവും, നിരീശ്വരവാദികളിലെ ആ ഉദ്ദേശവും കണ്ണാവാൻ തന്മീലു. എക്കിലും മനസ്സിനൊരു ശ്രദ്ധമാക്കണമെന്നു റണ്ടുകൂട്ടും സമ്മതിക്കാതിരിക്കുകയീലു. ഇവജീവിതം സുവിജയിപ്പുമായിത്തീരുന്നുമെങ്കിൽ ചിത്രം നിമ്മലമായിരിക്കുന്നും. അസുരാജി ദോഷങ്ങളെക്കാണ്ട് കല്പിതമായ ചിത്രത്തിൽ ശാന്തമായ സുഖാന്തരി ഉണ്ടാവുകയീലു. അതിനാൽ ഭേദസംസ്കാരവും തദ്ദോരം ചിത്രസംസ്കാരവുമായിരിക്കുന്നും സപാതന്ത്രാദ്ദേശത്തിനേൻറെ മുഖ്യാദ്ദേശം.

ചാത്രസ്ഥ്യംവഴിയ്ക്കാണ് പണ്ഡിതന്ത ഭാരതീയർ ഇന്നും കൂടിടെ യോഗക്ഷേമങ്ങളെ ശരിപ്പുചെയ്തുവാൻ ശ്രമിച്ചുതോ. ഒരു സഹലമായിതന്നെന നടന്നിരുന്നുവെന്ന വിചാരിയ്ക്കും. അതായും സൗഖ്യാധിക്ഷാം നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള ജോലിക്കളെ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസ്താവിപ്പിച്ചുണ്ടും നീപ്പറിക്കണംവാൻ ഓരോരോ സൗഖ്യത്തിനും പുണ്ണിസ്ഥാനതം ഉള്ളടങ്ങേണാൽ കാലം വന്നാതുമാ വ്യവസ്ഥ അത്യുത്കൂഷ്മാജീവനത്തെന പഠായാം. എന്നാൽ കാലക്രമേണ ഓരോരോ സൗഖ്യാധിക്ഷാം സപക്തവ്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ കിരിഞ്ഞുവെന്നമാതുമല്ലോ ചില സൗഖ്യാധിക്ഷാം മറ്റൊരോ ചില സൗഖ്യാധിക്ഷാം അടിമകളാക്കണമെന്നും ശ്രമിയ്ക്കുന്നുവെനെന്നും. ഈ അനീതിയിടെ ഒരു മലമോ എന്ന തോന്മാരും ഈനു ഭാരത വധംം ഒരു അസപത്രരാജ്യമായി കാണപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ വന്നാതുമായംധനം നീക്കുക മേലാൽ ഒരു ശ്രദ്ധലതി കൂട്ടും അവസരമില്ലാക്കുന്നതല്ല. വന്നാതുമായംധനം വഴിയും ഭാരതവധം ഉൾഗതിക്കു മാറ്റുമില്ലെന്നും അതിനാൽ അനുമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിടെയാവണം മേലാൽ പുരോഗമനത്തിനുംജീ ശ്രമമെന്നം ഇന്നുതന്ത മിയ്ക്ക മഹാനായം സമ്മതിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ ദിനമാർഗ്ഗം എതാണും വേണ്ടതും എന്നാലും വാദഗ്രസ്തമായിരിയ്ക്കുകയാണ്. മാർഗ്ഗം എതാഡാലും ഭാരതവധം തതിനു നന്നകരാ ഉണ്ടാക്കുന്നുമെന്നും ഇവരെല്ലാവരും അഭിപ്രായ ചെയ്യുന്നു. മാർഗ്ഗതിന്റെ തീരമാനത്തിനുമുമ്പു നീക്കുക പലതും ചെയ്യാനണ്ടും.

ഹരിജനങ്ങൾ, വിധവകൾ ഇവരാണും ഇന്നു ഭാരതവധം ഏററാറും കയ്യുപ്പെടുത്തുന്നതും. വീടിലും, ഉണ്ണാനിലും, ഉട്ടപ്പാനിലും, കിടിയ്ക്കുവാൻ നല്ല വെള്ളംതടി കിട്ടുകയിലും, ഇതിന്റെ എല്ലാം പുറമെ പണിചെയ്യാൻ ശരിയായി കൂലിയും കിട്ടുകയിലും— ഇതാണും ഹരിജനങ്ങളുടെ നില. നാലും നടക്കുന്ന വഴിയിൽ കൂടിടെ നടന്നാൽ ഇവരെ അവിടെനാണും ഓടിക്കുന്നു. ഇവരുടെ ക്രിയയ്ക്കും വളരെ കൊല്ലുന്നുകൂടുന്നു ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടും. ശ്രൂപാകൾ, ശ്രൂപചഹരം എന്നെല്ലാം ചണ്ണാലുന്നാക്കു ചേരുന്നും. ഇതിന്റെ അധികം ഇവർ പട്ടികളുടെ മാംസം തിനു നന്നകൾ എന്നാകുന്നു. അങ്ങിനെയാവാനും കാരണം ഇവക്കു ശത്രുതരമില്ലായ്യാണും. മനവിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഹരിജനങ്ങൾക്കും സന്ധാര്യമാർഗ്ഗം വിചിത്രമാകുന്നു. കമിനമായ

ശീക്ഷണം പാത്രിവെച്ചവരെ കൊബ്ലേൻ ഏട്ടും വങ്ങനോറു ഹരിജനങ്ങളാണ് അവരെ കൊല്ലുവാനുള്ള ആളികൾ. ഇങ്ങിനെ കൊല്ലുപ്പെട്ടവരുടെ ഒഫൈസിൽ വസ്തുങ്ങളോ ആദിരണ്ടാം ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരെയ്ക്കും ഹരിജനങ്ങൾക്കുള്ളവധാരാണ്. ഗ്രാമ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഇവക്ക് കടന്നതുടക്കം. ഇവർ കൂട്ടണം പാകം ചെയ്യുന്നതു പൊട്ടിയ കലങ്ങളിലായിരിയ്ക്കും. ഇങ്ങനെ കൊണ്ടുള്ള ആദിരണ്ടാം വേഗമെങ്കിൽ ധരിയ്ക്കാം; ഇങ്ങിനെ ദൈല്ലാമാണ് മരു ഹരിജനങ്ങളുമ്പോൾ പായുന്നത്. ഈ സാധാരണ പാട്ടുകൾക്ക് കായികമായോ ശാസ്ത്രികമായോ ഉള്ള വാഴ്ക്കേണ്ട ഗാന്ധീരാജ മാർപ്പുമിബ്ലേഞ്ച് പറയേണ്ടതുള്ളില്ല. ഇതു വളരെ ജന പ്രഭേദ മുഹമ്മദായങ്ങളാക്കിവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന റാജ്യത്തിനും അടുത്തും ഉണ്ടാക്കുന്നതുമല്ല. അധികം വേണ്ടില്ലയിക്കം വലിച്ചും അധികം വേണ്ടില്ലയിരിയ്ക്കം. വിധവകളിൽ നിലയം എത്ര ദിവ്യത്വം ഉണ്ടാക്കുന്നതുമല്ല. ഒരു ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിശേരി മകരാം ഉറോരാജ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിശേരി വിവാഹംചെയ്യും എന്ന വിമാരിയുംകൂടി. പ്രത്യോഗിക്കുന്നതു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ ഇവർ വിധവയായിത്തീർന്നു. പിന്നെത്തു ഇവളിൽ നില പരിതാപകരമെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളില്ല. പണ്ടങ്ങളാണിയുക, സുഗാധരവ്യഘ്രങ്ങളിപ്പയോഗിക്കുക, സമാന വയസ്സുകളായവരോടൊന്നില്ല സർസസല്പാപംചെയ്യുക ഉത്തരവിനോദ്ദേശം ഉണ്ടുമല്ലോ ഇവരുടെ നിഷ്ഠിപ്പത്തോളായിത്തീർന്നു. തന്റെ ഗ്രഹത്തിൽ താമസിച്ചു നിരുളിവയുടെ ശക്തിയും കേടോ, സ്വന്തമായി മാതാപിതാക്കന്നായുടെ കാലശേഷം നിശ്ചയമായും സഹോദരരൂപമായുടെ പരിഹാസാഭികരണക്കു പാത്രി വേംപ്രോ ഈ പെൺകുട്ടി തന്റെ ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നും. ഭാരതവശ്ശത്തിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും ഭൂസ്ഥാഖ്യങ്ങളായ സ്നേഹങ്ങളുംവേംപ്രോ ജീവിയുന്ന ശരനേകം വിധവകളെ കാണാം. പുരുഷനും സ്ത്രീയുമുണ്ടുമെന്നു വേദങ്ങളിൽനിന്നും സ്ത്രീയുമാക്കുന്ന കന്നുകാലിയും ഏന്നോക്കുന്നോ വിധവകളിൽ കൂടുപ്പാടുകളിലുള്ള അധികംനില എവക്കും പരിതാപകരമായിത്തീരുന്നതു. പേരും മാനസ്യവും ദിവ്യത്വവും ദിവ്യാക്കാനും ഹരിജനങ്ങളും ഇത്തരം തന്റെ കൂടുപ്പെട്ടതുനുണ്ടെന്നും കാണേണ്ണം. വിധവകളുടെയും, ഹരിജനങ്ങളുടെയും കൂടുപ്പാടുകരാനിമിത്തം ഭാരതവശ്ശത്തിനും സാധാരണമായിട്ടുള്ള മഹിഷാപത്രതു നശിപ്പിയ്ക്കുന്നതെ നമ്മളിൽ മാത്രംമാണ്.

ഉള്ളതിനെ പ്രാപിക്കുകയില്ല. ഭാരതവാഷ്ടവ്വിലെ പല മഹാ നാടം വിധവകളുടെയും ഹരിജനങ്ങളുടെയും കമ്പ്യൂട്ടുകൾ തീർക്ക് വാനായി വേണ്ട ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടോ. ആ മഹാ നാടെ മറ്റുള്ളവർ തുഡിയെകരണങ്ങൾക്കാണ്ട് സഹായിയേണ്ടതാണ്. അഭിശന്ധനായുടെ ഉച്ചതികളേയും, സ്വാസ്ഥ്യത്തികളേയും ഉപയോഗിച്ചു; മനസ്സാക്ഷിയെ ഒരുന്നുസരിച്ചു കായികമായും മാനസികമായും വളരുവാനുള്ള സ്വാത്രതും ഉണ്ടാവേണ്ടതാണ്. അതില്ലാതൽ രാജ്യത്തെളിം അതുണ്ടാക്കബാൻ അതാരു രാജ്യക്കാർ ശ്രദ്ധിയ്ക്കണം. വ്യക്തിഗതമായ ഇത് സ്വാത്രതും മുലമാണ് രാജ്യം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതെന്നതു വിദ്യപജനങ്ങളുടെ ശബ്ദിപ്രായം. ആ ശബ്ദിപ്രായത്തെ നാമമ്പാവകം ശിരസാവഹിച്ച സ്വാത്മകിണാം.

[ഹരുഭാം അഴുപ്പതീപ്പ്, 1934 ഡിസെമ്പർ]

വേദാത്മചിന്താമാന്ത്രം

മനഷ്യനും എല്ലാറിലും വലിയ ശത്രു എന്നെന്നു ചരിത്രജ്ഞനു ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ശ്രീ ജഗന്നാമപബാധിതൻ, ഭദ്രാസനകളിടെ സദഭായമാണും മനഷ്യൻറെ ഏറ്റാവും വലിയ ശത്രുവെന്നാം ചൂണ്ടിക്കാണിയുള്ളുനു. എന്നാൽ ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യസ്പാമികരാംവിശയാനഭോഗങ്ങളിലും അത്യാസക്തിയാണും മനഷ്യൻറെ വലിയ ശത്രുവെന്നുണ്ടു്. ആചാര്യസ്പാമികളിടെ അഡിപ്രായമാണും തല്ലാലം സപീകരിയുള്ളുന്നതു്. ശത്രുക്കൾ സംഖരിയ്ക്കുന്നും എന്ന ശഭ്യത്തിലും മനുഷ്യരാം സംഹിതാഭാഗങ്ങളിൽ അനോക്കങ്ങളായി കാണുന്നു. ഇങ്ങനെ ശത്രുസംഹാരരൂപാധാരം കാണുന്നതുകൊണ്ടായിരിയ്ക്കും ആരൃന്ധകൾു് ആദ്യകാലത്തിക്കും യുദ്ധം വേണ്ടിവന്നവെന്നും മറ്റും നവീനന്നാർ പറയുന്നതു്. വാസ്തവത്തിൽ ആവക മനുഷ്യരാശിനും അങ്ങനെന്നെന്നയല്ലോ അത്മം പറയേണ്ടതു്. ആചാര്യസ്പാമികരാം പറയുന്ന ആ ശത്രുവിനെന്നുണ്ടു് നമ്മരാം മനുഷ്യളിൽ സപീകരിയുള്ളുന്നതു്. അങ്ങൻനെ ആചാര്യസ്പാമികളിടെ അത്മം സപീകരിച്ചു് ആ മനുഷ്യരാംവഴി ഉപാസിയുള്ളേണ്ടാണും മനസ്സിനും എന്നെന്നും സുഖം ഉണ്ടാകുന്നു! മനഷ്യർപ്പായേണ പാപം ചെയ്യുന്നതു വിശയാസക്തിയുല്ലമായിരിയുള്ളും ആ വിശയാസക്തിയാകുന്ന ശത്രുവിനെ റാശിപ്പിയ്ക്കുന്നെല്ലും പ്രാഥമിയുള്ളുന്നതു് അതുത്തമമായ ഒരു ഉപദേശമാകുന്നു. അണുയ,

കളവോ, ചതി ഇത്യാദി അഭനകം മനോദോഷങ്ങൾ വിഷയാസ കർമ്മലും ഉണ്ടാകാം. അതിനെല്ലാം ഒരു ശാന്തി വക്രതുക എന്ന മുത്തു ജീവിതത്തെ ശാന്തമാക്കിം. ലോകം നിറ്റിയാം എന്ന ഒരു തീ പ്രവൃത്തികളിൽ വിഴിവത ഉണ്ടാവാൻ അവസ്ഥമില്ല. ഇപ്പോൾ ശ്രദ്ധയിലും സഹജവീകരണയും പോഷിപ്പിയ്ക്കുന്നതു ജീവിതം പാപ ഭയിപ്പുമാണെന്നും പല മന്ത്രങ്ങളിലും കാണാം. അതിനാൽ ഇപ്പോൾ നിറ്റിയ ദുർഘടനയിൽ ധാർമ്മികപ്രവൃത്തികളിൽ എപ്പെട്ടുവരാൻ എറബും സഹായകമായിത്തീരുന്നതു വൈദികമന്ത്രങ്ങളാണെന്നും വരുന്നു. മനഃപ്രശ്നൻ യൈക്കരണത്രാവായ വിഷയാസക്തിയെ ജീവിയ്ക്കുവാൻ മന്ത്രങ്ങളിൽ വേറെയും ഉപാധാനങ്ങളും.

പ്രായമിയ്ക്കപ്പെട്ടുന്ന വസ്തുക്കൾ എന്നതാണെന്നും നിന്ന് യേജിംസാം. ഗോക്കരം, ക്ഷതിരീകരം, വീരമാർ, ധനം, നാശദന്താ ക്ഷുട്ടകാരം ഇരിപ്പിടം—ഇങ്ങിനെ മനഃപ്രക്ക്^o ഇവരജീവിതത്തിൽ അത്യാവശ്യങ്ങളായ സാധനങ്ങൾ ലഭിയ്ക്കുന്നുമെ എന്നും പ്രായമി നകളിം ധാരാളം കാണാം. ഗോ എന്നാൽ ഗോവുതന്നെ; വീര മാർ എന്നാൽ ശശ്രദ്ധപരാത്മകരാതന്നെ—എന്നിങ്ങിനെ വാച്ചും മണ്ണങ്ങളെ സാധാരണക്കാക്കി സപീകരിക്കുന്നതിൽ വിരോധ മില്ലു. എന്നെന്നാൽ അഭന്നെല്ലാം ശാന്തമായ ജീവിതത്തിനാവശ്യമാണെല്ലാ. എന്നാൽ ആത്മയിച്ചപിന്തകക്കാക്കിയും ആത്മം ഇതല്ല. ധാർമ്മികജന്മാനം, ധാർമ്മികപ്രവൃത്തികരം തുടങ്ങിയ ധാർമ്മപ്രധാനങ്ങളായ കാര്യങ്ങളാണും ഗോവോ എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ അത്മം. അശ്രദ്ധമന്നാൽ ശക്തിയാക്കുന്നു. “വിശ്വാസി ഇവരുടെ തീ ഇതി വീരം” —മനസ്സിലുള്ള ഭവ്യികാരങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുവാനും മാനസികഗ്രാഹകത്തിനും. നിത്യശാന്തി തന്നെ ആത്മജന്മാനമാക്കുന്ന ധനത്തെക്കാരാം വലിയ ധനം ലോകത്തിലില്ലു. വേദങ്ങളിലെ ധനപ്രായമിന് ആത്മജീജന്മാസുക്കൾക്കും പ്രായമിന്തനെയാക്കുന്നു. നാശമീല്പാത വസ്തി മോക്ഷലോക മല്ലാതെ മരൊന്നാമല്ല. ഇംഗ്ലീഷ് ആത്മജീജന്മാസുക്കൾക്കും ധാർമ്മികമായ സാധാരണങ്ങളീവിത്തത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നെന്നും വിചാരിക്കുന്നവക്കും അവരവരാവശ്യപ്പെട്ടുന്ന സാധനങ്ങളെ സന്ദേശിക്കുവാനും മാർപ്പണങ്ങളാണും വൈദികമന്ത്രങ്ങൾ. നമ്മുടെ വീക്ഷണംപോലെ മലപ്രദമാണും വേദമനസ്സും സാരം. വേദങ്ങൾക്കും ഇത്തരത്തിലുള്ള അത്മകല്പന ഇന്നും ഇന്നും തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള തിപ്പിൾ; നിത്യമായിട്ടുള്ളതാക്കുന്നു. വേദരഹസ്യങ്ങളെ സുക്ഷിയ്ക്കുന്നു

വാഴവേണ്ടി ആഷിമാർ അസ്ത്രാശുമായ ഭാഷ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നവും നോക്കളിൽ.

മഹാഐജ്ഞിക അത്മകല്പനാവിഷയത്തിൽ ചിലത് ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നത്. വിസ്തരിച്ച പറയുവാൻ ഒരു ഉപ നൃാസംകൊണ്ടു് ആക്ഷം സാഖ്യമല്ല. ശ്രദ്ധയോടുകൂടി വേദാത്മ ചിന്തയിൽ വ്യാപ്തതനായിട്ടു് ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ പല മാർഗ്ഗങ്ങളിലും അവധിവരതനെ തോന്ത്രിത്തുടങ്ങും. വേദമന്ത്രങ്ങൾക്കു സമാധിഭാഷ എന്നനാൽ പേരുട്ടിയുണ്ടു്. സമാധിപോലെ കണ്ണാണു് അബ്ലൂഷക്കിൽ സമാധിതനെന്നയാണു് വേദാത്മചിന്ത എന്നെന്ന പായേണ്ടതുള്ളിൽ. ഇഷ്ടിനെയുള്ള വേദാത്മജിജ്ഞാസുകരംക്കു് ഇതിഹാസപുരാണാഭികളിലും അത്മവിശ്രേഷ്ഠങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷി വെച്ചുതുടങ്ങാം. പാല്പം പാത്വാസാരജ്വംപോലെ യോജിച്ചുള്ള താണു് വേദങ്ങളിലും മറവുള്ള വൈദികവഗ്രാമങ്ങളുമനേ പായേണ്ട തുള്ളി. ചരിത്രദൃശ്യി എന്ന വാരകൊണ്ടു വൈദികവഗ്രാമങ്ങളെക്കുള്ളിം കൂദിക്കുമാക്കാതിരുന്നാൽ മതി. ഏകമത്യത്തിന്റെ അത്യാവശ്യകതയെ പുക്കളുടെക്കാണ്ഡാണു് ആഗ്രഹം അവസാനിക്കുന്ന തുടങ്ങാം. ആ ഏകമത്യഘടനായാൽ പ്രാചീനഭാരതീയയക്കം ഔദാക്ക നില നിലിലും അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാക്കുമെന്ന പറഞ്ഞു കൊണ്ടു് ഇതു് അവസാനിപ്പിയ്ക്കും.

[ബേസപം പത്രിക, 1954 ഫെബ്രുവരി]

എല്ലാം അന്യവിശ്രാസമോ?

ഗംഗയിൽ സ്ത്രാനംചെയ്യാൽ പാപമെല്ലാം പോകം; കാഴിയിൽവെച്ചു മരിച്ചും മുക്തി കീടിം—ഇത്യാദി അന്വേകം വിശ്രാസ ഒരം ഹിന്ദുക്കരിക്കണം⁹. ഇതെല്ലാം അന്യവിശ്രാസമജ്ഞാനാനുഭാവം തോന്നിപ്പോകാം. ഗംഗ എന്നാൽ ഗംഗാനാലിയാനുഭാവം കാഴിയുന്നാൽ കാഴിപ്പട്ടണമാനുഭാവം തീരമാനിക്കുന്നപക്ഷം ഇതെല്ലാം അന്യവിശ്രാസങ്ങളാത്തനും. പാപങ്ങളെ നശിപ്പിയ്ക്കുന്ന ഗംഗ ഭേദതികഗംഗയുമല്ല; മുക്തിപ്രദമായ കാഴി, കാഴിപ്പട്ടണവുമല്ല. കല്പിനെ ഇഷ്യപരനാക്കി കല്പിയ്ക്കുന്നതുപോലെ ചില കല്പനകളാണ്¹⁰ ഹിന്ദുക്കളിൽ ഗംഗ, കാഴി മുതലായവ. ലേഖകിങ്ങളായ ആക്രമികളിൽ വസ്തുകളിൽ ഇഷ്യപരത്വകല്പന, അതിപ്രാചീനവും ആഗ്രഹാദികളിൽ കാണുന്നുടന്നുമാണ്¹¹. ഗംഗ, ഇന്ധിത ഒരു പ്രവർത്തികളിടുന്നതുമാണ്. കാഴി ആത്മാനോധിത്വം സൂചകങ്ങളാക്കുന്നു. ഇതു വിശദമാക്കുവാൻ നോക്കേടു.

വിജ്ഞപാദത്തിക്കുന്നു¹² ഉത്തബിച്ചു ശിവൻറെ ശിരസ്സിൽ പതിച്ചു വേദവ്യഘ്യത്തിൽക്കൂടി മുഖമിച്ചു പാതാളത്തിൽ ചെന്ന ഗംഗ, അവിടെ കപീലൻറെ കോപാശിക്കൊണ്ട് സ്നേഹിതന്മാരായിക്കൊണ്ടുനും അന്വേകം സൃഷ്ടിവാഗ്രാജക്കമാരുമാക്കി സ്വപ്ന നൂക്കംകൊണ്ട് പരലോകപ്രാണിയ്ക്കും യോഗ്യത ഉണ്ടാക്കി—എന്നാണ്ടോ ഗംഗയെപ്പറ്റാറി പുരാണങ്ങളിൽ പറയുന്നതും. കുഞ്ചപ്പാടിൽ മുഖിക്കൊണ്ടവരെ നല്ല നിലയിലേക്കു കൊണ്ടുവരു

വാനളു സപാമ്പത്തൊട്ടുടക്കാത്ത ഉദ്യമം ജഗദ്ദീശപരി^० ഇഷ്ടമാക്കമെന്നമാത്രമല്ല ആ ഉദ്യമം ജഗന്നിയത്താവിൽനിന്ന് ഒഴുകിവരുന്ന പുണ്യനാലിതന്നെന്നയാണോ. ലോകസേവയാകുന്ന ഈ പുണ്യനാലി, ഭാരതവാച്ചർത്തിൻ്തുടങ്ങത്തനു ഒഴുക്കുകയും ചെയ്യും. ഭാരതവാച്ചർത്തിൻ്തുടങ്ങത്തനു അനുസരിക്കുന്ന സ്ഥലമാകുന്നു. ഭാ=പ്രകാശം, റത്നം=ആസക്തൻ, വാച്ചം=വാച്ചിഞ്ഞന്തു. ക്രക്ഷേത്രം, ആര്യാവത്തം മതലായ ഒമ്പുംപരാക്രമം അല്ലെങ്കിലും അതിനുകൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാമാന്യപരമായ അത്യധിക്ക്രിയ നോക്കണം. അനുഭൂതി മതലായ മാനസികദോഷങ്ങളുാകുന്ന പാപങ്ങളെ സപാമ്പത്തൊട്ടുടക്കാത്ത ലോകസേവക്കാണ്ട് റാഹിപ്പിച്ചു അന്നാനാലുകാശങ്ങൾക്കുവരിലും, അവരോടു യോചിച്ചു വേല ചെയ്യുന്നവരിലും ദീനോഭാരണപ്രവൃത്തികൾ പ്രായേണ ഉണ്ടാക്കുമെന്നമാത്രതു ഭാരതവാച്ചർത്തിൻ്തുടങ്ങും ഗംഗാപ്രവാഹം സൂചിപ്പിച്ചുന്ന എന്നാണോ പ്രാചീനാധിക്രമം. പാതാളത്തിൽ ഭസ്ത്രതരാഖിക്കൊണ്ടാവൻ, കഷ്ടങ്ങളിലക്കെപ്പുട്ട ഗത്യന്തരമീല്ലാതെ ഭാവിഞ്ഞുന്നവരാകുന്നു. ഇന്നത്തെ ഭാഷയിൽ പറയുന്നതായാൽ സപാമ്പത്തൊട്ടുടക്കാത്ത ധരിജവസേവയാണോ ഗംഗാന്തരമെന്ന പറയാം. കാശി എന്നതാണെന്നു നോക്കാം. പ്രകാശിഞ്ഞുന്ന എന്നമായ ‘കാശി’ എന്ന ധാതുവിൽനിന്നാണോ കാശിശ്രമ്പുംണാക്കിട്ടുള്ളതോ. വാരാനസി എന്ന ശമ്പുത്തെനിപ്പുച്ചിച്ചു^० ഈ ശമ്പുത്തെനിന്നും അംമം ധ്യാനത്തെനിന്നും ഒരു കേന്ദ്രസ്ഥാനമായ ലലാടമാണെന്നും ജാബാലോപനിധിത്തിൽ പറഞ്ഞതിട്ടുണ്ടോ. ആത്മധ്യാനമോ, ആത്മസാക്ഷാത്കാരമോ ആണോ കാശി എന്ന താല്പര്യം. ആത്മജന്മനാനിഞ്ഞും ആത്മാവിനെ ധ്യാനിച്ചുമരിഞ്ഞുന്നവനം മനസ്സിൽ സിലബിഡ്യുമെന്നമാത്രതിലാണോ കാശിയിൽവെച്ചു മരിച്ചാൽ മൊക്കം കിട്ടുമെന്ന പറയുന്നതോ.

സാമാന്യുന്ന അശാസ്രീയങ്ങളായ ചില വിശ്വാസങ്ങളെപ്പറാി ചീറ്റിഞ്ഞും.

കൂളിഞ്ഞുനോഡാ ഒരാരാ മരറാരാളിടെ പുറം തേച്ചുകാട്ടക്കരണപക്ഷം, പുറം തേച്ചുകുക കഴിഞ്ഞതാൽ തേച്ചുവൻ മറബുവൻറു പുറത്തു വെള്ളുമൊഴിച്ചു കഴുകിക്കൊടുക്കുന്നും. വെള്ളുമൊഴിച്ചു കഴുകാത്തപക്ഷം അവർ പരസ്പരം വെറ്റികളായിത്തീരുമെന്നു പറഞ്ഞുവരാഡണഡ്രോ. തന്നെത്താൻ വേണ്ടവിധം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കാതതും, തന്നെ ദ്രശ്യിയിൽ പെട്ടവാൻ സാധിക്കാത

തുലായ ക്ഷേ പ്രസ്തീരൈ ദഹാ മഹാരാജാക്ക്⁹ ഏല്ലിക്കന്ന എന്ന വിചാരിയുള്ളൂക്ക്. അങ്ങിനെ വന്നാൽ മഹാവൻ ആ പ്രസ്തീരൈ തന്നാൽ കഴിയുംവിധം വന്നായി ചെയ്യേണമെന്നുള്ള ശായ്മത്രേതയാണ്¹⁰ ഈ പറന്തപ്പുകാരും സുചിപ്പിയുള്ളനെന്നു വിചാരിയ്ക്കാം. അടക്കാളിയടക്ക അടക്കാളിക്കാട്ട് കൂടി കിംഗ് ആയുസ്സ് ഉണ്ടാവില്ലെന്ന ചില മതത്രൂപിമാർ പായാ ദണ്ഡ്. കേൾണ്ണസാധനങ്ങൾാം ഉള്ളതിനാൽ അടക്കാളിയിൽ ഉദ്ദൃ കരി വരുവാൻ വഴിയുണ്ട്¹¹. അവയെ കളയുവാനുള്ള ഏഴിപ്പ് വഴി അതുക്കാളിയെല്ലാം അടക്കിച്ചുകൂട്ടി തീരുംബിലിട്ടകതന്നുയാണ്¹². പക്ഷേ അങ്ങിനെ ചെയ്യുവോരു അനേകം ജീവിക്കാളെ വുമാ ഹിംസിക്കേണ്ടിവരും. ആ ഹിംസയിൽനിന്നു സ്രീക്കാളെ നിവ ത്രിപ്പിയുള്ളവാൻവേണ്ടി കൂട്ടികരാക്ക് ആയുസ്സ്¹³ ഉണ്ടാവില്ലെന്നും മറ്റും പറയുന്നു. കൂട്ടികളിടു ആയുസ്സിനവേണ്ടി അമുമാർ ഏതു ത്യാഗംമെയ്യുന്നതിനും സന്നദ്ധകളായിരിയുണ്ട്.

ജലജപം, മന്ത്രവാദം മതലായവയെപ്പറ്റാറി രണ്ട് വാക്കേ പാര്യചെട്ട്.

ലോകസ്പൃഷ്ടിയിടെ മുലവും പ്രപഠവുലയത്തിന്റെ ആശു യും കനാഞ്ഞും ഇം മുലകാരണന്തതിൽനിന്നുണ്ട്¹⁴ ആദ്യം ഉണ്ടാവു നന്ന്¹⁵ ബുദ്ധിത്തപ്രമാണനും ആത്മപ്രതിപാദകശാസ്ത്രങ്ങളും പറയുന്നു. ഇം ബുദ്ധിത്തപ്രതിൽനിന്നുന്നാണ്¹⁶ മനസ്സ്, ഇന്ത്യിയം, സ്ഥാലപ്പരവ്യം മതലായവു ഉണ്ടാക്കുന്നത്¹⁷. അതിനാൽ പുക്ക ത്തിന്റെ മുലം നന്നച്ചാൽ അതിന്റെ കാര്യം ഏല്ലാടത്തും വ്യാപരിക്കേണ്ടതുപോലെ ബുദ്ധിത്തപ്രതിൽ ചലനവരിശേഷങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയാൽ അതിന്റെ കാര്യം, മനസ്സ്, ഇന്ത്യിയം, സ്ഥാല പ്രപഠവും ഇവയിലെല്ലാം ഉണ്ടാകാം. ഇം തതപത്തെ ആസ്തുമാ കണിയിട്ടാണ്¹⁸ മനുവാദം, മനുംകൊണ്ട് വിഷം ഇറങ്കുക മതലാ യവ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്¹⁹. ജലജപംകൊണ്ട് ധ്യാനശക്തിയുള്ള വൻ ബുദ്ധിത്തപ്രതിൽ ചലനവരിശേഷങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി വർഷിപ്പി യുള്ളു. ധ്യാനശക്തിയില്ലാത്തവക്ക്²⁰ അതു സാധിക്കേണ്ടതുമല്ല. മന്ത്രവാദം മതലായവു അന്യവിശ്വാസങ്ങളാണുന്ന കരഞ്ഞ പക്ഷം വെവദ്യശാസ്ത്രത്തെയും അങ്ങിനെ വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്²¹. വെവദ്യമാർ ഏല്ലാ രോഗങ്ങളേയും മാറ്റുന്നില്ലപ്പും. അന്യ വിശ്വാസങ്ങളാണുന്ന കരഞ്ഞ പവത്തിനും ആദ്യം ആദ്യമാത്രമിക്കശാസ്ത്രം വഴിയും പരിനിധ്യാൽ സമാധാനം കീട്ടാം.

പഴയ വിശ്വാസങ്ങളിടെ താല്പര്യം എന്നതനു് അറിവിൽ സ്ഥാതാക്കന്നുണ്ടാണോ അഥവിശ്വാസങ്ങളാണെന്നുണ്ടോ അതേക്കൂടുതലും ഉണ്ടാക്കുന്നതോ. കാരോരോ രാജ്യങ്ങളിൽ പാഠത്തുവരാറുള്ള പഴക്കമകളിലും അനോക്കം തത്പരങ്ങളിലും. റണ്ടുമൂന്നു ശതാബ്ദിക്കളിലും പരിപ്പൂരണരംഗം വർദ്ധിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതോ. എന്നാണും തെററിലുണ്ടായ ഉപേക്ഷിക്കണം. ശാതിനു ഉപേക്ഷിച്ചു കാരോരോ രാജ്യങ്ങളിലും അതേ പഴക്കമകളേയും പഴയ വിശ്വാസങ്ങളേയും ആലോച്ചിച്ചു പരിപ്പൂരം മനസ്സും പരിപ്പൂരിതമാക്കുവാൻ മുൻ്നാണും വിശ്വാസങ്ങളിൽ ചീല മാറ്റങ്ങൾ തന്നെ വന്നേക്കാം. സ്കാണിഡൈവിയാ മുതലായ ചീല രാജ്യങ്ങളിലേപാഴക്കമകളേയും ഔദ്യോഗിക്കാരരും ചീല ഏതിഹ്യങ്ങളേയും താരതമ്യപ്പെട്ടതിനോക്കിയാൽ ഇതു രാജ്യങ്ങൾക്കും എന്തോ ചീല ബന്ധങ്ങളായിരുന്നുവെന്ന തീക്കമാനിക്കാം. പഴക്കമകളേയും പഴയ വിശ്വാസങ്ങളേയും റാംസ്കാരണങ്ങളാക്കി തള്ളുക്കുത്തെന്നും അവായെപ്പറ്റി ശാഖമായി വിന്തിക്കേണ്ടതാണെന്നും മാത്രമേ ഇപ്പോൾ പറയുന്നുള്ളൂ.

[മാത്രം ശാഖപ്പതിപ്പ്, അഗസ്റ്റ് 1934].

ഗീതയിൽ ഹിംസയ്ക്ക് പ്രസക്തിയില്ല

ഗീതവുടെ ആരംഭത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണൻ സാജന്ത്രിന്നെന ദേഹാര മാരു യുദ്ധത്തിലെപ്പോൾ പ്രേരിപ്പിച്ചുനാ. കാരണാവധാർ, മുക്കി നാർ, ചാച്ചക്കാർ ദുരലാഹരവരെ ഹിംസിയേണ്ടതായി വക്കെന്ന കണ്ണ് സാജന്ത്രിന്നു യുദ്ധത്തിലേപ്പെട്ടവാൻ വിശ്വവനായിരിയ്ക്കുമ്പോരി ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഡാക്കിക്കമായ യുദ്ധമാണോ ഇതെന്ന പാഞ്ചത്ത് സാജന്ത്രി നെന്ന യുദ്ധത്തിലേയ്ക്ക് എഴുപ്പെട്ടതുമുന്നു. ഈ യുദ്ധംനും അന്നേകു ലക്ഷം മനസ്യും ഗജാദപ്രതിശാളികളും മുതിയടഞ്ഞുപോകുന്നു. ഇതു വളരെ ജീവനാശത്തിനോ മേതുവായിത്തീർത്തു ശ്രീകൃഷ്ണൻറെ ഗീതാപദ്ധതിമാണോ. അതുകൊണ്ടു ഗീതാശാസ്ത്രം ഹിംസാശാസ്ത്രം മല്ലേ എന്ന ചരിവക്ക് സംശയം ജനിയ്ക്കും. ധർമ്മാധിക്കർക്കു സുക്ഷ്മതയെപ്പറ്റാറി ചിന്തിയ്ക്കുന്നവക്ക് ഗീതാശാസ്ത്രം ഹിംസയ്ക്ക് മാറ്റു ദാനാക്കന്ന ഒരു ശാസ്ത്രമല്ലോ ബോഖ്യപ്പെടുന്നും. ഈ വാച്ചു യതെപ്പറ്റാറി ശാസ്ത്രംകൂടി പാഠത്തുകൊള്ളുന്നു.

“തങ്കാർപ്പതിപ്പിഃ ശ്രൂതയോ വിഭിന്നാഃ
നൈക ഔഷ്ഠിഃ യസ്യ മതം പ്രമാണം
ധർമ്മസ്യ തത്പം നീഹാരിം മൃഹായാം
മഹാജനനാ യേന ഗതഃ സ പന്നമാഃ.”

—മഹർജാരതം.

വെറും വാദംകൊണ്ടു ധർമ്മതപം കാണകയില്ല. വേദ സ്ത്രാഫോലും വിഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം പ്രകടിപ്പിച്ചുനാ. എല്ലാവു

രാലും സപൈകരിയ്ക്കുമ്പേട്ട പ്രമാണത്തെ പ്രവചിയ്ക്കുന്ന ഒരു ഫോറിയർമില്ല. ധന്മാന്തരിന്റെ മൂലത്തപം അപ്രത്യക്ഷാവസ്ഥയിൽ സ്ഥിരി ചെയ്യുന്നു. ഉഹാജനാദാരാ പോകുന്നവഴിയ്ക്ക്⁹ പോവുകയാണു് നല്കുത്—ഇതാണു് മേൽക്കാണ്ടിച്ചു ദ്രോക്കത്തിന്റെ താല്പര്യം. സങ്ഗമഹവിഷയങ്ങളിൽ സജജനങ്ങളിടെ അന്തിക്കരണമാണു് പ്രമാണമെന്നു കാളിഭാസനം പറയുന്നു. ലൈംഗ്നപോലും ധന്മാന്തരം വന്നാവെന്നു പറയാണെല്ലാ. രാമാധനം ഭാരതം ദ്വതലായ ഇതിഹാസങ്ങളിൽ ധർമ്മാധിക്കരിക്കുന്ന വാസ്തവമറിയുവാൻ വളരെ പ്രയാസക്കണ്ടു് കമാറുപേണ പലേടത്തും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അവ താരമുന്നിക്കുളേ നോക്കേ. പരന്തുരാമൻ അന്നൊരു കൊന്ന; ഒളി നെതുവാനു ശ്രീരാമൻ ബാലിനെ ചെലിച്ചു. ഭാരതയുദ്ധത്തിൽ താൻ ആയധമെടുക്കുകയില്ലെന്ന പ്രതിജ്ഞനുചെയ്ത ശ്രീകൃഷ്ണൻ, ആയ ധമെടപ്പിയ്ക്കുമെന്നു് ലൈംഗർ പറഞ്ഞതിനെ സത്യമാക്കിത്തീക്ഷ്ണ വാൻ ഒട്ടവിൽ ആയുധാട്ടക്കുക്കുത്തനു ചെയ്തു. “ഈശപത്മാമാ ഹതഃ” എന്ന ധർമ്മപത്രക്കുണ്ടു് വ്യാജം പറയിയ്ക്കുന്നതിൽ ശ്രീകൃഷ്ണം നാല്പൂജ പക്ഷം¹⁰. അവതാരമുന്നിക്കുളെ ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തികൾ നൃയങ്ങളോ അനൃയങ്ങളോ എന്ന തീരുമാനിയ്ക്കുവാൻ വിഷമമാണു്. എന്നതാണു് ധന്മാനു് അധികം എന്നാളും¹¹ ഓരോരോ സംഗതിയിലും ആലോച്ചിയ്ക്കുന്നും. അങ്ങിനെ ആലോച്ചിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ ഈ അവതാരമുന്നിക്കുളെ പ്രവൃത്തിക്കുള്ളാം നൃയൈകരിയ്ക്കാവുന്നതായിത്തീരും.

ശക്തനായം ധന്മാന്തവയങ്ങളായ രാജാക്കന്നാരുടെ അധികാരം മാചരണങ്ങളെക്കുണ്ടു് ഭൂമിയ്ക്കു പൊടക്കുവാൻ വള്ളാതാക്കുന്നോരും അധികമായി അധികമായി അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നും വിശ്വാസമാണു്. എന്നെതുക്കിലും ഒരു രഹതത്തിൽ ഇംഗ്രേഷക്കു പ്രത്യക്ഷിച്ചേണ്ടിയും. ആ ശക്തിവഴിയായി ഈ അധികാരം കുറയാനും നശിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ പാണ്ഡത്തു ഹിന്ദുശാസ്ത്രത്തിലെ ഒരു പ്രമാണത്തപമാണു്. അഡാമ്മിക്കുന്നാരു ഭദ്രായനാലിക്കുളേ നശിയ്ക്കുകയാണു് പ്രക്രത്തതിൽ ആവശ്യമായി ഉള്ളതു്. ധന്മാന്താന്തരാജാക്കുക്കിലും പ്രത്യേകം വശം വരുന്നതു ധൂതരാജ്യൻ പലപ്പോഴും പക്ഷപാതയിൽത്താട്ടുടി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ധൂതരാജ്യൻറെ ഈ ആനന്ദല്പത്തെ മനസ്സിൽവെച്ചു കൊണ്ടു ഭദ്രായനാലു ലൈംഗ്നനു വിഷം കൊടുത്തു. അരക്കു കൊണ്ടാക്കിയ ഉവന്നതിൽ താമസിയ്ക്കിയ പാണ്ഡവനും രജാവനും നശിയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒട്ടവിൽ മുതുകളിയിൽ

വ്യാജം പ്രവർത്തിച്ചു ധനമ്പതിരു കാട്ടിലേയ്ക്കു യച്ചു. ഇതരം അനന്തകം പ്രപുത്രികളെ ഭ്രഹ്മാധാരികൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഭ്രഹ്മാ ധനൻ എന്നെന്നേയും രാജാവായിരിയ്ക്കുന്നതിനേക്കാരം ധനമ്പതിരു രാജാവായിരിയ്ക്കുന്നതാണ് ധനമ്പതിരെൽക്കു പുണ്ണിയ്ക്കു. അനാശ്വര്യമാ വുക. അതുകൊണ്ടു എത്തു വിഡൈനരെയക്കിലും ധനമ്പതിരു ജയി പുണ്ണിയ്ക്കാം. അതുതന്നെന്നയാണ് ധനമായിട്ടുള്ളത്. ചതിച്ചോ, മറ്റു തരത്തിലോ പിടിക്കാൻ പ്രഖ്യാസംശയം കൂടുന്നാരെ പിടി കൂടുക എന്നതു ഈന്നു എത്തു രേണുസന്തൃംഘയശലിലും കണ്ണബന്ധ നന്നാണ്. ചതിച്ചുകിലു കൂടുന്ന പിടിച്ചുവെന്നവച്ചു ഒരു ഗവ മെംണ്ടിനെ ആരും കിരാപ്പെട്ടുതിയിട്ടില്ല. “യതോ ധനമ്പതിരോ ജയഃ” (മഹാഭാരതം) എവിടെ ധനമ്പതിരോ അവിടെ ജയാഥിംഗ് എന്നുള്ളതിനെ കാണിയ്ക്കുക മഹാഭാരതത്തിലെ ഒരു ദാദ്യവിചയ മാണും. ഭ്രഷ്ടന്നാരെ ഹിംസിയ്ക്കുവാനാണ് ശ്രീകൃഷ്ണൻ അജഞ്ജന നെ യുദ്ധത്തിലേയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചതും. ശരിയായ ധനമ്മോധന സഭാക്കാശിക്കാണ്ടുതന്നെന്നയാണ് ശ്രീകൃഷ്ണൻ അജനിനെ ചെയ്തും. മരിശ്വരന്നെപ്പോലെ സത്യസാധ്യത ഭീക്ഷിയ്ക്കുന്ന വേണ്ടതെ നോക്കുക ചോദ്യംണാകാം. ആ ചോദ്യം ശരിയായ ഒരു ചോദ്യം തന്നെന്നയാണും; പ്രായോഗികതയേയും ധനമ്മാസ്ത്രം കൂടി നോക്കേണ്ടിവരും.

മരിശ്വരന്നെപ്പോലെ മരാക്കൈത്തില്ലാത്ത ഒരാട സത്യ തതിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കാതെ ജീവിയ്ക്കുവാൻ പരിഗ്രമിയ്ക്കുന്നു. മരാക്കൈത്തില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ആപദതിൽചെട്ടു ഇം മനഃപ്പൻ അസത്യം പായുന്നവെന്ന വിചാരിയ്ക്കുക. ഇങ്ങിനെ തോന്തവി പാദന്തിനേക്കാരം നിസ്സാരസംഗതികളിൽ അതായതും അന്നപ്രാണ പോശം തട്ടാത്തനിലയിൽ അധാരാ ഒരു കളിവു പായുന്നതാണും നന്നായിരിയ്ക്കുക. ഇതാണും പ്രായോഗികത. ഇങ്ങിനൊ ചീല സംഭവണം മഹാഭാരതത്തിൽത്തന്നെ വേറെയും കാണാം. ഇതു കാരംജീ സംഗതികളുമുട്ടി അഭിജതതിരിയ്ക്കുന്ന സംമനനവുംചുണാം മനസ്തുകിയിൽ ഇങ്ങിനെ പായുന്നതും:—

“അഹിംസവൈയെ ഭ്രതാനാ—

മല്ലദ്രാവേണ വാ പുനഃ്”

—മനസ്തു.

ഒരു പ്രാണിക്കം ഹിംസവൈയെ ജീവിയ്ക്കുകയാണും വേണ്ടതും. അല്ലെങ്കിലും ചീല ഉപദ്രവം ഉണ്ണാക്കിത്തീക്കണ്ണതായിവന്നാൽ

അതും ചെയ്യാം. നെല്ലു് കൊച്ചുരായിനില്ലെനവേന്ന വിചാരിയ്ക്കുക. വല്ല കീഴികളിലും വന്ന കതിരു കൊണ്ടപോകുന്ന. ഈ കീഴികളെ ബാടിയ്ക്കുന്നതു ഹിംസയാണ്. എങ്കിലും ബാടിയ്ക്കുതെ നിവൃത്തിയു മീലു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ചീലുറ ഹിംസകരക്കുള്ള പ്രായമ്പിത്ത മാണം ഭ്രതബലി. പ്രാണികരക്കുല്ലാം ഹിതമായതു് എതോ അതാണു് സത്യവും ധന്തവുമായിട്ടുള്ളതു്. ശ്രീകൃഷ്ണൻറെ സപ്ത്യാ രോഹണത്തിനാഴുവു പ്രതാപികളിലും ശക്തഹാക്കമായ സ്വന്തം മക്ക ഒളിയെല്ലാം അനേകാനും തല്ലിച്ചു നശിപ്പിച്ചു. ഇവരെല്ലാം ജീവിച്ചിരുന്നാൽ ലോകത്തിനു് ഉപദ്രവമാണാണാവുക എന്നറി ഞ്ഞുകൊണ്ടതെന്നയാണു് ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുതു്. ദിവ്യ ഹാരകര നിറുഹത്തിനാവേണ്ടി ജനിച്ച ശ്രീകൃഷ്ണൻ ശിഷ്യരാരെ പാലിയ്ക്കുവാനും ദിവ്യരാരെ ഹിംസിയ്ക്കുവാനുംവേണ്ടി അജ്ഞനു നെ യുലസത്തിലേക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഗീതയിലെ റണ്ടാമധ്യായ തതിലെ 31-ാംദ്വ്യാകംമുതൽ ആരോധ ദ്വ്യാകങ്ങളെ മനസ്സിന്തനി നോക്കിയാൽ ഗീതയിൽ ഹിംസയ്ക്ക് പ്രസക്തിയില്ലെന്ന ബോധ്യം വരും.

[മലയാളരാജ്യം]

യമനിയമങ്ങൾ

“അസംശയം മഹാബാഹോ
മദ്ദോ ഭന്നിഗ്രഹം ചല്ല
അഭ്യാസന തു കൗൺതയ
വൈവാഹ്യണ ച മുഹൂര്ത്തേ.”

—ഇഗവാംഗാംഗി

അംഗിക്കാംഗി ഇപ്പറ്റിനെ പറയുന്നു:—ശാലുയോ അജ്ഞു
നാ! മനസ്സു ചാവലവും അതുകൊണ്ട് അതിനെന നിരോധിക്കു
വാൻ പ്രധാസമേറിയതുമാകുന്നു, സംശയമില്ല—എന്നാൽ അഭ്യാസം
കൊണ്ടും വൈവാഹ്യംകൊണ്ടും മനോനിഗ്രഹം സാധ്യമാകും.
ഡമ്മാർത്തിലൂടെ മാനസികലുപ്പത്തി നൃസാധ്യമാക്കുവാനുള്ള
ഉപാധാനങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനങ്ങളാണ് യമനിയമങ്ങൾ. ധർമ്മ
ശാസ്ത്രങ്ങൾ, ഇതിഹാസപുരാണങ്ങൾ മുതലായ ആചാരഗ്രന്ഥങ്ങൾ
യമനിയമങ്ങളുടെ ആവശ്യകതയെയും അവക്കുടെ സ്വത്തുപലക്കു
ണാം ക്രാന്തിയും സവിസ്തൃം പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. പതഞ്ജലി
ദേഹശാസ്ത്രത്തിൽ യമനിയമങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞതിനെ
ആസ്പദമാക്കി ആ രണ്ട് ധർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി ശാലുമൊന്നു ചീറ്റി
യുട്ടുവാൻ പോകുന്നു:—

**(1) “അധിംസാ സത്യമന്ത്രം യജുഹ—
ചര്യാപരിഗ്രഹാഃ യമാഃ”**

യോഗസ്ത്രം, അഫിംസ, സത്യം, അസേഷയം (ക്ഷാതിരിക്കൽ)
ബ്രഹ്മചര്യം, അപരിഗ്രഹം (വൈവിത ഒന്നം സ്വീകരിക്കാതിരിക്കൽ)
ഇവ അഭ്യുമാനാഃ യമങ്ങൾ.

(2) “ശ്രൂപസന്ദേശത്തുപസ്പാധ്യാദ്വയപരം പ്രണിയാവാവി നിയമാഃ”

ശ്രൂപം (ത്രിലി), സന്ദേശം, തപസ്സ്, സപാധ്യാധ്യം (ഡാക്കിക ഗമഡണ്ടിക്ക പഠനം) ഇഷ്ടപരാലൃണിയാഗം (ഇഷ്ടപരാപ്രണാം) ഇവ അഭ്യൂമാനം നിയമങ്ങൾ. റായമങ്ങളെക്കാരം യമങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം തീരും. യമങ്ങളെപ്പറ്റിയും നിയമങ്ങൾക്കാരം നിയമങ്ങളെല്ലാതും അനുസ്ഥിച്ചുവരുന്ന അധികാരിക്കുന്നവും എന്നാണ് മന പറഞ്ഞി കൂടിയത്. യോഗസ്വത്തിലും ധർമ്മങ്ങൾ സാദ്ധ്യത്വാനുഭവം പറഞ്ഞി കൂടിയും. ഈ പറഞ്ഞത് പത്ര ധർമ്മങ്ങളിൽ ഓരോനീ നെപ്പററിയും അല്ലെന്നും ചിന്തിക്കാം—അഹിംസയാണാലോ അല്ലെന്തെന്നും.

കൈ സമയത്തും ഒരാററ പ്രാണിയുംപോലും ഉപദ്രവങ്ങളോ കാതിരിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് അഹിംസ. ഇതുരത്തിലുള്ള അഹിംസയെ പാലിയുള്ളവാൻ സാധിയുമോ എന്നുള്ളത് ആലോച്ചിക്കുക തന്നെ വേണം. ശ്രാംക്രാന്തപ്രാസം ചെയ്യുന്നു വായ്പിലുള്ള ചെടപ്രാണികളെ നാം ഹിംസിയുന്നു. വെള്ളം കിടിക്കുന്നുവോരു വെള്ളത്തിലുള്ള അണംജിവികളെ നാമ്മൾ കൊല്ലുന്നു. തുഡി യുടെ ആരംഭതന്നെ ഹിംസയോടുകൂടിയാണ്. എന്തിന്നും, “ജീവോ ജീവേന ജീവതീ” എന്നാണാലോ അപ്പുവഹനം. അതായത് ഒരു ജീവി ജീവിയുള്ളവുംവെന്നാൽ മറ്റൊരു ജീവിയെ കൊല്ലുന്നവെന്നാണ്യേം. അതിനാൽ അഹിംസാപ്രായം പ്രായോഗികമാണോ എന്നാണ് ചോദ്യം. ഈ ചോദ്യം വാസ്തവവു മാണം. ഈ വിചയത്തിൽ ആചാര്യരാർ പറയുന്നതെന്നെന്നു നോക്കണം. അവർ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: അഹിംസ എന്നും ഒരാററ ധർമ്മം മാത്രമേയുള്ളൂ. സത്യം മതലായ സാതപ്രകയമ്മ ക്കുളെ അനുസ്ഥിച്ച് അഹിംസാപരമായി ജീവിയുള്ളക്ക്—അതുമാത്രമേ സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ.

അസത്യത്തിന്റെ സ്ഫുരണവുംപോലുമില്ലാതെ സത്യസന്ധിയോടുകൂടി ജീവിയുള്ളക്കയന്നതു വിഷമമേറിയ കനാണും. സത്യമായി ജീവിയുള്ളവാൻ ഒരുപാക്കു എല്ലാവരും ആഗ്രഹിച്ചുള്ളൂം. കീരതപം, മുന്മാഹം മതലായ മനോഭാഷങ്ങൾ മനസ്സുനെ സത്യത്തിൽനിന്നു തെററിയുന്നു. മരിശ്വരപ്രാണപൂജയും മന സെമ്പര്യമുള്ളവക്കേ സത്യപരിപാലനം സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ.

സത്യംതന്നെയാണ് ജയിയ്യുക എന്നത്മായ വാക്യം സകലമത ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണാനു. നേരബോക്കായിട്ടും അസത്യം പായാത്തവർത്തന ചുജ്ഞവുമാണ്. എപ്പോൾ കാര്യസില്പിയ്യും ‘താൻ പാതി; ഒദ്യം പാതി’ എന്നാണെല്ലോ. അതോത്ത് എന്ന സത്യസംഗ്രഹിതതീക്രംഖലമേയെന്ന നാം സ്വർഥം ഇംഗ്ലീഷ് നോട് പ്രായമിക്കേണം. ഇങ്ങിനെ സത്യവഴിയ്യും അഹിംസാ ഫുത്തത്ത നമ്മൾ പാലിയ്യുവാൻ യത്രിക്കേണ്ടതുമാണ്.

അനുശേഷം സാധനങ്ങളെ അശാസ്ത്രീയമായവിധത്തിൽ തന്റോതാക്കിയാണ് സ്നേഹം (ക്കശൽ) എന്ന പായുന്നത്. അശ്വേയം ധമനിയമംജളിലെ മുന്നാമത്തെ ധന്മാക്കുന്നു. അനുശേഷം വസ്തുക്കളെ അശാസ്ത്രീയമാർത്ഥങ്ങളിലൂടെ തന്റോതാക്കിക്കമാത്രമല്ല, തന്റോതാക്കിവാൻ ആറുഗ്രഹിയ്യുംതിരിയ്യുക്കതനെ വേണം. എന്നാലേ അശ്വേഷാധകമം പുത്തിയാവുകയുള്ളിൽ. കളിവ് എന്ന പരിയുന്നതു ജനങ്ങൾക്ക് ഉപദ്രവകരംജളായ നീചത്തൃശ്ശൂലിൽ പ്രധാനമേറിയ കുന്നാണ്. ‘കളിവ്’ എന്നാശ്വീതു ചൊവിയിൽ മാത്രമേയുള്ളിൽ; പ്രവൃത്തിയിലില്ല’—ഇങ്ങിനെ കാളിഡാസൻ രഘുവിന്റെ രാജ്യഭരണത്തെ വർണ്ണിയ്യുന്ന ഘട്ടത്തിൽ പറയുന്നു. കളില്ലാതാക്കിവാൻ രാജാക്കന്നാക്കം നേനെ പ്രധാന മുണ്ണെന്നു സാരം. കോഴി, സപായമ്പരംജളായ തിരുത്തക്കണ്ണം, ഇന്ന നടപ്പിൽവന്നിട്ടുള്ള കരിംവുന്ന എവംവിധിങ്ങളായ കളിവു കളില്ലാതായാൽ എത്ര നുന്നാവുമായിരുന്നു. ലോകശാന്തിയ്യുള്ളിലും മാർത്തിരുത്തെ തടയുന്ന വർദ്ധണാഭേദനാണ് കളിവുനു പറയാം. തനിയ്യും മറവുള്ളവക്കം നന്ദിയ്യും മേതുവായ സത്യം മുതലായ വരയപ്പോലെ കുന്നാണ് പ്രവഹര്യവും.

ഇംഗ്ലീഷ് സ്വർത്ത ഉണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷരംശക്തികളും എപ്പോയി ടത്തുണ്ണണം വന്നമേച്ചുനു. ആ ശക്തികളെ വികസിപ്പിയ്യും വാനാശ്വീതു സ്ഥലം മനസ്യശരീരമാണ്. പുണ്യശ്രദ്ധകമാരായ ഔഷിമാർ, ലോകത്തുകളായ കൂസു, ദിവമലം, ബുദ്ധൻ തുടങ്ങിയ ദിവ്യപുത്രങ്ങാക്കല്ലാം ഇംഗ്ലീഷക്കതിരെ ധാരാളം വികസിപ്പിയ്യുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. “‘ബുദ്ധേണ ചര്യതെ ഇതി ബുദ്ധ ചര്യം’” എന്നാണ് ശബ്ദവ്യൂഹത്തി. അതായത്, ബുദ്ധപ്രാപ്തിയ്യായി അനശ്വിയ്യുംപുട്ടന്നത് എന്ന സാരം. “‘ബുദ്ധവിൽ ബുദ്ധ വേതി’” എന്നാണെല്ലോ ഉപനിഷത്ത്. അജ്ഞാതകായി ലയിച്ചുകുടിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷരാവത്തെ വികസിപ്പിയ്യുംതന്നെന്നയാണ്

മുഹമ്പരുമെന്ന പറയുന്നത്⁹. ശാഹ്‌സ്രൂജീവിതം സൗഹ്യപാദ ത്വിൽപ്പേട്ടു ആത്മതപാനോച്ചണത്തിൽ പ്രായേന വിചുവമായി ത്വിരാഭിംബം. അതിനാൽ സ്കൂളുകൾ ചുപ്പീചുകൾസംസ്കർത്തില്ലായ്ക്കെയുമാത്രം മുഹമ്പരുമായി ശണിയുന്നു. സന്താനാല്പത്തിയുള്ളംാത്രമായി സ്കൂളുകൾസംസ്കർത്തായ്ക്കൊണ്ടു മുഹമ്പരുത്തിനു മാനി വരിബ്ലൈനു പ്രാഥാണിക്കുറുന്മാദാളിൽ കാണാം. ഫ്രേപ്പത്തിൽ പ്ലോഡു മുഹമ്പരുത്തെ അവഗ്രൂക്കർവ്വുണ്ടിലോന്നായി പായുന്നണിം¹⁰. സമ്ഭാധത്തിന്റെ സുസ്ഥിതിയുള്ളും വ്യക്തിയുടെ നമ ഒഴും മുഹമ്പരും അത്യാവഗ്രൂമാണും.

യമയമ്മാളിൽ അഭ്യാസത്തെതു് അപരിഗ്രഹമാണബ്ലോ. അനുഭവിക്കുന്ന പക്ഷത്തിനിനു ധാതോനം ഒരു തരത്തിലും വാങ്ങുകയില്ലെന്നും പ്രതമാണു് അപരിഗ്രഹമയമ്മം. ഈ ദിവസം അന്നപ്പുണി ഒഴുവാൻ കരിയ്ക്കുലും അലസജ്ജീവിയാവുകയില്ല. അലസജ്ജീവികളെ സവ്യാത്നനാ ദഹിപ്പിയ്ക്കുന്നതുമാണു് വേദശാസനം. ഭാരതീയർ ആധിംബരകാരുണ്ടാളിലാണു് യുദ്ധാപ്യമാരെ സ്ഥാനത്തിലും അഭ്യാസത്തിലും അനുകരിയ്ക്കുന്നതു്. തൃത്യനിഷ്പയിലും പ്രഖ്യത്തിലിലും ആത്മവിശ്രദ്ധാസത്തിലും നമ്മൾ പാശ്ചാത്യ ത്യരും അഭ്യാസത്തിലും തുടങ്ങിയാൽ ഭാരതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശത്തിലും പോലും അതു് ഉപകാരമായിത്തും. ഹിന്ദുമതത്തിൽ വന്ന ചേന്ന പല മലിനതകളിൽ ഒന്നാണു് ആലസ്യജീവിതം. അഡി: പത്രാത്തിനാപോലും കാരണിഭ്രതമായ ഈ ആലസ്യജീവിതപ്പുണിശാച്ചിനെ നിശ്ചയിച്ചും നിരിപ്പിയ്ക്കുവാൻ ഈ അപരിഗ്രഹമല്ലെന്നു അഭ്യാസത്തിനും തുടരുന്നു. അഞ്ചു യമയമ്മാളികളുടെ എതാണ്ടായ സപത്രവം ഇവിടെ കാണിച്ചുവെന്നവയുള്ളൂക്ക. വിസ്തീരണയത്താണും ഇംഗ്ലീഷ് പുത്രരാജാവും, നിയമയമ്മാളികളുടെ അതിസംക്ഷേപത്തുകൂടി ചേർത്തു് ഇതവസാനിപ്പിയ്ക്കുന്നു.

ബാധ്യത്തുലിഡേപ്പോലെ, അനുയ മുതലായ ഭോജങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിലുണ്ടാവുന്ന ആന്തരഗ്രഹിയും ഇനസബ്യയത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിനത്യാവഗ്രൂമാത്രം. ജാതിവിഭാഗം സുസ്ഥാപിതമായതു ത്രിലിഡേ നിലനിത്രിത്വാനായിരിയ്ക്കുന്നും. ഇന്നത്തെ ജാതിഭേദങ്ങോഭാവം സപാത്മത്തിന്റെ വക്കേഡംമാത്രമായിരിയ്ക്കുന്നു. സപന്തം മനോമാലിനൃജാജാലെ വിജനത്തിലിരുന്നു ചിന്തിച്ചു കണ്ടപിടിയ്ക്കുകയും അവയെ പരിഹരിയ്ക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുണ്ടെന്നു കാരാരോ വ്യക്തിയുടെയും കത്തവ്യമാകേണ്ടതാണും. രണ്ടാമത്തെ

നിയമധമം സന്നോധമാക്കണ. ഉള്ളതുകൊണ്ട് തൃപ്പിപ്പെട്ടക എന്നതാണ് സന്നോധമെന്ന ചരയുന്നത്. എന്നവെച്ചു സാമ്പത്തികവും മാർജ്ജായ ഉദ്ദീഗതിയും ശ്രമിയ്ക്കുന്ന എന്നവർമ്മാക്കന്നില്ല. ‘ഒരു കാലത്തും മരണമില്ലെന്ന കരതി വിദ്യയെറും അവർത്തേയും സന്ധാരിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നും; അനോടെനാപും അട്ടന്ന റാംപിഷ്ട തതിൽ താൻ മരിയുമെന്ന വിചാരത്തിൽ ധർമ്മപ്രവൃത്തികളിൽ എപ്പെട്ടുകയും വേണം’ എന്നാളും ശ്രദ്ധവചനത്തെ സ്വീകരിച്ചു പുരഖാധികാരം നേടികൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതാണ്. തപസ്സാണു മുന്നാമത്തെ നിയഹം. വാക്ക്, പ്രപൃതി, മനസ്സ്—ഈവ മുന്നാം ഷ്ട്രൂക്കത്തുപ്രകാശാണു തപസ്സ് എന്നായെ പക്ഷം. ലോകത്തിന്റെ നയയുംവേണ്ടി പ്രതിഫലിച്ചു തുടാതെ എന്തു കണ്ണുമന്തനു വിയുള്ളന്തിനും സന്ധാരിയ്ക്കുന്ന സന്ധാരിയാണു തപസ്സ് എന്ന വേറെ ഒരു പക്ഷം. ഇവ രണ്ട് പക്ഷങ്ങളിൽ സ്വീകാര്യങ്ങൾക്കുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രവൃത്തിയാണു തപസ്സ് എവിടെ ബലത്തിൽ വരുന്നവോ അവിടെ സമാധാനം പ്രഖ്യാപിക്കാതിരിയ്ക്കുന്നതില്ല.

ഇംഗ്ലീഷ് പോലെ ഇംഗ്ലീഷ് നാമാണു അവസാനത്തെ നിയമം. അഹിംസ പോലെ ഇംഗ്ലീഷ് നാമവും ഒരു വ്യാപകധമ്മാണു. ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസ്ഥാനയമ്മത്തിൽ സ്ഥാപിത സിഖിച്ചവരെ ഭിഡമോ ആവത്തുകളോ കൂടാം തീണ്ടുകഴിയില്ല. അവരും ദ്രോഡിയിൽ ലോകസംഖ്യക്കു കൂടിയാം ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസ്ഥാനവീലകളായിത്തീരും. പതഞ്ജലിയിടെ യോഗ സ്വത്തിൽ മനോനിയമനത്തിനും അത്യാവശ്യങ്ങളായി പായുന്നവയാണു അമനീയമങ്ങൾ. അവയുടെ ഒരു സ്വത്തുപം മാത്രമാണു ഇപ്പോൾ കാണിച്ചത്. കലവരംകൊണ്ട് കല്പയിതമായ ലോകത്തിനും അമനീയമങ്ങൾ സിഖലെപ്പണ്ഡയമാണെന്നാശ്വരിതിനെ കാംക്ഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വിരമിയ്ക്കുന്നു.

[മലയാളംജും ശരീരപ്പതിപ്പ്]

ഭാരതീയരെ അധിക്കപ്പിച്ചതെന്തോ?

വേദമില്ലാത്ത വേദാന്തമാണ് ഭാരതത്തിനും അധികപ്പിച്ചതു നിസ്സാരം, വിഷയസ്ഥാനവും മനസ്യത്തെ വിശ്രാം ആ നുഖാനവേദങ്ങളിൽ ലേയ്ക്കും ആകർഷിയ്ക്കും. കരുതുന്ന തീയുടെ നൈയു വീഴ്ത്തിയാൽ ആ തീയും അധികികം കരുതുന്നപോലെ, വിഷയരസാസ്പദം ആ രസാന്തരത്തിലും അഭിരൂചിപ്പിക്കും. അതിനാൽ ഏല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച കാട്ടിലോ ഉറോ പോയി ആത്മജ്ഞാനം സന്ദരിച്ചു. മൊക്ഷമടയണം. മനസ്യുജമന്ത്രത്തിന്റെ ധ്വനിക്രമം ആത്മജ്ഞാനാസന്ധാരണമാണ്. എത്താണെന്ന് ഇത്തരത്തിലാണ് ഈ വേദാന്തികളിൽ പോകും. അന്തഃസ്ഥിവില്ലരും ഗതാനന്തരത്തിക്കുമായ സാധ്യാരണക്കാർ ഇത്തരത്തിലും ഉപദേശാദാര കേട്ടും, ഇംഗ്രേസരനു ഉദ്ഘാടിച്ചിട്ടുണ്ട് കാര്യസ്ഥാക്കണം ലേഖകിക്കാരുണ്ണാളിക്കാരും പ്രായാന്ത്യം കൊടുക്കാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ സപതിസില്ലമായ വാസനാമിക്കു മനസ്യരായും ലോകത്തിലേയ്ക്കും ലോകസ്ഥാനവേദങ്ങളിൽ ലേയ്ക്കും പ്രേരിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയെന്ന ചെയ്യും. സംസാരംനിസ്സാരം എന്നും ഉപദേശവും, ലോകത്തിലേയ്ക്കും മാനസികപ്രേരണയും തുടിച്ചേരുന്നപ്പോൾ മനസ്യൻ തന്ത്രിപ്പോകാനാരംഭിച്ചു. കൂടുന്നുന്നാണി വേഷത്തെന്നും അലസജീവിതത്തെന്നും ഭാരതീയർക്കും മതകാര്യങ്ങളായി ശാന്തിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഒരുക്കമില്ലായ്ക്കാണ് ഭാരതീയക്കും പ്രധാനപ്പോഷണനും ഈന്ന പലകം പായാറണ്ടും. ഈ അന്വനക്കും കൂടുന്നുന്നാണിവേഷത്തിനേറയും അലസജീവി-

തത്തിന്റെയും സന്നാനമാണ്. ഒപ്പുവീണി രാജാവായിരുന്ന പുതമീ രാജസ്വന്റെയും കാനൈജിലെ ജയച്ചന്നൻറെയും ഷൈക്യമില്ലായ്ക്കാരന്മായിട്ടാണ് മഹമ്മദീയക്കു ഭാരതത്തിൽ നിന്നും നിന്നും രാജാവും തമിലുണ്ടായ മതശരംകൊണ്ടാണ് ദക്ഷിണാരത്തിൽ മഹമ്മദീയക്കു രാജ്യമില്ലായതും. ഭാരതത്തിൽ ബ്രീട്ടീഷ്‌സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിതമായതും നന്നുടെ ഒരു ക്ഷണിക്കുന്നതും നില നോക്കിയാൽ അലസജീവിതംകൊണ്ട് സമാന്നതിലെയിക്കും അധികപ്രതിരുദ്ധം വരുമെന്ന പാഠിയും. ആലസ്യം ഏതുകണ്ടും അധികമാണോ അതുകണ്ടും യേക്കരമായിരിയും അധികപ്രതിരുദ്ധം. ഈ പരാജയത്തിനും നന്നുതിരിഞ്ഞു കുറഞ്ഞായാണ് ഒരു ഉദാഹരണമാണ്. ഈ അധികപ്രതിരുദ്ധത്തിൽ നിന്നും മോഹനമാർഗ്ഗം വൈദികമാർഗ്ഗതന്നെ.

മനസ്യൻ ജീവികളിൽവെച്ചു എറാവും ഉർക്കച്ചുനാണന്ന തത്പരത മിക്ക പണ്ഡിതരാക്കം അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ തത്പരതിനേലാണ് വൈദികമാർഗ്ഗം സ്ഥിരിച്ചെഴുന്നതും. കഴിയുന്നു തോളം അറിവു സന്ധാരിയ്ക്കുക, പിന്നീടും അറിവു വല്ലിയ്ക്കുന്നുള്ള ശക്തി സംഭരിയ്ക്കു—ഈവ രണ്ടുമാവനും ഒരു വൈദിക ബാല്യത്തിലെ കത്തവ്യം. അറിവിനെ വല്ലിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടും ഉള്ളടട്ടോളം അള്ളു അറിവിനെ നിരുക്കുവിത്തതിൽ കൊണ്ടുവന്നു അനുഭവപ്പെട്ടതുകൂടുതലും വിഭ്യാജ്യാസാനന്തരം എല്ലാവരാലും സ്വീകരിയ്ക്കുന്നുണ്ടും. ഗ്രഹസ്ഥാജീവിതത്തിലിരിയുംനാവർ സ്വപ്നസന്നാനങ്ങളെ വിശദിപ്പിച്ചെന്നതാണ്. ഗ്രഹസ്ഥാജീവിതത്തിലിരിയുംനാവർ കഴിയുന്നതും യതായെന്നും. അറിവുകൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടും സംസ്കരിതവിതരായവർ അവരുടെ ശ്രദ്ധയെ ലോകസേവയിലേയ്ക്കു തിരിയ്ക്കുന്നും. ഈ ലോകസേവയുടെ മഹമഹലം സ്വർണ്ണസംഗ്രഹപരിത്യാഗമാവുകയും വേണും. ധാരായാൽ പ്രതിമാലേഷ്ട്യമില്ലാതെ ലോകത്തെ സേവിയ്ക്കുക എന്നുള്ളതു സഹയക്കമായിത്തീരേണമെന്ന സാരം. ധക്കംശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കാണുന്ന ആനുഭദ്യക്കമാളിക്കു ഉദ്ദേശം മനഃശ്ചനു എവംവിധമായി ജീവിയ്ക്കുവാൻ ആളുവാക്കുകയാണ്. ഒരച്ചിന്ത്യശക്തിയിൽ വിത്പസിയ്ക്കുക, ആ ശക്തിയെ സൃതിച്ചും ആരാധിച്ചുംകൊണ്ട് മനസ്സുള്ളി ഉണ്ടാക്കിത്തന്നുവാനുപേക്ഷിയ്ക്കു—ഈസ്താനം ആ ശക്തിയുടെ സഹായതോടുകൂടി പോകുന്നതാണ് ആളുവായ മാർഗ്ഗമെന്നും അനുഭവസ്ഥാനായ മഹിഷാർ

ഉപദേശിയുണ്ട്. ഈ ഉപദേശം വളരെ ശരിയാണെന്ന ലോക തിലുള്ള സകലവേദങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയും ചെയ്യുന്നു.

“മഹുനമന്മാം പ്രസിദ്ധമുത്തു—

സ്ത്രാധാര്യക്ഷേമം പുതനാ ജയേമ”

സമാവർത്തനത്തിൽ ചെത്ത മഹാമീയുവാനുള്ള മനുഷ്യരിൽ ഒന്നാണെന്നിൽ. ഇതുരത്തിലുള്ള മനുഷ്യരാ ആ. മഹാമത്തിൽ വേറെയും ഡാരാളിഡണ്ടുതാനും. മനുഷ്യരും താഴേ ചേക്കുന്നു:— “നാലു ദിക്കുകളിൽ എന്നു നമസ്തുരിയ്യെട്ട്; എല്ലാ ധിലം മനുഷ്യം ജയിക്കാക്കുന്നു” എന്നും. വൈദികാശയങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ പരാശ്രതത്തിനെ ഒന്നാക്കി സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഡാമ്പിക്കുവിത്തെത്ത ഒരു ധിലമായിട്ടുണ്ട് വൈദികപ്രശ്നം മാർ വീക്ഷിയ്ക്കുന്നതും. യഞ്ചതവാചകഗ്രഖ്യാനംകൈണം ധില തെത്തയും ധിലവാചകഗ്രഖ്യാനംകൈണം യാഗതെത്തയും കാണിയും മെന്നു വൈദികസിഖാനംതന്നെന്നുണ്ട്. ദേവാനൂറധിഥം മാനസികയിലുമാണെന്നു മഹാദോഗ്യാപനിഷത്തിന്റെ ശക്രഡാഷ്ടത്തിൽ കാണുന്നു. ഗീതയിലെ ധിലതെത്ത മാനസികയിലുമാക്കി മഹാത്മാഗാന്ധിയും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. രാമരാവണയുലത്തിന്റെ യും നീല ഇതുനെന്നു. സമാവർത്തനമനുത്തിൽ കാണുന്ന ധിലം ജീവിതയിലും മാനസികയിലുംവുംതന്നെന്നു. ഔവ്യം യശസ്സും ഇത്യാദികളാണും ജീതാവിന്നു ശ്രദ്ധിക്കുകയുഖജയംകൊണ്ടണാകുന്ന ലാഭങ്ങൾ. മാനസികയിലുംജയത്തിന്റെ പരമഹമ്മദം ആത്മബോധവും പ്രമാണാനന്തരത്തിയുമാകുന്നു. ഇംഗ്രേഷിനുചുട്ടുണ്ടിയാണും ജീവിച്ചും ഇവയ്ക്കും മനുഷ്യവരകുടുംബം വിഹ്രാരാജാം താരാടികരക്കും പാത്രിവേദിയുള്ളുകും, പരത്തിൽ സദ്ഗതി ലഭിയുള്ളുകും ഇത്യാദി നന്ദകരി ഉണ്ടാക്കുന്നുമെന്നുള്ള പ്രാഥ്മനഗാനാണും മേഘാനാിച്ചു മനുത്തിന്റെ താല്പര്യം. ജീവിതത്തിന്റെ വൈദികാശം തന്ത കാണിയുംവാൻ ചീല മനുഷ്യരെ താഴേ ചേക്കാം.

അലസജീവിതതെത്ത പരാശ്രമായ ഭാഷയിൽ നീറിയുള്ളുന്ന കാര്യത്തിൽ വേദങ്ങളെ കവിത്തത്തിനില്ലെന്ന വേറെ ഒരു ഗ്രന്ഥം സംസ്കൃതലാശയയിൽ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണും. ഒരു പദ്ധതി കുറഞ്ഞതുമുതൽ കാണിച്ചുകൊണ്ടും ഇതിനെ വ്യക്തമാക്കാം. “അതുണ്ട്” എന്നു നകാരന്തമായ ഒരു ശബ്ദത്തെ വേദങ്ങളിൽ

പലേട്ടും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. യാതൊക്കെ ജോലിയിൽക്കണ്ണാതെ കൈശണംമാത്രം കഴിച്ച ജീവിയുള്ളനവൻ എന്നാണ് അതുശ്വബ്ദി തനിന്റെ സാമ്പം: “വിശപമത്രിണം ദദഹ.” അതുകെളിയെല്ലാം ദഹിപ്പിച്ച കള്ളേണമെന്നാണ് ഇതുകാണ്ട പറയുന്നത്. “അ പ്രജാസ്സസ്ത്രപത്രിണഃ” അതുകുർക്കു സന്തത്യപ്രേശ്വം വരട്ടു എന്ന താല്പര്യം. ഇത്തരത്തിൽ അനേകം പ്രയോഗങ്ങൾ വേദത്തിൽ കാണാം. മനസ്യർ തമ്മിലുള്ള ഒഴുകമത്യുത്തിന്റെ ആവശ്യക തയ്യ റാറ്റുക വേദങ്ങളിൽനിന്നും നല്ലവല്ലം പാഠ്യാം. ഫ്രേഡ ദത്തിന്റെ ഉപക്രമോപസംഹാരഭാത്രനെ ഏഴുകമത്യുത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെ സ്ഥമിരീകരിയുകയാണോ എന്ന തോന്നം. ഫ്രേഡദത്തിലെ അവസാനവാചകത്തിന്റെ താല്പര്യം ഇതാണ്: “എത്ര വിധ്യമായാലാണോ നിശ്ചരക്ഷി” ഏഴുകമത്യുത്തിന്റെ വുക, അതേവിധത്തിൽ നിങ്ങളുടെ ഉന്നസ്സ് എക്കമായിത്തീരുന്നു.” പ്രഖ്യാതാശീലം, ഏഴുകമത്യം ഇവ രണ്ടിനും വേദങ്ങൾ സാമാന്യത്തിലായികം പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്ന എന്ന സാരം. സത്യം, അവിംസ തുടങ്ങിയ സാധ്യാലോകികസഭാചാരങ്ങൾക്കു വേദങ്ങൾ വളരെയാകം പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതുണ്ട്. വൈദാക ഔഷധിമാരകട ജീവിതാദർശനിന്റെ അല്ലാഹമെങ്കിലും കാണിയുള്ള വാൻ ചീല മന്ത്രാല്പരൂപങ്ങൾ താഴെ കാണിയുംാം.

പത്രാഖനാത മന്യലത്തിലുള്ള “നാരുമണം പുശ്യത്” എന്ന തുടങ്ങിയ മന്ത്രത്തിന്റെ താല്പര്യമിതാണ്. എവൻ ഇംഗ്ലേഷും സഹജീവിയേയും പോഷിപ്പിയുള്ളനിട്ട്, അവൻ പാപിയും നിഷ്ടലമായി കേൾച്ച ജീവിയുള്ളനവന്മാണാണ്.” ഇംഗ്ലേഷ് വിചാരം, സഹജീവികളെ സഹായിക്കുക എന്നീ രണ്ടും മന്യുന്റെ അവശ്യകത്തിലുള്ളണെന്ന സാരം. പലേപ്പുക്കാതെ സ്വയംഭം എന്ന ബുദ്ധിയോട്ടുടർന്നി സകലപ്രസ്തുതികളെയും ചെയ്യാനെന്നുസിയുള്ളകയും കുമേണ കമ്മ്യോഗിയാകിത്തീരകയും വേണ്ടതാണെന്നു. കാണിയുള്ളന ഒരു പഠന്രൂപങ്ങാം വിശ്രാമിത്രന്റെ മന്യലത്തിലുണ്ട്. അതോ “പ്രമഗദ്” എന്നാക്കും. ഈ പദത്തിന്റെ സാമ്പംമിതാണ്: പ്രമഗദൻ എന്നാൽ മഗദപുത്രൻ. “മാം ഗച്ഛതീ ഇതി ദാതി യഃ സ മഗദഃ” പ്രതിഫലമോ പ്രിയണിതുമലംമാ തനിയുള്ള കിട്ടുമെന്ന വിചാരങ്ങേതാട്ടുട്ടി കൊടുക്കുകയോ ഉപകാരംചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നവനാണ് പ്രമഗദൻ. “മഗദപ്രുദ്വാഃ പ്രമഗദഃ പ്രസ്താവിവൽ സമാസഃ.” ഈ

മഗസ്സുത്രങ്ങൾ സ്വത്ത് മുതലായവ നീചഗണങ്ങൾക്ക് പെട്ടുതാ ണ്ണനാം ശാഖയാദത്തിലുള്ള സ്വത്തുക്കളെ യക്കിപ്പുകൊണ്ടെ അധിക തതിലാക്കണമെന്നമാണ് മുമ്പറുന്ന എന്ന പദ്ധതി മനുത്തിന്റെ അത്യംം. സ്വത്തുപോലും സ്വാത്മപരമാത്മായിത്തീരുത്തെ നാണ്യം വൈദികാശയം. സോഡ്യുലിസം, കമ്മൂണിസം മുതലായ നവീനസിലാന്തങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലേഷ് പാസഫേറ്റും സത്യ നീഡ്യേഡും തുടിച്ചേത്താൻ ഒരു നവീനസിലാന്തങ്ങൾ വൈദികാശയങ്ങളായിത്തീരു. ആസ്സിക്കപ്പത്താിലും സത്യത്താിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സോഡ്യുലിസമോ കമ്മൂണിസമോ ആണ് ഗാന്ധിസ മെന്ന ചിലൾ പാരാഡിസ്. വാസ്തവത്തിൽ ഗാന്ധിസം വൈദികാശയമല്ലാതെ മഹരാജാമല്ല. “ഉദയാവി, പെരാവി” ഇങ്ങിനെ ചില പദങ്ങൾ വേദാംഗളിൽ സാധാരണ കാണാനും. മനസ്സിലോന്ന്, വാക്കിലോന്ന്, പ്രഭുത്വത്തിയിൽ മഹരാജാ—ഇത്തരം ക്ഷാരെ സർവ്വത്തുനാ വേദങ്ങൾ നീറിയുള്ളു. വിവിധമതങ്ങൾക്കും വേദത്തിൽ സ്ഥാനാട്ടണ്ട്. ആദ്യത്തെ മാന്യലത്തിലും ഒട്ടവിലശൈ മാന്യലത്തിലും ഇംഗ്ലേഷനാന്തപ്രഭിലേപ്പനു സ്വശ്വരായ ഭാഷയിൽ പറയുന്നു. ഏകനായ ഇംഗ്ലേഷ് കല്പിതമുണ്ടു വഴിയായി നാനാപ്രകാരത്തിലായിത്തീരുന്നവുനു കാണിയുള്ളു ഭാഗങ്ങൾ വേദസംഹിതയിലും യാമാദിത്രിയകളിലും ദാരാളമുണ്ട്. അതിനാൽ ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ മതങ്ങളിൽ വൈദികന്ത്വജ്ഞാ സത്യങ്ങൾതന്നെ. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അബ്രസ്സിവിലും വിചാരത്തല്ലരിതമായ ഹിന്ദുക്കൾ മതസഹിഷ്ണു യുള്ളവരായിത്തീന്നതോ.

അധിനേതാച്ചാടനം, ക്ഷേത്രപ്രവേശനം മുതലായ നവീനപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ എതിക്കുന്നവരായിട്ടാണ് അധികവും സംസ്കൃതപണ്ണിത്തുനാരെ കാണുന്നതോ. ഇതിനുള്ള മുലകാരണം വേദത്തപചിന്ത ഇല്ലായ്ക്കുന്നു. ഇതിഹാസപുരാണങ്ങൾ, മനപാഠിന്തികൾ ഇത്യാബി വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ഒരു പോരായ്യുണ്ടെന്നു പറയാതെ നീപുത്തിയില്ല. അവയിൽ അസ്തിവൃത്താങ്ങളുള്ളപ്പോലെ യുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നുകൊണ്ടും ഭാഷിച്ച വർഗ്ഗാഗ്രമയങ്ങൾക്കും ഒരു നിലനിന്ത്യാനുമെന്ന കാണിയുള്ളു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. സ്വപ്ന ശ്രദ്ധപ്രതിബേക്കിലും ലയിച്ചകിടക്കുന്ന “താൻ ഉയൻ ജാതി” എന്ന ബോധത്താൽ ശ്രദ്ധിതരായിട്ടോ, സംസ്കൃതപണ്ണിത്തുനാർക്കാലപദ്ധതികൾക്കും യോജിക്കാത്തവയും മുലപ്രമാണങ്ങൾക്കും വിൽ

ബഹുമാന ചീല പ്രമാണങ്ങളെ ദക്ഷക പിടിയ്ക്കുന്നു. അവ നവന്നർക്ക് കാര്യം വരുമ്പോൾ ഈ പണ്ഡിതന്മാർ പ്രമാണങ്ങളെ വിസ്തരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വൈദികമതാചാരത്തിൽ കാല ദേഹങ്ങൾക്കു യോജിപ്പി മാറ്റുമ്പോൾ വരുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ ഈ സംസ്കാരപണ്ഡിതന്മാർ കഴിയുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി ക്ഷണിക്കിരിക്കുന്നവെന്ന സാരം.

ഈശ്വരപരമ്പര, സത്യം, ശാഖാംസ, സദാചാരനിഷ്ഠ, പ്രയ താഗിലും, എക്കമത്യം മുതലായ ലോകഹിതങ്ങളായ മുന്നങ്ങളോടുകൂടി ജീവിയ്ക്കുവാൻ പാഠിയ്ക്കു; ഇങ്ങിനെ പാഠിച്ചുവരു ഗാർഡ്സമൃജിവിത്തതിൽ പ്രായോഗികങ്ങളാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതും ശ്രമിയ്ക്കു, ഈ ശ്രമത്തിന്റെ മുഖ്യാദ്ദേശം നിഷ്പാമകമ്മയോഗിയായിത്തീരലാമുക; ഇപ്രകാരം കമ്മയോഗിയായിത്തീരാൻ ലോക ഹിതങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളിൽ എപ്പോഴും അനോട്ടേറ്റപും ഇശ്വരപരമ്പരിനു, ആലോചന ഏന്നിവകളെക്കാണ്ടം “സത്യം ബ്രഹ്മ” എന്നാളുള്ളതിനെ സപാനവേപ്പുട്ടതുക—ഇതെല്ലാമാണു വേദങ്ങൾ നമ്മു പാഠിപ്പിയ്ക്കുന്നതു. ഗാന്ധിസത്തിന്റെ ഡാക്ടിക്കവശം എത്താണു “ഇത്തന്നെന്നയാണു”. വേദങ്ങളെല്ലായൊ ഗാന്ധിസത്തെയോ ജീവിതപ്രമാണങ്ങളാക്കുമെന്ന സാരം.

[സഭാധ്യാസവീന, 1948 വിശ്വശാക്കലത്തി]

ശ്രീ. വി. കെ. നാരായണഭട്ടിരി ലേവനസഹായം ചെയ്ത മലയാളപത്ര-മാസികകളിൽ പട്ടികയാണ് ചുവടെ ചേർക്കുന്നത്. പ്രതിഫലപ്പെട്ടുട്ടാതെ അദ്ദേഹം സാഹിത്യേസവനമനസ്തിച്ചു.

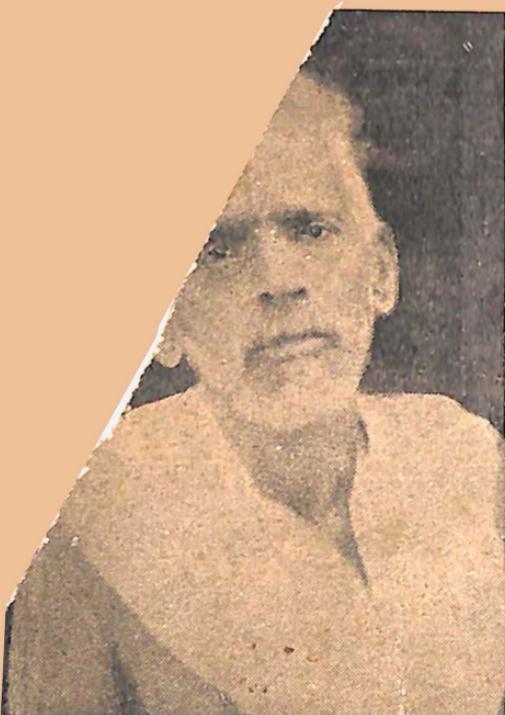
താഴെ ചേത്ത് പട്ടികയിൽ ഇന്ന പ്രചരിക്കുന്നവയും അല്ലാതെ വയുമായ പത്രങ്ങളിൽ പേര് വിവരമാണ് നാൽകിയിട്ടുള്ളത്.

അറബിപ്പെട്ടി

- 1 മാതൃക്കമി, അഴീഫ്പുതിപ്പു്; വാരാനതപ്പുതിപ്പു്, കൊഴിക്കോട്.
- 2 യോഗക്കുമം, അഴീഫ്പുതിപ്പു് (വാരിക), തൃപ്പൂർ.
- 3 ഉണ്ണിനുതിരി, മാസിക, തൃപ്പൂർ.
- 4 വസുമതി, അഴീഫ്പുതിപ്പു്, കൊഴിക്കോട്.
- 5 മലയാളരാജ്യം, അഴീഫ്പുതിപ്പു്, കൊല്ലം.
- 6 ലക്ഷ്മീഭായി, മാസിക, തൃപ്പൂർ.
- 7 സദ്ഗ്രാമ, മാസിക, തൃപ്പൂർ.
- 8 കൈരാഡി, മാസിക, തൃപ്പൂർ.
- 9 ഗോമതി, അഴീഫ്പുതിപ്പു്, തൃപ്പൂർ.
- 10 മംഗശ്ശാഭയം, മാസിക, തൃപ്പൂർ.
- 11 സുഭർന്നം, അഴീഫ്പുതിപ്പു്, തൃപ്പൂർ.
- 12 കൊച്ചുറിൻ ദൈംസോ, വാരിക, തൃപ്പൂർ.
- 13 ഫേവസ്പം പത്രിക, ദൈപ്പാശിക, തിക്കവനന്തപുരം.
- 14 അരുട്ടേക്കസരി, മാസിക, കോട്ടയം.
- 15 വിജ്ഞാനസാഗരം, മാസിക, പാലക്കാട്.
- 16 പ്രബുലുകരം, മാസിക, കാലടി.
- 17 തുഞ്ചക്കത്തച്ചുൻ, മാസിക, ചിറ്റാറ്റ്.
- 18 സുധാരംഘസേവാനി, മാസിക, ഇടപ്പുംലി.
- 19 ചിത്രാന, മാസിക, എറുക്കാട്.
- 20 കാടകശൽ, മാസിക, കാലടി.
- 21 എം. എൻ. നായർ മാസിക, മാസിക, ചക്കന്തപുരി.
- 22 അരുട്ടേവല്ലുൻ, വാഷിക്കം, കോട്ടയ്ക്കൽ.

- 23 கலோஸவம், வாணிகம், ஒகுள்ளதுகாவு.
- 24 தீகவோளம், வாணிகம், மலிரங்கி.
- 25 எங்களி மலயாழி, வாணிகம், மலிரங்கி.
- 26 உபசை, செறுமாஸிகம், வெங்கெவ.
- 27 நவங்கூரி, மாஸிக, தீகவியப்பாமல.
- 28 சுகுவாழி, வாரிக, வட்சாங்கெவரி.
- 29 கூரதங், ராரிக, வட்சாங்கெவரி.
- 30 காமலைக, மாஸிக, துங்க.
- 31 யுவதீபம், மாஸிக, முகவாழுக.
- 32 ஸங்கத்தைக்கம், மாஸிக, சாலப்புச்.
- 33 மாயவ சஞ்சுவேற்றகோஷைஜ் மாஸிக, வாணிகம், கஷ்டுக்.
- 34 லாஷாவிலாஸம், கவநகெஞ்சுவாணிகம், கோடன்னுக்.
- 35 ஸ்வாலாக்ளம், மாஸிக, துங்க.
- 36 ஸாங்கி, மாஸிக, துங்க.
- 37 ராமகேஷ்மம், மாஸிக, துங்க.
- 38 நிவாவாணஜலி, பூராதங்கேரி நிவாரகப்ரமம்.
- 39 ஜங்குமி, வாரிக, துங்க.
- 40 செமைவாஸங்கூரம், வேஸபா பூஸிலீகரளம், முகவாழுக.
- 41 சந்ததவாளி, மாஸிக, காலடி.
- 42 ஸேநாஏகாஞ்சி, ஸஂதாநாகப்ரமம்.

(ஊட்டியீர்க்கு)



കൃതി.

1180 സം

പാരിച്ച.

ശ്രീ കുറീയേട്ടത്തു മനയ്ക്ക് ലെ താതുകിക്കെട്ടിയുടെ ‘സ്ഥാൻ’ ക്ഷേമ്പ്പും കററം സമ്മതിച്ചു സൗഖ്യാധിക്കരിക്കാനു സ്വിതനായി. തൃശ്ശൂരിനാപ്പുള്ളി സെൻറ് ജോസഫ് സഭയിൽ ചേന്ന മഡിക്കലേഷൻ പാസ്റ്റാൾ, അഞ്ചിട്ടിരി 1911-ൽ തന്റൊപുരിലെ സംസ്കാരിക്കാരിൽ ചേന്ന സംസ്കൃതവ്യാപ്താവലീസ് നോട്ടി. കാണ്ണ പ്രതിഭാവിപ്പിച്ചതിലും പാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1915-ലെ കുറീയേട്ടിയിൽ സ്ഥമിരതാമസം തുടങ്ങിയതും അതിരിക്കുന്ന പാലത്തിന്ത്തുവിപ്പിട്ടിരിക്കാനു ലക്ഷ്യിച്ചെടുത്തു എന്നു മനയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. വടക്കാണ്ണയേരിയിലെ ജീവിക്കിൾ എഴുത്തും വാരങ്ങായും ഓസാജന്യമായി സംസ്കാരം ഒരു കലേജാസിക്കററാ ദിവ്യജ്ഞാലി; ഒപ്പും സാമൂഹ്യസേവനരംഗത്തിൽ എഴുതിയ ചില ലേവന്റണ്ണാളിടവ് സമാഡിഗം ഈ കൃതി. 1954 നവമ്പർ 20-ാംനാം വി. കെ സായംകുമാരിരിക്കാലയിൽ മരണിച്ചു.